

АЛЪН ФОЛСЪМ

ЗАВЕЩАНИЕТО НА МАКИАВЕЛИ

ОБСИДИАН

АЛЪН ФОЛСЪМ ЗАВЕЩАНИЕТО НА МАКИАВЕЛИ

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Повече от трилър, повече от политически роман, повече от историческа хроника.

Горещ екшън, страхотен съспенс, свръхдоза адреналин!

Бившият детектив от отдел „Убийства“ в полицията на Лос Анджелис Никълъс Мартин, който се е скрил от враговете си в тихо английско градче, най-изненадващо се оказва изправен пред зловеща конспирация. Най-близката му приятелка Каролайн Симпсън, омъжена за американски конгресмен, издъхва в ръцете му от тайнствена инфекция дни след като съпругът ѝ и синът ѝ са загинали при самолетна катастрофа. Нейните последни думи предизвикват подозренията му за нечиста игра и го насочват към известен южноафрикански учен, за когото има данни, че разработва незаконно биологични оръжия. Всички доказателства са грижливо прикрити от покровители на най-високо равнище. Мартин не може да се примири с необяснимата смърт на Каролайн и решава сам да разнищи случая.

Съдбата му изпраща неочаквани спътници и партньори — не друг, а самия президент на САЩ Джон Хенри Харис и красивата и енигматична френска журналистка Деми Пикар. На път за среща на върха във Варшава Джон Харис с ужас установява, че най-близките му съветници участват в заговор, целящ физическото елиминиране на европейски лидери. Отказът да им сътрудничи поставя живота му в смъртна опасност. Единствено Мартин може да помогне на президента. Но не и без Деми Пикар, чиито мотиви за участие в разследването са скрити дълбоко в детството ѝ.

Търсенето на истината ги отвежда във Вашингтон и Варшава, в Малта и Барселона. И ги изправя пред най-опасното и могъщо тайно общество в историята, спазващо вече пет столетия зловещите традиции и ритуали, подробно описани в „Завещанието на Макиавели“.

На Карън и Райли

НЕДЕЛЯ, 2 АПРИЛ

Вашингтон, интензивно отделение на Университетска болница „Джордж Уошингтън“, 10:10 вечерта

Сърцето на Никълъс Мартин биеше глухо, като барабан, затворен някъде дълбоко в него. Той дишаше дълбоко и шумно, в тревожен синхрон с хриповете на Каролайн. Седеше на стол до леглото и държеше ръката ѝ.

Вдигна глава и за десети път в рамките на една минута впери поглед в лицето ѝ. Очите ѝ продължаваха да бъдат затворени, ръката ѝ покорно лежеше в неговата — хладна и безжизнена като ръкавица.

От колко време беше той във Вашингтон? Два или три дни?

Бе долетял от дома си в Манчестър, Англия, почти веднага след телефонното ѝ обаждане. По гласа ѝ бе разбрал, че се е случило нещо ужасно. В него имаше страх, безпомощност и ужас. Бе му казала, че е станала жертва на изключително агресивна и устойчива на медикаменти стафилококова инфекция, която ще я убие в рамките на следващите няколко дни.

Но в гласа ѝ бе доловил и още нещо, извън шока и ужаса от внезапното нещастие. И това нещо беше гняв. Внезапно преминавайки в шепот, Каролайн задъхано му бе съобщила, че независимо от мнението на лекарите според нея смъртоносната инфекция е причинена от бактерия, инжектирана умишлено в тялото ѝ. Именно в този миг, съдейки по приглушените шумове в слушалката, той бе разбрал, че някой е влязъл в стаята. Каролайн рязко бе прекъснала разговора с молба той веднага да дойде във Вашингтон.

Мартин бе изпаднал в дълбоко недоумение. Каролайн очевидно бе смъртно уплашена, на ръба на нервна криза. Напълно разбираемо, като се вземе предвид неотдавнашната смърт на съпруга ѝ и 12-годишния им син. Бяха загинали с частен самолет край бреговете на Калифорния. Отчитайки физическите и емоционалните последици от тази трагична комбинация и без наличието на някакви допълнителни сведения, Мартин не можеше да реши дали подозренията ѝ са основателни. Но действителността беше безпощадно ясна: тя бе на

смъртно легло и го молеше да бъде до нея. Трябваше да изпълни молбата ѝ.

Още същия ден бе хванал самолета за Лондон и бе успял да се сдобие с билет за първия презокеански полет до Вашингтон. Веднага след кацането на международното летище „Дълес“ бе взел такси директно за болницата, а после бе наел стая в един от близките хотели. Въпросът, че Каролайн знаеше истинската му самоличност, но въпреки това го беше помолила да се върне обратно в Щатите, изобщо не беше повдигнат. Не беше и необходимо. Тя в никакъв случай не би го повикала, ако не ставаше дума за крайна необходимост.

И тъй, Мартин се озова в страната, от която преди четири години беше избягал, страхувайки се за своя живот и за живота на сестра си. Върна се обратно при единствената жена, която беше обичал истински, въпреки че пътищата им се бяха разделили преди много години. Беше я обичал дълбоко, като никоя друга. И до ден-днешен не можеше да обясни чувствата, които тя беше пробудила в душата му. В същото време беше убеден, че и тя изпитваше същото към него — по един неизказан, но дълбоко искрен начин — въпреки щастливия си брак.

Вратата се отвори и той рязко вдигна глава. В стаята се появи едра медицинска сестра, следвана от двама мъже в тъмни костюми. Единият беше широкоплещест здравеняк на около четирийсет с тъмна къдрава коса.

— Моля ви да напуснете, сър — каза тихо, но настоятелно той.

— Президентът ще бъде тук всеки момент — отсече с авторитетен глас сестрата, сякаш беше началник на двамата цивилни агенти на Сикрет Сървис.

В същия миг Мартин усети как пръстите на Каролайн се стягат около китката му. Инстинктивно наведе глава и срещна погледа ѝ. Широко отворените ѝ очи бяха ясни и го гледаха така, както при първата им среща, когато бяха шестнайсетгодишни гимназисти.

— Обичам те — прошепнаха устните ѝ.

— И аз те обичам — отвърна той.

Очите ѝ се задържаха върху лицето му за още част от секундата, после клепачите ѝ се спуснаха, а пръстите ѝ около китката му се отпуснаха.

— Моля ви, сър — обади се цивилният агент. — Трябва да тръгвате!

В същия миг на прага се появи висок мъж с посребрена коса и елегантен тъмносин костюм. Никой от присъстващите нямаше съмнения относно неговата самоличност: това беше президентът на САЩ Джон Хенри Харис.

Мартин го погледна право в очите.

— Оставете ме за момент насаме с нея — тихо рече той, преглътна и сподавено добави: — Тя току-що почина...

Очите им се срещнаха за момент, после президентът почтително кимна.

— Да, разбира се.

После той направи знак на охраната си и напусна стаята.

Трийсет минути по-късно Никълъс Мартин напусна болницата с наведена глава и пое без посока по опустелите улици на столицата. Опитваше се да не мисли за Каролайн, да прогони болката от смъртта ѝ. Опитваше се да забрави, че само преди три седмици тя бе загубила съпруга и сина си. Опитваше се да пропъди мисълта, че е била умишлено заразена.

„Нещо ми направиха.“

Гласът ѝ ечна в главата му внезапно, сякаш тя беше срещу него и споделяше съмненията си. В него се долавяха онези безпомощност, страх и гняв, които бе усетил и по време на телефонното ѝ обаждане в Англия.

„Нещо ми направиха.“

Сякаш тези думи трябваше да го накарат да повярва, че не е станала жертва на фатален вирус, а на предумишлено убийство.

Тя успя да сподели какво е това „нещо“ — поне според нея, в един от двата кратки проблясъка на съзнание след пристигането му.

Случило се след двойното погребение на съпруга ѝ Майк Парсънс, уважаван 42-годишен конгресмен от Калифорния с втори мандат, и на техния син Чарли. Твърдо решена да издържи докрай, Каролайн събрала най-близките приятели на семейството, но погребалните ритуали и съчувствието на толкова много добронамерени хора се оказали прекалено тежко бреме за нея. Тя рухнала психически, избухнала в сълзи и се заключила в спалнята си.

Сред опечалените бил и преподобният Руфъс Бек — капелан на Конгреса и пастор в местната църква. Той веднага повикал Лорейн Стивънсън, личната лекарка на Каролайн. С общи усилия двамата успели да я убедят да отвори вратата на спалнята, след което д-р Стивънсън ѝ инжектирала „някакво успокоително“. Каролайн се събудила в частна клиника, където била настанена по препоръка на лекарката. И където по собствените ѝ думи „вече не се чувствала същата“.

Мартин продължаваше да броди из тъмните улици, опитвайки се да си припомни последните часове, прекарани с Каролайн. С изключение на второто кратко просветление и няколкото разменени реплики тя бе спала почти през цялото време, а той просто бдеше край леглото ѝ. Дългите монотонни часове бяха прекъсвани от посещенията на близки хора и болничния персонал, който се грижеше за нея. Когато в стаята се появяваха приятели на Каролайн, Мартин просто се представяше, а после ставаше и излизаше.

Сред посетителите фигурираха и двама души, които бяха взели пряко участие в случващото се с Каролайн. Първа, още рано сутринта, се появи лекарката, която ѝ беше инжектирала „успокоителното“ и я беше преместила в клиниката. Доктор Лорейн Стивънсън се оказа висока и хубава, около петдесет и пет годишна. Тя размени няколко любезни думи с Мартин, след което се задълбочи в болничния картон на Каролайн. Преди да си тръгне, не пропусна да преслуша сърцето и дробовете ѝ.

Вторият посетител беше капеланът на Конгреса Руфъс Бек, който се появи доста по-късно. Едрият и любезен афроамериканец се придружаваше от млада и привлекателна брюнетка с фотоапарат през рамо, която почти през цялото време се държеше на разстояние от леглото и мълчеше. Подобно на Стивънсън преподобният Бек също размени няколко любезни думи с Мартин, след което прошепна една-две молитви пред леглото на спящата Каролайн, сбогува се и си тръгна заедно с младата жена.

Започна да ръми и Мартин спря, за да вдигне яката на самото си. В далечината се виждаше осветеният връх на паметника на Джордж Уошингтън. За пръв път от пристигането си той осъзна къде всъщност се бе озовал. Вашингтон съвсем не беше само болничната стая в интензивното отделение, а огромен, кипящ от енергия град. Мартин за пръв път идваше тук, въпреки че до напускането на страната беше живял в Калифорния и нямаше никакви причини да не посети столицата на родината си. Но сега по внезапен и странен начин той се почувства част от нея, част от Америка. Никога досега не беше изпитвал нещо подобно. Вероятно то беше причината изведнъж да се

запита дали някога ще се завърне от доброволното си изгнание в Манчестър.

Той отново закрачи напред и почти веднага забеляза колата, която бавно се движеше срещу него. Изглеждаше някак странно на фона на пустите улици, особено в дъждовната неделна вечер, когато всеки би трябвало да бърза да се прибере у дома при близките си. Колата се изравни с него и той вдигна глава. Мъжът зад волана беше на средна възраст, с тъмна коса и незапомнящо се лице. Мартин се обърна и проследи с поглед бавно отдалечаващата се лимузина.

Може би той тип бе пиян или дрогиран, а може би... Размишленията му внезапно придобиха личен характер. Може би непознатият също беше изгубил любимо същество и сега просто се движеше без мисъл и посока.

3

Мислите му се върнаха към Каролайн. Тя беше съпруга на уважаван конгресмен, изключително популярен във Вашингтон, който освен всичко друго беше и приятел от детинство с президента на страната. Внезапната смърт на този човек и на единственото им дете предизвика искрено състрадание към нея от страна на политическата общност. Защо при подобни обстоятелства тя беше казала, че „някой ѝ е дал нещо“? Защо изобщо ѝ беше минало през ума, че са я инжектирали със смъртоносен вирус?

Мартин се съсредоточи и се опита да прецени трезво душевното ѝ състояние през последните два дни от живота ѝ. В съзнанието му бавно изплува второто ѝ събуждане. Тя бе взела ръката му и бе отворила очи.

— Никълъс, аз... — Бе изрекла думите с огромно усилие, защото дишаше трудно, а устата ѝ беше суха. — Аз... трябваше да бъда в самолета... със съпруга ми и детето... Промених... плановете си в последния момент и... се върнах във Вашингтон... Един ден по-рано... — Очите ѝ се бяха заковали в неговите с отчаяна настойчивост. — Те... убиха съпруга и детето ми... А сега... убиха и мен...

— За кого говориш? — внимателно бе попитал Мартин, опитвайки се да получи по-смислен отговор. — Кой са „те“?

— Те са...

Каролайн бе направила отчаян опит да довърши изречението си, но не ѝ бяха достигнали сили. Главата ѝ бе паднала на възглавницата и тя бе потънала в сън. Това бяха последните ѝ думи, преди да се събуди за последен път и да каже, че го обича.

Разсъждавайки сега, той стигна до извода, че оскъдната информация беше дошла на две части: според първата — разпокъсана и объркана — тя би трябвало да бъде на борда на злополучния самолет, но промяна в плановете я бе върнала във Вашингтон ден по-рано от предвиденото. Пак тази част съдържаеше обясненията за това, което се беше случило в дома ѝ след погребението. И накрая телефонното ѝ обаждане в Англия с молбата да дойде веднага и убеждението ѝ, че е

умишлено заразена със смъртоносна бактерия. Но от кого? Каролайн така и не бе успяла да му обясни.

Втората част от информацията бе дошла главно от несвързаното ѝ бълнуване в болницата. Голяма част от него беше свързана с всекидневието — викаше по име съпруга си Майк и сина си Чарли, споменаваше и сестра си Кейти. Имаше и реплики като: „Чарли, моля те да намалиш звука на телевизора“ или „Във вторник ти предстои контролно“. Но тя каза и други неща, очевидно насочени към съпруга ѝ. Бяха изпълнени с тревога и страх. „Какво става, Майк?“ Или: „Виждам, че си уплашен! Защо не ми кажеш за какво става въпрос?“. В един момент се появи и съвсем конкретна фраза: „Те са, нали? Този с бялата коса никак не ми харесва!“.

Мартин беше наясно с тази част от историята просто защото тя му я бе разказала по време на телефонния разговор.

— Треската се появи ден след като се събудих в клиниката — бе пояснила Каролайн. — Състоянието ми се влоши и ми направиха пълни изследвания. Появи се един мъж с бяла коса, който бил специалист, но аз никак не го харесах. Нещо у него ме плашеше. Начинът, по който ме гледаше, докосването на издължените му пръсти. Попитах го кой е и какво прави край мен, но той не ми отговори. По-късно откриха, че имам стафилококова инфекция в костта на десния крак. Опитаха лечение с антибиотици, но то не помогна. Нищо не ми действа.

Мартин продължи разходката, без да обръща внимание на усиливащия се дъжд. Мислите му бяха насочени изцяло към Каролайн. Запознаха се в гимназията и постъпиха в един и същ колеж. Бяха убедени, че ще се оженят, ще имат деца и ще прекарат заедно остатъка от живота си. После, по време на една лятна ваканция, тя срещна младия адвокат Майк Парсънс. Животът и на двамата се промени. Той беше дълбоко ранен и обиден, но обичта му към нея не намаля. Постепенно се сближи с Майк, станаха приятели. С течение на времето доверието му нарасна и в един момент сподели с него това, което знаеха само Каролайн и един-двама от най-близките му хора: кой всъщност е той и какво го беше принудило да напусне отдел „Убийства“ в полицейското управление на Лос Анджелис (ПУЛА), да

замине за Северна Англия и да започне нов живот с фалшивата самоличност на ландшафтен архитект.

Сега съжаляваше, че не дойде на погребението на Парсънс и детето — както беше решил в мига, в който научи ужасната новина. Ако го беше направил, щеше да присъства на нервната ѝ криза, щеше да бъде близо до нея при появата на д-р Стивънсън. Но Каролайн го бе разубедила. Каза му, че край нея ще бъдат всичките ѝ близки, включително сестра ѝ и съпругът ѝ, тръгнали веднага от Хавайските острови. Предвид ситуацията, в която се намираше, за него бе по-добре да си остане в Англия. Ще се видим по-късно, бе обещала тя. Когато нещата се уталожат. Каза му с нормален тон, гласът ѝ звучеше бодро. Без съмнение беше потресена, но бе проявила присъщата ѝ сила на духа. После всичко рухна.

Господи, колко много я беше обичал! И все още я обичаше. Винаги щеше да я обича.

Мартин продължаваше да крачи. Измина доста време, преди да си даде сметка, че е мокър до кости. Трябваше да се прибере в хотела и да си събере багажа. Вдигна глава и се огледа. В далечината белееше солидна сграда, осветена от прожектори. Формата ѝ му беше позната — от детските спомени, от книгите, вестниците и телевизията. От всичко в живота.

Белият дом.

Миг по-късно мъката по Каролайн го стисна за гърлото. Мартин вдигна глава към тъмното дъждовно небе и се разрида на глас.

ПОНЕДЕЛНИК, 3 АПРИЛ

8:20 вечерта

Времето беше все така влажно и дъждът не спираше.

Никълъс Мартин седеше зад волана на наетата кола, паркирана срещу дома на д-р Лорейн Стивънсън в Джорджтаун.

Сгушена сред обилната зеленина на квартала, триетажната къща беше тъмна. Ако някой от обитателите ѝ си беше вкъщи, той или спеше, или се намираще в стаите отзад. Мартин предпочете да не приема нито едно от двете предположения. Беше тук вече два часа, а това означаваше, че ако някой в къщата е решил да спи, трябва да си е легнал някъде към шест и половина. Което, разбира се, беше възможно, но малко вероятно. Същото важеше и за другото предположение. За тези два часа човекът в някоя от задните стаи положително би се раздвижил — да отиде в тоалетната, в кухнята или друго помещение. И със сигурност би включил някакво осветление, тъй като времето беше мрачно. Логиката на тези разсъждения показваше, че д-р Стивънсън все още не се беше прибрала. Затова той седеше в колата и чакаше.

Колко пъти през деня беше вадил листа хартия от джоба на самото си? Колко пъти го беше чел? Съдържанието му отдавна се беше запечатало в паметта му.

Аз, Каролайн Парсънс, предоставям пълен достъп до личната ми документация, включително до болничния си картон, на Никълъс Мартин от Манчестър, Англия. Същото се отнася и до личната документация на покойния ми съпруг Майкъл Парсънс, член на Конгреса на САЩ от Калифорния.

Бележката бе отпечатана на принтер, подписана от Каролайн в присъствието на свидетели и заверена от нотариус. Донесоха му я тази сутрин в хотела. Датите на съставянето и получаването му казваха

всичко. Днес беше понеделник, 3 април, а Каролайн му се бе обадила в четвъртък, 30 март, с настоятелната молба да тръгне за Вашингтон още на следващата сутрин. Документът беше съставен и нотариално заверен именно тогава — в петък, 31 март, но той научи за него едва тази сутрин. В петък тя все още е била с ясно съзнание и е решила да изготви пълномощното веднага, тъй като си е давала сметка, че не разполага с много време, а и не е била сигурна дали той ще пристигне преди смъртта ѝ. Но въпреки това не му беше казала нищо за съществуването му.

— Такова беше изричното ѝ желание, мистър Мартин — каза по телефона адвокатът ѝ Ричард Тайлър, който се обади да провери дали Мартин бе получил пълномощното, придружено от личното му писмо, потвърждаващо валидността на документа. Той побърза да го предупреди, че валидността може да бъде оспорена в съда, но за момента документът може да бъде използван свободно, без никакви затруднения. — Вероятно само вие знаете защо го е написала, мистър Мартин — завърши юристът. — За мен това означава, че сте ѝ близък приятел, на когото е имала пълно доверие.

— Точно така — отвърна Мартин.

После, преди да прекъсне разговора, попита дали може да се обърне към него в случай на юридически усложнения. Беше ясно, че Каролайн не бе споделила с адвоката си своите подозрения и страхове, а това означаваше, че за тях знае единствено той, Никълъс Мартин. Фактът, че документът пристигна след смъртта ѝ, му даде достатъчно време за размисъл и той вече беше убеден, че Каролайн бе имала сериозни основания да твърди, че тя, съпругът ѝ и синът ѝ са убити.

Времето на изготвянето и предаването му беше изчислено абсолютно точно, за да няма никакви съмнения относно нейното умствено и физическо състояние. Била е сигурна, че той ще обърне внимание на обвиненията ѝ дори при наличието на подобни съмнения.

И той действително щеше да го стори. Близостта им се беше съхранила в продължение на дълги години, въпреки че пътищата им се бяха разделили. Щеше да го стори и по друга причина: просто беше устроен така. Кратката, разпечатана на принтер бележка го убеди, че Каролайн е била права. И със сигурност тя щеше да му помогне да отвори някои врати, които иначе щяха да останат затворени.

8:25 вечерта

В огледалото за обратно виждане блеснаха автомобилни фарове. По улицата бавно се приближи последен модел форд, тъмен на цвят, който намали пред къщата на Стивънсън, после даде газ и изчезна зад ъгъла. За момент му се стори, че това беше лекарката, която по неизвестни причини реши да отложи прибирането си у дома. Дали пък не се страхуваше от нещо? Ако беше така, значи правилно си беше губил времето да я чака пред къщата. Това отговаряше и на поведението ѝ при предишните му опити да установи контакт с нея.

Преди обед я бе потърсил в кабинета ѝ два пъти, обяснявайки на рецепционистката, че е близък приятел на Каролайн Парсънс и желае да обсъди болестта ѝ с д-р Стивънсън. И двата пъти отговорът беше, че лекарката в момента е заета и ще му се обади по-късно. Кое то така и не се случи.

След обедната почивка той позвъни още веднъж, но д-р Стивънсън отново се оказа заета. Този път Мартин побърза да добави, че тя няма от какво да се безпокои, защото той има законно право на достъп до медицинските сведения за пациентката. Каза го с делови тон, с надеждата да разсее евентуални професионални притеснения. Всъщност той наистина не допускаше нищо нередно въпреки писмото на Каролайн и изказаните от нея подозрения. Каролайн беше неизлечимо болна и под огромен стрес. За нея животът несъмнено бе отчаяно безнадежден и брутално жесток. Но писмото все пак беше налице, а въпросите в него се нуждаеха от отговори. Той беше твърдо решен да ги търси докрай или поне до момента, в който се убеди, че подозренията на приятелката му са били неоснователни.

Но в четири без десет следобед се случи онова, което го изненада и го доведе тук, пред тъмната къща. Телефонът в хотелската му стая иззвъня и един хладен женски глас обяви:

— Обажда се доктор Стивънсън.

— Благодаря, че ме потърсихте — рече с равен глас Мартин. — Аз бях близък приятел на Каролайн Парсънс. Видяхме се за малко в болничната ѝ стая.

— Какво мога да направя за вас? — попита със зле прикрито нетърпение в гласа жената насреща.

— Бих искал да поговорим за болестта на Каролайн, довела до смъртта ѝ.

— Съжалявам, но това са лични неща. Не мога да ги обсъждам с никого.

— Разбирам, докторе. Но аз имам заверено пълномощно за достъп до всички документи на Каролайн, включително и до медицинските.

— Съжалявам, но не мога да ви помогна, мистър Мартин — отсече жената. — Моля ви, не ме търсете повече. — И тя затвори.

Мартин още помнеше как остана пред масичката с телефон в ръка. Бяха го отрязали безцеремонно, без да му дадат никакъв шанс. А това означаваше, че ако действително държи да получи достъп до медицинските документи на Каролайн, ще се наложи да заведе дело, което ще се проточи с месеци и ще струва хиляди долари, без да бъде сигурен в крайния успех. А дори и да получи този достъп — особено ако подозренията на Каролайн са били основателни — той не можеше да бъде сигурен, че документите не са подменени или подправени.

От опит знаеше, че следователите, които се примиряват с откази, много рядко стигат до верните отговори. До тях се добират само упоритите детективи, които се борят докрай — просто защото търсят истината и се борят за нея. Затова Мартин знаеше каква щеше да бъде следващата му стъпка: да се изправи очи в очи с д-р Стивънсън и да я попита дали Каролайн действително е била убита.

Този подход често води до конкретен резултат, изразяващ се в начина, по който се дава отговор на директния въпрос, колебанието или някаква казана не на място фраза, погледа, езика на тялото и още куп незначителни подробности. Замесените в престъпление рядко демонстрират тотална неуязвимост, в поведението им винаги присъства нещо, което ги издава. Разбира се, доказването на вината им е съвсем друга работа. Но в момента целта на Мартин беше ясна. Той просто искаше да разбере дали Каролайн е била права, дали наистина ѝ бяха инжектирали някаква смъртоносна бактерия. И ако бе така, дали д-р Стивънсън имаше пръст в това.

Лорейн Стивънсън му се обади в четири без десет. В четири и дваайсет той измина няколкото пресечки между хотела и университетската болница „Джордж Уошингтън“, а в четири и дваайсет и пет вече разговаряше с жената, която отговаряше за медицинския персонал.

Опитът му като детектив в отдел „Убийства“ отново свърши добра работа. Лекарите с постоянен договор бяха регистрирани в съответната болница, която разполагаше с личните им досиета. Тъй като д-р Стивънсън беше посещавала Каролайн в университетската болница, Мартин се надяваше тя да е част от постоянния персонал, което означаваше, че досието ѝ се намира в отдел „Личен състав“. Затова спокойно заяви, че д-р Стивънсън му е била препоръчана за семеен лекар и би желал да получи повече информация за нея — къде е завършила медицина, къде е карала стажа си и други подобни данни. Жената зад гишето кимна и зачука на клавиатурата пред себе си. Професионалното досие на лекарката се появи на екрана.

Мартин вече бе огледал стаята и бе открил кутия със салфетки върху един от шкафовете с документи. Сега той кихна престорено, промърмори, че проклетото време му е докарало поредната настинка, и помоли за салфетка. Жената стана и се насочи към кутията, оставайки с гръб към него в продължение на десетина секунди. В рамките на седем от тях Мартин заобиколи гишето, погледна екрана и с помощта на мишката стигна до нужните данни. Три минути по-късно напусна кабинета с шепа салфетки в ръка и цялата му необходима информация. Доктор Лорейн Стивънсън беше разведена, бе завършила Медицинския факултет на университета „Джонс Хопкинс“, бе изкарала стажа си в нюйоркската болница „Маунт Синай“ и практикуваше медицина в Медицинския център на Джорджтаун. Постоянният ѝ адрес беше в същия квартал — на Дъмбъртън Стрийт 227.

8:27 вечерта

В огледалцето отново блеснаха светлините на фарове. Колата се приближи и бавно го подмина. Къде е тази жена? На вечеря, на кино или има някакъв професионален ангажимент? В съзнанието му отново изплува студеният ѝ глас:

Съжалявам, но не мога да ви помогна, мистър Мартин. Моля ви, не ме търсете повече.

В думите ѝ може би имаше нещо повече от хладна враждебност, помисли си той. Нещо като страх. Нима бе възможно Каролайн наистина да е била убита, а тази жена да има нещо общо с това? Дали пък самата тя не го бе извършила? После той ѝ се бе обадил по телефона, за да ѝ съобщи, че има юридически пълномощия за достъп до медицинското досие на покойната, и настоява да поговорят за причините, довели до смъртта ѝ.

В случай че Стивънсън действително бе замесена, тя може би отговори на обаждането му само за да спечели времето, което ѝ бе нужно да прикрие следите си. Нима ще се окаже, че докато той виси пред тъмната къща, тя вече е някъде далеч?

8:29 вечерта

Зад гърба му отново проблеснаха светлини. Колата наближи и забави ход. Оказа се, че това е същият форд, който мина по улицата няколко минути по-рано. Този път водачът сякаш искаше да провери дали в къщата свети.

После колата се изравни с него, рязко увеличи скоростта си и изчезна. Но този път Мартин беше готов и успя да зърне профила на мъжа зад волана. По гърба му пробягаха ледени тръпки. Това беше същият човек, който предната нощ бавно се беше плъзнал покрай него до паметника на Уошингтън.

— Какво става, по дяволите? — озадачено промърмори той. — Възможно ли е подобно съвпадение? Едва ли. Но какво искаше този тип от доктор Стивънсън?

8:32 вечерта

Изад ъгъла се появи поредният автомобил, който забави ход и спря пред къщата. Беше такси. Задната врата се отвори и д-р

Стивънсън стъпи на тротоара. Таксито потегли, а жената спокойно се насочи към вратата на дома си. Миг по-късно Мартин беше на тротоара.

— Доктор Стивънсън!

Жената спря и стреснато се обърна.

— Аз съм Никълъс Мартин, приятелят на Каролайн Парсънс — побърза да обясни той. — Моля да ми отделите няколко минути.

Стивънсън втренчено го погледна, после рязко се обърна и забързано се отдалечи.

— Доктор Стивънсън! — отново извика Мартин и се втурна след нея.

Тя се обърна в мига, в който кракът му стъпи на отсрещния тротоар. В широко отворените ѝ очи се четеше страх.

— Няма да ви сторя нищо лошо — извика той. — Ще ви отнема само минутка.

Тя се обърна и продължи напред, а след няколко крачки хукна да бяга. Мартин се втурна след нея и видя как фигурата ѝ минава под светлината на уличната лампа и потъва в мрака отвъд. Усили ход и след секунда се озова под лампата. Но от жената нямаше следа. Къде изчезна, по дяволите? След седем-осем метра получи отговор. Тя беше спряла и го чакаше.

— Искам да разменя две думи с вас, нищо повече — закова се на място той.

— Недейте.

В ръката ѝ проблесна малък автоматичен пистолет.

— Хей, за какво ви е това? — попита Мартин. Страхът в очите ѝ беше изчезнал, заменен от хладна решителност. — Хвърлете пистолета! — твърдо добави той. — Сложете го на земята и отстъпете назад!

— Искате да ме пратите при доктора, нали? — спокойно попита тя, но твърдостта в очите ѝ остана. — Няма да успеете. Никой от вас няма да успее! — Последва кратка пауза, в която се долавяше колебание. После тя тръсна глава и добави: — Никога, никога!

Без да отделя очи от неговите, жената пъкна дулото на пистолета в устата си и натисна спусъка. Разнесе се приглушен изстрел, задната част на главата ѝ се пръсна, а тялото ѝ падна на плочките като отсечено.

— Господи! — хлъцна Мартин, парализиран от ужас.

Частица от секундата по-късно разумът му включи на високи обороти и краката му се раздвижиха. Деветдесет секунди по-късно взетата под наем кола изскочи зад ъгъла на Дъмбъртън и се понесе по 29-а улица. Все още не беше на себе си от неочакваното самоубийство на Стивънсън, очевидно извършено под влияние на нещо страшно в душата на младата жена. То го караше да повярва, че всички подозрения на Каролайн са основателни, включително самолетната катастрофа, при която бяха загинали съпругът и детето ѝ.

Но в момента тези мисли бяха на втори план, защото най-важното беше да не бъде замесен. Не можеше да помогне на Стивънсън, следователно едно обаждане на 911 щеше да го принуди да разкрие пред полицията своята самоличност. След което логично щеше да бъде зададен въпросът какво търси тук. Защо жената се бе самоубила пред очите му, само на метри от дома си и защо колата му бе паркирана точно пред входа.

Ами ако някой от съседите го бе видял пред къщата? Ако бе забелязал как разговарят, после как жената побягва, а той хуква подире ѝ? В такъв случай въпросите щяха да бъдат много повече и значително по-груби. Той не разполагаше с доказателства за твърденията на Каролайн, а ако разкажеше на полицията за какво става въпрос, положението му несъмнено щеше да се усложни. Детективите със сигурност щяха да се усъмнят в самоличността му и да проявят интерес към миналото му.

Опасността ставаше съвсем реална, защото, ако успееш да отворят вратата към това минало, бързо щяха да разберат, че той все още бе издирван от ПУЛА. Особено от определени служители там, които изпитваха дълбока омраза към него заради случилото се преди няколко години и които все още изгаряха от желание да го открият и ликвидират. Всичко това означаваше, че трябва да стои максимално далеч от тази трагедия, но същевременно и достатъчно близо, за да бъде в течение.

В Англия Мартин имаше ново име и нов живот. Дълго се беше борил за него, бавно и мъчително си беше пробивал път в един друг свят — света на безупречно аранжирани паркове и градини, на красивите цветя. Въпреки естественото желание да се върне към корените си и да се прибере в родината никога не би си позволил

отново да затъне в света на ужасите и насилието, от който беше избягал. Но за съжаление нямаше избор. Макар и по особен, типичен за нея начин, Каролайн го беше помолила да открие виновниците за нейната смърт и тази на съпруга и сина ѝ. Разбира се, той и без друго щеше да го направи.

Обичаше я повече от всичко на света.

ВТОРНИК, 4 АПРИЛ

Париж, Франция, 9:30 сутринта

Президентите на Съединените щати и Франция Джон Харис и Жак Жеру се разхождаха в безупречно поддържания парк на Елисейския дворец, официалната резиденция на френския държавен глава. Двата усмихнато разговаряха, очевидно доволни от хубавия пролетен ден. На дискретно разстояние след тях се движеше охраната — мъже в цивилно облекло от Сикрет Сървис и френската Генерална дирекция за външна сигурност. Още по-назад беше подбрана група репортери от големи чуждестранни медии. В момента правеха предварително организираната обща снимка, която фигурираше в програмата на официалното посещение веднага след закуската на четири очи между Харис и Жеру. Тя трябваше да демонстрира близките отношения между Франция и Съединените щати.

Днес беше триста шейсет и деветият ден на президента Харис в Белия дом. Една година и четири дни след като вицепрезидентът Харис пое най-високия пост в държавата след внезапната смърт на президента Чарлс Сингълтън Кабът; сто петдесет и три дни след като спечели втори мандат в изключително оспорвана надпревара, седемдесет и шест дни след официалното му встъпване в длъжност.

В центъра на предизборната кампания на бившия вицепрезидент и сенатор от Калифорния бяха усилията да се смекчи имиджът на САЩ като агресивна суперсила и да им се изгради образ на партньор във все по-сложната икономическа ситуация в света. Настоящата му европейска обиколка имаше за цел да затопли хладните отношения между САЩ и най-важните им партньори, последвали почти едноличното решение за нахлуването в Ирак и началото на една дълга и кървава война. Днешната му среща с френския президент поставяше началото на серия разговори очи в очи с лидерите на държавите от Европейския съюз, които щяха да продължат една седмица и да завършат ден преди срещата на върха на НАТО, насрочена за следващия понеделник, 10 април, във Варшава. На нея Харис се надяваше да обяви новопостигнатото единство.

Проблемът беше там, че въпреки желанието за откровени разговори, проявено от европейските ръководители, единодушие едва ли щеше да бъде постигнато. Особено с лидерите на най-важните държави в обединена Европа: френския президент Жеру и канцлера на Германия Ана Амалие Болен, с която Харис щеше да се види тази вечер в Берлин. Той все още не беше наясно как да подходи към тази среща, особено след проведените на четири очи разговори с Жеру. Нужно му бе да обмисли предстоящите си ходове, а в този процес не вземаха участие дори и най-близките му съветници. Беше негов стар навик и сътрудниците му отлично знаеха това. По тази причина щяха да го оставят на спокойствие по време на сравнително краткия полет на Еър Форс-1 до Берлин.

В момента той се усмихваше и оживено разговаряше с президента Жеру, докато двамата бавно се насочваха към подиума с микрофоните за традиционната пресконференция. Мислите му обаче бягаха далеч от протокола и международните отношения. Беше дълбоко потресен от гибелта на конгресмена Парсънс и сина му, последвана от смъртта и на съпругата му Каролайн.

Джон Хенри Харис и Майк Парсънс бяха израснали в прашното калифорнийско градче Салинас. Джони беше с четиринайсет години по-голям от Майк и с течение на времето се превърна в негов по-голям брат. Грижеше се за него във всичко, включително и за смяната на памперсите му. После момчетата пораснаха, но запазиха близостта помежду си. Джони завърши местната гимназия и замина на изток, където постъпи в колеж. Години по-късно стана кум на Парсънс и му помогна да спечели място в Конгреса. Майк и Каролайн от своя страна бяха сред най-изявените поддръжници на кампаниите му за сенатор от Калифорния, а след това и за президент на Съединените щати. Поддържаха изключително близки отношения и със съпругата му Лори по време на тежката ѝ битка с мозъчния тумор, който в крайна сметка отне живота ѝ — само седмица преди Джон да спечели президентските избори.

Майк, Каролайн и малкият Чарли просто бяха част от семейството му. По тази причина Харис беше дълбоко съкрушен от ненавременната им смърт. Присъства на погребението на Майк и Чарли и със сигурност щеше да отдаде последна почит на Каролайн, ако не беше предварително планираната му европейска обиколка.

Докато се приближаваше към гората от микрофони и жужащи камери, пред очите му отново се появи стопената от болестта фигура на Каролайн под болничните чаршафи. И лицето на младия мъж край леглото ѝ, който бе вдигнал глава да го погледне и бе промълвил:

— Моля ви, оставете ме за момент насаме с нея. Тя току-що почина...

Кой беше този човек? Не го беше виждал нито веднъж, но очевидно беше много близък на Каролайн, за да бъде край нея в последните ѝ мигове. И достатъчно развълнуван, за да помоли президента на Съединените щати да излезе.

— Господин президент, може би ще пожелаете да кажете нещо на гражданите на Париж в този прекрасен пролетен ден — галантно подхвърли Жеру и махна към подиума с микрофоните.

— С удоволствие, господин президент, благодаря — отвърна на френски Харис и на лицето му се появи топла усмивка.

Разбира се, този диалог беше репетиран предварително, също като кратката реч на френски, в която щеше да наблегне на дългогодишните близки отношения между народите на Франция и Съединените щати. Но дори когато се насочваше към микрофоните, част от съзнанието му продължаваше да е ангажирано с младия мъж край смъртното ложе на Каролайн. Миг преди да започне приветственото слово, той си напомни да помоли някой от сътрудниците си да установи неговата самоличност.

Вашингтон, окръг Колумбия, 11:15 сутринта

Никълъс Мартин бавно обикаляше скромния, облицован с дървена ламперия кабинет в къщата на Парсънс. Опитваше се само да гледа, без да размества нищо, и да не обръща внимание на крещящото отсъствие на Каролайн, да си представя, че нищо не се е случило и тя всеки момент ще се появи на прага.

Присъствието ѝ се чувстваше осезаемо. Най-вече в изобилието от цветя, които надничаха сред многобройните керамични фигурки, боядисани в ярки цветове: миниатюрна обувчица от Италия, гланциран поднос от Ню Мексико, двойка опрени една до друга канички от Холандия, жълто-зелена поставка за лъжици от Испания. Ефектът беше изключително весел и лъчезарен, типичен за Каролайн. Но въпреки това беше ясно, че Мартин се намира в стаята на съпруга ѝ, в неговия домашен кабинет. Бюрото беше отрупано с книги и вестници. Още книги надничаха от двата големи шкафа, други бяха струпани на купчини около тях.

Фотографиите в рамки бяха навсякъде: Майк, Каролайн и момчето; Чарли, сниман по време на всички годишни сезони; Кейти, по-голямата сестра на Каролайн, която живееше на Хаваите и се грижеше за болната им от Алцхаймер майка. Тя бе присъствала на погребението на Майк и Чарли, но може би нямаше да се върне за погребението на Каролайн, насрочено за утрешния ден. Мартин не поддържаше контакт с нея и не знаеше какви са плановете ѝ. Имаше и снимки на Майк като конгресмен — с президента, с членове на Конгреса, с известни фигури от света на спорта и шоубизнеса. Голяма част от тези хора бяха заклетли либерали, докато Майк Парсънс, подобно на президента, беше твърд консерватор. Мартин се усмихна. Всички бяха харесвали Майк Парсънс независимо от политическите си убеждения.

Той се огледа за пореден път. През отворената врата на всекидневната виждаше Ричард Тайлър — адвокат на Каролайн и изпълнител на завещанието на семейството ѝ, който крачеше напред-

назад и говореше по мобилния си телефон. Негова беше заслугата Мартин да се озове тук. Сутринта го беше потърсил по телефона с молбата да му отдели няколко часа за преглед на личната документация в дома на Парсънс съгласно нотариално завереното пълномощно на Каролайн. След кратка консултация с колегите си Тайлър прие, но при условието лично да присъства на огледа. След което любезно предложи да го вземе от хотела.

Пътуването до къщата премина в, общо взето, спокойна атмосфера, но в нея имаше и нещо странно, или по-скоро недоизказано. Нещо, което Мартин остави на адвоката, но той не пожела да го дискутира. Очевидно никой друг не беше пожелал да го направи, тъй като то отсъстваше от вестниците, новинарските емисии на телевизията и интернет. Самоубийството на д-р Стивънсън.

Лорейн Стивънсън също беше известна личност, макар и по свой, по-особен начин. Оказа се, че тя е била личен лекар не само на Каролайн и Майк, но и на още редица известни законодатели, при това в продължение на години. Нейното самоубийство би трябвало да предизвика сензация за местните, националните, а дори и международните новинарски издания. Но не стана така. Никъде не пишеше нищо. Нормално беше да се очаква, че поне Тайлър би трябвало да научи за него — в качеството си на изпълнител на заещанието на Каролайн и с оглед пълномощното на Мартин за достъп до личната ѝ документация. Но той не обели нито дума по въпроса. Може би не беше чул нищо, може би и медиите не знаеха печалния факт, който полицията беше запазила в тайна.

Но защо? За да уведомят близките ѝ? Може би. Съвсем основателна причина. А може би полицейското разследване бе насочено в друга посока.

Ако Стивънсън беше реагирала нормално, отказвайки да му предаде медицинските документи на Каролайн без съответната съдебна заповед, Мартин най-вероятно щеше да остави нещата в ръцете на Ричард Тайлър и да се завърне в Англия. Щеше да си замине, възприемайки тезата, че Каролайн била тежко болна и в ужасно психическо състояние. Освен това ръцете му щяха да бъдат вързани — поне до момента, в който Тайлър се сдобиеше с въпросната съдебна заповед. Но Стивънсън не реагира нормално, а побягна от него и в даден момент сложи край на живота си. Последните ѝ думи,

изречени с хладна решителност, бяха последвани от ужасяващо действие.

Какво беше казала Стивънсън секунди преди да се самоубие? *Искате да ме пратите при доктора, нали? Няма да стане. Никой от вас няма да успее. Никога!*

Какъв лекар? Какво, по дяволите, означаваше това? От вас?! Кого имаше предвид самоубийцата? Явно беше взела Мартин за един от тайнствените си врагове.

Кой бе докторът, от когото тя изпитваше такъв силен ужас, че посегна на живота си? Кого включваше фразата *никой от вас*?

Тежки въпроси, които за съжаление нямаха отговор.

Мартин пристъпи към бюрото на Парсънс и спря поглед върху купчините работни папки. Повечето от тях съдържаха служебни материали — законопроекти, предложения, разрешения. Най-голяма беше купчината под надписа ПИСМА НА ИЗБИРАТЕЛИ ЗА ПЕРСОНАЛЕН ОТГОВОР, а на спомагателната масичка лежеше друга, малко по-малка: ДОКЛАДИ И ИЗКАЗВАНИЯ В КОМИСИЯТА. Мартин нямаше представа откъде да започне и какво да търси.

— Мистър Мартин — изправи се на вратата Тайлър.

— Да?

— Току-що ми се обадиха от кантората. След като разгледал писмото на Каролайн до вас, един от нашите старши съдружници е стигнал до заключението, че ако ви позволим достъп до документите в този дом без специално разрешение на семейство Парсънс и вероятно на съда, фирмата и лично аз се излагаме на опасността да се превърнем в обект на съдебно преследване.

— Не разбирам.

— Налага се веднага да напуснете този дом.

— Аз притежавам нотариално заверен документ, мистър Тайлър — възрази Мартин. — Каролайн го е съставила с цел да...

— Съжалявам, мистър Мартин.

Никълъс го изгледа, после кимна и тръгна към вратата. Наложената забрана в момента, в който вече бяха в къщата, можеше да означава две неща: или старшият съдружник бе по-предпазлив от

Тайлър, или някой бе научил за пълномощното на Каролайн и бе наредил разследването да бъде прекратено.

Той познаваше отдавна Кейти, сестрата на Каролайн — още от времето, когато беше детектив Джон Барън и служеше в ПУЛА. Доколкото му беше известно, нито Каролайн, нито Майк я бяха запознали със събитията, които промениха живота му, а това означаваше, че Кейти не знаеше кой е Никълъс Мартин. Да започне да обяснява какво се беше случило, особено под зоркия поглед на Ричард Тайлър и адвокатската му кантора, а вероятно и пред съда, би означавало да разкрие миналото си и да се окаже в твърде деликатно положение.

Тайлър отвори входната врата, а Мартин хвърли прощален поглед наоколо. Даваше си ясна сметка, че едва ли някога ще му се удаде възможността отново да се озове в дома на Каролайн, заобиколен от личните ѝ вещи. Сърцето му се сви. Без нея животът му беше пуст и ужасно тъжен. Така и не успяха да бъдат достатъчно дълго време заедно.

— Мистър Мартин — обади се от прага Тайлър и му направи знак. Изчака го да излезе, заключи и двамата си тръгнаха.

2:05 следобед

Изправен до прозореца на наскоро наетия офис в Националния музей на пощите, Виктор гледаше към оживената Юниън Стейшън. От мястото му добре се виждаше дългата редица от таксите, които сваляха или качваха пътниците на железопътната компания „Амтрак“.

— Виктор — прошепна тих глас в слушалката му.

— Слушам те, Ричард — отвърна в микрофона на ревера си той.

— Време е.

— Знам.

По външен вид Виктор не се отличаваше с нищо от всеки мъж на средна възраст. Четирийсет и седем годишен, той бе разведен и плешив, леко понапълнял в кръста, а костюмът му не можеше да се нарече скъп, което още по-малко важеше за черните износени мокасина. На ръцете си носеше кремави хирургически ръкавици, които можеха да се купят във всяка аптека.

Той остана още миг пред прозореца, после бавно се обърна към бюрото — от хромиран метал, с празни чекмеджета, също като лавиците на отсрещната стена. В кошчето за отпадъци под бюрото мътно проблясваха две кръгли парчета стъкло с диаметър около пет сантиметра, които той беше изрязал от прозореца петнайсетина минути по-рано.

— Две минути, Виктор — предупреди го с равен глас Ричард.

— Експрес „Ачела“ номер 2109 е потеглил от Ню Йорк в 11:00. Движи се със седем минути закъснение и ще пристигне на Юниън Стейшън в един и четирийсет и седем.

След тези думи Виктор заобиколи бюрото и се насочи към полуавтоматичната пушка с телескопичен мерник и дълъг заглушител, монтирана върху трикрака стойка.

— Влакът пристигна.

— Благодаря, Ричард.

— Помниш ли как изглежда?

— Да, Ричард. Помня снимката му.

— Деветдесет секунди.

Виктор вдигна триножника и го постави пред прозореца. Дулото на пушката се настани в средата на кръглата дупка в стъклото.

— Една минута.

Виктор спокойно се наведе над мерника. Кръстчето беше заковано върху главния вход на Юниън Стейшън, през който течеше пълноводният поток на току-що пристигналите пътници. Мерникът помръдна нагоре-надолу, търсейки жертвата си.

— Излиза, Виктор. Ще го видиш всеки момент.

— Вече го виждам, Ричард.

Мерникът се закова върху мургав 25-годишен младеж, облечен с джинси и яке на „Янкис“, който гледаше към стоянката за таксита.

— Мишената е твоя, Виктор.

— Благодаря, Ричард.

Дясната му ръка се плъзна по приклада, вдигна предпазителя и се насочи към спусъка. Скрит под плътната ръкавица, показалецът му се уви около него като пъргаво змийче. Мъжът с якето на „Янкис“ се насочи към близкото такси, показалецът на Виктор леко натисна спусъка. Разнесе се тихо изпукване, после още едно.

Улучен от първия куршум, мургавият мъж се хвана за гърлото. Вторият пръсна сърцето му.

— Готово, Ричард.

— Благодаря ти, Виктор.

Виктор спокойно прекоси стаята, отключи вратата и излезе в коридора. Сам, без да носи нищо със себе си. Нито пушката на триножника, нито кръглото парче стъкло, нито инструмента, с който го беше изрязал. Измина двайсетина крачки по коридора, от двете страни на който се виждаха вратите на други офиси под наем. Достигна аварийното стълбище, спусна се два етажа надолу и излезе на улицата, където го чакаше оранжев микробус с избелял надпис „Районна хладилна служба“. Той отвори задната врата и се отпусна на пода. Микробусът рязко потегли.

— Наред ли е всичко, Виктор? — попита от мястото на шофьора Ричард.

— Да, всичко е наред.

Микробусът зави в пресечката.

— Виктор?

Гласът на Ричард беше все така спокоен и равен, вдъхващ доверие.

— Да, Ричард?

След близо четиринайсет месеца заедно, гласът на Виктор прозвуча по същия начин. Спокоен, изпълнен с доверие, целенасочен. Беше готов да изпълни всяко желание на Ричард.

— Отиваш на международното летище „Дълес“. Срещу теб има куфар, в който ще намериш два чифта дрехи, тоалетни принадлежности, паспорт, кредитна карта на твое име, хиляда и двеста евро в брой и резервация за полет 039 на „Ер Франс“ до Париж. Ще бъдеш там в шест и половина сутринта и ще използваш връзката за полета до Берлин. Като пристигнеш, ще наемеш стая в хотел „Булевард“ на Курфюрстендам и ще чакаш инструкции. Имаш ли въпроси, Виктор?

— Не, Ричард.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм.

— Добре, Виктор. Много добре.

3:40 следобед

Никълъс Мартин не си падаше по пиенето, но въпреки това беше седнал в хотелския бар с чаша уиски в ръка. Днес, в ранния следобед изведнъж изпита желание да пийне. В момента се бореше с третата чаша „Джони Уокър“ червен етикет, порядъчно разреден с газирана вода. И се опитваше да преодолее глухото си раздражение от начина, по който адвокатът на Каролайн го беше изгонил от дома ѝ.

Отпи поредната глътка и разсеяно се огледа. Приведена над плота в другия край на извития бар, барманката с дълбоко изрязано деколте разговаряше с някакъв тип с измачкан костюм, който беше единственият друг клиент освен Никълъс. Шестте тапицирани с кожа сепарета край отсрещната стена бяха пусти, също като осемте маси с тапицирани столове.

Телевизорът на бара предаваше новини на живо от Юниън Стейшън, където преди малко повече от час бяха застреляли някакъв мъж. Според репортерката на мястото на събитието мъжът бил ликвидиран от наеман убиец, заел позиция в отсрещната сграда. Властите разполагаха с оскъдни сведения за самоличността на жертвата, която по всяка вероятност беше пристигнала от Ню Йорк с експресния влак „Ачела“. Мотивите за престъплението бяха неизвестни, а според последни сведения полицията беше открила оръжието на престъплението. В главата на Мартин отново изплува ужасната сцена със самоубийството на д-р Стивънсън и липсата на информация за него. Нима е възможно никой да не е открил трупа? Не, нещо не беше наред. Причина за това информационно затъмнение биха могли да бъдат само издирването и уведомяването на близките ѝ или пък специално разследване от страна на полицията.

— Никълъс Мартин? — изскърца мъжки глас зад гърба му и той стреснато се обърна. Към него крачеха мъж и жена с уморени лица и

тъмни дрехи и двамата доста над четирийсет. Отдалеч личеше, че са представители на полицията.

— Аз съм — кимна той.

— Полицай Хърбърт от Окръжното полицейско управление — показва му картата си мъжът. — А това е детектив Монро.

Хърбърт беше среден на ръст с малко коремче и леко посребрена кестенява коса. Очите му имаха почти същия цвят. Детектив Монро беше може би с година-две по-млада от него — висока, с квадратна челюст и късо подстригана изрусена коса. Беше по свой начин привлекателна, но прекалено сериозна и уморена, за да изглежда красива.

— Трябва да поговорим с вас — изръмжа Хърбърт.

— За какво?

— Познавате ли доктор Лорейн Стивънсън?

— Слабо. Защо питате?

Страховете му се сбъдваха. Явно някой го беше видял пред къщата ѝ. Може би дори беше чул изстрела и бе станал свидетел на бягството му с наетата кола, на която бе записал номера.

— Вчера сте я търсили няколко пъти в кабинета ѝ.

— Вярно — кимна Мартин.

Това пък какво е?! Нима полицията се е заела да проверява телефонните разговори на самоубийцата?! Всъщност не беше изключено. Стивънсън бе познавала куп важни личности. Нещата поемаха в друга посока, която едва ли имаше нещо общо със смъртта на Каролайн.

— Търсили сте я настоятелно — обади се Монро.

— Защо, мистър Мартин? — попита Хърбърт.

— Искан да поговорим за смъртта на една от пациентките ѝ.

— Коя по-точно?

— Каролайн Парсънс.

На лицето на Хърбърт се появи подобие на усмивка.

— Мистър Мартин, ще ви помоля да ни придружите до полицейското управление.

— Защо? — изгледа го с недоумение Мартин. До този момент не бяха казали нито дума за самоубийството на Стивънсън. Нито пък нещо друго, свързано с появата му пред дома ѝ.

— Доктор Стивънсън е била убита, мистър Мартин — хладно го информира Монро.

— Убита ли?! — зяпна той.

— Да.

Окръжно полицейско управление, окръг Колумбия, 4:10 следобед

— Къде бяхте снощи между осем и девет? — спокойно попита детектив Монро.

— Обикалях из града с колата — отвърна Мартин, твърдо решил да не признава нищо. Всъщност този отговор беше най-близо до истината, защото нямаше друго алиби.

— С компания?

— Не, бях сам.

Хърбърт облегна лакти на малката маса с метални крака в стаята за разпити. Детектив Монро стоеше до единствената врата.

— Къде по-точно обикаляхте?

— Просто обикалях. Не мога да кажа точно къде, защото не познавам града. Аз живея в Англия, а Каролайн Парсънс беше моя близка приятелка. Смъртта ѝ дълбоко ме разстрои и трябваше да върша нещо.

— И решихте да направите няколко обиколки с колата?

— Да.

— А отбихте ли се в дома на доктор Стивънсън?

— Изобщо не знам къде живее. Вече ви казах, че не познавам града.

— Но въпреки това сте успели да се приберете в хотела — продължи да го притиска Хърбърт. Колежката му пазеше мълчание и следеше реакциите на Мартин.

— Ами да — сви рамене той.

— В колко часа?

— Не знам точно. В девет, девет и половина.

— Вие обвинявате доктор Стивънсън за смъртта на Каролайн Парсънс, нали?

— Не.

Мартин го гледаше с открито недоумение. На света едва ли има полицейски следовател, който да не прави разлика между убийство и самоубийство — особено по начина, по който Лорейн Стивънсън беше

сложила край на живота си. Какво търсеха тези? Възможно ли бе да допускат, че Каролайн е била убита? И ако е така, дали подозират Стивънсън? Тогава колите, които минаваха по улицата онази вечер, спокойно биха могли да бъдат полицейски автомобили, следящи лекарката. И някой от тях го бе видял как тича към нея малко след като тя бе слязла от таксито. В такъв случай той със сигурност бе заподозрян за смъртта на Каролайн.

Следващите действия бяха ясни — той щеше да получи забрана да напуска града, а ако им покажеше пълномощното за достъп до личната документация на Каролайн и съпруга ѝ, щеше да стане още по-лошо. Полицаяте положително щяха да допуснат, че е принудил болната си приятелка да го напише, без да обръщат внимание на факта, че по това време той дори не е бил в страната. И щяха да стигнат до заключението, че го е направил с користна цел — или за лична облага, или по политически причини, свързани със съпруга ѝ.

Мартин прекрасно разбираше, че ако го подозираха за смъртта на Каролайн или на д-р Стивънсън, щяха да му предявят обвинение в съучастничество и да го арестуват. След рутинното снемане на отпечатъци данните му щяха да бъдат вкарани в Автоматичната система за пръстови отпечатъци АСПО и Националната база данни на ФБР, пряко свързана с Интерпол. След всичко това щеше да стане ясно, че той е бившият полицейски служител Джон Барън — новина, която рано или късно щеше да стигне и до враговете му от управлението в Лос Анджелис.

За тях той си оставаше личност от първостепенен интерес — както пишеше в *Copperchatter.com*, специализирания уебсайт, в който ченгетата от цял свят обменяха информация на специфичния си жаргон, прибегвайки до типичния си хумор и присъщата си отмъстителност. Всяка неделя благодарение на настоятелността на редовния участник в чата, наричащ себе си Стрелеца, в него се появяваше името на Барън. Зад този псевдоним се криеше Джийн Върмиър — ветеран от отдел „Убийства“ в ПУЛА, който презираше Барън заради случилото се преди четири години и бе създал специален уебсайт, за да го издири и ликвидира веднъж завинаги — лично или с помощта на хора като него.

— Откъде познавате Каролайн Парсънс?

Въпросът беше зададен от детектив Монро, която напусна мястото си до вратата и се облегна до голямото огледало на вътрешната стена. Разбира се, това не беше огледало, а прозорец със специално стъкло, през което се осъществяваше скрито наблюдение в стаята за разпити. Мартин нямаше как да знае колко души седят зад него и слушат този разговор.

— Срегнах я преди много години в Лос Анджелис — отвърна с равен глас той. — Станахме приятели и си останахме такива за цял живот. Познавах и съпруга ѝ.

— Често ли я чукахте?

Мартин прехапа език. Знаеше, че ще направят всичко възможно, за да го извадят от равновесие. Това, че първият опит беше дело на жената, нямаше никакво значение.

— Колко пъти я чукахте?

— Не сме имали сексуална връзка.

— Не сте ли? — подсмихна се Монро.

— Не.

— За какво искахте да разговаряте с доктор Стивънсън? — намеси се Хърбърт.

— Вече ви казах. За смъртта на Каролайн Парсънс.

— Защо? Какво очаквахте да научите?

— Състоянието на мисис Парсънс се влоши изключително бързо и никой не знаеше на какво се дължи. Малко преди това беше загубила съпруга и сина си в самолетна катастрофа и бе съсипана от мъка. Обади ми се в Англия и ме помоли да дойда. Почина малко след като пристигнах.

— Защо ви е помолила да дойдете?

— Защото бяхме близки приятели — намръщено го изгледа Мартин. — Вие имате ли приятел, когото бихте повикали в предсмъртния си час?

Не разиграваше сцени, а просто искаше да им покаже, че е ядосан. Не само заради начина, по който задаваха въпросите си, а и за да ги накара да почувстват дълбочината на взаимоотношенията му с Каролайн.

— И пожелавате да разговаряте с доктор Стивънсън в качеството ѝ на личен лекар на вашата приятелка, така ли? — отново пое

инициативата Монро.

— Точно така.

— Започнахте да ѝ звъните, но без успех и това ви ядоса. Много ли ви ядоса?

— В крайна сметка тя отговори на моите обаждания.

— И какво ви каза?

— Каза, че онова, което исках да обсъдя с нея, попада в категорията на поверителната информация между лекар и пациент.

— И това беше всичко?

— Да.

— След което снощи, между осем и девет, вие скочихте в колата и започнахте да обикаляте града? — намеси се Хърбърт.

— Да.

— Сам?

— Да.

— Къде?

— Вече ви казах, че не знам.

— Видя ли ви някой?

— Не знам.

— Вие ли я убихте? — внезапно попита Монро.

— Не.

— Вие сте американец, но живеете и работите в Англия — продължи да го притиска Хърбърт.

— Завърших университета в Манчестър, специалност ландшафтна архитектура. Реших да остана там, защото ми хареса. Работя за една малка компания — казва се „Фицсимънс и Джъстис“, където се занимавам с дизайн на паркови пространства и други подобни проекти. Имам британски паспорт и се считам за емигрант.

Хърбърт стана от масата и размени кратък поглед с Монро. Мартин изведнъж осъзна, че не го подозираха заради загадъчната смърт на Каролайн и вероятното участие на д-р Стивънсън в нея, нито заради срещата му с лекарката броени минути преди смъртта ѝ. Не, бяха го прибрали единствено заради опитите му да се свърже с нея по телефона. Това означаваше, че са сигурни в убийството ѝ. Нещо невъзможно, защото той с очите си видя как тя се застреля със собствения си пистолет. Но защо вярвах в подобна версия?

Единственото възможно обяснение бе, че някой се беше появил край трупа секунди след неговото бягство и беше направил така, че да прилича на убийство. Може би бе прибрал оръжието и бе стрелял в главата ѝ с пистолет по-голям калибър, заличавайки следите от нейните действия. Но защо? Единствената причина за подобни действия можеше да бъде само фактът, че самоубийството на жена с нейната известност би предизвикало далеч по-голямо внимание от едно обикновено убийство.

Мартин вдигна глава и огледа лицата на двамата детективи. Много му се искаше да ги разпита подробно за състоянието, в което е била открита д-р Стивънсън, но нямаше как да го стори. В момента те очевидно не бяха наясно какво всъщност се беше случило и нямаха основания за задържането му. Проявата на любопитство от негова страна само би изострила интереса им и би ги накарала да започнат всичко отначало. По тази причина той реши да мълчи, за да се измъкне час по-скоро.

— Отговорих на въпросите ви и мисля, че е време да си вървя — подхвърли с подчертано учтив тон той.

Хърбърт закова поглед в лицето му. Гледа го дълго, сякаш искаше да провери дали не е пропуснал нещо. Мартин затаи дъх. Това беше решителният момент, в който полицаят можеше да поиска снемане на пръстовите му отпечатащи. Просто за всеки случай, за да провери дали не е издирван.

— Колко време възнамерявате да останете във Вашингтон, мистър Мартин?

— Утре е траурната служба в памет на Каролайн Парсънс, след това не знам.

Хърбърт извади визитна картичка от джоба си и рязко му я подаде.

— Искам да ми се обадите, преди да предприемете някакво пътуване извън града, ясно?

— Да, сър — кимна Мартин, опитвайки се да прикрие облекчението си.

Монро се плъзна покрай него и отвори вратата на стаята за разпити.

— Благодарим ви за отзивчивостта, мистър Мартин — процеди тя. — Наляво по коридора и след това надолу по стълбите.

— Благодаря — кимна той. — Съжалявам, че не успях да ви помогна.

После побърза да излезе. Наляво по коридора и надолу по стълбите.

СРЯДА, 5 АПРИЛ

Берлин, Германия, сряда, 5 април, 10:45 сутринта

Тежките врати на бронираната лимузина се затвориха, агентът на Сикрет Сървис зад волана включи на скорост и официалният автомобил на президента на САЩ Джон Хенри Харис бавно се отдалечи от сградата на Федералното канцлерство. Пред входа останаха официалните лица начело с канцлера на Германия Ана Болен, а малко встрани се тълпяха представителите на световните медии.

Президентът Харис се бе срещнал с Болен и предната вечер, след което удостои с присъствието си концерт на Берлинската филхармония. Тази сутрин двамата проведоха дълъг приятелски разговор по време на официалната закуска, заобиколени от най-близките си съветници. На нея бяха обсъдени световните проблеми и състоянието на американско-германските отношения. Последваха обичайните изявления за медиите, придружени с усмивки и ръкостискания — церемонии, които бяха огледално копие на онези в Елисейския дворец двайсет и четири часа по-рано. И при двете си посещения президентът хранеше надеждата за изглаждане на все още деликатните отношения с тези страни, предизвикани от отказа им да подкрепят американската окупация на Ирак, официално деклариран от трибуната на Организацията на обединените нации.

Но напредък в това отношение почти липсваше, въпреки че лидерите демонстрираха близки и сърдечни отношения помежду си. Това беше причината за лошото настроение на Харис. Седнал до него в колата с блекбъри в ръка, 57-годишният Джейк Лоу — главен политически съветник и дългогодишен приятел на президента, отлично разбираше положението.

— Не можем да си позволим това проклето трансатлантическо разединение — мрачно промърмори Харис. — Официално те са съгласни с нас, но няма да си мръднат пръста, за да ни подкрепят. И двамата...

— Пътят е труден, господин президент — безстрастно отвърна Лоу. Като близък сътрудник той отлично знаеше, че на моменти Харис

изпитва нужда да обсъжда проблемите въпреки славата си на затворен и мълчалив човек. — Не съм убеден, че в края му ни чака нещо, от което всички ще бъдат доволни.

— Казвал съм го преди, ще го повторя и сега — мрачно поклати глава Харис. — Става въпрос за един много тъжен исторически факт: и преди, и сега светът се управлява от неподходящи хора, попаднали на неподходящото място в неподходящото време. Единственото, което периодично го коригира, е смяната на режимите.

— Да, но днешните режими няма да се променят, а ние не можем да си позволим лукса да чакаме следващите. Ако искаме да излезем от ужасната бъркотия в Близкия изток, трябва ни категорична подкрепа още сега! Знаете го вие, знам го аз, знае го и светът.

— С изключение на французите и германците.

Президентът се облегна назад, опитвайки да се отпусне. Не се получи. Продължаваше да бъде объркан и ядосан и това пролича при следващата му реплика.

— Тези двамата са непреклонни. Ще ни подкрепят само до определен момент, но когато ножът опре до кокала, ще се дръпнат и ще ни ръкопляскаат с открита злонамереност. Трябва да открием начин да ги принудим, Джейк. Но признавам, че нямам идея как можем да го постигнем. Особено след последните две посещения...

Президентът рязко се извъртя и погледна навън през прозореца на лимузината. Колоната автомобили навлизаше в Тиргартен — прочутия градски парк на Берлин, който се простираше в продължение на три километра през центъра на града. После според официално оповестената програма се насочи към Курфюрстендам — главната търговска улица, прочута със своите модни бутици.

Беше доста внушителна процесия. Най-отпред се движеха трийсет германски полицаи на мотоциклети, следвани от двата черни джипа на Сикрет Сървис, движещи се на няколко метра пред три абсолютно еднакви президентски лимузини. Никой не знаеше в коя от тях пътува президентът на САЩ. Веднага след тях пъплеха още осем джипа на американските тайни служби, линейка и два големи микробуса. В единия пътуваха представителите на медиите, а в другия — президентските сътрудници. Процесията завършваше с още трийсет униформени мотоциклетисти.

Булевардите и улиците по пътя на процесията бяха задръстени от народ. Сякаш половината Берлин се беше струпал, за да зърне американския президент. Част от хората аплодираха и размахваха американски флагчета, други викаха и освиркваха, размахвайки юмруци. Виждаха се и изписани с едри букви плакати. ЩАТИТЕ ВЪН ОТ БЛИЗКИЯ ИЗТОК! ВЪРВИ СИ У ДОМА, ХАРИС! СТИГА КРЪВ СРЕЩУ ПЕТРОЛ! На един от плакатите беше изписана доста странна молба: „ДЖОН, НЕКА ПОГОВОРИМ, МОЛЯ!“. Но повечето берлинчани просто стояха и гледаха гигантската кавалкада, превозваща лидера на единствената суперсила в света.

— Как ли бих се почувствал на тяхно място? — промърмори Харис. — Да стоя на тротоара и да се чудя какво искам от Щатите? Да се опитвам да разбера техните намерения?

Той се обърна да погледне Лоу, с когото се познаваше още от предизборната си кампания за член на Сената от Калифорния.

— Ти какво би си помислил, Джейк? Какво щеше да те вълнува, ако си един от тях?

— Ами, бих си помислил, че... — Лоу изведнъж млъкна, защото на неговото блекбъри се появи съобщение от началник-кабинета на президента Том Кърън, който чакаше на борда на Еър Форс-1 на летище „Тегел“. — Кажу ми, Том — каза той в слушалките, с които никога не се разделяше. — Какво? Кога? Виж какво още можеш да разбереш. След двайсет минути сме на борда.

— Какво има? — погледна го президентът.

— Снощи е била убита Лорейн Стивънсън, личен лекар на Каролайн Парсънс. Полицията е задържала информацията за убийството, позовавайки се на следствената тайна.

— Убийство?

— Да, сър.

— Пресвети боже! — изпъшка президентът и отмести поглед от лицето му. — Майк, синът му, Каролайн, а сега и личната им лекарка?! — В очите му се появи безпокойство. — Всички са мъртви в рамките на няколко седмици! Какво става, Джейк?

— Трагично съвпадение, господин президент.

— Така ли мислиш?

— Какво друго може да бъде?

Берлин, „Курфюрстендам“ № 12, хотел „Булевард“, 11:05
сутринта

— Виктор?

— Да, Ричард. Чувам те.

— На прозореца ли си?

— Да, Ричард.

— Какво виждаш?

— Улицата, задръстена от хора. Катедралата насреща. Мемориалната църква на кайзер Вилхелм — така обясни пиколото, което ми показва стаята. Защо питаш, Ричард?

— Исках да се убедя, че не са ти сменили стаята.

— Не са. Стаята е тази, която поисках — точно според твоите инструкции. — Вместо сивия костюм, с който беше облечен във Вашингтон, Виктор носеше бежови панталони и тъмносиня вълнена жилетка. Ако преди бе незабележим, в сегашния му вид се долавяше нещо академично — приличаше на професор на средна възраст или на гимназиален преподавател. Но най-вече на човек, който все пак ще остане незабележим в тълпата.

— Бях сигурен, че ще изпълниш инструкциите ми, Виктор. А сега слушай внимателно. След около четирийсет секунди автомобилната колона ще се появи на Курфюрстендам и ще мине под прозореца ти. Президентът е в третата лимузина. Той седи откъм твоята страна — на задната седалка до лявото странично стъкло. То е затъмнено и ти няма да го видиш, но той седи точно там. Искам да изчислиш времето, за което лимузината ще мине покрай хотела, и дали ще имаш възможност да стреляш във въпросното стъкло от позицията, която заемаш.

— Стъклата на президентските лимузини са блиндирани — отбеляза Виктор.

— Знам това, не се безпокой. От теб искам просто да засечеш времето и да ми кажеш дали ще можеш да стреляш от този ъгъл.

— Добре.

Президентът Харис разсеяно гледаше към тълпата, струпала се от двете страни на улицата. Мислите му бяха насочени към министъра на отбраната Терънс Лангдън, който в този момент се намираше в Южна Франция на редовното заседание на министрите на отбраната на страните — членки на НАТО. На него той трябваше да предаде съобщението, с което ден по-рано държавният секретар Дейвид Чаплин беше запознал колегите си от страните — членки на ЕС. А именно че САЩ са готови за ново, по-тясно сътрудничество с НАТО — за разлика от предишната администрация на президента Чарлс Кабът, която действаше почти изцяло на своя глава.

В реч пред Конгреса, произнесена непосредствено преди началото на европейската си обиколка, Харис обеща, че „няма да се върне с празни ръце“. И все още мислеше така въпреки разочарованията в Париж и Берлин. В момента искаше да се съсредоточи върху следващата си официална визита — Рим — където му предстоеше вечеря с президента на Италия Марио Тонти, чиито функции бяха главно церемониални, но той умееше да обединява различните фракции и течения в италианската политика и именно това го правеше важен стратегически партньор на Щатите.

Харис смяташе Италия за приятелска страна и беше убеден, че може да разчита на Тонти и на министър-председателя Алдо Висконти. В същото време беше наясно, че Тонти вече е осведомен за безрезултатните му посещения в Париж и Берлин. Този факт щеше да придаде известно неудобство на предстоящата среща помежду им, тъй като Италия беше лоялен член на Европейския съюз — една организация, чиято дългосрочна цел беше да се превърне в Съединени европейски щати. Тази цел винаги трябваше да се взема под внимание независимо от обществените изяви на отделните нейни членове. Сега Харис напразно се опитваше да се съсредоточи върху това, което предстоеше да каже на Тонти. Вероятно поради часовата разлика или очевидния провал на първите два дни от обиколката той се улови, че мисли за нещастieto, сполетяло семейство Парсънс, и смъртта на семейната им лекарка Лорейн Стивънсън. После му хрумна нещо и той рязко се извъртя към Джейк Лоу.

— Какво открихте за мъжа, когото заварих в болничната стая на Каролайн Парсънс?

Очите му се плъзнаха по тълпата, струпала се на тротоара пред Мемориалната църква на кайзер Вилхелм.

— Не знам, това не беше сред приоритетите ни — отвърна Лоу и бързо набра някакъв код на своето блекбъри.

Президентът погледна наляво, към входа на хотел „Булевард“, покрай който се плъзгаше лимузината.

— Името му е Никълъс Мартин — обяви Лоу, вперил поглед в екрана. — Американски емигрант, живее в Манчестър, Англия, и работи за фирмата „Фицсимънс и Джъстис“, която се занимава с ландшафтна архитектура. — Замълча за момент, изчаквайки повече текст, след което замислено добави: — По неизвестни причини мисис Парсънс е подписала нотариално заверено пълномощно, което му дава право на достъп до цялата лична документация на семейството.

— И на двамата?

— Да.

— Защо?

— Нямам отговор.

— В такъв случай гледай да го получиш. Тази история ми се струва все по-обезпокоителна.

Виктор се отдръпна от прозореца.

— Ричард?

— Слушам те, Виктор.

— Колоната автомобили мина покрай хотела за седем секунди. Видях ясно страничното стъкло на лимузината. Бих могъл да се прицеля и да стрелям за три, най-много четири секунди.

— Сигурен ли си?

— Да, Ричард.

— Това време достатъчно ли е за смъртоносен изстрел?

— Да, стига да използвам подходящи муниции.

— Благодаря ти, Виктор.

Вашингтон, 7:10 сутринта

Никълъс Мартин включи телевизора веднага след като се събуди, надявайки се да чуе нещо за „убийството“ на д-р Стивънсън. Но такава новина нямаше. Беше много любопитен да разбере защо полицията продължава да държи смъртта на лекарката в тайна, но още повече беше озадачен от факта, че тя не е станала достояние на някой агресивен репортер.

Той усили звука и влезе в банята за кратък душ и задължителното бръснене. Новините бяха съвсем обикновени, засягащи уличните задръствания и метеорологичната обстановка в района. После съобщиха, че мъжът, застрелян от снайперист на Юниън Стейшън предишния ден, се е оказал легално пребиваващ в страната колумбиец, бейзболист в отбора от юношеската лига „Трентън Тъндър“. Според неназован източник полицията бе открила оръжието на престъплението в един от офисите на Националния музей на пощите срещу гарата. Оказало се, че това е стандартна за американската армия пушка М-14, която се произвежда от няколко оръжейни компании в стотици хиляди екземпляри.

Доста странно убийство, помисли си Мартин, докато продължаваше да се бръсне. Защо ли са ликвидирали някакъв играч от полуаматьорско отборче по бейзбол? Мислите му се насочиха към медицинското досие на Каролайн и начините да се добере до него. После в главата му изведнъж изплуваха думите ѝ, изречени в болницата, докато стискаше ръката му, вперила очи в неговите:

Те убиха съпруга и детето ми... А сега убиха и... мен.

— За кого говориш? — беше попитал той. — Кои са те?

— Те са...

Това бяха последните ѝ думи, преди да се унесе в сън. А после се събуди за малко, каза му, че го обича, и... умря.

Гърлото му отново се сви. Мартин се овладя и се върна в стаята да се облече. Беше твърдо решен да прогони мъката и да се залови за работа.

— Те са... — промърмори на глас той. — Какво „са“? Какво се опитваше да ми каже Каролайн?

Мислите му изведнъж се насочиха към онова, което беше видял в дома ѝ, преди да бъде изгонен от адвоката. Възможно ли беше то да го насочи към тайната, която Каролайн не успя да сподели? На практика беше успял да забележи единствено дреболиите, които придаваха уют на този дом, най-вече в кабинета на съпруга ѝ. Какво имаше там? Снимки. На семейството, на Майк Парсънс в компанията на знаменитости. Освен тях купища работни папки върху бюрото и на спомагателната масичка. Всички акуратно надписани с флумастер. ДОКЛАДИ И БЕЛЕЖКИ НА КОМИСИЯТА. Нищо повече.

Мартин ядно затегна колана на панталоните си и седна на леглото да се обуе. В следващия миг подскочи като ужилен от мисълта, която проблесна в съзнанието му.

— Доклади и бележки на комисията — каза на глас той. — На комисията!

Възможно ли е Каролайн да е имала предвид някой член на комисииите, в които е участвал Парсънс? Но тя не каза *някой*, а използва множеството число *те*. Ако наистина е имала предвид *комисия*, дали е искала да посочи няколко нейни членове или пък цялата група участници в нея? Но как е възможно една комисия на Конгреса в пълен състав да бъде замесена в убийството на трима души, без да се броят останалите жертви при самолетната катастрофа? Идеята беше шантава, но засега не разполагаше с нищо друго.

Според ръчния му часовник минаваше седем и половина сутринта. В два следобед беше траурната служба за Каролайн в Националната презвитерианска църква. Това означаваше, че разполага с малко повече от шест часа, за да се запознае подробно с дейността на Майк Парсънс в Конгреса на САЩ и да открие някакъв отговор на въпроса, който го интересуваше.

Мартин включи лаптопа и стартира търсачката Гугъл. В прозорчето за темите набра КОНГРЕСМЕН МАЙКЪЛ ПАРСЪНС.

На екрана се появи уебсайтът на Парсънс и от устата на Мартин излетя въздишка на облекчение. Все още не бяха свалили името на покойния конгресмен от правителствената база данни. Най-отгоре

беше изписан следният текст: „Конгресмен Майкъл Парсънс, представител на 17-и избирателен район, Калифорния. Окръзи Монтерей, Сан Бенито и Санта Крус“.

По-надолу бяха изброени офисите на Парсънс във Вашингтон и Калифорния. Следваше списък на комисиите, в които беше участвал. Мартин кликна върху тях.

Комисия по селско стопанство
Комисия за дребния бизнес
Бюджетна комисия
Финансова комисия
Комисия по вътрешна сигурност
Комисия по правителствените реформи
Постоянна комисия по въпросите на разузнаването

Изброяваха се и редица подкомисии с участието на Парсънс, една от които привлече вниманието на Мартин:

Подкомисия по разузнаване и борба с тероризма

Майк и синът му бяха загинали в петък, 10 март. Последното заседание на подкомисията бе проведено във вторник, 7 март, в 14:00 ч. Обсъжданата тема бе „Напредък в изготвянето и уеднаквяването на списъците с наблюдавани терористи“, а самото заседание бе проведено в административната сграда Рейбърн Хаус. В сайта бяха изброени и имената на участниците в комисията, но за разлика от информацията за дейността на другите комисии тук липсваха допълнителни данни относно свидетелите, които са били разпитани. Мястото за тях беше празно. Мартин опита няколко други правителствени сайта, но в тях не откри нищо повече от това, което фигурираше в сайта на Парсънс. Беше сигурен, че допълнителна информация съществува, и се прокле за неспособността си да навигира в мрежата както трябва. Но малкото време между проведеното заседание и смъртта на Парсънс не

показваше с нищо, че по време на дебатите се бе случило нещо нередно.

Адвокат Ричард Тайлър би могъл да помогне, стига някой над него вече да не бе забранил достъпа му до личната документация на Парсънс. Това означаваше, че оттам нямаше да получи помощ, а всеки негов опит щеше да бъде посрещнат с подозрение или дори с нещо лошо, особено ако имаше решение да се потулят нещата. Ако продължаваше да настоява, със сигурност щеше да си навлече физическо нападение или — в най-добрия случай — нови посещения в полицията. Две неща, които не желаше да му се случат.

Факторът време също трябваше да се вземе под внимание. Компанията „Фицсимънс и Джъстис“ любезно уважи молбата му за спешен отпуск поради заболяването на Каролайн, но той беше един от ключовите участници в големия проект „Банфийлд“ за външното оформление на имението на Роналдо Банфийлд — една от звездите на футболния клуб „Манчестър Юнайтед“, разположено северозападно от града. Проектът вече закъсняваше, тъй като окончателното му завършване беше определено за края на май. Веднага след това започваше истинската работа — поръчката на материали, изкопните работи, инсталацията на системата за напояване и озеленяването. Това означаваше, че неговото присъствие във Вашингтон трябва да бъде максимално кратко.

Мартин се изправи с намерението да позвъни в администрацията на Конгреса и да поиска пропуск за архивите. В същия момент очите му попаднаха на броя на „Уошингтън Поуст“ до леглото и внезапно си спомни, че преди няколко години в тукашното бюро на „Лос Анджелис Таймс“ беше работил неговият близък приятел Дан Форд. По-късно бе изпратен като кореспондент в Париж, където загина от ръката на известния престъпник Реймънд Оливър Торн. Докато бе във Вашингтон, Форд се беше сблизил с редица журналисти от другите вестници. Мартин познаваше един от тях, но за съжаление не помнеше името му. Той беше политически коментатор в „Уошингтън Поуст“. Реши да прегледа имената на авторите на публикуваните материали, надявайки се да попадне на познато име.

Това не му отне много време. Името, което търсеше, се оказа на първа страница, под един от материалите за европейската обиколка на

президента Харис. Заглавието гласеше „Трудният път на президента отвъд океана“, а подписът — Питър Фадън.

— Питър Фадън — обяви в слушалката сух и дрезгав глас.

Мартин очакваше по-млад събеседник. Фадън звучеше като седемдесетгодишен, но в гласа му се долавяше енергията на човек, който не би се поколебал да влезе в юмручна схватка с някой трийсетгодишен мъж или да се надпива с него в близката кръчма. В него се долавяше и нещо друго — самочувствието на кореняк вашингтонец.

— Казвам се Никълъс Мартин, мистър Фадън — представи се той. — Бях близък приятел с Дан Форд, а също така и с Каролайн Парсънс и съпруга ѝ. Бих искал да говоря с вас насаме.

— Кога? — изстреля ръмжащият глас. Без „защо“, без „къде“.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Днес, дори още тази сутрин. Следобед ще присъствам на траурната служба за Каролайн, можем да се видим и след нея. Ще ви почерпя едно питие или ще вечеряме заедно.

Едва сега дойде логичният въпрос.

— Защо?

— Опитвам се да разбера с какво се е занимавал Майк Парсънс непосредствено преди смъртта си.

— Погледнете в официалния сайт на Конгреса.

— Вече погледнах. Там се споменава само за част от дейността му. Имам нужда от помощ.

— Наемете си някой гимназиален преподавател.

— От това може да изскочи материал и за вас, мистър Фадън. Не съм сигурен какъв, но предпочитам да го обсъдим на четири очи. Моля ви.

Настъпи продължителна пауза и Никълъс изпита мъчителното чувство, че ще получи отказ. После в слушалката отново прозвуча дрезгавият глас:

— Казахте, че сте били близък с Дан Форд.

— Да.

— Много близък?

— Бях най-добрият му приятел. Бях отседнал в парижкия му апартамент, когато го убиха.

Нова продължителна пауза.

— Добре — изръмжа най-сетне Фадън.

Еър Форс-1, Южна Германия, 2:15 следобед

В съответствие с предварителната програма на президента Харис първите трийсет минути от полета между Берлин и Рим бяха отделени за интервю с европейския кореспондент на Си Ен Ен Гейбриела Роуч. Излитането се забави с трийсет и седем минути, което се дължало на изключително натоварения трафик на летище „Тегел“, но Джейк Лоу беше на друго мнение.

— Това е последният опит на канцлера Ана Болен да ви подразни, господин президент — спокойно обяви той. — Просто иска да ви покаже какво мисли за вас.

— Прекрасно знам какво мисли тя за мен, Джейк — въздъхна Харис. — Но ние се нуждаем от нея и затова ще приемем, че нищо не е станало.

— Ами ако се окаже, че се нуждаем от нея още сега? — подхвърли Лоу.

— Какво значи „още сега“? — вдигна вежди президентът.

Лоу се приготви за обяснения, но в този момент се появи винаги стриктният началник на кабинета Том Кърън, който обяви, че е време за интервюто с Гейбриела Роуч от Си Ен Ен.

Интервюто приключи след половин час. Харис подхвърли няколко шегички на Гейбриела Роуч и екипа ѝ, след което им благодари и се прехвърли в кабинета си, където го чакаше Джейк Лоу. Компания му правеше почти двуметров мъж по риза с навити ръкави. Това беше д-р Джеймс Маршъл, съветник по въпросите на националната сигурност, който беше долетял от Вашингтон, за да се включи в делегацията.

Харис затвори вратата, съблече самото си и се обърна към Лоу.

— Какво имаше предвид, когато каза, че може би ще имаме нужда от Ана Болен „още сега“?

Зададе въпроса си така, сякаш никакво интервю не беше прекъсвало разговора им.

— По-добре е да ви го обясни доктор Маршъл.

Съветникът се настани в креслото срещу президента и започна:

— Преживяваме изключително трудни времена — може би по-трудни от най-големите кризи на Студената война. Лично аз съм дълбоко разтревожен за способността ни да реагираме бързо и решително в случай на криза.

— Не съм сигурен, че следвам мисълта ти — отбеляза президентът.

— Представете си, че в рамките на следващите няколко часа се наложи да реагираме на внезапно възникнала ситуация някъде по света. За да го направим, ще ни бъде нужна подкрепата на Франция и Германия в ООН. Предвид резултатите от току-що завършилите преговори с ръководителите на тези страни вие едва ли можете да се надявате на положителен резултат. Господин президент, нека разиграем един сценарий в стил „какво би станало, ако...“. Забравете общата политическа картина в Близкия изток, забравете за Ирак, Израел, Палестина, Ливан и дори за Иран. Нека допуснем, че днес в полунощ срещу Саудитска Арабия бъде нанесен удар от Ал Кайда или от някоя друга войнстваща организация в региона. Ако този удар е достатъчно силен, до сутринта няма да има дори помен от саудитското кралско семейство. Правителството ще падне и страната ще бъде разкъсана от фундаменталистки фракции. Умерените сили ще бъдат физически ликвидирани или принудени да се присъединят към религиозните фанатици. За броени часове Саудитска Арабия ще бъде в ръцете на фундаменталистите, след което идва ред на Кувейт, Ирак, Иран, Сирия, а вероятно и на Йордания. За по-малко от трийсет и шест часа целият регион ще бъде под контрола на Ал Кайда, а това означава пълно прекъсване на петролните доставки за Запада. Какво ще правим тогава?

— Що за въпрос? — изръмжа Харис и заби очи в лицето на съветника си. — Хипотетичен ли е този сценарий, или разполагаш с конкретни данни от разузнаването? Не се опитвай да шикалкавиш, Джим. Ако опасността е реална, аз трябва да знам. Веднага!

Маршъл стрелна с поглед Джейк Лоу, помълча за момент и кимна.

— Доста вероятен сценарий, господин президент. Информацията за него идва от различни източници и затова трябва да го приемем много сериозно. Ако той бъде реализиран, няма да имаме шанс да реагираме достатъчно бързо и с необходимата сила. По всяка

вероятност ще се наложи да прибегнем до ограничено използване на тактическо ядрено оръжие. Но няма да разполагаме с време, за да търсим съгласието на Съвета за сигурност. Всеки от неговите членове трябва да е предварително уведомен и готов да ни подкрепи на сто процента. Германия може да не е член на съвета, но нейното влияние трябва да бъде отчетено.

Лоу използва кратката пауза, за да се намеси.

— Джим иска да каже, че трябва да имаме договор, който да ни гарантира бързата и безусловна подкрепа в ООН, господин президент — обясни той. — Но, както споменах преди малко, в момента едва ли можем да разчитаме на това.

Президентът местеше очи от единия към другия. И двамата бяха дългогодишни участници във вътрешния му кръг, близки приятели и доверени съветници. Хора, които се радваха на пълното му доверие. Които в момента се опитваха да очертаят последиците от току-що завършилите срещи с лидерите на Франция и Германия. За съжаление това не беше всичко, защото той се нуждаеше от подкрепата и на останалите велики сили: Русия и Китай. Но всички бяха наясно, че ако Франция и Германия го подкрепят в близоизточната му политика, руснаците и китайците почти сигурно ще сторят същото.

— Господ да ни е на помощ, ако картината, която нарисовахте, се окаже вярна — въздъхна той в свойствения си непринуден стил. — Но се съмнявам, че французите и германците не са предвидили подобен вариант и не са мислили за съответната реакция. В същото време искам да подчертая, че те в никакъв случай няма да ни подпишат празен чек за действие, преди да подкрепим този сценарий със сериозни разузнавателни сведения.

— Няма да е необходимо — отвърна доктор Маршъл, облегна се назад и отпусна ръце между коленете си.

— Не те разбирам.

— Да допуснем, че лидерите на тези две страни са хора, които ще ни подпишат празен чек.

— Какво, по дяволите, означава това? — вдигна вежди президентът.

— Няма да ви хареса — колебливо отвърна съветникът.

— Все пак опитай.

— Означава физическо отстраняване на президента на Франция и канцлера на Германия.

— Физическо отстраняване?!

— Убийство, господин президент. И на двамата. Ще бъдат заменени от хора, на които можем да вярваме — както сега, така и в бъдеще.

Върху лицето на Харис изплува колеблива усмивка. Каква беше тая шега?

— Хей, момчета! — подхвърли той. — Да не би да сте решили да се прехвърлите в бизнеса с видеоигрите? Поставете задачата, идентифицирате онези, които не искат да сътрудничат, а след това натискате копчето „убий“?

— Не става въпрос за игра, господин президент — отвърна Маршъл, без да сваля очи от лицето му. — Говоря напълно сериозно. Жеру и Болен трябва да бъдат отстранени, след което ще направим всичко възможно на местата им да бъдат избрани предпочитаните от нас хора.

— Просто ей така! — смаяно промълви президентът.

— Да, сър. Просто ей така.

Очите на Харис се преместиха върху Лоу.

— Подозирам, че и ти си на същото мнение.

— Точно така, господин президент.

За миг Харис замълча, после лицето му бавно се наля с кръв.

— Чуйте ме добре, приятели! — изръмжа той. — Нищо от това, което казвате, няма да се случи по време на моя мандат! Първо, защото аз при никакви обстоятелства няма да стана съучастник в престъпление! Второ, защото политическите убийства са забранени от закона, а аз съм се клел да спазвам законите! И още нещо. Какво ще стане, дори да успеете да изпълните този налудничав заговор? Кои са хората, които отговарят на вашите критерии за държавни глави на споменатите държави, и как ще осигурите техния избор? А дори и да бъдат избрани, какво ви дава гаранции, че те ще изпълняват нашите желания и докога ще ги изпълняват?

— Има такива хора, господин президент — тихо отвърна Лоу.

— Може да бъде направено, сър — добави Маршъл. — При това изненадващо бързо.

Очите на Харис прескачаха от единия на другия.

— Ще повторя още веднъж, господа. Докато аз съм президент, Съединените щати няма да участват в политически убийства. Ако още веднъж ви чуя да повдигате този въпрос, можете да си подготвите стиковете за голф, тъй като няма да бъдете част от моята администрация.

Двамата съветници мълчаха дълго време, заковали поглед в началника си. После Маршъл кимна и снизходително каза:

— Мисля, че разбираме вашата позиция, господин президент.

— Много добре — хладно го изгледа Харис. — А сега ще ви помоля да ме извините, но имам да свърша няколко спешни неща, преди да кацнем в Рим.

Ресторант „При мистър Хенри“, Пенсилвания авеню, 11:50 сутринта

Мартин и Питър Фадън се настаняха в едно от ъгловите сепарета на салона в ретро стил, облицован с тъмно дърво. Заведението на Капитолийския хълм беше известно като мястото, където няколко десетилетия по-рано Робърта Флак бе изпяла за пръв път своя прочут хит „Убивай ме нежно“.

— Приятелят ви Дан Форд беше страхотен репортер и много специален човек — обяви Питър Фадън и облегна лакти на масата в поза, която, случайно или преднамерено, подчертаваше доминиращото му присъствие. — Чакаше го бляскаво бъдеще, но стана жертва на жестоко убийство. Никой не бива да свърши живота си по такъв начин. Лично на мен той все още ми липсва.

Як и червендалест, с добре поддържана сребриста брадичка, Фадън изглеждаше не на седемдесет, а по-скоро на петдесет, а дори и по-малко. Беше облечен с бежов панталон и протъркано сако в рибена кост. Сините му очи не пропускаха нищо, независимо дали събеседникът му отпиваше глътка кафе или отхапваше от сандвича с риба-тон.

— На мен също, при това всеки божи ден — промълви Мартин.

От убийството на Форд бяха изтекли почти пет години, но той продължаваше да изпитва неясно чувство на вина. С него също беше приятел от детинство, а изобилието от общи спомени не му позволяваше да се примири с непоправимото.

Именно професионалният журналист Дан Форд с неговите безброй връзки и познанства беше помогнал за превръщането на Джон Барън в Никълъс Мартин, беше го улеснил да започне нов живот в северната част на Англия, далеч от лапите на кръвожадния Джийн Върмиър Стрелеца и не по-малко опасните му приятели, които все още бяха на служба в ПУЛА.

— Споменахте за някаква история — изтръгна го от спомените Питър Фадън и отпи глътка кафе.

— Казах, че може би ще излезе някакъв материал — поправи го Никълъс, понижи глас и добави: — Става въпрос за обстоятелствата около смъртта на Каролайн Парсънс.

— Какво по-точно?

— Това, което ще ви разкажа, трябва да си остане между нас.

— Остане ли си между нас, няма материал — отсече Фадън. — Или имате история, или нямате. Не виждам смисъл да си губим времето.

— На този етап все още не знам дали има нещо, мистър Фадън. Трябва ми помощ за нещо много лично. Ако се окаже това, което предполагам, материалът ще е сензационен и изцяло ваш.

— Пресвети боже! — простена Фадън и се облегна назад. — Случайно да искате да ми продадете старата си кола?

— Искам помощ, нищо повече — твърдо отвърна Мартин и заби поглед в лицето на събеседника си.

Фадън помълча, после изпусна тежка въздишка.

— Добре, остава си между нас. За какво, по дяволите, става въпрос?

— Каролайн Парсънс беше убедена, че съпругът и детето ѝ са били убити. Тоест че самолетната катастрофа не е била случайна.

— Звучи до болка познато, мистър Мартин — поклати глава журналистът. — Зад всяко изрязване на нокти в този град се крие по една конспирация! Ако това е всичко, с което разполагате, просто го забравете!

— Ще си промените ли мнението, ако ви кажа, че тя ми го каза на смъртното си легло? Или че е била умишлено заразена със стафилококовата инфекция, която отне живота ѝ със смразяваща бързина?

— Какво? — изведнъж наостри уши Фадън.

— Давах си сметка за състоянието ѝ — умираща жена, която съвсем наскоро е изгубила съпруга и единственото си дете. Допусках, че всичко може да е плод на изтерзаното въображение на вцепенена от ужас майка. Може би наистина беше така, но въпреки това ѝ обещах да направя всичко възможно, за да открия истината. И в момента го правя.

— Защо? Какво сте били за нея?

Мартин се поколеба за миг, после тръсна глава.

— Да речем, че на даден етап от живота си ние много се обичахме. И да спрем дотук.

Очите му Фадън изпитателно пробягаха по лицето му.

— Тя събщи ли ви нещо конкретно? Нещо, което да подкрепя подозренията ѝ?

— Ако имате предвид доказателства — не. Но и тя е трябвало да бъде на борда на самолета заедно със съпруга и сина си. Каза ми, или по-скоро се опита да ми каже, че те са отговорни за катастрофата. На въпроса ми кои са „те“, тя изрече „те са...“, но не успя да довърши. Изпадна в безсъзнание и вече не се събуди. Много мислих и стигнах до заключението, че „те“ вероятно означава „комисията“. Последното участие в комисия на Майк Парсънс преди смъртта му е било заседанието на Подкомисията по разузнаване и борба с тероризма. То се е състояло във вторник, 7 март, в сградата Рейбърн Хаус. Темата е била „Напредък в изготвянето и уеднаквяването на списъците с наблюдавани терористи“. Проблемът е там, че липсват имената на разпитаните свидетели. Не съм добре запознат с механизма на подобни заседания, но прегледах дневния ред на другите комисии за последните две седмици. Във всеки от тях фигурира поне по един свидетел. Това е причината да се обърна към вас. Не само защото искам да ме запознаете с механизмите на тези заседания, но и защото Дан Форд имаше пълно доверие във вас. Интересува ме случилото се по време на въпросното заседание с участието на Парсънс и защо не е имало свидетели. Възможно ли е нещо в него да подкрепя подозренията на Каролайн?

— Май влагате много емоции във всичко това — кротко отбеляза Фадън.

— Ако бяхте там, сигурно щяхте да чуete страха в гласа ѝ и да видите очите ѝ — глухо отвърна Мартин. — И да усетите дълбокия ужас, който изпитваше.

— А случайно да ви е хрумвало, че пикаете срещу вятъра? — внезапно попита Фадън.

— Не искам мнението ви, само ви моля за помощ.

Фадън вдигна чашата си, задържа я за миг, после я опразни на един дъх и стана.

— Елате да се поразходим — рече той.

Излязоха от заведението, прекосиха Сиуърд Скуеър и поеха по Пенсилвания авеню.

— Значи Каролайн Парсънс подозираше, че е заразена, така ли?
— замислено подхвърли Фадън.

— Точно така.

— От кого?

— Все още говорим неофициално, нали? — предпазливо попита Мартин.

— Искате ли да ви помогна? Отговорете на проклетия въпрос!

— От личния си лекар.

— Лорейн Стивънсън? — изненадано го погледна Фадън.

— Да.

— Тя е мъртва.

По лицето на Мартин пробяга усмивка. Най-после някой да знае за това печално събитие.

— Била е убита.

— Откъде знаете, по дяволите? Новината не беше публикувана никъде.

— От полицията. Търсих Стивънсън няколко пъти, за да науча нещо повече за смъртта на Каролайн. Но тя отказа да говори по този въпрос. Полицията направила разпечатка на телефонните ѝ разговори и така стигна до мен. Подозираха, че съм бил достатъчно ядосан, за да ѝ видя сметката.

— А бяхте ли?

— Бях, но не съм я убил — отвърна Мартин, след което внезапно зърна пролуката. Ако Фадън знаеше, че Лорейн Стивънсън е била убита, значи бе поне частично запознат и с разкритията на полицията — и с фактите, които я караха да приема версията за убийство и които по неизвестни причини бяха запазени в тайна от обществеността. — Разпитвах ме вчера, Фадън. Но днес все още няма съобщение за убийството ѝ. Защо?

— За да уведомят близките ѝ.

— Друго?

— Какво ви кара да мислите, че има и друго?

— Тя е била известна в този град. Дългогодишен лекар на куп членове на Конгреса. Включително и на Каролайн Парсънс, чиято траурна служба е днес следобед. Може би някой се страхува, че съвпаденията ще направят впечатление на някого и той ще започне да рови.

— Кой?

— Нямам представа.

— Вижте, Мартин. Доколкото ми е известно, вие сте единственият, който допуска, че Каролайн Парсънс е станала жертва на предумишлено убийство. Никой друг не мисли като вас.

— Защо тогава пазят в тайна убийството на толкова известна лекарка?

— Защото... — Фадън изчака да се разминат с неколцина минавачи и добави: — Защото Лорейн Стивънсън е била обезглавена, Мартин. Трябвало им е време, за да идентифицират тялото ѝ. И до този момент главата я няма. Полицията се нуждае от време, за да разследва нещата на спокойствие.

Обезглавена?, смаяно си помисли Мартин. Ето защо липсва информация в медиите! Това означава, че секунди след бягството му там се бе появил друг човек или други хора, които бързо и ефикасно се бяха възползвали от ситуацията. Отново си помисли, че самоубийството на известна личност като доктор Стивънсън би трябвало да се разследва много по-внимателно от обикновено убийство. Обезглавяването, естествено, премахваше всякакви съмнения за самоубийство. Но за него — единствения свидетел на случилото се, то означаваше конспирация. Някой бе поискал да прикрие едно престъпление с друго. В главата му отново се появиха въпросите, свързани с дейността на Майк Парсънс.

— Да поговорим за Майк Парсънс, Фадън — вдигна глава той. — По-специално за дейността му в Подкомисията по разузнаване и борба с тероризма. С какво се занимава тя? Защо липсват официално призовани свидетели?

— Защото дейността ѝ е засекретена.

— Засекретена?

— Да.

— По какви причини?

— Една свръхсекретна програма на Южна Африка от времето на апартейда за разработка на химически и биологични оръжия, която всички считаха за отдавна прекратена. ЦРУ предостави на комисията списък на тайни оръжейни програми в чужбина, за да се избегне грешката, допусната в Ирак с техните въображаеми оръжия за масово унищожение. Сред тях беше и тази програма на Южна Африка. Комисията трябваше да разбере дали тя е окончателно прекратена, както твърди правителството на тази страна.

— И какво, прекратена ли е?

— Според моите източници — да. В продължение на три дни са разпитвали ръководителя на проекта — известен биохимик, след което стигнали до заключението, че в тази страна действително не се разработват такива оръжия.

— В смисъл?

— В смисъл че всички оръжия, патогенни щамове, документи и научни разработки са унищожени. И в Южна Африка няма такава програма.

— Как се казва този учен?

— Мериман Фокс. Защо питате? Да не би Каролайн Парсънс да е споменала името му?

— Не.

Мартин продължи напред. В далечината срещу тях бавно се очертаваше внушителният купол на Капитолия. Трафикът ставаше видимо по-оживен, хората по тротоарите се увеличиха. Обедната почивка свърши, държавните чиновници се връщаха по работните си места. Мартин изведнъж си спомни две неща, които на пръв поглед нямаха нищо общо помежду си.

Първото беше свързано с думите на Стивънсън, произнесени на пустата и тъмна Дъмбъртън Стрийт миг преди да си пръсне главата.

Искате да ме пратите при доктора, нали? Но няма да успеете. Никой от вас не може да го направи. Никога! Очевидно го беше взела за един от тайнствените конспиратори.

Второто беше фразата, която Каролайн прошепна, преди да заспи: *Аз не харесвам белокосия*, имайки предвид неизвестния мъж, който я беше посетил в клиниката след предполагаемата смъртоносна инжекция на д-р Стивънсън.

— Случайно този доктор Мериман Фокс да е доктор и по медицина? — рязко спря на място той.

— Да, защо?

Мартин си пое дълбоко дъх и изстреля следващия си въпрос:

— Бяла ли е косата му?

— Това пък какво общо има?

— Бяла ли е косата му? — натъртено повтори Мартин.

— Да, почти напълно бяла — озадачено отвърна Фадън. — Той е шейсетгодишен и има побеляла грива като Алберт Айнщайн.

— Мили боже! — прошепна Мартин, после рязко се обърна към събеседника си. — Той още ли е тук, във Вашингтон?

— Откъде мога да знам, по дяволите?

— Можете ли да разберете кога е пристигнал и колко време ще остане?

— Защо?

Мартин спря и хвана ръката му.

— Можете ли откриете къде се намира в момента и датата, на която е пристигнал във Вашингтон?

— Какво общо има той с цялата история, която ми разказвате?

— Още не знам, но бих искал да поговоря с него. Ще ми направите ли тази услуга?

— Да, но при условие да присъствам на срещата.

Очите на Мартин възбудено блестяха. Може би най-сетне се беше добрал до нещо.

— Открийте го, а аз обещавам да ви взема със себе си!

Рим, 7:00 вечерта

Президентският кортеж бавно се насочи към огромната и добре осветена сграда на Палацо дел Квиринале, официалната резиденция на италианския президент. Там предстоеше официална вечеря между Харис и Марио Тонти.

Въпреки разочарованията във Франция и Германия Харис продължаваше своята обиколка точно според предварителната програма. Търговският пътник не пропускаше нито една от големите европейски столици, демонстрираше добра воля и призоваваше за нова ера в трансатлантическото единство. Правеше го на крака пред домакините, в любимите за тях места.

В президентската лимузина пътуваха още държавният секретар Дейвид Чаплин и министърът на отбраната Терънс Лангдън, които посрещнаха Еър Форс-1 на военното летище „Чампино“ в околностите на Рим. Включването им в делегацията на държавния глава имаше за цел да демонстрира сила и увереност: единият, за да подчертае желанието на Съединените щати за по-добри отношения с Европейския съюз като цяло, а другият, за да покаже, че президентът не сваля шапка на никого и поддържа твърда гледна точка, особено по отношение на тероризма, Близкия изток и страните, които прибягват до секретни разработки на оръжия за масово унищожение. Разбира се, и по други важни въпроси като международната търговия, защитата на интелектуалната собственост, здравеопазването и глобалното затопляне. По всички тези въпроси Харис демонстрираше реалистичен подход, но запазваше своя политически и икономически консерватизъм, който беше равен, а може би и по-силен от този на предшественика му Чарлс Кабът.

Инцидентът на борда на Еър Форс-1 по време на полета от Берлин съвсем не беше забравен в хода на задължителното политическо „движение напред“. Той все още потръпваше от предложението на д-р Джеймс Маршъл за физическо отстраняване на президента на Франция и канцлера на Германия. *За да бъдат сменени*

от лидери, на които ние можем да вярваме както сега, така и в бъдеще. После Джейк Лоу дръзко бе обявил: Има такива хора, господин президент, а Маршъл бе добавил: Може да бъде направено, господин президент, при това изненадващо бързо.

На тези хора той се беше доверявал в продължение на години, те бяха направили много за избирането му на високия пост. Но след последния им разговор той ги възприемаше като непознати със зловещи планове, които го подстрекаваха да се присъедини към тях. Категоричният му отказ беше повече от логичен, но той се притесняваше от факта, че изобщо бяха дръзнали да му отправят подобно предложение. Помощниците му бяха напуснали кабинета с мрачни и открито враждебни лица, а последните думи на Маршъл все още звучаха в ушите му: *Ние разбираме вашата позиция, господин президент.* Сякаш идваха да покажат, че идеята е жива в главите им въпреки категоричния му отказ. Това го плашеше. Нямаше други думи, с които да изрази състоянието си. Беше решил да сподели невероятното му предложение с Дейвид Чаплин и Терънс Лангдън, докато пътуваха към резиденцията на италианския президент, но те започнаха да докладват за резултатите от изключително важните срещи, които бяха провели, и той реши да го отложи за по-подходящ момент.

— Пристигнахме, господин президент — прозвуча гласът на Хап Даниълс, кърдросия специален агент на Сикрет Сървис, който беше началник на личната му охрана и в момента пътуваше на предната седалка до шофьора с къса карабина в ръце. Секунди по-късно кортежът спря пред официалния вход на Палацо дел Квиринале. Военен оркестър започна да свири химна на САЩ, а усмихнатата физиономия на Марио Тонти изплува сред навалищата от униформени и цивилни мъже. Президентът на Италия стъпи на червения килим и тръгна да го посрещне.

Национална презвитерианска църква, Вашингтон, окръг Колумбия, траурна служба в памет на Каролайн Парсънс, 2:35 следобед

Седнал най-отзад в катедралата, Никълъс Мартин слушаше кадифения глас и хубавите слова на свещеника от афроамерикански произход Руфъс Бек, пастор в църквата на Каролайн. Именно той беше човекът, позвънил на д-р Стивънсън по време на нервната криза на Каролайн на погребението на съпруга и сина ѝ. Същият, когото Никълъс беше зърнал за момент в болницата.

В емоционално отношение Мартин беше направил всичко възможно да се дистанцира от официално хладната траурна церемония, която по недвусмислен начин доказваше, че Каролайн вече я няма. Разглеждаше внимателно опечалените, които присъстваха в църквата с надеждата да зърне сред тях и бялата коса на д-р Мериман Фокс, който може би още не беше напуснал Вашингтон и бе дошъл тук да се наслади на резултата на своята работа. Но сред присъстващите нямаше човек, отговарящ на описанието на Питър Фадън — рошав, шейсетгодишен Айнщайн.

В храма се бяха събрали няколкостотин души, сред които личаха познати от телевизионния екран лица на политици. Мартин не познаваше повечето присъстващи, които вероятно бяха близки на Каролайн и семейството ѝ. Но присъствието на толкова много хора беше неоспоримо доказателство за пълноценния и разнообразен живот на близката му приятелка.

В рамките на няколко кратки секунди успя да зърне Кейти, сестрата на Каролайн, която се появи в компанията на съпруга си и бързо беше насочена към предните скамейки. За свое съжаление двамата отново бяха направили трагичното пътуване между Хавайските острови и Вашингтон.

Мартин не знаеше дали Каролайн бе споделила страховете си със сестра си. Не беше сигурен, че Кейти знае за спешното му пътуване. По-вероятно беше Каролайн да е проявила типичната си загриженост,

спестявайки на сестра си допълнителните тревоги. Тя винаги си беше давала сметка колко усилия струват на Кейти грижите за майка им, болна от Алцхаймер, и сигурно беше решила да сподели тревогите си единствено с него. Но въпросът дали да влезе в контакт с Кейти оставаше независимо от онова, което знаеше тя. Би могъл да ѝ се представи, припомняйки ѝ за познанството им в Калифорния, а след това да ѝ разкаже за последните часове на Каролайн и да ѝ покаже нотариално завереното писмо. При подобен подход имаше големи шансове Кейти да застане на негова страна, да се появи в адвокатската кантора и да поиска достъп до личната документация на семейство Парсънс.

Това беше едната възможност. Другата беше не по-малко вероятна — някоя влиятелна личност в кантората да направи всичко възможно, за да попречи на разследването, опасявайки се от евентуалните му разкрития. В такъв случай нещата можеха да вземат доста опасен обрат. Защото двамата с Кейти биха могли да внесат жалба в съда и да поискат достъп до документацията на Парсънс, което би означавало, че той или тя, а най-вероятно и двамата биха могли да последват нещастното семейство в отвъдното. Нещата бяха несигурни и той наистина не знаеше как да постъпи.

— Божията любов се изсипва върху нас — ечеше под високите сводове плътният глас на преподобния Бек. — Със същата сила тя се изсипва и върху Каролайн, съпруга ѝ Майкъл и техния син Чарли.

Или както казва поетът Лорънс Биниън: „Те няма да остаряят като нас, възрастта няма да ги изтерзае, годините няма да им се отразят. Но ние ще ги помним винаги — и при изгрев, и при залез-слънце. Да се помолим за тях“.

Мартин усети, че някой сяда на скамейката до него и леко извърна глава. Жената беше красива и млада, с къса коса и черен костюм. От рамото ѝ висеше голям цифров фотоапарат, а на шията ѝ имаше верижка с международна журналистическа карта, на която беше изписано името ѝ и институцията, която представлява — Агенция Франс Прес. Това беше жената, която придружаваше преподобния Бек по време на кратката му визита в болничната стая на Каролайн. Защо е тук, запита се той. И защо седна точно до него?

Молитвата на Бек приключи с тържествената музика на органа, която отбеляза и края на службата. Бек слезе от амвона и се насочи към сестрата на Каролайн, седнала на първия ред заедно със съпруга си. Хората започнаха да се изправят, а младата жена изведнъж се завъртя към него.

— Вие ли сте мистър Никълъс Мартин? — попита със силен френски акцент тя.

— Да, защо? — предпазливо отговори той.

— Казвам се Деми Пикар. Не бих искала да ви досаждам, особено тук, но все пак ви моля да ми отделите няколко минути. Става въпрос за мисис Парсънс.

— Какво за нея? — учудено попита Мартин.

— Не е ли по-добре да поговорим на някое по-спокойно място? — подхвърли жената и погледна към широко отворения портал, през който бавно се изнизваха опечалените.

Мартин я погледна изпитателно. Личеше, че е развълнувана. Широко отворените ѝ кафяви очи не слизаха от лицето му. Тук има някаква интрига, помисли си той. Тази жена знаеше нещо за Каролайн. Нещо, което може би щеше да му бъде от полза.

— Добре, да вървим — кимна той.

Започнаха да си пробиват път сред тълпата и не след дълго напуснаха църквата и излязоха на улицата, осветена от яркото следобедно слънце. Полицията регулираше движението на дългата редица лимузини, чакащи да приберат VIP гостите. Отвъд тях бяха паркирани няколко микробуса със сателитни чинии на покривите. Имаше телевизионни камери, репортери с микрофони в ръце предаваха коментарите си за събитието. Правят материали за следобедните и вечерните новини, помисли си Мартин. С това общественият интерес към живота на Каролайн Парсънс щеше да приключи.

Деми се насочи към паркинга на Небраска авеню, разположен на гърба на църквата. Мартин я последва, очите му попаднаха на две познати лица, изправени малко встрани от входа. Това бяха детективите от общинската полиция Хърбърт и Монро, които го бяха разпитвали за „убийството“ на Лорейн Стивънсън. *Дали вече са разбрали за белокосия южноафрикански учен Мериман Фокс?*, запита се той. Не са ли тук с надеждата да го зърнат сред опечалените, също като него?

— Хей, Мартин! — извика дрезгав глас зад гърба му.

Обърна се и видя на Питър Фадън, който бързаше в негова посока.

— Съжалявам, но разполагам с много малко време — промърмори журналистът, хвърли любопитен поглед към Деми и му подаде един плик. — Тук е номерът на мобилния ми телефон, плюс някои материали, които може би представляват интерес за вас. Звъннете ми, като се приберете в хотела.

След тези думи журналистът се обърна и потъна в тълпата, която продължаваше да се трупа пред входа на катедралата.

Мартин прибра плика във вътрешния си джоб и се извърна към Деми.

— Какво имате да ми кажете за Каролайн Парсънс?

— Мисля, че вие бяхте до нея в последните часове от живота ѝ.

— Също и много други хора — кимна той. — Включително вие самата, придружавахте преподобния Бек.

— Това е вярно — призна жената. — Но единствено вие останахте насаме с нея.

— Откъде знаете това? Как изобщо научихте името ми?

— Аз съм журналист и фоторепортер. В момента работя върху албум за духовниците, които обслужват известни политици. Преподобният Бек е един от тях. По тази причина го придружавах в болницата, затова съм тук и днес. Преподобният Бек е пастор на църквата, която са посещавали семейство Парсънс. Той знаеше, че вие бдите край леглото на бедната мисис Парсънс. Една от сестрите в болницата му каза името ви, добавяйки, че сте близък приятел. А аз бях до него.

Мартин присви очи под ярката светлина на слънцето.

— И какво искате от мен?

Деми направи крачка към него. Лицето ѝ издаваше напрегнато очакване.

— Тя знаеше, че умира.

— Така е — кимна Мартин. Все още нямаше представа защо тази жена беше пожелала да разговарят.

— Вероятно вие двамата сте си поговорили.

— Малко.

— При създадите се обстоятелства може би е казала неща, които едва ли е споделила с другите.

— Може би.

Мартин застана нащрек. Коя е тази жена и какво се опитваше да научи? Може би подозренията на Каролайн към д-р Стивънсън? Или мнението ѝ относно самолетната катастрофа? А дори и страха ѝ от тайнствения белокас Мериман Фокс — разбира се, ако той бе мъжът, когото имаше предвид Каролайн?

— Какво точно искате да знаете? — директно попита той.

— Искам да знам дали тя спомена за... — Деми Пикар се поколеба за момент, а Мартин видя как един тъмносив форд излиза от паркинга и се насочва към тях.

— Какво да е споменала? — рязко попита той.

— За... вещиците — колебливо отвърна младата жена.

— За вещиците?!

— Да.

Фордът намали ход и Мартин сподавено изруга. Успя да зърне двамата пътници в него и веднага разбра, че колата няма да ги отминне. Обърна се към Деми и бързо попита:

— Какви вещици? За какво говорите?

Колата спря, вратите ѝ се отвориха. Хърбърт се измъкна иззад волана, а от другата страна изскочи Монро. Деми ги стрелна с поглед.

— Съжалявам, но трябва да вървя — промърмори тя, обърна се и с бърза крачка се насочи към катедралата.

Мартин напълни дробовете си с въздух и направи опит да посрещне с усмивка приближаващите се детективи.

— Какво мога да направя за вас?

— Това! — отвърна Монро и с ловко движение му щракна белезниците.

— Хей, какво правите?!

Хърбърт го побутна към колата.

— Оставихме ви да присъствате на службата в памет на мисис Парсънс, но това е последната услуга, която ви правим — отсече той.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Означава, че малко ще се повозим.

— Къде?

— Скоро ще разберете.

Полет 0224 на „Бритиш Еървейс“, Вашингтон, „Дълес“, до Лондон, „Хийтроу“, 6:50 вечерта

Мартин гледаше как очертанятията на вашингтонските улици и паркове бързо се стопяват в здрача. Самолетът направи плавен завой над Атлантическия океан, продължавайки да набира височина. Освободен от белезниците, той беше натикан на мястото до илюминатора, а двете седалки до него бяха заети от младоженци, които си гукаха и се държаха за ръцете, забравили всичко край себе си. Според Мартин общото им тегло беше някъде около двеста и петдесет килограма.

Хърбърт и Монро успяха да го качат на самолета, въпреки че в списъка на чакащите фигурираха поне двайсетина пътници. Дватама действаха бързо и професионално, без да губят време. Отбиха се в хотела, колкото той да събере багажа си, и почти без приказки го стовариха на международното летище „Дълес“. Думите, които му отправиха на прощаване, бяха прости и лаконично ясни: *изчезвай от Вашингтон и гледай никога повече да не се връщаш тук!*

Изчакаха край него последното повикване и лично го качиха на борда, очевидно опасявайки се да не реши да се върне в последния момент. Процедурата беше съвсем нормална. Ченгетата често я прилагаха, когато искаха да се отърват от някого, към когото не можеха да предявят официално обвинение. Тя ставаше още по-лесна, в случай че нежеланата личност е от друг град, друг щат или — както в случая с Мартин — друга държава.

Той не беше очарован от факта, че го изритаха от Щатите, преди да е получил отговор на въпросите си. От друга страна обаче, „возенето“, което му обещаха детективите, би могло да завърши отново в полицейското управление — в случай че бяха намерили очевиден сблъсък му с д-р Стивънсън пред дома ѝ.

Би трябвало досега да са открили главата на лекарката и да потърсят мнението му по въпроса. А може би и да го свалят в моргата и да наблюдават реакциите му. Но вместо това бяха предпочели да го

изхвърлят от страната. Той не знаеше защо, но подозираше, че са разбрали нещичко за отношенията му с Каролайн Парсънс — поне за тези в болницата — а вероятно и за нотариално завереното пълномощно, което му даваше право на достъп до документацията на семейството ѝ. Нямахме как да узнае дали тези действия са резултат от опасенията им, че той ще попречи на следствието за смъртта на д-р Стивънсън, или заповедта беше дошла от някоя влиятелна личност в правната кантора, пожелала той да бъде неутрализиран. Още по-малко можеше да стане ясно дали същата влиятелна личност имаше пръст в смъртта на Каролайн, катастрофата на семейството ѝ и обезглавяването на вече мъртвата Лорейн Стивънсън.

Разбира се, всичко това не го лишаваше от възможността да вземе първия самолет в обратна посока и да продължи частното си разследване.

Намесата на полицията му бе попречила да прочете писмото, което Питър Фадън му предаде пред църквата. Стори го едва сега, след мълчалива, но упорита борба за пространство с килограмите на цаствивата новобрачна двойка.

Вътре Мартин откри обещаната от Фадън визитка на „Уошингтън Поуст“ с имейла и телефонния номер на журналиста, плюс датата 6 март, понеделник, на която д-р Мериман Фокс беше пристигнал във Вашингтон. В допълнение имаше кратка, но изключително любопитна информация за строго секретни операции на злополучната 10-а медицинска бригада от армията на ЮАР, проведени под командването на д-р Фокс.

Операциите включваха тайно закупуване на патогени и средства за тяхното разпространение; изготвянето на тайни планове за избухването на епидемии сред чернокожото население; производството на специални отрови, предизвикващи сърдечен инфаркт, рак и стерилност; разработката на особен вид „скрит“ щам на антракс, който не може да бъде уловен от обичайните тестове за установяването на тази болест. Една от основните задачи на бригадата било създаването на специални средства за ликвидиране на противниците на апартейда.

Накрая Фадън бе приложил и бележка, на която беше отбелязана датата на отпътуването на Фокс от САЩ — 29 март, сряда, а също така и вероятното му местонахождение в момента. Според журналиста веднага след показанията си пред подкомисията на Конгреса Фокс бе

заминал за дома си, на адрес улица „Сейнт Джон“, Ла Валета, Малта, телефон #243555.

Именно тази информация накара Мартин да промени плановете си. Поне засега нямаше да се върне във Вашингтон, нито към неотложната си работа в Манчестър.

Веднага след кацането в Лондон той възнамеряваше да вземе първия полет до Малта.

ЧЕТВЪРТЪК, 6 АПРИЛ

Испания, Коста Васка, нощен влак #00204

Сан Себастиан-Мадрид, 5:03 сутринта

— Виктор?

— Слушам те, Ричард.

— Събудих ли те?

— Не, чаках да се обадиш.

— Къде си в момента?

— Преди около половин час напуснахме гара „Медина дел Кампо“. Ще пристигнем в Мадрид в 7:35, на гара „Чамартин“.

— Като слезеш на гарата, ще вземеш метрото до гара „Аточа“, а оттам ще се придвижиш с такси до хотел „Уестин Палас“ на Пласа де лас Кортес, където има резервирана стая на твое име.

— Добре, Ричард.

— И още нещо, Виктор. Искам да се поразходиш из гара „Аточа“ и хубавичко да се огледаш. Там терористите взривиха няколко бомби, убиха сто деветдесет и един души и раниха почти хиляда и осемстотин. Искам да си представиш момента на експлозиите и това, което се е случило на толкова много хора. Искам да си представиш, че и ти си бил между тях. Ще го направиш ли, Виктор?

— Да, Ричард.

— Имаш ли въпроси?

— Не.

— Добре, отивай да почиваш. Ще ти се обадя по-късно.

Виктор остана дълго време неподвижен, заслушан в потракването на колелата по релсите. После вдигна глава и огледа първокласното купе с малък умивалник и леглото, застлано с чисти чаршафи. Само веднъж в живота си беше пътувал в първа класа и това стана вчера, когато взе влака от Париж до Хендаие на френско-испанската граница. „Уестин Палас“ в Мадрид беше първокласен хотел, също като „Булевард“ в Берлин. По всичко личеше, че след като беше застрелял онзи човек на Юниън Стейшън във Вашингтон, към него се отнасяха с много по-голямо уважение от преди.

Усмихна се на тази мисъл, после се изтегна на леглото и затвори очи. За пръв път от години се почувства оценен по достойнство. И животът му започна да придобива нов смисъл.

1:20 следобед

Президентът Джон Харис седеше до илюминатора по къси ръкави и наблюдаваше как Еър Форс-1 се плъзга над остров Корсика и се насочва към Испания, борейки се със силния насрещен вятър. Тази вечер му предстоеше официална вечеря с новоизбрания министър-председател на тази страна, на която щяха да присъстват и представители на деловите кръгове.

Сутринта беше закусал с италианския премиер Алдо Висконти, а веднага след това произнесе реч пред парламента. Снощната официална вечеря с президента Марио Тонти в Палацо дел Квиринале премина в изключително сърдечна обстановка. Между двамата бързо се установиха приятелски отношения и в края на вечерята Харис покани колегата си да го посети в ранчото му в Калифорния. Тонти ентусиазирано прие. Поканата беше важна и в политическо отношение, тъй като въпреки сериозната загриженост на италианската общественост по отношение на американската политика в Близкия изток Тонти не се поколеба да заяви, че САЩ имат верен европейски съюзник в лицето на неговата страна.

Тази сутрин в същото го увери и министър-председателят Висконти. Той беше много благодарен за подкрепата на двамата, която дойде точно навреме след безрезултатните посещения в Париж и Берлин. Но именно резервираността на лидерите на Франция и Германия не излизаше от главата му. Вече се беше отказал от идеята да обсъди предложението на Джейк Лоу и Джеймс Маршъл с държавния секретар Чаплин и министъра на отбраната Лангдън, защото така би отклонил вниманието им от целите на настоящата обиколка.

Освен това, колкото и стряскащо да бе всъщност, предложението бе подновено. Рано сутринта Лоу отлетя за Мадрид, за да подготви персонала на американското посолство и да контролира действията на агентите на Сикрет Сървис, които трябваше да осигурят безопасността на хотел „Риц“ — временната резиденция на американския президент.

Маршъл пък остана в Рим, където трябваше да довърши преговорите със своя италиански колега.

Харис се облегна назад и замислено разклати чашата с портокалов сок в ръцете си. Какво беше сбъркал в преценката си за Лоу и Маршъл? Нима у тях имаше нещо непознато, което им позволяваше да обсъждат толкова абсурдни идеи? После изведнъж си спомни, че Том Кърън беше позвънил на Джейк, докато колоната автомобили прекосяваше Берлин. Именно той му бе съобщил за убийството на Лорейн Стивънсън, личния лекар на Каролайн Парсънс. Стреснат и дълбоко разстроен от новината, Харис се беше обърнал към Джейк Лоу с въпроса: *Какво става? Нима е възможно толкова хора, които са свързани помежду си, да загинат за толкова кратко време?*

— Трагично съвпадение, господин президент — беше отвърнал Лоу.

— Наистина ли мислиш така?

— Какво друго може да бъде?

Може би е прав, въздъхна Харис. Може би наистина ставаше въпрос за трагично съвпадение. Но можеше и да се окаже нещо друго, особено в светлината на разговора за евентуалните политически убийства. Тази мисъл го накара бързо да натисне бутона за вътрешна връзка, прикрепен към ръкава на ризата му.

— Слушам, господин президент — отговори гласът на началник-кабинета.

— Том, моля те, предай на Хап Даниълс да дойде при мен. Искам да обсъдим някои процедури в Мадрид.

— Веднага, сър.

Пет секунди по-късно вратата се отвори и в кабинета влезе четирийсет и три годишният командир на личната президентска охрана.

— Викали сте ме, господин президент.

— Влез, Хап — покани го с жест Харис. — И затвори вратата след себе си.

Никълъс Мартин усети как самолетът прави плавен завой и се насочва на югоизток, към долния край на италианския „ботуш“. Предстоеше им да прелетят над Тиренско море и да поемат курс към Сицилия и Малта.

Самолетът на „Бритиш Еървейс“ от Вашингтон кацна на лондонското летище „Хийтроу“ точно в седем и петнайсет сутринта. Малко преди осем Мартин взе багажа си и си купи билет за полета на „Еър Малта“ в десет и половина, който щеше да го отведе в Ла Валета някъде към три следобед. В свободния отрязък от време изпи чаша кафе, хапна яйца на очи и препечен хляб с мармалад, запази си стая в тризвездния хотел „Кастиле“ в Ла Валета и направи опит да звънна на Питър Фадън във Вашингтон, за да му съобщи, че е прогонен от полицията и в момента пътува за Малта. Но телефонът се включи на гласова поща и той продиктува номера на собствения си джиесем, след което позвъни в редакцията на „Уошингтън Поуст“ и предупреди, че по-късно отново ще го потърси. Докато чакаше повикването за полета си, той направи опит да систематизира случилото се във Вашингтон. Любопитна беше появата на френската фотожурналистка Деми Пикар малко преди да дойде полицията. Още по-любопитен беше въпросът ѝ дали Каролайн е споменала за вещиците.

Какви *вещици*, по дяволите?

Множествено число.

Като последните думи на Каролайн.

Но дали „са...“ означаваше „комисия“, зависеше твърде много и от друго предположение — дали д-р Мериман Фокс е не само белокосият, но и онзи доктор, от когото Лорейн Стивънсън се страхуваше толкова много, че не се поколеба да си пръсне мозъка.

Ако Каролайн е имала предвид комисия, тя най-вероятно е имала предвид някаква група хора.

Ла Валета, Малта, 3:30 следобед

Мартин взе такси до хотел „Кастиле“ и не след дълго се озова в приятна стая на третия етаж с великолепна гледка към старото пристанище и каменната крепост Сейнт Анджели, издигаща се на малък остров на сред залива. По думите на шофьора на таксито крепостта била построена през XVI в. от рицарския орден „Сейнт Джон“ за защита на острова от отоманските турци.

— На пръв поглед рицарите от този орден се противопоставили на турците, но на практика това бил първият сблъсък между Изтока и Запада — разпалено обясняваше шофьорът. — На исляма срещу християнството. Основите на днешната терористична дейност били поставени именно тук, в Малта, преди повече от петстотин години!

Той, разбира се, преувеличаваше, но след първия поглед към крепостта и пристанището Мартин изпита странното чувство, че въпреки всичко човекът може би е прав. Основите на дълбоко недоверие между Изтока и Запада май действително бяха положени тук, на малкия средиземноморски архипелаг.

Мартин взе бърз душ и се избърсна, твърдо решил да пребори умората от часовата разлика. Смени панталоните си и от дрехите, които безразборно беше нахвърлил в куфара си при заминаването си от Манчестър, избра спортно сако от туид, под което облече лек пуловер.

Петнайсет минути по-късно с карта на града в джоба той вече крачеше по „Република“ — главната търговска улица на града. Целта му беше да открие улица „Сейнт Джон“, където според информацията на Питър Фадън живееше бившият бригаден генерал от армията на ЮАР д-р Мериман Фокс.

Още в Лондон бе изработил плана за действията си, докато чакаше полета на „Еър Малта“. Използвайки достъпа до интернет в едно от помещенията на чакалнята, бе включил портативния си компютър и бе влязъл в официалния сайт на американския Конгрес. Срещу заглавието *Подкомисия по разузнаване и борба с тероризма* бяха изскочили имената на нейните членове, сред които фигурираше и Майк Парсънс. Председател се оказа Джейн Бейкър — демократка от Мейн, която според последната информация в сайта се оказва ръководител на малка делегация, намираща се в момента на проучвателна обиколка в Ирак.

Ако бе вярно твърдението на Фадън, че Мериман Фокс е давал показания пред комисията в продължение на три дни, той отлично е знаел коя е Бейкър. Планът на Мартин беше да позвъни в дома му и да се представи като специален сътрудник на споменатата дама, който е получил задачата да изясни няколко двусмислени фрази в показанията му. Повод за възлагането на задачата именно на него бяха присъствието му в Европа и предварително планираното му посещение в Малта. Мисис Бейкър ще бъде много благодарна на д-р Фокс, ако той отдели няколко минути на нейния сътрудник, за да бъдат изяснени текстовете преди официалното им включване в протоколите на Конгреса.

Мартин добре съзнаваше, че подобна дързост е рискована. Имаше голяма вероятност да получи отговор от сорта „съжалявам, но аз приключих с показанията“ или пък Фокс просто да позвъни в канцеларията на Бейкър и да се интересува дали действително съществува сътрудник на име Никълъс Мартин. Но интуицията на бивш следовател му подсказваше, че реакцията на учения щеше да бъде дружелюбна и едновременно предпазлива — като на човек, който продължава да бъде обект на внимание от специалната комисия на Конгреса. Или дружелюбна и сърдечна — сякаш между него и комисията съществуват тесни връзки, които той не би желал да охлади. Но и в двата случая д-р Фокс нямаше да откаже лична среща, а на нея Никълъс щеше да има възможност да прецени на място какво знаеше този човек за д-р Стивънсън, както и за фаталната болест на Каролайн Парсънс.

Мартин продължи да крачи по улица „Република“, оглеждайки се за площад „Сейнт Джон“, където трябваше да се намира нужната пресечка. Мина покрай магазини за играчки и за спиртни напитки. Плъзна се под шарен плакат, опънат над улицата, и след няколко крачки се озова на площад „Сейнт Джон“. Пред очите му изплува внушителната фасада на църквата на рицарския орден, построена през XVII в., която също носеше името „Сейнт Джон“. Беше чувал за великолепното ѝ вътрешно оформление, но отвън приличаше по-скоро на крепост. Това му напомни, че столицата Ла Валета, пък и целият остров Малта бяха изградени като цитадела.

„Сейнт Джон“ се оказа не толкова улица, колкото стръмно стълбище с каменни стъпала. Минаваше пет, следобедното слънце вече клонеше към хоризонта и стъпалата бяха скрити в дълбока сянка. Той ги изкачи с надеждата да огледа жилището на д-р Фокс, а ако имаше късмет — да зърне и самия него, след което щеше да се върне в хотела и да му се обади по телефона.

След сто петдесет и две стъпала се озова пред номер 200 — сграда, която почти не се отличаваше от околните: четириетажна, с големи балкони, опасващи я от всички страни. От тях със сигурност се разкрива добра гледка към центъра на града, помисли си Мартин.

Изкачи още двайсетина стъпала и се обърна да огледа сградата. Трудно му беше да определи дали ставаше въпрос за еднофамилна резиденция, или етажите представляваха отделни апартаменти. За целта трябваше да надникне през входната врата. В случай че блокът се оказеше обща резиденция, това би означавало, че Фокс е заможен човек, който бе вложил тук много пари — може би милиони, от източените от родината му средства. Докато собствеността върху един апартамент в сградата говореше за доста по-скромни възможности. Но при всички случаи живущите тук би трябвало да са в добро здраве, защото стълбите бяха наистина стръмни. Може би бившият офицер Фокс беше избрал острова за свой втори дом не само поради богатата му военна история, но и защото застаряваше и трябваше да поддържа добра физическа форма. Мартин задължително трябваше да има предвид и този факт, ако получеше шанс да разговоря с него очи в очи и да му зададе въпроси за д-р Стивънсън и Каролайн Парсънс.

Но имаше и друга опасност — да се предовери на предположението, че Фокс е едновременно „докторът“ и „белокосият“. Ами ако не беше така? Ако се окажеше, че той е само един бивш посивял армейски офицер и бивш ръководител на секретна програма за производство на биологични оръжия в ЮАР, който след нейното прекратяване просто бе излязъл в пенсия? Човек, който никога не бе чувал за Каролайн Парсънс или Лорейн Стивънсън, разказал бе каквото знае пред американската правителствена комисия, а след това се бе прибрал в Малта, доволен, че всичко е останало зад гърба му?

Тогава какво?

Да се върне в Англия? Да довърши скиците за парка на имението „Банфийлд“ североизточно от Манчестър? Да подготви нещата за прекопаването, напоителната система и насажденията? Да се прибере и да забрави какво се беше случило с Каролайн? И онова, което беше сполетяло семейството ѝ? И накрая, да забрави обезглавяването на вече мъртвата д-р Лорейн Стивънсън?

Не, подобно нещо не можеше да се случи. Просто защото Мериман Фокс трябва да е белокосият доктор! Той е във Вашингтон между 6-и и 29-и март — периода, в който загиват съпругът и детето на Каролайн, а самата тя е заразена със смъртоносен вирус. Той е главният свидетел, разпитан от подкомисията, в която е участвал Парсънс. И **НАЙ-ВАЖНОТО** — той знае как се произвеждат и употребяват смъртоносните патогени!

Нямаше никакво съмнение, че Фокс е неговият човек. Но дори да извадеше късмет и да успееше да се срещне с него, нямаше никакви гаранции, че той щеше да сподели с какво се занимава. А ако Мартин проявеше прекомерна настоятелност, Фокс като нищо щеше да намери начин да го отстрани. И обратно — в случай че успееше да притисне Фокс и да го накара да признае престъпната си дейност, това би могло да доведе до неговото самоубийство. Таблетка цианид под езика или нещо по-специално, предварително подготвено за всеки случай.

Питър Фадън беше отбелязал, че Мартин подхожда емоционално към случилото се. И беше абсолютно прав. Именно по тази причина се беше озовал тук. В момента, скрит в сянката на масивната сграда, той беше абсолютно сигурен, че е на прав път, който обаче можеше да свърши със собствената му смърт. Операцията на Фокс, каквато и да бе тя, щеше да бъде довършена. Не биваше да забравя, че до каквото и да се добере в хода на това разследване, той си оставаше сам, без никаква подкрепа. С кого щеше да сподели разкритията си, дори ако Фокс се огънеше и му разкажеше всичко?

Ако тази работа бе толкова взривоопасна, колкото изглеждаше — убийство на американски конгресмен и на детето му, а по-късно и на съпругата му; обезглавяване на личния им лекар — и всичко това, свързано със закритите заседания на парламентарната Подкомисия по разузнаване и борба с тероризма — тя очевидно не бе по силите на един емигрант, който се занимава с ландшафтна архитектура в Англия. Фактът, че преди време този емигрант е бил детектив в отдел „Убийства“ в ПУЛА, не означаваше абсолютно нищо просто защото тук ставаше въпрос за националната сигурност — въпрос, в който вероятно бяха замесени висши политици във Вашингтон. До този момент той не разполагаше с никакви доказателства, а единствената му надежда в тази посока беше Мериман Фокс. Което означаваше, че трябва да внимава изключително много, в случай че успее да се срещне с него. И да изключи напълно личните си емоции. Целта му трябва да бъде проста и ясна: да установи със сигурност дали Мериман Фокс е тайнственият белокож доктор. Ако отговорът е положителен, моментално трябва да информира Питър Фадън, който от своя страна бе в състояние да задвижи единствената машина, способна да продължи разследването: вестник „Уошингтън Поуст“.

Мадрид, хотел „Уестин Палас“, 7:30 вечерта

— Здравей, Виктор — поздрави гласът, тих и спокоен както винаги.

— Радвам се да те чуя, Ричард. Очаквах да се обадиш по-рано.

Виктор взе дистанционното и намали звука на телевизора, после седна на ръба на леглото.

— Как е хотелът?

— Много е хубав.

— Доволен ли си от обслужването?

— Да, Ричард, благодаря.

— Как мина разходката ти около гара „Аточа“?

— Ами...

— Какво си помисли, когато видя местата, на които терористите избиха толкова много хора? Представи ли си какво са изпитвали? Бомбите избухват във вътрешността на вагоните, кръв, разкъсани тела, писъци на ужас. Помисли ли си за страхливците, които са вкарали експлозивите с багажа си, а са ги взривили дистанционно едва след като самите те са напуснали влака?

— Да, Ричард.

— И какво почувства?

— Тъга.

— Не изпита ли гняв?

— Да, изпитах и гняв.

— Тъга за ранените и убитите, гняв към терористите. Това ли изпита?

— Да. Особено гняв към терористите.

— Искаш ли да ги накажеш?

— О, да, много искам.

— Чуй какво искам аз от теб, Виктор. В гардероба си ще намериш калъф за дрехи. В него ще откриеш официален костюм, риза и вратовръзка. Костюмът и ризата са ти точно по мярка. Искам да ги облечеш и да излезеш. На площада срещу твоя хотел се намира хотел „Риц“. В него ще отседне президентът по време на посещението си в Мадрид. Ще влезеш през централния вход като всеки нормален посетител. Вътре, в единия край на фойето, има бар. Ще седнеш на маса, от която можеш да наблюдаваш входа, и ще си поръчаш някакво питие.

— А после какво?

— Ще изчакаш няколко минути и ще отидеш до тоалетната. По пътя хубавичко се оглеждай. Президентът и сътрудниците му ще заемат целия четвърти етаж. Гледай как останалите гости се придвижват до втория и третия. Търси препятствие, което би ги попречило да стигнеш до тези етажи, а след това виж дали няма начин да стигнеш и до четвъртия. Опитай двата асансьора и стълбите. Не

прави нищо, само провери дали можеш да стигнеш дотам. След това се върни във фоайето, допий си питието и се прибери в твоя хотел.

— Друго?

— Засега това е всичко. Утре сутринта ще ти звънна да ми разкажеш какво си видял.

— Добре.

— Благодаря ти, Виктор.

— Не, Ричард, аз ти благодаря. Наистина.

— Знам, Виктор. Лека нощ.

Виктор колебливо изключи телефона. Цял следобед беше чакал това обаждане. С нарастващо безпокойство, че са променили намеренията си и няма да го потърсят повече. Не знаеше какво ще прави, ако наистина стане така. Нямаше никаква връзка с тях. Преди време с него се свърза висок симпатичен мъж на име Бил Джаксън. Сремнаха се на учебното стрелбище в близост до дома му в Аризона. Джаксън му разказа за тайната патриотична организация „Защитници на родината“. В нея членували мъже и жени, умеещи да използват огнестрелно оръжие. Задачата им била да се бият самостоятелно в случай на големи терористични атаки. Координатор на техните действия бил Ричард — мъжът, с когото той разговаряше ежедневно пред последните седмици, но никога не беше виждал.

Времето се точеше мъчително бавно, притеснението на Виктор растеше. В момента, в който му се обади Ричард, той вече беше на ръба на нервната криза. Какво щеше да прави, ако го зарежат? Нима трябваше да се върне към мизерния живот в Аризона, който водеше, преди да се свържат с него? Би било равностойно на нов провал, въпреки че нямаше вина — както се беше случвало много пъти в живота му. Винаги беше работил упорито, никога не закъсняваше, никога не се оплакваше. Но след няколко месеца го изхвърляха, по причини, които така и не му ставаха ясни. Работеше тежка и мръсна работа: хамалин, шофьор на камион, готвач на повикване, охранител. Но никъде не се беше задържал повече от петнайсет месеца.

После изведнъж се появи тази прекрасна възможност. Получи шанс да пътува по света, да посещава места, които никога не беше виждал. Отсядаше в скъпи хотели, хората го приемаха с уважение. Не

можеше да понесе мисълта, че ще загуби всичко това. О, не, господи! Мрачната сянка на тази мисъл тровеше съзнанието му. Страхът и отчаянието му се усилиха с всяка изминала минута. Все по-често поглеждаше към безмълвния телефон до леглото. Апаратът, който би трябвало да звъне преди часове, упорито мълчеше. После, слава богу, успокоителният глас на Ричард върна надеждите му. Приключи разговора с щастлива усмивка, от гърдите му се откърти дълбока въздишка на облекчение.

Всичко беше наред, той все още беше в играта.

Ла Валета, Малта, 8:35 вечерта

Никълъс Мартин излезе от хотела и тръгна надолу по улицата. Откъм морето се носеше лека мъгла, хладна и освежаваща. Тя действаше като балсам за тялото му, изтощено от продължителното пътуване и часовата разлика. Беше облякъл тъмно спортно сако, сиви панталони и синя риза с виненочервена вратовръзка. В ръката му се поклащаше току-що закупено куфарче, което беше обработил малко, за да не изглежда толкова ново. Вътре лежаха няколко папки, бележник и малък, също току-що закупен портативен касетофон.

Целта на разходката му беше съвсем наблизо, на десетина минути пеша от хотела. Крачеше бързо, следвайки извивките на улицата покрай горната част на парка „Барака“.

— Докторът с удоволствие ще ви приеме, мистър Мартин — бе казал икономът на Мериман Фокс, на когото се бе представил като сътрудник на Бейкър. — За съжаление той не разполага с много време и ви моли да се отбиете в ресторанта, в който ще вечеря. Готов е да ви отдели няколко минути за отговор на въпросите, които интересуват конгресмен Бейкър.

Срещата беше насрочена точно за девет часа. Мястото — кафе „Триполи“ в горния край на мемориала на Кралските военновъздушни сили, издигнат в памет на британските пилоти, защитавали острова от инвазията на Германия и Италия по време на Втората световна война. Крачейки покрай него, Мартин отново долови духа на многобройните битки, с които изобилстваше историята на острова, отново почувства стратегическото му значение. Гледката на древните каменни укрепления и представата за безконечните агресивни набези срещу тях през вековете засилваха убеждението му, че войната никога не свършва. Една си отива, друга се задава на хоризонта.

Тази максима очевидно бе добре позната на Мериман Фокс, бивш командир на 10-а медицинска бригада, занимавала се с тайни разработки на биологично оръжие. Дали прекратената от правителството на ЮАР програма все още вълнуваше човека, който й

беше отдал сърцето и душата си? Не бе ли това причината, поради която бе призван от комисията на Майк Парсънс? Поради този факт ли бяха засекретили неговите показания? Ако действително бе така, следващият въпрос би трябвало да бъде защо. Какви тайни бе споделил с комисията Мериман Фокс?

Пронизителният писък на улична котка го върна към действителността. Мартин изчака няколко коли, пресече широкия булевард и свърна в една от пресечките, оглеждайки се за кафе „Триполи“. Оценяваше готовността на Фокс да се срещне с него, но едновременно с това съзнаваше, че трябва да бъде крайно предпазлив. Срещата на обществено място е различна от тази в стаята за разпити. На нея човек трябва да се съобразява с присъствието на други хора и да отговаря на поставените въпроси както пожелае: директно или със заобикалки, а дори и любезно да откаже всякакъв отговор. Проблемът на Мартин бе как да проведе интервюто, тъй като въпросите му нямаше да имат нищо общо с делата, с които се бе занимавала комисията, а щяха да бъдат фокусирани върху Каролайн и д-р Стивънсън. От характера и поведението на Фокс зависеше какво ще се случи, след като ги чуе, но много важно беше как ще се представи и самият Мартин.

8:45 вечерта

Кафе „Триполи“ се оказа в края на стръмна и тясна уличка, покрита с каменни плочи. Над входа светеше голяма лампа от кована мед. Мартин се отби в тъмния вход на близката къща и изчака тримата мъже, които излязоха от кафенето и тръгнаха нагоре по уличката. Минаха покрай него, без изобщо да го забележат, и той доволно кимна. Това беше една от причините да се появи преди уговорения час. Другата беше да види Фокс, преди да се запознаят, просто за да получи някакви впечатления за него. Да запечата изражението на лицето му, да се увери, че е с бяла коса, да придобие обща представа. Все на пръв поглед дребни, но важни неща.

8:55 вечерта

Уличката остана пуста толкова дълго, че Мартин започна да се чуди дали и Фокс не бе подранил и вече не е в заведението. В момента, в който реши да напусне укрытието си и да тръгне към кафенето, в горния край на уличката спря такси. От него излязоха мъж и жена и той побърза да се притисне към тъмната врата зад гърба му. Жената вървеше първа: млада, тъмнокоса и красива. Мъжът изостана на крачка след нея. Беше среден на ръст, с нормално телосложение и изпънати назад рамене. Носеше пуловер и тъмни панталони, лицето му беше прорязано от дълбоки бръчки. Косата му беше гъста и бяла като сняг. Толкова бяла, че приличаше на перука. Оказа се, че описанието на Питър Фадън е почти съвършено. Мериман Фокс действително приличаше на Айнщайн.

Мартин ги изчака да влязат, отвори куфарчето и пъхна касетофона в страничния джоб на сакото си. После се огледа, излезе от сянката и се насочи към входа на кафе „Триполи“.

— Добър вечер, сър.

На крачка от вратата го посрещна широко усмихнат плешив метрдотел с черни панталони и колосана бяла риза. Зад гърба му се виждаше задимен, наподобяващ рибарска кръчма салон, от който долиташе джазова музика, изпълнявана на пиано.

— Казвам се Мартин, имам среща с доктор Фокс — представи се Мартин.

— Да, сър. Моля, последвайте ме.

Метрдотелът се спусна по няколко стъпала, които водеха към помещението за хранене в приземието. Пред малкия бар до стълбите се бяха струпали неколцина клиенти. В залата за хранене имаше двайсетина маси, всички без изключение заети. Фокс и спътницата му не се виждаха никъде.

— Оттук, сър.

Метрдотелът се насочи към ниша в дъното, отделена с параван от матирано стъкло. Отмести го с ръка, отстъпи крачка встрани и обяви:

— Мистър Мартин.

На масата бяха четирима. Фокс и приятелката му не представляваха изненада, но другите двама го накараха да се облеци от учудване. Преди по-малко от двацет и четири часа ги беше срещнал във Вашингтон — капелана на Конгреса, преподобния Руфъс Бек, и френската фоторепортерка Деми Пикар.

— Добър вечер, мистър Мартин — изправи се с протегната ръка Фокс. — Позволете да ви представя моите гости. Това е Кристина Валон — кимна към младата дама той, — преподобният Руфъс Бек и мадмоазел Пикар.

— Здравейте — леко се поклони Мартин и стрелна с поглед репортерката, чието лице не издаваше нищо. — Много любезно от ваша страна — извърна се към Фокс той. — Съжалявам, че наруших спокойствието ви.

— За мен е удоволствие да сътруднича на американския Конгрес, независимо къде се намирам. За съжаление не разполагам с много време, мистър Мартин. Ако нашите гости ни извинят, бихме могли да се оттеглим на бара и да свършим каквото трябва.

— Разбира се.

Мериман Фокс заобиколи паравана и се насочи към малкия бар до стълбището. Мартин го последва, като преди това отново погледна към Деми. Младата жена се стараеше да не гледа към него, но очевидно и тя беше изненадана от внезапната им среща. При това неприятно.

Преподобният Бек също беше изненадан, но и той като Деми не показва, че го познава. Мартин обаче беше сигурен, че този човек помни много добре кратката им среща край болничното легло на Каролайн. Не само защото се запознаха официално, но и защото Деми сподели, че отецът бе попитал една от сестрите кой е посетителят на болната.

— От какви уточнения има нужда председателката Бейкър? — попита Фокс, докато се настаняваше на столчето. Част от клиентите се бяха оттеглили и в ъгъла имаше достатъчно място за двамата.

Мартин сложи куфарчето си на плота, извади някаква папка и бръкна в джоба си за химикалка. Истинската цел на това движение беше да включи касетофона. Миг по-късно, без да чака поръчка, барманът сложи пред тях по чаша малцово уиски.

— Те са няколко, докторе — отвърна Мартин, отново напомняйки си, че главната му задача е да установи дали този човек отговаря на определението „белокосият доктор“.

За съжаление не разполагаше с разпечатка от дневния ред на заседанието на подкомисията за борба с тероризма. Силно се надяваше да не е фатално. Налагаше се да работи с това, което знаеше за миналото на Фокс и неговата 10-а медицинска бригада — в голямата си част откъслечни сведения, изровени от интернет, плюс оскъдната информация от Каролайн и последните думи на д-р Стивънсън.

Разтвори папката и сведе очи към бележките, които беше нахвърлял в хотелската си стая. Идеята беше събеседникът му да остане с впечатлението, че те са били направени по време на несъществуващия телефонен разговор с мисис Бейкър.

— Програмата на Десета медицинска бригада за създаване на биологични оръжия е била наречена Програма „Д“, а не Програма „Б“ — започна делово той. — Вярно ли е това?

— Да — кимна Фокс и отпи глътка уиски.

Мартин направи отметка върху записките си и продължи нататък.

— Заявили сте, че разработените от вас токсини са били напълно унищожени. Става въпрос за четирийсет и пет различни щамове на антракс, бактерии, предизвикващи бруцелоза, холера и чума, плюс системите за тяхното пренасяне. Към тях трябва да бъдат прибавени и няколко напълно нови вируса, които са били в експериментална фаза. Вярно ли е това?

— Да.

Фокс отново отпи от чашата си, а Мартин едва сега забеляза необичайно дългите пръсти, гротескно несъразмерни с останалата част от ръцете му. Това го накара отново да огледа фигурата на събеседника си. В момента, в който го зърна за пръв път в горния край на уличката, той му се стори съвсем обикновен — нито едър, нито слаб. Широкият пуловер не позволяваше точна преценка. Но сега това беше на втори план, главното беше да се съсредоточи върху въпросите.

— Разполагате ли със сведения за продължаване на експериментите върху хора и след 1993 година, когато президентът на Южна Африка обяви пълното унищожение на вашите биологични оръжия?

— На този въпрос отговорих изчерпателно пред комисията! — изведнъж се ядоса Фокс и чашата му изтропа на плота. — Не, експерименти върху хора не е имало! Токсините са унищожени заедно с информацията за тяхното създаване.

— Благодаря — промърмори Мартин, наведе се над папката и започна да драска в полето на листа.

Любезното посрещане от страна на Фокс означаваше, че го е приел като сътрудник на мисис Бейкър без справка с нейния офис. Но сега раздразнението му беше съвсем видимо. Според Мартин то се дължеше не толкова на въпросите, колкото на нараненото му его. За тези неща той се беше явил пред специална комисия на американския Конгрес, а изведнъж трябваше да отговаря на въпросите на някакъв второстепенен сътрудник, който едва ли заслужаваше нещо повече от презрение. Докторът не криеше нетърпението си час по-скоро да се отърве от Мартин.

Колко окуражаващо, помисли си Мартин. Ако го притиснеше с по-неудобни въпроси, мъжът насреща му може би щеше да изпусне нещо, което при други обстоятелства едва ли би казал. Но трябваше да побърза, ако искаше да постигне някакъв успех. Докторът явно нямаше намерение да продължава дълго разговора.

— Съжалявам, но имам още няколко въпроса — промърмори той.

— Хайде, задайте ги — намусено отвърна Фокс и обви чашата с дългите си пръсти.

— Първо искам да направя някои уточнения, които пропуснах — копира раздразнителния му тон Мартин. — Част от въпросите са свързани с неочакваната смърт на член на подкомисията — конгресмен Майкъл Парсънс от Калифорния. Той е оставил паметна записка на председателката Бейкър, която за съжаление е била открита току-що. В нея се споменава за консултация на мистър Парсънс с д-р Лорейн Стивънсън, общопрактикуващ лекар със специализация по вирусология. По стечение на обстоятелствата въпросната доктор

Стивънсън е била и личен лекар на съпругата на Парсънс, Каролайн. Вие познавате ли доктор Стивънсън?

— Не.

Мартин хвърли поглед към записките си и вдигна глава. Дойде мигът за по-сериозното притискане.

— Странно — промърмори той. — В докладната на конгресмен Парсънс до мисис Бейкър се споменава, че по време на изслушването на комисията вие няколко пъти сте се срещали с доктор Стивънсън.

— Никога не съм чувал за доктор Стивънсън! — извика Фокс. — И нямам представа за какво говорите. — Остави чашата си на бара и се надигна. — Мисля, че отделих достатъчно време на уважаемата представителка на Конгреса, мистър Мартин.

— В записката на конгресмен Парсънс вашите показания пред комисията се поставят под въпрос, докторе — невъзмутимо продължи Мартин. — Особено онази част, която засяга експерименталните вируси.

— Това пък какво означава? — обърна се със зачервено от гняв лице Фокс.

— Не исках да ви разстройвам, просто изпълнявам инструкции — меко промълви Мартин, отново поемайки ролята на симпатичния посредник. — Мисис Бейкър ме помоли да ви запозная със съдържанието на паметната записка на покойния мистър Парсънс, а след това да ви попитам готов ли сте да потвърдите, че онова, което сте казали под клетва, представлява цялата истина. Думите ви ще бъдат отразени в официалния протокол на заседанието.

Фокс отново посегна към чашата, очите му станаха леденостудени.

— Да, мистър Мартин. За протокола заявявам, че казаното от мен пред комисията е цялата истина.

— Включително за вирусите? Продължавате ли да твърдите, че след 1993 година такива вируси не са били използвани върху хора?

Очите на Фокс се забиха в неговите, ръцете му стиснаха чашата, а палците му смешно щръкнаха над нея.

— Включително вирусите! — отчетливо каза той.

— Последен въпрос — все така невъзмутимо продължи Мартин. — Известен ли сте сред хората просто като „доктора“?

Фокс опразни чашата си и кимна.

— Да, сред стотици, а може би и хиляди хора. Приятна вечер, мистър Мартин. Предайте моите най-добри пожелания на председателката Бейкър.

Празната чаша изтрака на плота, Фокс се обърна и тръгна към масата си.

— Господи! — въздъхна Мартин.

Да, Фокс имаше невероятно бяла коса. Да, наричаха го „доктора“. Но като се оставеха настрана жалките опити на Мартин да го притисне, тези две неща, взети поотделно, не го правеха стопроцентово онзи белокоос доктор, който бе контролирал действието на токсините, а може би и лично беше поставил смъртоносната инжекция на Каролайн.

Но нещо друго го доказваше, при това по неоспорим начин.

Нещо, което беше забравил напълно, преди да зърне необичайно дългите пръсти на Фокс, стиснали чашата с уиски. Бе му го казала Каролайн по време на телефонния разговор, в който го помоли да напусне Манчестър и да хване първия самолет за Вашингтон.

Не го харесвам, бе казала тя за белокосия мъж, който се беше появил в клиниката след инжекцията, поставена ѝ от д-р Стивънсън. *Всичко в него ме плаши. Начинът, по който ме гледа, невероятно дългите му и костеливи пръсти, които докосват лицето и бедрата ми.*

Пръстите около чашата с уиски бяха само част от картината. Останалото дойде, когато ядосаният Фокс стисна чашата с две ръце, а палците му щръкнаха над нея. В момента, в който очите му се спряха върху тях, в главата му изплува описанието на Каролайн. *Начинът, по който дългите му и костеливи пръсти докосват лицето и бедрата ми, ужасният му палец с татуиран кръст с топчета накрая.*

На левия палец на Фокс действително имаше такава татуировка: две избелели прави линии с миниатюрни кръгчета в краищата, пресичащи се под формата на кръст.

Избелелият и почти незабележим знак бе направил впечатление на една умираща жена. В суматохата на последвалите ужасни събития тази информация не му бе направила никакво впечатление, но сега беше друго.

Това беше неговият човек.

Мартин бръкна в джоба си и изключи касетофона. Нямаше никакво съмнение, че Фокс бе организирал убийството на Каролайн, но записът не съдържащо нищо инкриминиращо, а миниатюрната татуировка не беше твърдото доказателство, необходимо за стартирането на журналистическото разследване на Питър Фадън. За тази цел му трябваше нещо друго — конкретно и абсолютно сигурно. Трудно щеше да се добере до него, особено след като Фокс вече му затвори вратата, а най-вероятно щеше и да позвъни в кабинета на Бейкър и да разпита за мнимия ѝ сътрудник. И когато това се случеше, шансовете му да припари до него се приближаваха до нулата.

— Мистър Мартин.

Вдигна глава и видя Деми Пикар, която крачеше към него. Неволно се запита какво прави тук тази жена. Не беше изненадан от факта, че е в компанията на Бек, тъй като при предишната им кратка среща тя бе успяла да му обясни, че работи върху албум за духовниците в политиката. Но защо двамата с Бек бяха тук, в Малта, и вечеряха в компанията на Фокс веднага след траурната служба за Каролайн във Вашингтон? Този въпрос звучеше доста обезпокоително, особено на фона на това, което научи за южноафриканския лекар.

— Мис Пикар, много ми е приятно да...

Очите ѝ се присвиха, тихият глас, с който го прекъсна, беше пропит от гняв:

— Защо сте тук? В Малта, в този ресторант?

— Тъкмо се канех да ви задам същия въпрос.

— Доктор Фокс и преподаваният Бек са стари приятели — поясни тя. — Отбихме се тук преди срещата ни със западни духовници, които са на посещение на Балканите.

— Предполагам, че познавате добре преподавания Бек.

— Да, така е.

— В такъв случай вероятно имате обяснение на факта, че един свещеник от афроамерикански произход е стар приятел с офицер от армията на ЮАР по времето на апартейда, който на всичкото отгоре е

ръководил медицинска част, занимаваща с производство на тайни биологични оръжия, предназначени за изстребване на чернокожото население в страната.

— За това трябва да попитате преподобния Бек — отсече Деми.

— А на вас мога ли да задам един друг въпрос? — втренчено я погледна Мартин. — Какво знаете за вещиците?

— Недейте! — мрачно го предупреди тя.

— Какво „недейте“?

— Казах недейте!

— Вие повдигнахте този въпрос, не помните ли? — бързо вметна Мартин.

— Деми? — обади се познат глас зад тях. Обърнаха се едновременно и видяха Бек, който крачеше към тях в компанията на Кристина Валон, красивата приятелка на Фокс. — Страхувам се, че доктор Фокс няма да остане за вечеря. Повикаха го по спешност по някакви семейни въпроси. — Тази информация беше подхвърлена неопределено, вероятно предназначена за двамата. Но следващата фраза беше насочена към Деми. — Той ме помоли да те изпратя до хотела заедно с Кристина.

Деми се поколеба, очевидно разстроена от внезапния развой на събитията.

— Благодаря — каза несигурно тя. — Моля за извинение, но трябва да отскоча до тоалетната. Ще се видим горе.

— Разбира се — разпери ръце Бек и се извърна към Мартин. — Приятно ми бе да ви видя отново, мистър Мартин. Надявам се, че някой ден ще имаме възможност да си побъбрим.

— Удоволствието е изцяло мое, преподобни.

Пет минути по-късно Мартин стоеше на тротоара и гледаше червените стопове на таксито, което откара преподобния Бек, Кристина и Деми Пикар. Когато колата се стопи във вечерната мъгла, той се обърна и погледна надолу към кафе „Триполи“. Вратата беше плътно затворена, нищо не помръдваше. Запита се как Фокс си беше тръгнал, без никой да го забележи. Разбира се, ако изобщо си бе тръгнал. Но и в двата случая нямаше какво да се направи. Напълни гърдите си с влажния нощен въздух и пое по обратния път към хотела.

В главата му все още звучаха думите на Деми Пикар, произнесени след завръщането ѝ от тоалетната.

— Не знам кой сте и какво търсите тук! — прошепна тя със същия разгорещен тон, който беше използвала и преди. — Но ви съветвам да се държите далеч от нас, защото ще провалите всичко!

След тези думи се обърна и тръгна нагоре по стълбите, където я чакаха Кристина и преподобният Бек.

Ще провалите всичко! Какво ли означаваше това?

Мартин продължи да крачи във влажния мрак. Мина покрай мемориала на Кралските военновъздушни сили, прекоси парка и се насочи към хотела. Думите на Деми изчезнаха от съзнанието му, заменени от това, което бе подхвърлил на сбогуване преподобният Бек: *Приятно ми е да видя отново, мистър Мартин. Надявам се, че някой ден ще имаме възможност да си побъбрим.*

Някой ден. Това беше намек за нова среща. Без съмнение Бек знаеше кой е той и помнеше последната им среща в болничната стая на Каролайн. По онова време свещеникът едва ли бе знаел с какво се занимава Мартин и вероятно това беше причината Фокс да приеме версията му за сътрудник на председателката Бейкър. Но при всички случаи въпросът е бил подложен на обсъждане. Особено след като Мартин беше споменал не само Каролайн и д-р Стивънсън, но и несъществуващата „паметна записка“ на Майк Парсънс относно показанията на Фокс пред комисията.

Явно разтревожен, докторът бе стигнал до изненадващото за гостите си решение да прекъсне вечерята.

Мадрид, 10:40 вечерта

Светлините на нощния Мадрид проникваха в затъмненото купе на лимузината. Вечерята в Паласио де ла Монклоа — резиденцията на новоизбрания министър-председател на Испания, беше преминала нормално. На нея според предварителната уговорка бяха поканени двайсетина едри индустриалци. Но разговорът с тях не бе особено интересен. И по тази причина той вече го беше изхвърлил от главата си.

В президентската лимузина пътуваха четирима: агентът на Сикрет Сървис зад волана и колегата му с автоматична карабина до него, а на задната седалка седеше президентът Харис в компанията на началника на охраната Хап Даниълс. Системата за вътрешна връзка беше изключена, а това означаваше, че никой не можеше да чуе разговора между двамата пътници.

Кортежът от автомобили беше значително намален. В него бяха само двата черни джипа на Сикрет Сървис и комуникационният хамър. Обичайната линейка липсваше, нямаше ги и микробусите на президентските сътрудници и медиите. Малката кавалкада пътуваше към богатото мадридско предградие Ла Моралеха, където президентът щеше да изпие едно питие в компанията на стария си приятел Евън Бърд. Бившият кореспондент на една от големите медии бе служил като прессекретар на покойния президент Чарлс Кабът. За известно време беше изпълнявал същата длъжност и при Харис, след което се бе пенсионирил и се бе преместил да живее в околностите на Мадрид. След кратката визита щяха да се върнат в хотел „Риц“, чийто четвърти етаж беше изцяло ангажиран за президентската делегация. Харис очакваше това да се случи час по-скоро, защото наистина се нуждаеше от хубав здрав сън.

Хап Даниълс започна да чете записките в бележника, разтворен на коленете му. Тук той не разполагаше с блекбъри и нямаше никакъв шанс за електронно проследяване на информацията, която беше

получил чрез една от кодираните телефонни линии на борда на Еър Форс-1 и я беше прехвърлил в бележника си.

— Според мнението на компетентните власти самолетът, с който са летели конгресмен Парсънс и синът му, е катастрофирал поради пилотска грешка. При огледа на отломките не са били открити никакви неизправни системи.

— Знаем становището на компетентните органи, Хап — кимна Харис. — Това ли е всичко, до което успя да се добереш?

— Да, що се отнася до катастрофата. Но има един друг факт, на който малцина са обърнали внимание: мисис Парсънс също е трябвало да бъде на борда. Променила е плановите си в последния момент и е отлетяла за Вашингтон с редовен полет. Станало е абсолютно случайно. Катастрофата не се свързва с каквито и да било конспирации, липсват подозрения за умисъл. Самата мисис Парсънс не е изразявала такива, поне публично. По всичко личи, че става въпрос за нещастен случай.

— Нещастен случай, значи — замислено промърмори Харис.

— Да, господин президент.

За момент Харис си зададе въпроса какво е накарало Каролайн да промени плановите си, после въздъхна и премина към следващия въпрос.

— Какво знаем за човека в болничната стая на Каролайн, на когото тя е осигурила юридически достъп до архивите на семейството си?

— Това, което знаехме и преди. Името му е Никълъс Мартин, американец, заселил се в Манчестър, Англия, където работи като ландшафтен архитект. Ако съдим по показанията му пред окръжната полиция, той е стар приятел на семейство Парсънс. Според разследващите детективи между него и Каролайн Парсънс са съществували някакви по-близки взаимоотношения. Той твърди, че са били просто стари приятели. Доказателства няма, но Мартин със сигурност не е изнудвал съпругата на конгресмена.

— Защо го е разпитвала полицията?

— Заради няколко настоятелни обаждания по телефона до личния лекар на мисис Парсънс, направени непосредствено след смъртта ѝ. Искал подробности за заболяването, но лекарката отказала. Полицията го подозира за убийството ѝ, но поради липса на

доказателства го качила на самолета за Англия с настоятелния съвет да не се връща повече.

— Какво знаем за убийството на личния лекар на Каролайн Парсънс?

— Грозна работа, господин президент. Била е обезглавена.

— Обезглавена?

— Да, сър. Главата не е намерена. Полицията мълчи по въпроса, а следствието е прехвърлено на ФБР.

— Кой и кога ще информира Белия дом за хода на следствието?

— Не знам, сър. Вероятно са стигнали до заключението, че това не е необходимо.

— А защо са я обезглавили?

— Вероятно допускате терористичен акт на някоя ислямистка групировка.

— Няма значение какво допускам, а какво зная. До този момент информацията ми е доста оскъдна. Обади се на някой от приятелите си във ФБР и го помоли да те държи в течение. Кажим им, че проявявам личен интерес към следствието, но не желая то да попадне в центъра на медийното внимание. Не е нужно да дразним ислямския свят повече от необходимото, особено ако се окаже, че престъплението е извършено от някой психопат.

— Слушам, сър.

— А сега да поговорим за Каролайн Парсънс — смени темата президентът. — Искам пълен доклад за заболяването ѝ. Каква е била инфекцията, как се е заразила, как е била лекувана — от първоначалната диагноза до смъртта ѝ. Максимално предпазливо, без да се вдига шум. Става въпрос за смъртта на четирима души в един много кратък отрязък от време. Трима от една фамилия, плюс семейния им лекар.

— Длъжен съм да ви съобщя и още нещо, господин президент — вдигна глава Даниълс. — Не зная дали има значение, но е свързано с конгресмен Парсънс.

— Какво по-точно?

— На два пъти е направил опит да си уреди лична среща с вас. Веднъж по време на заседанията на подкомисията за борба с тероризма, втори път веднага след приключването им.

— Откъде знаеш това?

— Молбата е била предадена от секретарката му, която обаче не е получила отговор.

— Майк Парсънс имаше пълен достъп до мен, по всяко време. Това беше добре известно както на началника на кабинета, така и на секретарката ми. Какво се е случило?

— Не зная, сър. Трябва да попитате тях.

Хап Даниълс изведнъж вдигна ръка и докосна слушалката на главата си. В същия момент лимузината забави ход, направи рязък завой надясно и пое по дълга частна алея.

— Благодаря — промърмори в микрофона началникът на охраната и вдигна глава към президента. — Пристигнахме в резиденцията на мистър Бърд, сър.

Евън Бърд го посрещна на входа като стар съученик, когото не е виждал от години — не с ръкостискане, а с мечешка прегръдка.

— Страшно се радвам, Джон!

Двамата заобиколиха декоративния фонтан пред входа, прекосиха фойето с испански плочки и влязоха в уютната стая с тъмна ламперия, добре зареден бар и големи кожени кресла, разположени в полукръг пред пламтящата камина.

— Не е зле за пенсиониран държавен служител, а? — ухили се Бърд. — Настанявай се и казвай какво ще пиеш.

— Ох, не знам — въздъхна президентът. — За тази вечер пих достатъчно. Може би вода или черно кафе, ако ти се намира.

— Намира ми се и още как! — намигна домакинът, натисна някакво копче на бара и поръча кафето на испански. След това отиде да седне на канапето до Харис.

Надхвърлил шейсетте, Евън Бърд бе облечен в бежови панталони и спортен пуловер. Макар и понапълнял, той изглеждаше в отлична форма. Все още носеше дълга посивялата си коса и дългите бакенбарди, както го помнеше Харис. В продължение на близо четирийсет години беше работил като политически коментатор във Вашингтон, услугите му използваха най-големите телевизионни канали. Дори днес, след оттеглянето си в Испания, той развиваше активна дейност, на която биха завидели мнозина действащи политици. Бърд знаеше всичко важно, което се случваше от двете страни на океана, а влиянието му, макар и невидимо, беше все така значително.

— Е, казвай как мина тази вечер — подхвърли той.

— Не съм сигурен — отвърна Харис, вперил замислен поглед в огъня. — Испания е във война със себе си. Премиерът е свестен човек, но може би е прекален алтруист. Убежденията му са твърди леви, за да вземе мерки за стимулиране на икономиката. Но хората от бизнеса, които вечеряха с нас, са съвсем различни. Повечето от тях са финансово консервативни и държат на провеждането на такава политика. Те разполагат със средства за инвестиране, но едновременно

с това искат и инвестиции от чужбина. Държат на равноправно участие на световните пазари и това ги противопоставя на политическото ръководство на страната. Въпреки това трябва да оценим инициативата на премиера да ги покани на срещата. Разбира се, всички проявяват загриженост за тероризма и следващите удари вероятно защото никой не се чувства защитен.

— Какво ще кажеш за Франция и Германия?

— Нали четеш вестници и гледаш телевизия, Евън? Познаваш ситуацията не по-зле от мен, а тя не е добра.

— Какво мислиш да направиш по този въпрос?

— Не знам — въздъхна президентът, за миг отмести очи, после отново погледна домакина си в очите. — Наистина не знам.

Отнякъде долетя мъжки глас, който съобщи на испански:

— Кафето ви е готово, господине.

— *Gracias* — наведе се към интеркома Бърд и се изправи. — Да отидем във всекидневната, Джон. Там ще си изпием кафето. — На лицето му се появи широка усмивка. — Имам малка изненада за теб.

— Не в този час на денонощието, Евън — направи гримаса Харис. — Вече съм прекалено уморен.

— Ще ти хареса, повярвай ми.

В просторното помещение ги чакаха седем души, всичките до болка познати на президента. Вицепрезидентът на САЩ Хамилтън Роджърс, държавният секретар Дейвид Чаплин, министърът на отбраната Терънс Лангдън, председателят на Съвета на началник-щабове и генерал от военновъздушните сили Честър Кийтън и хората, с които съвсем наскоро се беше срещнал в Рим: началникът на кабинета Том Кърън, главният му политически съветник Джейк Лоу и съветникът по въпросите на националната сигурност д-р Джеймс Маршъл.

Евън Бърд внимателно затвори вратата.

— Това наистина е изненада за мен, господа — каза с равен глас Харис, опитвайки да прикрие смайването си. — На какво дължа тази чест?

— Господин президент — започна Лоу. — Както добре знаете, само след няколко дни предстои срещата на НАТО във Варшава. При

предишната такава среща, когато нахлухме в Ирак и имахме проблеми с Франция, Германия и Русия, нашите хора все още не бяха по местата си. Но сега всички са там, където трябва. Получихме уверение в това от приятели, на които вярваме. Приятели, чието положение им позволява достъп до подобна информация.

— Какви приятели? За какво говориш?

Тук се намеси съветникът по националната сигурност Маршъл:

— Става въпрос за предотвратяване на ужасната катастрофа, за която вече говорихме, а именно възможността терористичните групировки да завладеят цялата територия на Близкия изток и да сложат ръка върху петролните запаси в региона. Дойде времето за нашата пълна и решителна инициатива в тази част на света. За целта ни е нужна единодушната подкрепа на Обединените нации. Вече имаме уверения, че този път Франция и Германия няма да се обявят против нея. А вие добре знаете, че ако те я приемат, Русия и Китай едва ли ще гласуват против.

— Имаме ли уверения?

— Да, сър.

Президентът бавно огледа лицата на присъстващите. Лица, които виждаше по-често от тези на близките си. Подобно на Лоу и Маршъл всички бяха негови близки приятели и съветници в продължение на години. Какво ставаше, по дяволите?

— Какво по-точно ще правим ние в Близкия изток?

— За съжаление не можем да ви кажем, господин президент — директно отсече министърът на отбраната Терънс Лангдън. — Причината за срещата ни тук е само една: настояваме да оторизирате физическото отстраняване на сегашните лидери на Франция и Германия!

— Физическо отстраняване, значи — промърмори Харис и хвърли поглед към Маршъл и Лоу, които очевидно имаха подкрепата на останалите. Нещо не се връзваше. Тези хора бяха консервативно настроени републиканци, също като него. Те го бяха подкрепяли непрестанно, бяха работили за неговото номиниране, бяха направили всичко възможно за победата му в изборите. — Не е ли по-добре да използвате друг термин, господин държавен секретар? Например убийство?

После нещата изведнъж дойдоха по местата си. Ясни и категорични. Просветлението беше толкова силно, че го накара да се олюлее. Той изобщо не беше техният президент, а обикновена пионка в ръцете им. Винаги, от самото начало. Заемаше този пост, защото те го бяха поставили на него. Защото са били сигурни, че ще изпълнява всичко, което му кажат.

— Кои са „верните приятели“, за които споменахте? — тихо попита той.

— Членове на организация, която гарантира безусловна подкрепа на политиката на САЩ от хората, които ще заменят действащите държавни ръководители на Франция и Германия.

— Ясно — въздъхна президентът.

Нямаше смисъл да настоява, защото едва ли щеше да получи подробности за същността на тази организация. Обърна се и пристъпи към широкия прозорец, от който се виждаше осветената и безупречно поддържана градина. Встрани се очертаваха фигурите на двама агенти от Сикрет Сървис. Вероятно имаше и други, но те не се виждаха.

Остана дълго време с гръб към присъстващите, които мълчаливо чакаха. Трябваше му време, за да проумее как се беше случило всичко това, а и какво предстоеше да се случи в бъдеще. В главата му отново изплуваха думите на Джейк Лоу: *Преди, когато нахлухме в Ирак и имахме проблеми с Франция, Германия и Русия, нашите хора все още не бяха по местата си. Но сега всички са там, където трябва.*

Нашите хора.

Беше ясно, че всички присъстващи членуваха в неизвестната организация. И са работили дълго време за това, което му предлагаша. И крайна сметка вече разполагаша със свои хора в страните, които имаха стратегическо значение. Разполагаша и с него. Обърна глава да ги погледне и бавно се насочи към средата на помещението.

— Случайно във вашата „организация“ да членува и Хари Айвърс? Знаете го, председателят на Националния съвет по сигурността на транспорта. Той пое разследването на самолетната катастрофа, при която загина конгресмен Парсънс. — Очите му потърсиха началника на кабинета Том Кърън. — Разбрах, че малко преди смъртта си конгресмен Парсънс е поискал лична среща с мен. Дори два пъти — веднъж по време на заседанията на Подкомисията по разузнаване и борба с тероризма, втори път веднага след

приключването им. Ти прекрасно знаеш, че той може да има достъп до мен по всяко време. Защо не се проведоха тези срещи?

— Програмата ви беше запълнена, господин президент.

— Това са глупости, Том! — отрязва го Харис и бавно огледа лицата на присъстващите. — Конгресмен Парсънс се беше добрал до нещо, нали? Нещо, което най-вероятно е било тема на разследване в подкомисията — например „прекъсването“ на програмата за разработка на биологични оръжия от ЮАР и разпитът на ръководителя на тази програма доктор Мериман Фокс. Предполагам, че тази програма или част от нея изобщо не са прекратени. А вие или вашите „доверени приятели“ имате пръст в нея. Надявали сте се, че убеден консерватор като Майк Парсънс ще приеме идеите ви, но той е отказал да го стори и е заплашил, че ще ме информира лично за вашите намерения. В резултат сте го ликвидирали.

В стаята се възцари мъртва тишина.

— Не можехме да му се доверим, господин президент — обади се най-сетне съветникът по националната сигурност Маршъл.

— А същото се отнасяше за сина му и всички останали хора на борда? — гневно извика Харис.

— Ставаше въпрос за националната сигурност, сър — безстрастно отвърна Маршъл.

— Който включваше и съпругата му?

— Никой не знаеше какво е споделил с нея. По тази причина личната ѝ лекарка беше принудена да реши проблема.

— Доктор Стивънсън?

— Да, сър.

— И за награда ѝ отрязаха главата, така ли?

— Впоследствие тя се уплаши и това автоматично я постави в категорията „опасно бреме“, от което трябваше да се освободим.

Очите на президента се отделиха от Маршъл и се плъзнаха по останалите. Всички мълчаха, без да отделят поглед от него. Включително старият му приятел и дългогодишен политически съветник Джейк Лоу и любезният му домакин Евън Бърд.

— Господи! — отчаяно въздъхна той, осъзнал, че тук няма приятели. В главата му отново се появиха думите на Джейк Лоу: *Преди нашите хора не бяха по местата си, но сега са там.*

Което означаваше, че преди не са разполагали с необходимите оръжия, но сега те бяха в ръцете им.

— Планирате война с бактериологични оръжия, нали? Срещу кого, ако смея да попитам? Срещу мюсюлманските страни?

— Господин президент — направи крачка напред вицепрезидентът Хамилтън Роджърс. Русият мъж със студени очи беше десетина години по-млад от Харис и много по-консервативен от него. По време на предизборната кампания Харис го прие за свой партньор единствено благодарение на настоятелността на Лоу, който твърдеше, че Роджърс е човекът, който може да преобърне вота. Едва сега разбра защо: защото Роджърс е един от тях, които и да са те. — Настоятелно ви молим да оторизирате физическото отстраняване на президента на Франция и канцлера на Германия, защото това е жизненоважно за сигурността на страната! Направете го!

Това беше мигът, в който Харис разбра, че ако откаже да изпълни исканията им, той ще бъде убит. И по закон щеше да бъде заместен от вицепрезидента, който със сигурност щеше да даде благословията си за планираните убийства. Очите му се плъзнаха по лицата на тези влиятелни хора, които на практика разполагаха с цялата власт на света. Не можеше да се довери на никого от тях — включително на личния си секретар, който служеше при него двайсет години, на охраната си от Сикрет Сървис, а дори и на нейния началник Хап Даниълс. Сега имаше нужда от време, нищо друго.

Време, за да потърси някакъв изход, да предотврати ужасния Армагедон, който бяха планирали.

— Кога и къде възнамерявате да осъществите „отстраняването“? — попита той.

— По време на срещата на НАТО във Варшава. Пред очите на целия свят.

— Ясно — кимна президентът и отново огледа лицата на хората, които чакаха неговия отговор. — Трябва да си помисля. Но в момента съм уморен и искам да се прибера в хотела.

ПЕТЪК, 7 АПРИЛ

Мадрид, хотел „Риц“, 1:25 сутринта

Джейк Лоу вдигна слушалката в тъмното. Лежеше в стаята си на четвъртия етаж, определен за американската правителствена делегация.

— Да — промърмори той, надигайки се на лакът.

— Един комар трябва да бъде размазан — каза спокоен женски глас. — Името му е Никълъс Мартин, представя се за сътрудник на конгресмен Бейкър. Не зная как ни е открил, но задаваше много „компетентни“ въпроси. Същият беше край леглото на мисис Парсънс в последните часове от живота ѝ.

— Да, знам това.

— Преди да изпратим унищожителя, искам да разбера за кого работи този човек, какво знае и има ли съучастници.

— Къде е той в момента? — попита Лоу.

— В Малта. Хотел „Кастиле“.

— Кога тръгвате?

— Скоро.

— Добре, ще поддържаме връзка.

В слушалката се чу сигналът за свободно. Лоу се поколеба за момент, после запали нощната лампа и включи своето блекбъри. Обаждането беше по една от обезопасените линии, а гласът беше дигитално модулиран, без възможност да бъде идентифициран. Само един човек разполагаше с необходимата техника и съответния код: Мериман Фокс.

Ла Валета, Малта, Британският хотел, 6:45 сутринта

— След пет минути, моля! — дрезгаво извика Деми Пикар в отговор на почукването на вратата. Закопча последното копче на раираната риза с мъжка кройка, затегна плетения кожен колан на бежовите си панталони и ловко щракна клипсовете на златните обеци.

Почукването прозвуча отново. Тя въздъхна и тръгна към вратата.

— Казах ви да дойдете след пет...

Не довърши изречението си, очите ѝ се разшириха от учудване.
На прага стоеше Никълъс Мартин.

— Очаквах пиколото! — моментално се овладя Деми, използвайки острия тон от предишната вечер. После се завъртя и извади тъмносин блейзър от гардероба. Пълният куфар лежеше отворен на леглото, до него се виждаше кутията с фотоапарата.

— Заминавате — рече Мартин.

— Като всички останали — благодарение на вас.

— На мен?

— Точно така! — мрачно го изгледа тя.

— А кои са „всички останали“?

— Доктор Фокс замина рано сутринта, последван малко по-късно и от преподобния Бек и Кристина.

— Закъде отпътуваха?

— Не знам. Преподобният Бек беше пъхнал кратка бележка под вратата ми. В нея съобщаваше, че са го извикали по спешност, а пътуването ни до Балканите се отменя.

— А другите двама?

— Позвъних на Кристина да я попитам какво става, но от рецепцията казаха, че тя вече е напуснала хотела. — Деми се шмугна в банята и миг по-късно се появи отново с тоалетна чантичка в ръце. — Звъннах и в дома на Фокс. Икономката му каза, че и той е заминал. — Тоалетната чантичка влезе в куфара, ципът изсъска.

— А вие нямате представа къде изчезнаха тези хора, а?

— Нямам! — сопнато отвърна тя.

На прага се появи носач в униформа.

— Вземете само куфара — разпореди се Деми, докато обличаше блейзъра, после праметна чантичката си през рамо и взе фотоапарата.
— Сбогом, мистър Мартин!

— Хей, почакайте! — извика Мартин и се втурна след нея.

Четирийсет секунди по-късно Деми, Мартин и носачът се озоваха в асансьора. Деми гледаше в пода, а Мартин — в нея. Така изтече цяла минута, по време на която кабината спря на два пъти, за да поеме още трима пътници. Вратата най-после се плъзна встрани и Деми първа се озова във фойето. Мартин изравни крачка с нея.

— Какво означаваше това „ще провалите всичко“?

— Не мислите ли, че вече е късно за обяснения? — стрелна го с поглед тя.

— Добре, сменяме темата. Кои са „вещиците“?

Деми продължи напред, без да отговаря.

— Какви вещици? — не се отказваше той. — Какво значи това?

Тя продължаваше да мълчи. Мартин ѝ даде аванс от три крачки, спря и хвана ръката ѝ.

— Моля ви, важно е!

— Какво си въобразявате, че правите? — гневно изсъска тя.

— Първо ви моля да се държите възпитано.

— А искате ли да повикам полицията? — попита тя и кимна към двамата мъже с ботуши и черни униформи, яхнали мотоциклетите си пред входа.

Мартин бавно пусна ръката ѝ. Тя го изгледа сърдито, после се обърна и се насочи към улицата. Преди да излезе, спря на рецепцията и размени няколко думи с мустакатия служител зад гишетото. Човекът се усмихна, извади някакъв плик и ѝ го подаде. Тя му благодари, хвърли кос поглед към Мартин и последва носача към чакащото пред входа такси. След секунда вече я нямаше.

Мадрид, хотел „Риц“, 7:04 сутринта

— Как така не е тук?! — рязко се изправи почти двуметровият съветник по националната сигурност д-р Джеймс Маршъл. Бюрото пред него беше отрупано с документи и распечатки на имейли.

— Ей така — отвърна с побеляло лице Джейк Лоу. — Няма го. Просто изчезна. Отидох в апартамента му, за да чуя отговора на въпросите, които разисквахме снощи, но там нямаше никого. Под завивките имаше възглавници и чаршафи във формата на човешко тяло.

— Искаш да кажеш, че президентът на Съединените щати е изчезнал?! Просто ей така?!

— Да.

— Това известно ли е на Сикрет Сървис?

— Вече да. Размърдаха се едва след като се развиках.

— Мили боже!

— Какво става тук, по дяволите? — втурна се в стаята Хап Даниълс. — Някаква шега? Или вие си правите майтап? Хей, никак не ми е до шеги! Отговорете на въпроса ми!

— Никакви шеги, Хап! — остро отвърна Маршъл. — Ти отговаряш за президента! Къде, по дяволите, се е дянал?!

— Шегуваш се! — смаяно зяпна Даниълс.

— Стига!

— Исусе Христе!

Президентският апартамент, трийсет секунди по-късно

Джейк Лоу и Джеймс Маршъл стояха до затворената врата и с ужас наблюдаваха повторното претърсване. Даниълс огледа заседателната зала, спалнята и банята, след което мълчаливо излезе в коридора. Половин минута по-късно се върна обратно в компанията на грамада от мускули с лице на булдог. Това беше заместникът му Бил Стрейт, специален агент на Сикрет Сървис.

— Президентът се е прибрал в 00:20 — обясни Хап. — Оттогава тук са влизали само мистър Лоу и човек от румсървиса.

— В 00:35 президентът се обажда за сандвич, чаша бира и сладолед — започна доклада си Стрейт. — Поръчката е изпълнена в 00:45 от хотелски служител с количка, на която има ваза със свежи цветя, сандвич, бира и ванилов сладолед, плюс ленени салфетки и сребърни прибори. В 1:32 президентът моли да изнесат количката, защото възнамерява да вземе душ и да си легне. В 1:44 същият хотелски служител влиза тук, в дневната, за да изкара количката. Вратата на президентската спалня е затворена. Никой не е влизал в апартамента след излизането на служителя. До 7:00 сутринта, когато пристига мистър Лоу.

— Е, господа — ледено процеди съветникът по националната сигурност Маршъл. — Заключение е очевидно: президентът е изчезнал!

— Това е невъзможно! — гневно възрази агент Стрейт. — Цяла нощ бях пред вратата му! Освен това коридорите, асансьорът и стълбището се контролират с охранителни камери. На етаж са разположени дузина агенти, още толкова контролират достъпа до него, без да броим присъствието на испанските сили за сигурност. Дори мишка не би се промъкнала незабелязано!

— Но въпреки това той се е измъкнал по някакъв начин! — раздражено възрази Лоу. — Кой го е направил, кой го държи в момента? Нямам отговор на тези въпроси и не знам какво, по дяволите, ще обясним на света!

— Мамка му! — изръмжа Хап Даниълс, без да се обръща конкретно към никого. Беше най-дългият и труден миг в живота му.

Хотелът беше запечатан за броени минути. На служителите и охраната беше обяснено, че става въпрос за вероятно нарушение на сигурността, същото чуха и представителите на испанските тайни служби, които в качеството си на домакини имаха значително участие в охраната на президента. На гостите на хотела бе забранено да излизат от стаите си, претърсени бяха всички помещения, коридори и дори гардероби. Разпитани бяха всички хотелски служители, включително човекът от румсървиса, който беше изпълнил поръчката на президента в един без четвърт през нощта.

Той потвърди, че е видял президента, който любезно му благодарил и го отпратил.

— Как беше облечен?

— С тъмносин панталон и бяла риза, без вратовръзка.

— Сигурен ли сте?

— Да, сър. Не се забравя как е изглеждал президентът на Съединените щати, особено ако го срещнеш посред нощ очи в очи.

— Видяхте ли го, когато се върнахте да приберете количката?

— Не, сър. Вратата на спалнята беше затворена.

— Количката е била покрита с плат, който е стигал почти до пода, нали?

— Да, сър. Това е задължително, когато пренасяме допълнителни съдове, топли блюда и разни други неща.

— Възможно ли е под тази покривка да се скрие човек?

— И да, и не, сър.

— Обяснете.

— Възможно е, защото отдолу има достатъчно място, стига човекът да се свие. Но аз доставих само един сандвич, една бира и един сладолед. На излизане не бих пропуснал да забележа разликата в тежестта на количката. При всички случаи щях да проверя за какво става въпрос.

Описанието на хотелския служител отговаряше на облеклото на президента. Той действително бе облечен с тъмносин панталон и бяла риза. Логично звучеше и забележката му относно тежестта на количката, която би се променила както на влизане в президентския апартамент, така и на излизане. Допълнителната проверка на биографията му не донесе нищо подозрително. По всичко личеше, че човекът просто е изпълнявал задълженията си да обслужва гостите на хотела.

Времето течеше, претърсването беше в разгара си. Започваше да става ясно, че президентът не се намира в сградата. Един час по-късно това бе твърдо установен факт. Който, разбира се, остана тайна за всички, с изключение на най-близките му сътрудници и личната му охрана.

В 9:20 сутринта тези хора проведоха съвещание в един от строго охраняваните апартаменти на четвъртия етаж на хотел „Риц“. На него присъстваха Джейк Лоу, съветникът по въпросите на националната сигурност д-р Джеймс Маршъл, министърът на отбраната Терънс Лангдън, началникът на президентския кабинет Том Кърън, прессекретарят на Белия дом Дик Грийн и началникът на президентската охрана Хап Даниълс.

Останалите — вицепрезидентът на САЩ Хамилтън Роджърс, държавният секретар Дейвид Чаплин и генералът от военновъздушните сили Честър Кийтън — летяха с частен самолет за Вашингтон, но поддържаха връзка на живо посредством защитен телефон.

— Налага се да продължим театъра — подхвърли Хап Даниълс.

— Разбира се — кимна Маршъл и огледа присъстващите. — Тук става въпрос не само за огромен провал, но и за протокол. Веднага трябва да уведомим нашия посланик в Мадрид, а също така ЦРУ, ФБР и още дузина институции. Моля се на Бога да не получим касета, на която да го видим как се моли за живота си на някой тип с качулка, който заплашва да му отсече главата. Но сме длъжни да мълчим, докато не научим нещо повече. Няма как да кажем на света, че президентът на САЩ просто е изчезнал. Ако това се случи, само господ знае какво ще стане с международните финансови пазари, какви игри ще започнат в отделните държави и кой ще се възползва от

тях. — Маршъл се приведе към микрофона и попита: — Господин вицепрезидент, чуваме ли се?

— Да, Джим.

Гласът на вицепрезидента Роджърс прозвуча съвсем ясно.

— Вие разбирате особената деликатност на своето положение, нали? Докато открием президента и го приберем на безопасно място, вие всеки момент трябва да сте готов да положите клетва като президент на Съединените щати.

— Разбирам цялата огромна отговорност на ситуацията, Джим.

Джейк Лоу прекоси стаята и се наведе над микрофона.

— Ние тук имаме един милион въпроси — каза той. — Какво става? Кой е отговорен? Как са били осъществени влизането и излизането, без да бъде привлечено вниманието на Сикрет Сървис? Коя държава да уведомим и какво да ѝ кажем? Дали да блокираме пътищата и да затворим летищата? И как да го направим, без да привлечем вниманието на медиите? Както правилно отбеляза Джим, не можем да кажем на света, че президентът на Съединените щати просто е изчезнал. Нужна ни е правдоподобна версия. — Извърна се към Хап Даниълс и попита: — Кажи ми, ако пропускам нещо. — Очите му се преместиха върху лицето на пресекретаря Дик Грийн. — А ти ми кажи ще можеш ли да се справиш с медиите. — Главата му отново се приведе към микрофона на кодираната линия. — Там ли сте още, господин вицепрезидент?

— Да, Джейк.

— Другите чуват ли ме?

— Чуваме те, Джейк — долетя гласът на държавния секретар Дейвид Чаплин.

— Добре, слушайте какво ще направим — кимна Лоу и бавно огледа присъстващите. — Хотелът вече е като разбунен кошер. Всички са наясно, че става въпрос за сериозен пробив в сигурността. Това, което не знаят, е, че тази сутрин, в три часа, ние сме получили сведения за опасна терористична атака. Веднага сме събудили президента, свалили сме го в подземния гараж с товарния асансьор и сме го извели от хотела. В момента той се намира на сигурно място, а нашето разследване продължава. — Очите му отново се спряха върху Грийн. — Ще се справиш ли?

— Мисля, че да — кимна пресекретарят. — Поне за известно време.

— Хап?

— Да, сър — отвърна Даниълс. — Но ние все още нямаме отговор на най-важния въпрос: къде е президентът и кой го държи.

Съветникът по националната сигурност се извърна към Даниълс.

— Той изчезна по време на твоето дежурство. Такова нещо не се е случвало никога досега. Следователно ти трябва да го откриеш и да го прибереш на безопасно място. Но максимално незабележимо, за бога! Ако нещата се разчуют, Сикрет Сървис ще стане за смях пред целия свят!

— Ще го открием, сър, имате думата ми — твърдо отвърна Хап.

— Ще го приберем тихо и абсолютно незабележимо.

— Дано — въздъхна Маршъл и хвърли кос поглед към Джейк Лоу.

Рим, летище „Леонардо да Винчи“, 9:40 сутринта

Полетът на Мартин с „Еър Малта“ от Ла Валета кацна трийсет минути по-рано и той чакаше повикването на „Алиталия“ за Барселона — следващата дестинация на Деми Пикар. Според разписанието този полет щеше да продължи час и четирийсет и пет минути.

Той научи закъде пътува младата дама по същия начин, по който разбра къде е отседнала в столицата на Малта: като подкупи метрдотела на кафе „Триполи“ да му каже закъде е тръгнало повиканото такси за Деми, преподобния Бек и младата дама на име Кристина.

— За Британския хотел, мистър Мартин.

Същата тактика приложи и спрямо мустакатия портиер на хотела, на когото предложи версията за скарване с мис Пикар, неговата годеница.

— Не знам какво ще кажа на майка й, която пристига утре — умърлушено въздъхна той, майсторски влизайки в ролята, която беше изпълнявал многократно като разследващ детектив в Лос Анджелис. — Имате ли представа къде може да е заминала?

— Страхувам се, че не мога да ви кажа, сър — отвърна портиерът.

— Но тя беше доста разстроена, нали? — попита още по-съкрушено Мартин.

— Да, сър. Особено когато се обади тази сутрин, някъде около шест, и помоли... всъщност заповяда да направя всичко възможно, за да ѝ осигуря хотелска резервация.

— Успяхте ли?

— Да, сър.

Това беше моментът, в който Мартин пхна в ръката му една едра банкнота и умолително промърмори:

— Заради майка й.

Колебанието на портиера беше кратко. Той се наведе над масичката си, надраска Хотел „Рехенте Мажестик“, Барселона на

лист хартия и го подаде на Мартин.

— Заради майка ѝ, сър. Напълно ви разбирам.

Само можеше да се предполага защо Деми Пикар бе отпътувала толкова бързо за Барселона, след като всички я бяха зарязали. Също като Мериман Фокс тя явно беше свързана с преподобния Бек независимо от случилото се между тях. Отново се запита за странната близост между свещеника от афроамерикански произход и офицера от армията на ЮАР по времето на апартейда, който бе работил за създаването на биологични оръжия, предназначени да изтребят чернокожото население на страната.

Но имаше и друго. Нещо, върху което не се беше замислял до момента, в който видя Бек на масата на Фокс в кафе „Триполи“. Именно преподобният Бек беше повикал д-р Стивънсън при нервната криза на Каролайн след погребението на близките ѝ. И именно Стивънсън беше направила инжекцията, която рязко бе влошила състоянието на Каролайн. Връзката Бек-Стивънсън-Фокс беше очевидна. Връзката, която стигаше до белокосия доктор с дългите костеливи пръсти и ужасния палец с татуирано кръстче и която представяше преподобния Бек в нова светлина. Свещеникът ставаше толкова интересен, колкото и самият д-р Фокс. Мартин се надяваше, че в Барселона ще открие нови факти и за двамата.

По високоговорителите обявиха полета на „Алitalia“ за Барселона. Мартин праметна през рамо сака с лаптопа и се насочи към опашката за отвеждане към самолета. Бегъл поглед през рамо го увери, че същото направи и слаб младеж на около двайсет години, облечен с джинси и широко яке върху тениската. Студент? Млад художник или музикант? Трудно му беше да определи. И това едва ли щеше да е важно, ако не го беше виждал и преди — веднъж във фойето на хотел „Кастиле“ в Ла Валета и втори път на борда на самолета за Рим. А сега явно се готвеше да пътува с него и до Барселона. Едва ли е въпрос за обикновено съвпадение, въздъхна Мартин. Този младеж спокойно би могъл да изпише на челото си името на Мериман Фокс.

Мадрид, 11:00 сутринта

От изчезването на президента бяха изтекли четири часа. Време, за което всички правозащитни органи на Съединените щати включиха на максимални обороти. На първо място сред тях бяха Сикрет Сървис, ЦРУ, ФБР, АНС и всички подразделения на военното разузнаване. Вицепрезидентът Хамилтън Роджърс бе информирал лично министър-председателя на Испания и американския посланик в Мадрид. В първия момент решиха да информират американските посланици във всички страни по света, плюс президентите на Русия, Китай, Япония, Франция и Италия, канцлера на Германия и министър-председателя на Великобритания, но впоследствие Джейк Лоу блокира тази идея.

Според него нещата трябваше да останат в рамките на презумпцията *информирай само онзи, който трябва да бъде информиран*. Инцидентът се беше случил преди няколко часа, а това означаваше, че президентът най-вероятно бе някъде наблизо и все още можеше да бъде открит и прибран на сигурно място. Следователно колкото по-ограничена останеше информацията за него, толкова по-добре. В противен случай целият свят щеше да гръмне, а д-р Маршъл вече беше очертал мащабите на катастрофата — нарушаване на международната сигурност и рязко нарастване на опасността от терористични атаки, най-вече в Америка. При подобна ситуация можеше да се очаква увеличаване на военното напрежение, срив на международните борси и бог знае още какво. Президентът на САЩ бе не само отделна личност, но и институция с глобално значение. Следователно новината за изчезването му действително трябваше да стигне до ушите само на онези, които трябваше да бъдат информирани.

Междувременно по лична заповед на министър-председателя в Мадрид стартира мащабна операция за издирването му, провеждана от испанските разузнавателни служби. Под наблюдение бяха поставени всички изходни пунктове на столицата — летища, железопътни гари, магистрали и автогари. Рязко беше засилен електронният контрол

върху комуникациите на известните радикални политически и терористични организации, които действаха на територията на страната, най-вече на сепаратистката ЕТА.

Хап Даниълс се спусна в подземния гараж на хотел „Риц“, където се намираше мобилният команден пункт на Сикрет Сървис. Там, заобиколен от специалисти по видеонаблюдение, той се зае да изследва записите на многобройните охранителни камери, разположени на различни места в хотела: в президентския апартамент на четвъртия етаж, в свързаните с него асансьори, по стълбища и коридори, до входа на подземния паркинг, плюс една специална камера на покрива, която се въртеше на 360 градуса и осигуряваше пълна картина на подстъпите към хотела.

Технически екип на Сикрет Сървис обработваше президентския апартамент на четвъртия етаж, третирайки го като местопрестъпление.

Пак на четвъртия етаж, в обезопасения апартамент, в който по-рано сутринта беше проведено спешното заседание, съветникът по националната сигурност д-р Джеймс Маршъл разговаряше с четирима мрачни високопоставени служители: Джейк Лоу, Терънс Лангдън, Том Кърън и близкия приятел на президента Евън Бърд. Онова, което чуваха от устата на Маршъл, вече беше минало през главата на всеки един от тях.

— Ами ако президентът изобщо не е жертва на отвличане? Ако е открил начин да се измъкне незабелязано в отговор на настояването ни да оторизира убийството на президента на Франция и канцлера на Германия?

— Това е невъзможно! — тръсна глава Том Кърън, изразявайки до голяма степен и мнението на останалите. — Няма начин да се измъкне от плътната охрана на Сикрет Сървис! А дори и да го е направил, би трябвало да се справи и с външната охрана, която е поверена на испанските тайни служби.

— Фактите сочат тъкмо обратното, Том! — ядосано го изгледа Маршъл. — Приеми, че идеята е била негова и той е успял да я осъществи. Няма значение как, важното е, че го е направил, при това изключително хитроумно! А ние сме изправени пред огромен провал. Той знае какво искаме от него. Сега въпросът е какво ще направи с тази информация. Докато не го приберем на сигурно място, краката ни се клатят, при това в буквалния смисъл на думата!

— Според мен той не може да направи нищо, Джим — успокоително промърмори Джейк Лоу от мястото си до прозореца.

— Какво означава това? — гневно извика Маршъл. — Той е президент на Съединените щати и може да направи почти всичко, което му хрумне!

— Но не и да каже истината — отвърна все така спокойно Лоу и очите му пробягаха по лицата на присъстващите. — Нима си представяте, че ще се появи в някоя от местните телевизии и ще поиска да направи важно изявление? И ще обяви на света, че неговите най-близки сътрудници са поискали физическото отстраняване на президента на Франция и канцлера на Германия? Че става въпрос за целия управленски екип: вицепрезидента, министъра на отбраната, съветника по националната сигурност и председателя на Съвета на началник-щабове? Не, приятели. Това няма как да стане. Първата работа на хората, които го чуят, ще бъде да го заключат в някоя стая и да повикат лекар, а след това да се свържат с полицията и американското посолство. Те ще бъдат дълбоко убедени, че човекът е превъртял. Хап Даниълс ще го прибере за нула време въпреки евентуалните му протести. Всъщност те ще бъдат добре дошли, защото ще докажат нарушенията в психическото му състояние. Нещо повече, ако президентът сам е направил всичко това, значи не се доверява на никого. Но ние сме тези, които го поставиха на този пост. Ние познаваме всички, които познава и той, а дори и някои други хора. Той прекрасно го знае и би избягал само в краен случай. Бил е наясно, че ще бъде ликвидиран и заменен от вицепрезидента Роджърс, в случай че не изпълни това, което искаме от него. Ще бъде сменен от президент, който незабавно ще одобри нашата операция. Тук трябва да добавя, че е прав: ние наистина щяхме да го убием. Но може би не си дава сметка, че същата съдба ще го сполети в момента, в който го открием. Той може да е консервативен политик, господа, но за нас е прекалено независим. Наша грешка е, че не го осъзнахме още в началото. Така той се превърна в бомба със закъснител, който търси начин да даде публичност на нашите намерения. За щастие не може да направи кой знае какво. Няма как да използва електронни средства за комуникация, защото е наясно, че всеки мобилен телефон, блекбъри и трафикът с тях — гласов и текстов — ще бъде обект на електронно прихващане от нашите и от испанските тайни служби.

Местопребиваването му ще бъде засечено в рамките на десет секунди от началото на всеки разговор, който се опита да проведе. Разговорът ще бъде незабавно прекъснат, в случай че е принуден да го проведе против волята си. След което за броени минути самият той ще бъде прибран от испанското разузнаване или нашите тайни служби. И така, електронните средства за връзка отпадат. Това означава, че той е някъде по улиците и търси къде да се скрие и да обмисли ситуацията. Но президентът на Щатите е нещо като рок- или кинозвезда: всички го познават. Къде, по дяволите, може да се скрие, без да се вдигне шум? Испанската полиция и разузнавателни служби ще се задействат при първия сигнал за появата му, ще го приберат и ще се свържат с нас. Аз ще отида да го отведа, разбира се, в компанията на Хап и Джим. Всичко ще се случи в рамките на един час независимо от изявленията му. Хората ще повярват, че психиката му не е издържала прекомерното напрежение, предизвикано от смъртта на съпругата му, умората от предизборната кампания и работата. Той ще бъде прегледан от медицински екип, който ще му препоръча почивка на чист въздух преди срещата на страните — членки на НАТО, във Варшава. Именно там ще му се случи това, което трябва — сърдечен инфаркт или нещо подобно. Един тъжен и трагичен край за гордия и многообещаващ президент.

— Звучи добре — обади се Евън Бърд, близкият приятел на президента Харис. — Но какво ще стане, ако не го е направил сам? Как ще реагираме, ако се окаже, че действително е жертва на коварен заговор?

— Ще се молим на бога всичко да свърши добре — отвърна с равен глас Лоу. — Но не разчитай много-много, Евън. Ако беше зърнал лицето му на борда на Еър Форс-1, когато ни отказа, щеше да разбереш какво имам предвид. Не, това е неговото шоу и той ще направи всичко възможно да ни смаже. Не знам как, но със сигурност ще се опита. Затова трябва час по-скоро да го пипнем.

Хотел „Уестин Палас“, 7 април, 11:40 сутринта

— Добро утро, Виктор.

— Тъкмо се питах кога ще се обадиш, Ричард.

Виктор се разхождаше из стаята по бельо, притиснал мобилния телефон до ухото си. Завесата на прозореца беше плътно спусната, до вратата лежеше таблата с остатъците от закуската, която си беше поръчал. Кафе, овесени ядки, шунка с яйца и препечен хляб. Телевизорът, настроен на канал с анимационни филми, работеше с изключен звук.

— Надявам се, че не се тревожиш, нали? Винаги ти се обаждам в деня, за който съм обещал. Е, понякога малко по-късно, но не пропускам. Нали така, Виктор?

— Да, Ричард.

— Снощи ходи ли в хотел „Риц“, както се бяхме разбрали?

— Разбира се. Поръчах си едно питие на бара, а след това се качих в асансьора до втория етаж заедно с неколцина гости. На третия етаж се качих сам. Ти ме помоли да отида и до четвъртия, където е настанен президентът. Но асансьорът стигаше само до третия, а стълбището нагоре беше блокирано от служители на сигурността. Когато ме попитаха какво правя там, аз отговорих, че просто се разхождам, докато чакам един приятел. Те казаха, че не мога да отида по-нагоре, аз любезно им благодарих и се върнах обратно. Слязох във фойето, допих си питието и се върнах в моя хотел, както ме беше инструктирал. В момента съм в стаята си.

— Хората от охраната те видяха, така ли?

— О, да. Но нямах проблеми.

— Добре, Виктор. Много добре. — Ричард замълча за момент и добави: — Имам друга задача за теб.

— Каква задача, Ричард?

— Искам да заминеш за Франция. До един хиподром в околностите на Париж.

— Добре.

— Събери си багажа, слез долу и си плати сметката. На рецепцията ще има един плик за теб. Вътре има билет до Париж, плюс инструкции какво точно трябва да правиш.

— Първа класа?

— Естествено, Виктор.

— Искаш да тръгна веднага, така ли?

— Да, Виктор. Ще тръгнеш веднага след като приключим разговора.

— Добре, Ричард.

— Благодаря ти, Виктор.

— Аз ти благодаря, Ричард.

11:45 следобед

Високият, слаб и оплешивяващ мъж с тъмни очила седеше в малко кафене, разположено в центъра на Стария Мадрид, на километър и половина от хотел „Риц“. Беше облечен с черен пуловер, джинси и маратонки, пиеше кафе и наблюдаваше хората, които започваха да прииждат за обяд. Говореше свободно испански, което му помагаше да се чувства по-малко чужденец. Цяла сутрин беше обикалял по улиците, за да се ориентира. Никой не му обръщаше внимание. Надяваше се нещата да продължат по същия начин и клиентите на малкото кафене дори за миг да не заподозрат, че самотният мъж на масичката в дъното е Джон Хенри Харис, президент на Съединените щати.

* * *

Младият Джони Харис се беше наслушал на препоръките и съветите на покойния си баща. Най-често повтаряният от тях гласеше: „Мисли в движение, никога не се колебай да действаш“. След което идваше задължителното допълнение: „Не се отпускай, когато нещата се подреждат добре, защото те могат да се променят, при това изключително бързо и неочаквано“.

Този съвет, обикновено изричан с груб и нетърпящ възражение глас, се оказа изключително полезен в сегашната ситуация, когато

събитията бяха взели неочакван и жесток обрат. Много му помогнаха и други два урока от младостта му, които беше запомнил добре. Първият беше работата през лятната ваканция, когато обикаляше фермите в околностите на родния си Салинас в Калифорния. Именно там научи испански, и то така, че можеше да преминава свободно от единия език на другия. А покрай селскостопанската работа усвои дърводелски и зидарски умения, които му бяха изключително полезни по-късно, когато откри еднолична фирма за строителни услуги и се зае с ремонта и подновяването на стари промишлени сгради — отначало в Салинас, а по-късно и на север, в Сан Хосе. Постепенно натрупа солидни познания за конструкцията на сградите — структурни и технически изисквания, водопровод, електроинсталации, отопление и климатици, функционално използване на вътрешното пространство. Старите сгради изискваха специални грижи, особено при вграждането на централно отопление и климатични инсталации в конструкции, които не са били проектирани за подобни системи.

Построен през 1910 г., мадридският хотел „Риц“ бе обект на многобройни ремонти. Харис нямаше представа кога точно са били монтирани отоплението и климатичната инсталация, но знаеше друго: подобна огромна сграда изискваше широки и масивни вентилационни тръби — основните с диаметър между 1,20 и 2,00 метра, а спомагателните не можеха да бъдат по-малки от 60 сантиметра до метър. Обикновено тяхното място бе над окачените тавани в коридорите, от които излизаха разклоненията за отделните стаи. Всички те би трябвало да са свързани с централна шахта до стълбището, която вървеше вертикално от подземията до покрива.

Той беше наясно, че техническият екип на Сикрет Сървис е проверил шахтите далеч преди пристигането на президентската делегация. Това означаваше запечатване на входните люкове, обикновено разположени в подземията и на покрива. Но агентите едва ли предполагаха, че от вътрешната страна на люковете има резета, поставени там заради сигурността на хората, които извършваха периодичните ремонти. Това означаваше, че всеки от тези люкове можеше да бъде отворен отвътре, а след излизането на човека да се заключи автоматично. Отчитайки острата нужда от използваемо пространство, характерна за сградите с търговско предназначение — особено за сградата на хотел „Риц“, многократно преустройвана с

подобна цел — беше много вероятно долният люк на вентилационните тръби да се намира във вече съществуващи помещения в подземие: складове, котелно помещение, дори пералня.

Джони Харис планира бягството си именно на основата на всички тези добре обосновани предположения. Практическата реализация му отне повече от два часа и беше значително по-трудна от очакванията му. Спомагателните вентилационни тръби се оказаха доста по-тесни, с многобройни задънени отклонения, които го принуждаваха да се връща обратно. След няколко неуспешни опита и доста кутии кибрит той си помисли, че никога няма да се измъкне. Но точно тогава попадна на главната тръба, която водеше право надолу.

Изчисленията му се оказаха толкова верни, колкото и предчувствията му — макар и с цената на доста охлузвания по ръцете и краката и болки по цялото тяло, в крайна сметка се озова в просторно складово помещение, промушвайки се през изходния люк, който автоматично се заключи след него. Късият и зле осветен коридор го отведе до товарната рампа. Скрит зад огромна хладилна камера, президентът изчака появата на първия камион — някъде около три и половина сутринта. Докато двамата мъже разтоварваха доставените продукти, той внимателно изчисляваше следващите си действия. Мъжете влязоха в кабината да разпишат документите, които придружаваха стоката. Харис безшумно се плъзна в каросерията и се скри зад висока купчина касети със зеле. Шофьорът потегли, преминавайки без проблем покрай охраната, състояща се от испански униформени полицаи и цивилни агенти на Сикрет Сървис. Оказа се, че следващата им цел също е хотел, разположен на няколко пресечки от „Риц“. Президентът изчака шофьорът да стъпи на товарната рампа, след което скочи от камиона и потъна в мрака.

Сега той спокойно си пиеше кафето в Стария град. Портфейлът в задния джоб на джинсите му съдържаше шофьорска книжка, издадена в Калифорния, лични кредитни карти и около хиляда евро в брой. Ясно си представяше хаоса, настъпил след неговото изчезване, но мислите му бяха насочени към онова, което предстоеше: да се измъкне незабелязано от града.

Хотел „Риц“, 11:50 сутринта

Четвъртият етаж приличаше на разбунен кошер, точно според очакванията на Хап Даниълс. Предстоеше официално изявление на прессекретаря Дик Грийн и фоайето на хотела беше задръстено от възбудени репортери и официално акредитирани журналисти, придружаващи американската делегация. Вече се беше разнесъл слухът, че испанското разузнаване е обявило опасност от терористична атака, вследствие на което още през нощта президентът бе напуснал Мадрид и пътуваше в неизвестна посока. В качеството си на старши представител на Сикрет Сървис Даниълс автоматично пое ръководството на разследването и вече беше успял да се свърже с резидента на ЦРУ в Мадрид Джордж Келнър и с началника на испанското разузнаване Емилио Васкес. Решението им беше колкото единодушно, толкова и категорично: създаване на съвместна група за координиране на издирването с испанските сили на реда.

Операцията беше определена като „особено важна за националната сигурност на САЩ“, което означаваше свръхсекретност на всички нива. Веднага след това Даниълс се свърза по телефона с началника на специалното бюро на Сикрет Сървис в американското посолство в Париж. Нареди му пълна готовност за изпращане на допълнителни сътрудници. Като капак на вече съществуващия хаос към испанската столица вече пътуваше Тед Лангуйей, заместник-директор на Сикрет Сървис. Задачата му беше да се присъедини към екипа на Даниълс и да поддържа 24-часова връзка с директора във Вашингтон, който от своя страна щеше да докладва за развоя на събитията на министъра на вътрешната сигурност, под чието ръководство се намираше Сикрет Сървис.

А после дойде ред на главното, което насочи Хап към вентилационната решетка в банята на президентския апартамент.

Внимателният преглед на записите от охранителните камери на покрива на хотела разкри появата на камион за хранителни продукти в 3:02, допуснат след проверка от агентите на Сикрет Сървис. В 3:08

камерите в подземния паркинг регистрираха спирането на същия камион на товарната рампа.

Шофьорът и работник на хотела разтоварват няколко касети със зеленчуци, след което влизат в кабината, където хотелският служител разписва документите за доставка. В същия момент на един от записите се забелязва неясна фигура, която се насочва към каросерията на камиона. Тя се появява в горния край на екрана, иззад близката хладилна камера, тръгва към задната част на каросерията и изчезва. Няколко секунди по-късно работникът от хотела слиза от кабината, а шофьорът пали мотора и тръгва. Охранителните камери извън сградата регистрират излизането на камиона, който завива в първата пресечка и изчезва.

— Някой се качва в каросерията, докато хотелският служител разписва документите на шофьора — изръмжа Хап Даниълс, изгледал записа поне десетина пъти. — И този някой напуска периметъра с камиона.

Агентите на испанските тайни служби арестуваха шофьора, който обясни къде е спирал след напускането на „Риц“. В същото време агентите на Сикрет Сървис и хора от управата на хотела проследиха в обратен ред движенията на сянката — от камионетката към хладилната камера и зле осветения коридор отвъд нея. Оттам започнаха основно претърсване на всички съседни помещения. Броени минути по-късно стигнаха до голям склад, през който минаваше главната шахта на отоплението и климатичната инсталация, стигаща чак до покрива. От нея имаше разклонения за стаите на всеки етаж. Заключената метална вратичка на въпросната шахта бе проверена два пъти — веднъж от предварителния екип на Сикрет Сървис и втори път непосредствено преди пристигането на президента. Този факт изключваше вероятността някой да е проникнал през нея, за да стигне до президентския апартамент, а след това да се върне обратно в компанията на прочутия си заложник. Освен това охранителните камери уловиха движението на единична сянка.

Така се стигна до момента, в който всички едновременно прозряха очевидното: техният подход беше насочен единствено към предотвратяване на незабелязано проникване в хотела, а не към обратното — незабелязаното измъкване от него. Най-вероятно от човек, който познаваше концентрично разположените кръгове на

охраната, до които прибягваше Сикрет Сървис, а още по-вероятно от самия президент. И нещо повече: по всичко личеше, че действията му са били предварително обмислени. Кратък оглед на президентския гардероб, грижливо подбран още във Вашингтон, показва точно какво липсва. Комплект бельо, чифт спортни чорапи, маратонки, черен пуловер и джинси. Дрехите, които президентът обличаше след официалните ангажименти. Липсваше и портфейлът му. Никой нямаше точна представа за сумата пари в него, но личната му секретарка потвърди, че му е предала хиляда евро в брой малко преди да отпътуват за Европа. Навикът на Харис да разполага с пари по време на пътуванията беше останал от младежките му години, когато беше работил по фермите и за всичко си плащаше в брой.

Начинът, по който президентът бе използвал вентилационната система, беше подробно описан от хората, отговарящи за поддръжката на хотела. Те показаха на агентите резетата от вътрешната страна на входните люкове, чието повдигане осигуряваше безпроблемен достъп до главната шахта. Люковете бяха оборудвани с автоматични ключалки, които се задействаха при затваряне. Оказа се, че във вътрешността на главната шахта са монтирани метални стъпенки — от приземието до покрива, а тръбните разклонения към стаите за гости и общите зали са високи шейсет и широки деветдесет сантиметра, което позволяваше безпроблемното промъкване през тях на човек с телосложението на президента.

Отначало Хап Даниълс не повярва, че президентът е действал сам, за да се измъкне през вентилационната система, но скептицизмът му се стопи в момента, в който му докладваха, че в дъното на главната шахта, непосредствено до люка за приземието, са били открити множество изгорели кибритени клечки. Неговият близък приятел Евън Бърд беше страстен пушач на лула и по тази причина къщата му беше пълна с декоративни кибритени кутийки, поставени редом с пепелниците. Хап беше видял с очите си как президентът пуска една такава кутийка в джоба си на излизане. Остана доста озадачен, тъй като просто не знаеше защо му е на Харис кибрит, след като не е пушач. Сега всичко му стана ясно. Кибритът му е бил нужен, за да осветява пътя си през вентилационната шахта и да избегне включването на някоя скрита аларма.

— Хап? — долетя от съседната стая гласът на Джейк Лоу.

— Тук съм.

На прага на банята се изправиха Лоу и Джим Маршъл. Очите им се вдигнаха към агентите, които оглеждаха свалената вентилационна решетка на тавана.

— Оттук се е измъкнал — подхвърли Хап, пъхнал глава в дупката. От вътрешността на шахтата се чуваха движенията на трети агент на Сикрет Сървис.

— Откри ли нещо? — подвижна Даниълс.

— Да — отговори агентът и главата му внезапно се появи в отвора. — Хората от поддръжката бяха прави: качваш се тук и плъзгаш панела на мястото му. Заключва се с леко завъртане на вътрешното резе. Едва ли някой ще допусне, че тръбата е била отваряна.

— Но как го е отворил отвътре? За тази цел е нужен специален ключ.

— Ето го — каза агентът и му подхвърли парче извито желязо. — Обикновена лъжица, която с малко извиване се превръща в ключ. Груб инструмент, но върши работа. Вече го пробвах.

Лоу смаяно се втренчи в лъжицата, после очите му се извъртяха към Маршъл.

— Румсървис. Сандвич, бира и сладолед. А сладоледът се яде с лъжица. Всичко е планирал предварително. — Замълча за момент, после рязко се завъртя към Даниълс. — Ела! Трябва да поговорим!

12:00 на обед

Шейсет секунди по-късно Джейк Лоу, Джим Маршъл и Хап Даниълс влязоха в обезопасеното помещение, което вече бяха използвали.

— Мисля, че заключението се налага само — промърмори Лоу, докато затваряше вратата след себе си. — Ти как мислиш, Хап?

— Да, сър, така е. Но въпросът е защо.

Лоу и Маршъл си размениха кратки погледи.

— Явно никой от нас няма отговор — промърмори Лоу, докато прекосяваше стаята. — Но аз имам чувството, че за него нещата са се развили прекалено бързо. До точката на пълното му психическо изтощение. Не съм психолог, но според мен тази обиколка — особено посещенията във Франция и Германия — дойде прекалено скоро след дългата предизборна кампания. После официалната церемония по встъпване в длъжност, съставянето на кабинета и прегледа на деликатното положение в Близкия изток. Този човек е изключително издръжлив, но явно му е дошло прекалено много. Знам го, защото сме разговаряли на тази тема. В един момент дори ме попита дали го приемам като подходящ за този пост. Знам и какво го тормозеше, макар че никога не го спомена. Смъртта на съпругата му. След трийсет и три години съвместен живот той стана президент на Съединените щати, но му предстоеше да прекара Коледа сам, без нея, макар и в Белия дом. В допълнение всички знаем, че беше много близък с Майк и Каролайн Парсънс. Нещата може би щяха да са различни, ако имаше навика да се оплаква, да се ядоса, а дори понякога и да пийне нещо. Но Харис не е такъв човек. Той задържа всичко в себе си и по тази причина е износен в емоционално отношение. Затова и реагира неадекватно, просто изпуска парата. Историята, с която Дик Грийн баламосва журналистите долу — че Сикрет Сървис го е извела по спешност поради терористична заплаха — ще бъде използвана и след като го открием. По този начин ще спечелим време за подробни медицински

изследвания, а ако е добре, ще получи и кратка почивка преди срещата на НАТО във Варшава.

До този момент Лоу говореше и на двамата. Но сега се обърна и впи поглед в лицето на Хап Даниълс.

— Знаем как е бил облечен, знаем и къде е спирал камионът, след като е напуснал хотел „Риц“. Президентът е сам, вероятно и дезориентиран. Не може да се разхожда из града като обикновен турист, защото ще бъде разпознат. Имайки предвид съвместните ви действия с ЦРУ, испанското разузнаване и полицейските власти в Мадрид, едва ли ще бъде още дълго в неизвестност.

Даниълс не отговори, но дълбоко в душата си се надяваше Лоу да е прав.

— Началникът на кабинета вече търси подходящо място, където да бъде отведен. А нашата задача — моята, на началник-кабинета, на пресекретаря Грийн тук, в Мадрид, а също така и на вицепрезидента и на държавния секретар във Вашингтон — ще бъде да се преструваме пред международната общност и медиите до момента, в който го подготвим да се появи отново. Ти трябва да го откриеш и час по-скоро да го изведеш от тази страна. Задачата е по силите ви, имайки предвид, че на два пъти вкарахте и изкарахте президента Буш от Ирак, като за първото му посещение разбрахме едва след като той се прибра в Тексас. — Очите на Лоу леко се присвиха. — Същата ефикасност ни е нужна и сега, Хап. Защото ситуацията е далеч по-критична.

— Разбирам, сър. Инцидентът стана по време на нашето дежурство, значи ние ще вземем съответните мерки.

— Знам, че ще го направиш, Хап — кимна Лоу, хвърли кос поглед към Маршъл и го изпрати до вратата. — Късмет на всички ни!

Той затвори след специален агент Даниълс и се обърна към Маршъл:

— Как мислиш, хвана ли се?

— Имаш предвид психическото разстройство на президента?

— Да.

— Мисля, че нямаше друг избор. Президентът изчезва по време на негово дежурство и той се чувства лично отговорен за това. В случая се явява не само пазител на президента, но и на цялата служба. Иска същото, което искаме и ние — да си приберем човека по най-бързия начин, без излишен шум.

Лоу се приближи към махагоновия шкаф, откъдето извади бутилка уиски и две чаши.

— Явно си имаме президент, който е решил да бъде независим и има доста конкретни идеи за управлението на страната — промърмори той, докато подаваше едната чаша на Маршъл, а другата поднасяше към устата си. — Познавам го от доста време, но нито за миг не допусках, че може да бъде солов играч.

Маршъл отпи една глътка и остави чашата на масичката до себе си.

— Доста горчив урок, Джейк — промърмори той. — И за съжаление ще му коства живота. Да се надяваме, че цената няма да се окаже прекалено висока за нас.

12:25 следобед

Никълъс Мартин чу стържещите звуци на спускащите се колесници. Десет минути по-късно самолетът се приземи на барселонското летище „Ел Прат“ и той закрачи към терминала. След още двамайсет минути взе багажа си и се нареди на опашката за автобуса, който щеше да го отведе в центъра на града. По време на полета не престана да мисли за Мериман Фокс и Деми Пикар и си преповтаряше краткия разговор с Питър Фадън, който проведе от летището в Малта. Но сега насочи вниманието си изцяло към човека, който се нареди на опашката след него. Беше среден на ръст, бял, с прошарена коса, около четирийсетгодишен. Носеше слънчеви очила, беше с джинси и светложълта блуза с якичка, от рамото му небрежно висеше червена пътническа чанта. Приличаше на турист, който обича да пътува с минимално количество багаж. Беше абсолютно безличен и Мартин едва ли щеше да му обърна внимание, ако случайно не бе видял едва забележимото кимане, предназначено за младежа с джинсите и торбестото яке, който лети с него от Ла Валета до Рим и от Рим до Барселона. Сега младежът изчезна, а „туристът“ търпеливо чакаше на опашката за синия автобус, който щеше да ги отведе в Барселона. По всичко личеше, че двамата са получили задачата да го следят и си предават щафетата.

12:30 следобед

Преследвачът му зае място две седалки пред него, от другата страна на пътеката. Главата му беше извърната към прозореца. Мартин го наблюдава в продължение на цяла минута, след което се облегна на седалката и направи опит да се отпусне.

Беше петък, 7 април. Само преди два дни полицаи от Вашингтон безцеремонно го бяха качили на самолета за Лондон, където пристигна на следващия ден, четвъртък. Малко по-късно взе самолета за Малта, а тази сутрин, след снощния сблъсък с Мериман Фокс, набързо напусна

острова и излетя за Барселона, закъдето беше заминала и Деми Пикар. Тези полети му дойдоха много, защото беше спал малко и караше почти само на адреналин. Даваше си сметка, че трябва да внимава за психическото си състояние, защото лесно можеше да възприеме като чудовища малките и невинни животинки с рошава козина. Което означаваше, че може и да греши за мъжа с прошарената коса, тъмните очила и жълтата блуза, когото беше видял да кима на младежа с якето. Би могло да се окаже, че нито единият, нито другият имат нещо общо с него.

Мартин тръсна глава и насочи мислите си към телефонния разговор с Питър Фадън, когото хвана на лондонското летище на път за Варшава. Старши репортерът на „Уошингтън Поуст“ щеше да отразява предстоящата среща на НАТО в полската столица.

Мартин набързо му разказа за срещата си с Мериман Фокс в кафе „Триполи“. Не пропусна да подчертае как първоначалната любезност на белокосия доктор бързо се бе превърнала в гняв при въпроса за експериментите с бойни отровни вещества върху хора доста време след като ЮАР официално беше обявила, че е унищожила биологичните си оръжия. И как този гняв бе станал още по-силен, когато Мартин му бе подхвърлил за паметната записка на конгресмен Парсънс малко преди смъртта му, в която се намекуваше за тайни консултации между Фокс и д-р Лорейн Стивънсън, а също така се поставяха под съмнение и показанията му пред подкомисията. Реакцията на Фокс беше яростна, подчерта Мартин. Той пламенно бе защитил истинността на показанията си и бе отрекъл да познава д-р Стивънсън. След което рязко бе прекъснал разговора и се бе оттеглил.

Накрая Мартин разказа на Фадън и за описанието на Каролайн на белокосия мъж с *дълги и костеливи пръсти и ужасен палец с татуирано кръстче*, който я беше прегледал в клиниката след инжекцията на д-р Стивънсън.

— Фокс не само има бяла коса, Питър! — разпалено беше завършил Мартин. — Той има и необичайно дълги пръсти, а на палеца му е татуиран кръст! Убеден съм, че познава доктор Стивънсън и има пръст в смъртта на Каролайн. А, и още нещо: когато разговарях с него, той вечеряше в компанията на Руфъс Бек, капелана на Конгреса.

— Бек ли? — изненада се Фадън.

— Изобщо не се опитаха да скрият близостта си. Фокс най-спокойно ме покани на среща в кафенето, в което вечеряше с Бек. Имай предвид, че той ме вземаше за представител на Бейкър.

— Нищо не разбирам — промърмори Фадън.

— Аз също. Според мен преподобният Бек и доктор Фокс би трябвало да са като олиото и водата.

— Но въпреки това не се притесняват да демонстрират близостта си пред представител на Подкомисията по разузнаване и борба с тероризма, пред която Фокс съвсем наскоро е давал показания.

— Давал е показания във връзка със строго секретно разследване на тази комисия, Питър! — поправи го Мартин.

След което му разказа и останалото: за френската фотожурналистка Деми Пикар, която също присъстваше на вечерята в кафе „Триполи“ и беше предупредила на четири очи Мартин „да се държи настрана, преди да е провалил всичко“; за внезапното отпътуване на преподобния Бек и д-р Фокс, последвани от Деми Пикар, която бе взела сутрешния полет за Барселона с резервация в хотел „Рехенте Мажестик“. Там, закъдето и самият той пътуваше в момента.

Обявяването на полета го накара да побърза.

— Имам една голяма молба, Питър! — натъртено рече той. — Опитай се да откриеш името на клиниката, в която е била закарана Каролайн Парсънс след инжекцията на доктор Стивънсън, преди да бъде прехвърлена в университетската болница „Джордж Уошингтън“. Би трябвало да е прекарала там няколко дни, което означава, че има диагноза, картон и лекуващ лекар.

Автобусът забави ход и Мартин вдигна глава. Мъжът с тъмните очила и жълтата блуза го наблюдаваше. Изненадан, той неопределено се усмихна и побърза да извърне глава към прозореца. Няколко минути по-късно автобусът спря на първата си спирка — Пласа Еспаня. Четирима от пътниците слязоха, качиха се трима нови и автобусът потегли. Не след дълго спряха на Гран Виа, после на Пласа Университат, където слязоха още трима пътници, натоварени с багаж. Мартин ги наблюдаваше внимателно, очаквайки да ги последва и

неговият човек с прошарената коса и жълтата блуза. Но той не го стори и автобусът продължи пътя си.

Следващата спирка беше неговата. Разстоянието от Пласа Каталуня до хотел „Рехенте Мажестик“ щеше да измине пеша. Стана, свали раницата си и тръгна към изхода, хвърляйки бегъл поглед към неговия човек. Той си седеше кротко на мястото, скръстил ръце в скута си. Мартин слезе последен, заобиколи чакащите на спирката пътници и тръгна по „Рамбла де Каталуня“, която щеше да го изведе пред хотела. Миг по-късно големият автобус се плъзна покрай него и потъна в оживения трафик. Той направи още няколко крачки, после нещо го накара да спре и да се обърне. Мъжът с прошарената коса стоеше на спирката и гледаше след него.

Мадрид, гара „Аточа“, 1:05 следобед

Тикнал вестник „Ел Паис“ под мишница, президентът на Съединените щати Джон Хенри Харис крачеше заедно с тълпа забързани пътници към влак 1138 за петчасовото пътуване до Барселона. Там му предстоеше да се прехвърли на „Каталуня Експрес“, който час по-късно щеше да го отведе до Херона, древната крепост на маврите.

Всичко беше обмислено в подробности предишната вечер, на връщане от гостуването на Евън Бърд и след изненадващата среща с неговите „приятели“, които заплашиха да го свалят от власт, ако не изпълни исканията им. Те ясно му дадоха да разбере, че отказът беше изключен като вариант и означаваше той да изгуби живота си. Харис нямаше представа кой е организаторът на всичко, но единогодушието на близките му сътрудници означаваше само едно: не можеше да се довери на никого и бягството беше единственият му шанс. Измъкването от охраната и бягството от хотела бяха изключително трудна задача. А следващата фаза от плана беше съвсем различна.

В програмата на европейското му турне беше отделено време за кратко пътуване до планинско градче в околностите на Барселона, където трябваше да произнесе реч пред годишната конференция на института „Нов свят“ — организация на известни бизнесмени, учени и бивши политически лидери, която си беше поставила целта да обсъжда бъдещето на света.

Утвърдена институция с 200-годишна история, „Нов свят“ избираше за годишните си конференции различни екзотични места по света, но през последните двайсет и две години те се провеждаха в скъпия курорт Арагон в планините край Барселона. В качеството си на новоизбран президент на САЩ Харис беше поканен да направи обръщение пред изтъкнатите интелектуалци, поемайки ролята на „гост оратор“. Традицията се бе наложила в последно време. Тя изискваше обръщението да бъде направено по време на сутрешното неделно богослужение. Харис прие, отстъпвайки пред настояванията на равин

Давид Азнар, братовчед на покойната му съпруга и уважаван лидер на голямата еврейска общност в испанския град Херона.

Фактът, че съпругата му бе еврейка, беше възприеман като един от основните му недостатъци в политическо отношение, но на практика се бе превърнал в предимство. Умна, забавна и великолепна спътница в живота, тя бързо се бе превърнала в любимка на обществеността. И двамата се бяха примирили с тъжния факт, че не могат да имат деца, но в хода на политическата си кариера Харис бе открил, че обичта на хората замества семейството, при това по един наистина вълнуващ начин. Те бяха затрупани с покани за гостуване в домовете на граждани от различни икономически прослойки, с различна расова и религиозна принадлежност. Често приемаха тези покани. Това необичайно отношение харесваше на всички: на медиите, на обикновените граждани, на политическите му съветници, а и на самия Харис и съпругата му.

Благодарение на нея президентът се запозна с равина. Двамата се сближиха по време на няколко посещения на Давид във Вашингтон, за да види вече болната му съпруга. Равинът беше там, когато тя умря, отслужи траурната служба на погребението ѝ, а малко по-късно отново пристигна от Испания — този път, за да го прегърне в изборната нощ. Давид присъства и на встъпването му в длъжност като личен гост на президента. Именно тогава го покани да поеме ролята на „гост оратор“ в Арагон. Сега Харис пътуваше именно към неговия дом в Херона. Давид беше единственият човек на света, на когото можеше да се довери, а домът му — единственото сигурно убежище.

Навел глава, той се добра до влака и влезе във второкласния вагон. По същия начин се беше наредил на опашка пред касата, за да си купи билет, по същия начин беше седял в кафенето и се беше придвижвал по улиците на Мадрид. Правеше всичко възможно да не бие на очи и да се смеси с тълпата. До този момент имаше късмет и не беше привлякъл вниманието на никого.

До този момент.

Президентът беше наясно, че Хап Даниълс вече беше вдигнал на крак испанските тайни служби, ФБР и ЦРУ, а вероятно и още половин дузина агенции по сигурността, които работеха на пълни обороти, за да го открият и предадат в ръцете на Сикрет Сървис. Даваше си сметка, че Агенцията за национална сигурност ще използва спътници,

за да контролира електронните комуникации над територията на Испания. Затова беше оставил в хотела както мобилния телефон, така и своето блекбъри. Знаеше, че щяха да го засекаат в момента на тяхното включване и да го заловят, преди да е изминал и половин пресечка.

Броени часове по-рано той беше най-могъщият и най-добре охраняван човек на планетата, имащ достъп до всякакви средства за комуникация. В момента разполагаше само със собствения си кураж и съобразителност, за да предотврати първия истински преврат в историята на Съединените щати.

Не само да го предотврати, но и да го смаже. Каквото и да представляваше той. Убийството на държавните глави на Франция и Германия и смяната им с послушници, които ще подкрепят САЩ в Организацията на обединените нации, бяха само първата крачка. Втората предвиждаше поставянето на Близкия изток под пълен контрол, унищожавайки самата структура на мюсюлманските държави. Начинът, по който щеше да бъде извършено това, бе наистина ужасяващ: с помощта на неизвестно оръжие — или оръжия — за масово унищожение, вероятно създадено от д-р Мериман Фокс. Зелена светлина за тайното производство на това оръжие очевидно бе дадена от хора, които Харис в продължение на години беше считал за свои близки приятели. Това беше невъобразим кошмар.

Спят лошо самодръжците, защото короните им
пречат в леглото.

(„Хенри IV“, част втора)

1:22 следобед

Влакът се разклати и бавно потегли. Вагонът, в който се качи Харис, се оказа почти пълен и той седна на първото свободно място, което зърна — откъм пътеката, в съседство с мъж на неговата възраст с барета и кожено яке, забил очи в някакво списание. Това го подсети да разгърне собствения си вестник. Продължаваше да бъде нащрек, опитвайки се да открие евентуалния агент на тайните служби сред мъжете и жените във вагона.

Още от началото Харис отлично знаеше, че Сикрет Сървис щеше да предприеме дискретно, но изключително мащабно издирване, а в същото време специализираните екипи щяха да разнищят всичко в президентския апартамент и да разпитат всички, които са имали пряк контакт с него. Сред тях щеше да бъде и личният му иконом, който след подробен оглед на гардероба му щеше да установи, че президентът е облечен с черен пуловер, джинси и маратонки. Всичко това вече лежеше на дъното на голям контейнер за смет в Стария град. Сега той бе облечен с панталони в цвят каки, синя спортна риза, евтино кафяво яке и кафяви обувки. За новите дрехи бе платил в брой в известния мадридски магазин „Ел КORTE д’Инглес“. Към тях прибави чифт съвсем обикновени очила за четене, които купи от будка до гарата. После бе свалил частичната перука от темето си, убеден, че това най-много ще му помогне. Хап Даниълс и останалите щяха да издирват господаря на Белия дом такъв, какъвто го познаваха, а не някакъв оплешивяващ очилатко с вид на учител или дребен държавен чиновник, който пътува във втора класа и чете испански вестник.

Барселона, хотел „Рехенте Мажестик“, 2:25 следобед

— Ще ми кажете ли дали мис Пикар пристигна вече? — попита Никълъс Мартин, усмихвайки се на красивото младо момиче зад рецепцията. — Казвам се Мартин, работя за „Уошингтън Поуст“. Бяхме се разбрали да вземем стаи тук.

— Съжалявам, но не ви разбирам — отвърна с колеблива усмивка момичето.

— Ние сме в Барселона за конференцията на журналистите и фотографите. Фамилията ѝ е Пикар, а малкото име Деми.

— Един момент.

Пръстите на момичето затичаха по клавиатурата.

— Да, мис Пикар се е регистрирала по обед — кимна то, без да вдига глава. — А вашето име беше?

— Мартин, Никълъс Мартин.

— Не виждам резервация за вас, мистър Мартин. Възможно ли е да направена под някакво друго име?

— Ами... — Колебанието му продължи само миг. Шансът беше прекалено добър, за да бъде пропуснат. — Резервацията ми би трябвало да е част от тази на малка група, в която освен мис Пикар фигурира и преподобният Руфъс Бек от Вашингтон. Предполагам, че и той вече се е регистрирал...

Пръстите на младата жена отново полетяха над клавишите.

— Преподобният Бек има резервация, но все още не е пристигнал.

Значи Деми наистина е последвала Бек в Барселона, доволно въздъхна Мартин.

— А мен ме няма, така ли? — попита невинно той.

— Не, сър.

— Знаех си, че ще стане някакво объркване — недоволно промърмори той. — Човек никога не трябва да се доверява на новоназначена секретарка! — Отмести очи, сякаш се опитваше да измисли нещо, после отново погледна красивото момиче зад гишето.

— А случайно да имате свободни стаи? Не съм претенциозен, но денят ми наистина беше дълъг!

— Нека проверя — съчувствено му се усмихна момичето.

Стая 3117 беше малка, но с гледка към улицата. Мартин зае място край прозореца и зачака. Не беше доволен, че се регистрира под истинското си име, но нямаше друг начин, тъй като просто не разполагаше с фалшиви документи.

Все пак беше успял да се отърве от мъжа с прошарената коса, който със сигурност го следеше. Беше вървял подире му цели пет пресечки от спирката на Пласа Каталуня и това принуди Мартин да влезе в едно ресторантче, където си поръча обяд и остана почти час. После, влизайки в ролята на безгрижен турист, той се насочи към Пласа де Университат, отбивайки се да позяпа в някаква книжарница и в магазин за обувки. Отдели половин час за огромния магазин на „Зара“, откъдето се измъкна през един от многобройните изходи и тръгна към хотела. Прошарения не се виждаше никъде.

Не знаеше кой е този човек, нямаше представа и за предишния — онзи с торбестото яке, който го беше последвал от Ла Валета. Беше сигурен само в едно — наблюдението беше започнало в Малта, непосредствено след сблъсъка с Мериман Фокс. Логично беше да приеме, че южноафриканският доктор най-после си беше написал домашното и беше разбрал, че Мартин няма никаква връзка с подкомисията на Бейкър. Още по-логично беше днешното му раздражение да е далеч по-голямо от вчерашното, демонстрирано в кафе „Триполи“.

Фокс несъмнено бе пожелал да разбере кой всъщност е Мартин, какво знае, защо бе предприел тези сложни маневри и на кого докладва. След което щеше да вземе решителни мерки да сложи край на любопитството му.

Мартин се отдръпна от прозореца в момента, в който звънна мобилният му телефон. Веднага натисна бутона, надявайки се, че е Питър Фадън с информация за вашингтонската клиника, където беше лежала Каролайн. Но вместо дрезгавия глас на репортера в мембраната

бръмна познатият баритон на Иън Граф, прекия му началник във „Фицсимънс и Джъстис“. Мартин обичаше работата си в тази фирма и харесваше шефовете си, особено Граф. Но в момента съвсем не му беше до него.

— Здравей, Иън — изненадано, но любезно промълви той.

— Къде си, по дяволите?

Възпълен, изключително умен и начетен, Граф ставаше нервен и избухлив, когато работата го притискаше. А в момента Мартин беше наясно, че във фирмата са под пара заради приключването на големия и скъп проект, свързан с озеленяването на имението „Банфийлд“.

— В Барселона — отвърна той, бързо съобразил, че няма смисъл да лъже.

— В Барселона ли? — учуди се Граф. — Търсихме те в хотела във Вашингтон, но оттам ни казаха, че си освободил стаята. Решихме, че вече пътуваш насам.

— Извинявай, трябваше да ви се обадя.

— Трябваше, разбира се. А в момента трябваше да си на работното си място.

— Съжалявам, но се случи нещо важно.

— Проектът „Банфийлд“ също е важен, ако разбираш какво имам предвид.

— Разбирам много добре.

— Докога ще бъдеш ангажиран от това „важно“ нещо?

— Не знам — промълви Мартин, пристъпи към прозореца и погледна надолу.

Прошарения не се виждаше, на улицата цареше обичайното оживление.

— Какъв е проблемът? Не мога ли да ти помогна оттук? Знам всичко за подбора на растенията и поръчките — продължи той.

— Проблемът са мистър Банфийлд и съпругата му. Изведнъж решиха, че горичката рододендрони трябва да бъде засадена не на северния, а на южния хълм. А северният да бъде залесен с осемдесет до сто броя дръвчета гинко.

— Гинко ли?

— Да.

Мартин обърна гръб на прозореца.

— Те ще израснат твърде високо и ще скрият гледката им към реката.

— Същото им казахме и ние. Но това е нищо в сравнение с намеренията им по отношение на хортензиите, азалиите и останалите цветни лехи.

— Нали всичко това беше одобрено още преди десет дни?

— Беше, ама тази сутрин решиха друго. Готови са да платят за промените, но държат на сроковете. На твое място щях да си метна задника на първия самолет за насам!

— Не мога, Иън. Поне не веднага.

— Ти при нас ли работиш, или не?

— Моля те да ме разбереш, Иън. В момента съм зает с една много лична и много трудна задача. Веднага след като... — Силното почукване на вратата го накара да млъкне.

— Задръж така, Иън — промърмори той и излезе в миниатюрното антре, което разделяше стаята от вратата. После изведнъж се закова на място. Ами ако Прошарения все пак не го е изпуснал? Ами ако в коридора отвън чака Мериман Фокс, решил да го ликвидира директно, вместо да си губи времето с него?

Почукването се повтори, още по-силно.

— Господи! — изпъшка Мартин, долепи телефона до ухото си и понижи глас. — Слушай, Иън, трябва да свърша една спешна работа. Пусни ми един имейл с промените, а аз ще ти отговоря по най-бързия начин.

Изключи телефона в момента на поредното чукане, което вече имаше силата на гневно блъскане. Очите му потърсиха нещо, което би могло да послужи като оръжие. Видя само телефона на стената. Решително вдигна слушалката и набра номера на румсървиса.

Отсреща отговориха на испански.

— Говорите ли английски? — нетърпеливо попита той.

— Да, сър.

— Добре, задръжете така.

Стиснал в ръка слушалката, която беше единствената му връзка с външния свят, Мартин изпусна въздуха от гърдите си и отключи вратата.

* * *

В коридора стоеше Деми Пикар с ръце на кръста и гневен блясък в очите.

— За каква конференция на журналисти и фотографи става въпрос? — изсъска с френския си акцент тя. — Как ме открихте? Какво изобщо търсите тук, да ви вземат мътните?

Беше толкова бясна, че Мартин почти очакваше да избухне в пламъци.

3:00 следобед

Разхождаха се доста дълго, докато Мартин успя да я накара да разговаря с него, но му трябваша още няколко обиколки на района, докато я убеди да обядват заедно. Младата жена възстанови напълно цивилизованото си поведение едва след половин бутилка шампанско.

Седяха в задния салон на заведението „Четири котки“ на тясна уличка в Готическия квартал и хапваха печена риба с картофи. Деми бавно възвръщаше нормалното си състояние.

Все още беше облечена с морскосиния блейзър, раираната риза с мъжка кройка и бежовите панталони, с които беше напуснала Малта. Очевидно беше свикнала да пътува с минимално количество багаж. Вероятно това беше причината и за късо подстриганата коса, която не изискваше специални грижи. Беше умна и решителна. Същевременно изглеждаше някак странно отчуждена — сякаш всичко, с което се занимаваше, включително професионалните ѝ ангажименти, беше свързано с нещо друго. Мартин не беше в състояние да определи какво бе то, но жената насреща му излъчваше някаква странна, почти безпомощна уязвимост. За това допринасяше и изражението на големите ѝ тъмнокафяви очи, които привличаха и едновременно с това отблъскваха — особено когато бяха вперени директно в очите на събеседника. Точно както го правеха в момента.

— Искате да ви вярвам, нали?

— Много ще ми помогне.

— Но вие не смятате, че може да ми се доверите.

— В Малта ви попитах знаете ли къде са заминали доктор Фокс, преподобният Бек и Кристина, а вие казахте „не“ — усмихна се Мартин. — Но се оказа, че сте били информирана за посещението на Бек в Барселона, включително и за хотела, в който ще отседне.

— Не е точно така — нетърпеливо отвърна Деми. — Портиерът се обади броени минути преди да почукате на вратата ми. Той ми предаде извиненията на преподобния Бек за внезапното му отпътуване. Беше ми оставил адреса си плюс самолетен билет, в случай че реша да

го последвам. Това беше съдържанието на плика, който взех от рецепцията, преди да напусна.

— Не ме интересуват подробностите, свързани с пристигането ви тук — поклати глава Мартин. — Важен е фактът, че ме излъгахте. За какво доверие може да става дума?

— Ще го кажа по друг начин — тръсна глава младата жена. — Появата ви в Малта и начинът, по който установихте контакт с доктор Фокс, ме поставиха в доста неудобно положение.

— И затова ме предупредихте, че ще проваля всичко?

— Какво искате от мен?

Начинът, по който го погледна и избягна въпроса, ясно му показва, че засега няма да изкопчи нищо повече.

— Вижте — въздъхна той и заби поглед в лицето ѝ. — Причината да съм тук е същата, поради която се появих във Вашингтон и Малта: искам да разбера какво се случи с Каролайн Парсънс. Вие решавате дали да говорите, или не, но за мен е ясно, че пристигнахте в Барселона заради преподобния Бек. И затова съм тук. Срещата между Бек и Фокс в Малта не беше случайна. Но те си тръгнаха внезапно и отделно един от друг. Кое то ме кара да мисля, че отново ще се срещнат, още повече че Бек все още е в тази част на света. Но интересът ми е насочен главно към Фокс. Готов съм да се обзаложа, че преподобният ще ме отведе при него — по-скоро рано, отколкото късно.

— Мислите, че доктор Фокс има отговор на въпросите ви относно мисис Парсънс, така ли?

— Да — отвърна с напрегнат глас Мартин. — Снощи той започна да говори по този въпрос, но после осъзна, че отива твърде далеч, и се разстрои. Аз искам да чуя онова, което остана неизказано.

В този момент пред масата им спря сервитьорът — любезен, мургав, с приятни черти.

— Ще желаете ли още нещо? — попита на английски той.

— Не, благодаря — отвърна Мартин.

Човекът кимна и се отдалечи.

Деми отпи глътка шампанско и го погледна над ръба на чашата си.

— По всичко личи, че сте били много близък с мисис Парсънс — промълви тя.

— Аз я обичах — отвърна той без никаква нотка на притеснение или извинение.

— Но тя е била омъжена — подхвърли Деми.

Той замълча. Тя изчака известно време и с лека усмивка добави:

— Значи любовта ви е довела тук.

— Да поговорим за „вещиците“ — приведе се над масата Мартин.

— Аз... — Младата жена се поколеба и сведе очи към чашата си. След секунда отново го погледна в очите. — Знаете ли какво означава „стрега“, мистър Мартин?

— Не.

— Вещица на италиански. Аз имам по-малка сестра, която изчезна в Малта преди около две години. По-късно разбрах, че е практикувала ритуалите на „стрега“ и е членувала в тайна общност на италианските вещици. Не зная дали това има някаква връзка с изчезването ѝ. Но в Малта гъмжи от тайнствени места и дейности. Сестра ми е прекарала три дни там, след което никоой повече не я е виждал. Разследването на властите приключи без резултат. Според тях младата жена като нея би могла да направи какво ли не. За мен това не беше отговор и продължих издирването. В един момент попаднах на името на доктор Фокс. Той има много връзки в Малта и знае неща, които не са известни дори на полицията и които естествено не би споделил с непознати. Не знаех какво да правя, а и трябваше да се връщам на работа. Изпратиха ме в командировка във Вашингтон, за да направя материал за социалната дейност на членовете на американския Конгрес. Там за пръв път чух за преподобния Бек, който се оказа близък приятел с доктор Фокс. Беше огромен шанс да разбере нещо за съдбата на сестра ми. Един френски издател ми предложи да направя фоторепортаж за духовниците, обслужващи политическата класа. Избрах Бек за главно действащо лице, надявайки се да се сближа с него и да спечеля доверието му. Благодарение на него заминах за Малта и се запознах с доктор Фокс. За съжаление не успях да поговоря с него, защото... — В очите ѝ блеснаха гневни искрици, които бързо угаснаха. — Защото се появихте вие и всичко отиде по дяволите. Последвах преподобния Бек в Барселона по единствената причина, че той отново ще се види с доктор Фокс — както правилно отгатнахте. Тази среща може би ще се осъществи още утре.

— Сигурна ли сте?

— Не съм. Но според Кристина — момичето, което присъстваше на онази вечеря в Малта — преподавателят и докторът са се договорили за това малко преди Фокс да напусне ресторанта. „До събота“, подхвърлил Фокс. Било в четвъртък вечер и аз мисля, че е ставало въпрос за следващата събота, тоест утре. Ето причините, които ме доведоха в Барселона. Да продължа работата си върху материала за преподавателя Бек и с надеждата да поговоря с доктор Фокс при предстоящата им среща. — Очите ѝ отново потъмняха от гняв. — И може би имам шанс да успея, ако вие отново не ми попречите!

Мартин не обърна внимание на избухването ѝ.

— Изпуснахте нещо — отбеляза той. — Защо ме попитахте дали Каролайн е споменала за вещиците, преди да умре? Какво ви кара да мислите, че тя е знаела за тях?

— Защото... — Тя вдигна глава и изведнъж млъкна. Сервитьорът се беше появил, за да допълни чашите им. Бутилката вече беше празна.

— Да донеса ли още една? — попита той. — Или нещо друго от бара?

— Не, благодаря — за втори път му отказа Мартин.

Сервитьорът погледна Деми и се усмихна, после се обърна и бавно се отдалечи.

— Защото какво? — нетърпеливо я подкани Мартин.

— Заради лекарката ѝ.

— Коя, Стивънсън?

— Да — кимна Деми, извади писалка от чантичката си и придърпа салфетката. — Ще ви покажа...

Върху бялата хартия се появи прост чертеж, който младата жена мълчаливо побутна към него.

Мартин изпусна шумна въздишка и смаяно се втренчи в кръста със заоблени върхове, който беше татуиран върху палеца на Фокс. Същият, който беше описала Каролайн.

— Това е знакът на Алдебаран — бледочервената звезда, оформяща лявото око на съзвездието Бик. Древните астролози са го приемали като източник на мощно и щастливо влияние. Нарича се още „Окото на Бога“.

— Какво общо има това с доктор Стивънсън?

— Знакът е бил татуиран на левия ѝ палец. Съвсем малък, почти незабележим.

— Но и Фокс има същата татуировка! — възкликна недоверчиво Мартин.

— Знам. Също и онази млада жена, Кристина.

— Какво общо има тази татуировка с „вещиците“?

— Това е знакът на сектата, към която принадлежеше и сестра ми.

— И Фокс, и Стивънсън ли са „вещици“?

— Не съм сигурна, но и сестра ми я имаше. Защо толкова различни хора са си татуирали знака на Алдебаран, при това точно на левия си палец?

— Какво ви кара да мислите, че Каролайн е имала нещо общо с тях? — присви очи Мартин. — Аз държах ръцете ѝ, но не видях никаква татуировка.

— Тя е умирала. Доктор Фокс е бил наблизно, а Стивънсън е била неин личен лекар от известно време. Не познавам ритуалите им, но се надявах да науча нещо за тях. Ако е била уплашена, тя вероятно би желала да сподели страховете си с близък човек — с вас. Искях да разбера дали е станало така.

— Не ми каза нищо.

— Значи съм сбъркала. Или просто е отнесла тайната си в гроба.

— И преподобният Бек ли има същата татуировка?

— Вие виждали ли сте ръцете му?

— Той има витилиго. Целите му ръце са на петна. — Мартин замълча за миг, после изведнъж му просветна. — Искате да кажете, че ако има татуировка, тя е трудно забележима?

— Точно така.

— Следователно не сте сигурна дали и той не членува в сектата.

— Знам, че е замесен по някакъв начин, но не съм сигурна, че е член.

— Разкажете ми нещо повече за тази секта. Култ ли е тя? Поклонници на Сатаната, религиозни екстремисти? Или предвид присъствието на Фокс става въпрос за някаква военизирана група?

— Говори ли ви нещо името Николо Макиавели?

— Доколкото си спомням, той е флорентински писател от шестнайсети век, известен с книгата „Владетелят“, в която описва как

се печели и задържа неограничена политическа власт с цената на потъпкване на морала. Нещо като наръчник на начинаещия диктатор.

— Точно така — одобрително кимна Деми.

— Но какво е общото между Макиавели и сектата на вещиците?

— Според непотвърдени сведения малко преди смъртта си той е написал продължение на „Владетелят“ — нещо като втори наръчник на кандидата за неограничена власт. В него се наблягало на т.нар. „необходимо предварително условие“, тоест създаването на тайно общество, членството в което се подпечатва с кръв. Нещо като кръвно братство между хора, които вземат участие в ритуално убийство. Това жертвоприношение, подготвяно внимателно до най-малките подробности, се извършвало веднъж в годината на някое отдалечено място — за предпочитане църква или параклис с подходящата религиозна атмосфера. Правилата изисквали всеки от участниците да се запише в строго охраняван таен дневник, в който се отбелязвали името и рождената му дата, името на жертвата и начинът, по който била умъртвена. Освен това участникът се подписвал, а редом с подписа си оставял и отпечатък от палеца си, потопен в собствената му кръв. Това се правело за потвърждение на присъствието му, предаността му към тайната организация и доброволното му участие в ритуалното убийство. Дневникът се превърнал в ключов фактор за членовете на организацията, тъй като публикуването му би означавало край на тяхната кариера и почти сигурна смърт. След приключването на ритуала и вписването в дневника започвало обсъждането на задачите за годината. То протичало спокойно и открито, защото нямало никаква опасност от предателство. Запознатите по-отблизо с тази история твърдят, че продължението на книгата (ако изобщо е имало такова) така и не стигнало до читателите, за които било предназначено: гражданите на Флоренция, стенещи под жестоката тирания на Медичите. Макиавели се надявал да създаде тайна организация за борба с тираните, но вместо това книгата му била пренесена в Рим, където попаднала в ръцете на група влиятелни властници. В продължение на векове тя била използвана от управляващата върхушка, превръщайки се в нейна идеология и средство за укрепване на властта. С течение на времето последователите на идеите, отразени в продължението на прочутия труд на писателя, започнали да го наричат „Завещанието на Макиавели“.

— А вие допускате, че веруюто на тайното братство „Алдебаран“ е именно това „завещание“?

— Опитвам се да разбера дали наистина е така, мистър Мартин. И го правя от доста време.

Изведнъж нещо привлече вниманието му, той взе чашата си и небрежно се огледа.

— Какво има? — забеляза поведението му Деми.

— Станете, грабнете чантичката си и изчезвайте — все едно сте ми много ядосана! — тихо заповяда Мартин. — Завийте зад ъгъла и ме чакайте там!

— Защо? Какво става?

— Направете го. Веднага!

— Добре.

Деми рязко се изправи и бутна стола си назад. После грабна чантичката си, погледна го начумерено и бързо се насочи към изхода. Той я изпрати с очи, след което направи знак на сервитьора да донесе сметката. Докато чакаше, поднесе чашата към устните си и отпи бавна глътка. Плати в брой и тръгна към вратата, хвърляйки небрежен поглед към току-що влезлия турист, който се беше навел над менюто на близката маса. Косата му беше прошарена, а под тъмното яке се виждаше бледожълта якичка. Вече нямаше никакво съмнение, че този човек го беше поел още от летището на Барселона.

3:40 следобед

Мартин си сложи тъмните очила и забързано тръгна по улицата. На пресечката спря и погледна назад към „Четири котки“, но не видя нищо подозрително. Зави зад ъгъла и потърси Деми. Тротоарът беше пълен с хора. За миг се уплаши, че си е тръгнала. Имаше голяма вероятност да не му беше повярвала, а това означаваше отново да я издирва и да се мъчи да спечели доверието ѝ. После я зърна под платнения навес на някакъв магазин.

— Какво става? — нетърпеливо попита тя.

— Един тип с прошарена коса и жълта блуза. Следят ме още от Ла Валета. Не съм сигурен, но ми се струва, че е работа на Фокс.

— Следят ви?! — попита тя с разширени очи.

— Да.

— Това означава, че са ни видели заедно! — В гласа ѝ отново прозвуча гняв.

— Спокойно можете да отклоните всички съмнения — вдигна ръка той. — Просто казвате на Бек, че съм тръгнал след вас още от Малта и съм настоял да поговорим. В ресторанта съм ви задал куп налудничави въпроси, които са ви вбесили, и сте си тръгнали.

— Много сте прав — тръсна глава Деми. — Наистина съм бясна и си тръгвам!

След тези думи тя се завъртя и бързо започна да се отдалечава. Мартин я настигна и изравни крачка с нейната.

— Вече сме заедно в тази каша, независимо дали ви харесва, или не. Вие искате да научите какво е станало със сестра ви, а аз — с Каролайн Парсънс. — Огледа се, понижи глас и добави: — По всичко личи, че доктор Фокс има отговор.

Тя не отговори и продължи да крачи напред.

— Искам отговор на един-единствен въпрос — не изоставаше Мартин. — Тук ли е Фокс и дали ще се срещне с преподобния Бек. Обещавам, че в момента, в който го получа, ще ви оставя на мира.

Тя не отговори. Не след дълго стигнаха до кръстовище с широк булевард и спряха да изчакат зелената светлина. Мартин направи крачка към нея и тихо попита:

— Вие сте сама в тази каша, нали?

Деми мълчаливо изчака светофара и стъпи на пешеходната пътека заедно с останалите минувачи. Той отново изравни крачки с нея.

— Тези хора не са особено приятни, най-вече Фокс. В даден момент със сигурност ще ви се прииска да имате приятел.

На крачка от отсрещния тротоар тя спря и рязко се завъртя.

— Няма да ме оставите на мира, а?

— Няма.

— Докато не научите къде и кога?

— Точно така.

— Ще направя каквото мога.

— Благодаря — усмихна се той, после стъпи на платното и махна на преминаващото такси. Шофьорът ловко си проби път през оживения трафик и закова до тротоара.

Мартин отвори задната врата и се обърна към Деми.

— Върнете се в хотела. Бек най-вероятно вече е пристигнал. Преценете дали е склонен да говори за предстоящата си среща с Фокс. — Деми направи крачка напред и влезе в таксито, механично поемайки листчето, което той ѝ подаде. — Това е номерът на мобилния ми телефон. Ако не ми се обадите до пет, аз ще ви потърся.

Вратата се затръшна и таксито потегли. Мартин го изпрати с поглед, след което се обърна и с бърза крачка тръгна обратно.

Видяха се едновременно. Преследвачът направи оценка на ситуацията в рамките на една секунда, после се обърна и хукна. Пресече тясната уличка, свърна в първата пряка и затича по посока на оживената Виа Лаетана. Мартин се втурна след него. Докато тичаше, се питаше как Прошарения го беше открил в ресторанта, след като успешно му се беше изплъзнал в универсалния магазин. Пред очите му изплува любезното лице на сервитьора, който очевидно не им беше предлагал допълнително шампанско с цел да направят по-голяма сметка, а по-скоро се беше опитвал да ги задържи.

Ако предположенията му бяха верни, това със сигурност означаваше мощна мрежа на голяма организация. На тайна общност, която изповядваше средновековни магьоснически прийоми, но това не ѝ пречеше да използва широка мрежа от улични информатори, които най-вероятно нямат представа откъде идват парите. Това положително важеше и за Прошарения, и за младежа, който го беше поел от Ла Валета.

Тичайки по оживения тротоар, Мартин се опитваше да не изгуби от поглед преследвача си. Но това все пак стана, просто защото минувачите бяха прекалено много. Мартин забави ход, готов да се откаже. Но в следващия миг зърна своя човек, който изскочи на платното и хукна към тясната пресечка отсреща. Мартин разблъска някакви хора, които спореха пред входа на голям магазин, почти събори жена с бебе на ръце и се понесе към ъгъла. Стигна там точно навреме, за да зърне Прошарения, който тичаше към оживения булевард в дъното.

Намираха се в старата част на града, известна като Готическия квартал. Сградите тук бяха строени през XIII и XIV в., с кафенета и магазини на нивото на улицата и просторни апартаменти над тях. Мартин дишаше тежко, дробовете му пареха. Но въпреки това продължаваше да тича. Отскачайки в последния момент от пътя на връхлитащ мотоциклет, той изскочи на ъгъла, зад който миг по-рано беше изчезнал Прошарения. Очите му трескаво огледаха двете страни

на оживената улица. Внезапно извири клаксон, хората пред него нададоха ужасени викове. Клаксонът млъкна и районът изведнъж притихна.

Мартин разблъска хората пред себе си, които бяха замръзнали на място. Пред очите му се появи голям камион, спрял на средата на улицата. Предната му решетка беше смачкана, а на метър пред него лежеше сгърченото тяло на Прошарения.

Хората мълчаха и гледаха. Мартин бавно се измъкна от тълпата и коленичи пред блъснатия мъж. Пръстите му потърсиха сънната артерия. Шофьорът на камиона — мъж на около трийсет години, стоеше парализиран от шока до отворената врата на кабината.

— Повикайте линейка! — рязко вдигна глава Мартин.

После отново се наведе над тялото на Прошарения, разтвори якето му и сложи ръка на сърцето. Пръстите му отново опипаха сънната артерия. Няколко секунди по-късно придърпа реверите на якето и бавно се изправи.

— Повикайте линейка — повтори той и се шмугна в тълпата.

Неколцина от зяпачите вече набираха някакви цифри на мобилните си телефони. Шофьорът остана на мястото си до камиона, все така парализиран от ужас.

Мартин продължаваше да се отдалечава. Евентуалният разпит в полицията беше последното нещо на света, от което се нуждаеше в момента. Те щяха да го попитат за името му, дали е лекар. Несъмнено щяха да проявят интерес към поведението му и това, което бе видял. Той не познаваше испанските закони и приложението им при пътнотранспортни произшествия, но нямаше никакво желание да бъде разпитван от полицията и медиите, още по-малко пък искаше снимката му да попадне във вечерните новини.

Това, което желаше, нямаше нищо общо с прошарения мъж, който лежеше на асфалта.

Бърз влак „Алтария“ 1138 по линията Мадрид-Барселона, 4:35 следобед

Президентът на САЩ Джон Хенри Харис кимна на човека зад бара на вагон-ресторанта, после отнесе сандвича и минералната вода на малка масичка в дъното. Освен униформения служител в салона имаше още шест души: четирима мъже и две жени, едната значително по-възрастна от другата. Двама от мъжете седяха с лице към прозореца и пиеха бира, третият стоеше прав до тях с картонена чаша кафе и зяпаше навън. Последният седеше в компанията на двете жени на съседната маса, върху която имаше чинийки със сандвичи. Тези тримата изглеждаха безобидни — вероятно брат и сестра, а може би съпрузи в компанията на по-възрастната си леля. Но за останалите трима Харис не беше толкова сигурен.

Само преди няколко минути бяха напуснали град Лейда след кратък престой на гарата в Сарагоса. В момента се движеха на североизток към Валс — последната спирка преди пристигането на централната гара на Барселона, което по разписание трябваше да стане малко след шест следобед. Пътуването до този момент протичаше спокойно, никой не му обръщаше внимание. Но в Лейда във влака се качиха няколко въоръжени мъже в униформи, придружавани от четирима в цивилни дрехи, чието поведение беше типично за агенти на тайните служби. В момента Харис се питаше дали и тези тримата в бюфета — онези с бирите и правият до тях с кафето в ръка — също не са някакви испански или американски агенти. Появиха се тук непосредствено след него и заеха места, от които лесно можеха да блокират изходите. Същото се отнасяше и за униформените, които се бяха качили в Лейда. Ако подозренията му бяха верни, това означаваше край на играта.

Той довърши сандвича и отпи глътка вода, прилежно изхвърли картонената чинийка в кошчето до себе си и стана.

Никой не го спря. Прекоси следващия вагон и се върна на мястото си до човека с коженото яке и черната барета, който му беше

съсед през цялото пътуване. В момента главата му беше извърната към прозореца, баретата беше нахлупена ниско над лицето му. Човекът очевидно спеше. Харис изпусна тиха въздишка на облекчение и извади вестника от мрежата на облегалката пред него.

Часът беше 16:44. В 17:03 трябваше да направят кратък престой във Валс. Харис не знаеше какво ще се случи там. Даваше си сметка, че Хап Даниълс прави всичко възможно да го открие, прави го с усърдие и ярост. Не само защото беше първият агент на Сикрет Сървис в историята на страната, който бе изгубил височайшия си обект и най-вероятно щеше да изгуби и службата си, но и защото в личен план се чувстваше адски зле, че бе изневерил на приятел.

Първата версия на Сикрет Сървис несъмнено щеше да е заговор за отвличане със съответната реакция. Президентът не се съмняваше, че на този етап със сигурност са задействани АНС, ЦРУ и ФБР. Мадрид е обект на щателно претърсване от страна на полицията и испанските тайни служби. Мащабите на издирването отдавна са надскочили територията на страната, обхващайки цяла Европа и Северна Африка. То най-вероятно се ръководи от оперативната служба в Рим, която отговаря за Близкия изток, Русия и бившите социалистически страни. Цялата операция е секретна, провеждана „под булото на нощта“. Към настоящия момент те вече би трябвало да са наясно, че президентът не е отвлечен, а просто се е измъкнал от опеката им. Побеснели и извън себе си от гняв, Джейк Лоу и Джим Маршъл със сигурност са изградили убедителна хипотеза за изчезването му — най-вероятно нервен срив или нещо от тоя сорт.

Беше единствената убедителна хипотеза за тях, оправдаваща последващите им действия. Тя щеше да замени ужасната вероятност президентът да е попаднал в ръцете на терористи, а Лоу и приятелите му щяха да я поднесат по болезнено хуманен начин — като дълбока загриженост за най-могъщия човек на света, претърпял внезапен и дълбок психически срив.

Следователно всички, които присъстваха предишната вечер в дома на Евън Бърд, от министъра на вътрешната сигурност до директора на Сикрет Сървис, и цялата бюрократична машина под тях щяха да направят всичко възможно да го открият и приберат на сигурно място. И само единици щяха да знаят за какво всъщност става въпрос.

„На сигурно място у дома“ означаваше, че щеше да бъде предаден в ръцете на Джейк Лоу и компания, които вече бяха готови да се „погрижат“ за него. Останалото беше ясно: незабавно щеше да бъде упоен и закаран на предварително определено място, където щеше да бъде убит, а диагнозата — най-вероятно масивен инфаркт или инсулт — щеше да бъде потвърдена от авторитетен консилиум, включващ най-видните специалисти на страната.

По силата на закона функциите му щяха да бъдат поети от вицепрезидента Хамилтън Роджърс, който щеше да даде зелена светлина на коварните им планове.

Вратата в дъното се отвори и Харис вдигна глава. Двама въоръжени мъже влязоха във вагона и започнаха да оглеждат пътниците. Бяха облечени в униформа на Националния полицейски корпус на Испания и въоръжени с праметнати през рамо автомати. Първоначалният оглед приключи за броени секунди и те бавно тръгнаха по пътеката. Първият оглеждаше седалките вдясно, а колегата му — тези от другата страна. Някъде към средата на вагона първият спря пред някакъв мъж с широкопола шапка и поиска документите му. Другият бързо се приближи към тях. Човекът подаде личната си карта, която беше внимателно проучена и върната обратно. Униформените продължиха нататък.

Харис се наведе над вестника. Нямаше никакво съмнение, че тези хора търсеха него и проверяваха всеки, който имаше далечна прилика с описанието, с което разполагаха.

Полицаяте се приближаваха, сърцето му ускори ритъма си. Над горната му устна избиха ситни капчици пот. Продължаваше да се взира във вестника с отчаяната надежда, че униформените ще го отминат и ще продължат към следващия вагон. После в ползрението му се появи излъскан до блясък ботуш.

— Вие? — попита полицаят на испански. — Как се казвате? Къде живеете?

Харис бавно вдигна глава, усещайки как сърцето му се качва в гърлото. Но полицаят не гледаше него, а съседът му, който излезе от дрямката си и замаяно погледна към човека на пътеката. Вторият полицаи се изправи до колегата си, а Харис се почувства като агне, попаднало в компанията на изгладнели лъвове. Достатъчно беше да насочат вниманието си към него.

— Как се казвате, къде живеете? — повтори с рязък глас полицаят.

— Казвам се Фернандо Алехандро Понсе, живея в Барселона на улица „Карер дел Брук“ шейсет и две — окопити се мъжът, после, преодолял изненадата, с достойнство добави: — Аз съм творец! Художник! Какво искате от мен? Имате ли някаква представа от изкуство?

— Документите! — отсече полицаят.

Вече целият вагон гледаше към тях.

Другият полицаи свали автомата от рамото си, а Фернандо Алехандро Понсе измъкна някаква карта от джоба на коженото си яке и гневно я тикна в ръцете на колегата му. После внезапно се обърна към Харис и заби пръст в гърдите му.

— Защо не попитате него как се казва? Защо искате моите документи, а не неговите?!

Пресвети боже, помисли си Харис и затаи дъх в очакване. Полицаят хвърли бегъл поглед на личната карта на Фернандо Понсе и му я върна.

— Хайде де, защо не му поискате документите? — заядливо викна човекът с баретата.

— По-добре заспивай, художнико — промърмори полицаят, хвърли бегъл поглед към Харис и направи знак на колегата си. Секунда по-късно вратата на вагона се затръшна след тях.

Фернандо ги проследи с очи, после се извърна към Харис.

— Копелета мръсни! — изруга на испански той. — Кого ли са тръгнали да търсят?

— *Ninguna idea* — сви рамене президентът. — Нямам никаква представа.

Барселона, 5:00 следобед

Двайсет минути след нещастния случай в Готическия квартал Никълъс Мартин напусна хотел „Рехенте Мажестик“, обяснявайки на красивото момиче на рецепцията, че вестникът му е направил резервация на друго място. Тя любезно анулира депозита на кредитната му карта и скъса разписката. Пет минути по-късно той вече беше на улицата с малкия си сак през рамо, решил да спести на Деми всякакви обяснения. Беше наясно, че няма как да разбере дали Прошарения е бил повикан от сервитьора, проследил го е до „Рехенте“, или пък някой от хотела го бе информирал за появата му. Незабавното напускане беше единственият начин да пресече възможността да бъде държан под око от когото и да било.

За съжаление вече знаеха за появата му в Барселона. Смъртта на Прошарения не променяше нещата — замяната му с друг беше само въпрос на време. И това щеше да бъде непознат за него индивид, който обаче щеше да бъде отлично осведомен за обекта си. Единствената полза от досегашния развой на събитията (ако това изобщо можеше да се нарече полза) беше фактът, че бе успял да научи самоличността на Прошарения.

Мартин бе разбрал, че преследвачът е мъртъв в мига, в който зърна грозната дупка в охладителната решетка на камиона и начина, по който тялото лежеше пред камиона. Опипването на сънната артерия и пулса го доказаха. Всичко останало беше шоу: призивите да се повика линейка, разгръщането на якето за търсене на сърдечна дейност, повторните призови за линейка. Но Мартин бе забелязал леката издутина под плата на спортното яке. И успешно бе измъкнал портфейла на Прошарения. Вътре откри немската му шофьорска книжка, няколко кредитни карти и визитки, на които бяха изписани името и адресът му: Клаус Мелцер, Лудвигщрасе 455, Мюнхен, Германия.

5:44 следобед

Мартин нае стая в хотел „Риволи Жарден“, също в Готическия квартал, но на няколко пресечки от „Рехенте Мажестик“. Отново беше принуден да се регистрира под собственото си име просто защото други възможности липсваха. Десет минути по-късно вече беше разопаковал багажа си и набираше номера на Питър Фадън в Лондон. Репортерът не вдигна и той му остави кратко съобщение с молба да звънне при първа възможност. После набра „Рехенте Мажестик“ и поиска да го свържат със стаята на Деми. Тя не отговори и той затвори с неприятното чувство, че бе допуснал грешка, като я отпрати.

Инцидентът в „Четири кетки“ и действията му след това я бяха раздразнили достатъчно, за да си събере багажа и да напусне хотела, което означаваше, че можеше и да не я види повече. На всичкото отгоре някои неща в поведението ѝ сочеха, че тя няма нищо общо с текущите събития, а по-скоро е манипулирана от други. Нямахме как да разбере дали историята с изчезналата ѝ сестра е истинска, или някаква постановка.

Остави слушалката и взе в ръце шофьорската книжка на Клаус Мелцер. Повъртя я между пръстите си, после отново разгледа визитната му картичка. Защо този надхвърлил четирийсетте немски инженер беше тръгнал да го следи? Подобни действия изглеждаха лишени от смисъл.

Освен ако...

Мартин включи мобилния си телефон и набра номера на компанията „Карлсруе & Лар“, която беше изписана на картичката. По всяка вероятност всички документи на Мелцер — свидетелство за правоуправление, кредитни карти, визитки, щяха да се окажат фалшиви, а изписаната на картичката фирма изобщо не съществува.

Десет секунди по-късно това предположение беше отхвърлено.

— „Карлсруе & Лар“, добър ден — обади се жизнерадостен женски глас.

След още пет секунди отпадна и първото му предположение — че човек с фамилията Мелцер не съществува.

— Клаус Мелцер, ако обичате — рече в мембраната Мартин.

— Съжалявам, но мистър Мелцер е в отпуск до следващата седмица — отвърна със силен немски акцент жената. — Ще оставите ли съобщение?

— Знаете ли къде мога да се свържа с него?

— Той пътува, сър. Ще оставите ли номер за обратна връзка?

— Не, благодаря. Ще го потърся по-късно.

Изключи телефона и се замисли. Значи Клаус Мелцер и фирмата „Карлсруе & Лар“ съществуваха. Този факт го върна към предишния въпрос: защо го бе следил немски инженер на средна възраст, който очевидно имаше добра и солидна работа. Защо го беше поел от младежа на летището по един наистина професионален начин? И накрая — защо беше побягнал от предстоящата конфронтация с Мартин? Достатъчно беше да отрече всичко и да сложи точка. Мартин не би могъл да го опровергае. Но вместо това беше побягнал и сега беше мъртъв.

— По дяволите! — въздъхна той и отново набра хотела на Деми. След няколко сигнала за свободно в слушалката прозвуча гласът на телефонистката.

— Съжалявам, сър, но мис Пикар не е в стаята си.

— Благодаря — промърмори Мартин и понечи да прекъсне линията, после изведнъж му хрумна нещо. — А дали пристигна преподобният Бек? Той има резервация в хотела, направена от Малта.

— Изчакайте да проверя. — След кратка пауза телефонистката отново се върна на линията. — Не, сър. Все още не се е регистрирал при нас.

— Благодаря.

Мартин пое дълбоко дъх и тръгна към другия край на стаята с намерението да включи телефона си за зареждане. Деми не се обажда, Бек все още не се е настанил в хотела. Къде е тя? Отново го обзе тревожното предчувствие, че младата жена вече е освободила стаята си и вероятно е тръгнала за среща с Бек, а може би и със самия Мериман Фокс. А срещата може би изобщо не е в Барселона. Ако наистина беше така, този път тя беше прикрила следите си много умело и той нямаше как да я открие.

5:58 следобед

Президентът Джон Хенри Харис наблюдаваше как зелените полета постепенно се превръщат в предградия, а след това и в гъсто населен град. Бързият влак приближаваше Барселона. В далечината блестеше Средиземно море, огряно от лъчите на слънцето. След пет минути трябваше да пристигнат. Плановете му бяха да се прехвърли на експрес „Каталуня“, който тръгваше в 18:20 и щеше да пристигне в Херона в 19:39. Там той не възнамеряваше да звъни на равин Давид Азнар, тъй като телефоните му със сигурност вече се подслушваха от разузнавателната машина на Хап Даниълс. Беше избрал по-трудния вариант — да открие къщата му сам, без чужда помощ. Дотук бе стигнал благодарение на късмета и това усилваше вярата му, че всичко ще завърши без инциденти.

6:08 вечерта

Пет минути по-късно бързият влак „Алтария“ влезе в района на гарата. Джон Хенри Харис последва примера на пътниците около себе си и започна да си събира багажа.

Минута по-късно кимна за сбогом на художника Фернандо Алехандро Понсе, след което последва останалите към изхода. В момента, в който стъпи на перона, сърцето му изведнъж се качи в гърлото. Вратите бяха блокирани от униформени полицаи, които проверяваха документите на всички пристигащи пътници. Това беше причина за образуването на огромни опашки. Очевидно Хап Даниълс беше настъпил педала до дупка, изпълнявайки указанията на директора на Сикрет Сървис във Вашингтон, чийто началник беше министърът на вътрешната сигурност, който беше привел в действие заповедите на вицепрезидента Хамилтън Роджърс и другите „приятели“ на Джейк Лоу. Президентът разбра, че вече го издирват не само в Испания, а по всяка вероятност и в цяла Европа.

6:12 вечерта

До потеглянето на експрес „Каталуния“ оставаха осем минути и президентът Харис се нареди на опашката пред касите. В Мадрид умишлено не си беше взел билет с прехвърляне за Херона — както за да избегне опасността от разпознаване, така и за да запази в тайна крайната цел на пътуването си. Но в момента съжаляваше за това, тъй като пред него чакаха поне двайсетина човека, а полицаите крачеха напред-назад и внимателно ги оглеждаха. Такова беше положението и пред останалите гишета, но той нямаше друг избор. Със сигурност не би могъл да напусне чакалнята и да излезе на улицата. Влакът беше единственото средство за измъкване.

6:19 вечерта

Опашката бавно пълзеше напред. Хората около него разтревожено се питаха какво става. Очевидно всички помнеха ужасните събития на мадридската гара „Аточа“, разиграли се на 11 март 2004 г. Масираното полицейско присъствие караше мнозина от тях да очакват най-лошото.

6:22 вечерта

Харис вече беше в състояние да зърне главите на касиерките, скрити в металните си клетки. Те изискваха документите за самоличност на всички, които си купуваха билети. Зад всяка от тях стоеше по един униформен полицаи, който наблюдаваше процедурата.

Бавно и незабележимо Харис се отдели от опашката и тръгна към тоалетните в дъното на залата. Трябваше да се измъкне от гарата и да потърси друг начин за придвижване до Херона. Нямаше представа какъв щеше да бъде той, защото автобусните терминали несъмнено щяха да бъдат контролирани по същия начин.

Очите му попаднаха на павилиона за вестници, покрай която минаваше. Зърна „Ла Вангардия“ — вестника с най-голям тираж в Барселона. Първата му страница беше заета от голяма негова снимка, направена предишния ден в момента, в който слиза от президентската

лимузина. Изписаното с тлъсти букви заглавие гласеше: ХАРИС БЯГА ОТ ТЕРОРИСТИЧНА ЗАПЛАХА В МАДРИД!

Той продължи напред с наведена глава, плъзгайки се покрай магазини, ресторанти и безброй униформени полицаи. В крайна сметка успя да стигне до мъжката тоалетна, пред вратата на която също пазеше полицай. Мина покрай половин дузина пътници, изправени пред уринаторите, влезе в една от свободните кабинки и залости вратата. Въпросът беше как да процедира оттук нататък. Кошмарите следваха един след друг със зашеметяваща бързина. Единственото му желание беше това наистина да е сън, от който най-сетне да се събуди. За съжаление не беше сън. Трябваше да открие начин да се измъкне от тази сграда и да потърси начин за придвижване до Херона, въпреки че за пръв път стъпваше в Барселона и не познаваше нито една улица в огромния град.

Отпусна се на тоалетната чиния и направи опит да събере мислите си. За момента беше в безопасност в малката кабинка. Но от нея нямаше да остане и следа в мига, в който някой бутнеше вратата или полицаят на входа станеше подозрителен и дойдеше да провери защо е заключена вратата. Първата му мисъл беше да рискува и да се обади на равин Давид в Херона, да му обясни ситуацията и да го помоли да го вземе с колата си от някое място наблизо. За съжаление, съдейки по това, което се случваше на гарата, този вариант беше невъзможен. Сега вече беше стопроцентово сигурен, че телефоните на равина се подслушват. Всяка педя испанска земя беше поставена под контрол, същото важеше и за комуникациите. Преследвачите му бяха на крачка от него, дори и да не го съзнаваха.

Това означаваше, че трябва да забави темпото и да обмисли нещата стъпка по стъпка, както в хотел „Риц“. Първата беше да открие начин за измъкване от гарата. За следващата щеше да реши едва след като се озове на улицата. За целта трябваше да се върне към методиката, използвана в Мадрид — да се опре на познанията си по строителство и вътрешна архитектура и да използва затворените шахти за отоплението, вентилацията, водопроводната инсталация и електрозахранването. Или, казано иначе, да използва пътищата към свободата, които биха използвали мишките и плъховете.

Стана и протегна ръка към сифона, но в същия миг забеляза един сгънат екземпляр на „Ла Вангвардия“, захвърлен на пода на кабината.

Автоматично го възприе като прост, но необходим реквизит, с чиято помощ можеше да скрие лицето си, докато търси входа за служебните помещения. А в същото време можеше да научи и някои подробности за димната завеса, пусната от експертите по печата на Белия дом, както и за начина, по който неговите „приятели“ начело с експерт-манипулатора Джейк Лоу бяха успели да обявят обща тревога, без да казват истината и да предизвикват прекалено силно обществено безпокойство.

Той грабна вестника от пода, тикна го под мишницата си и натисна копчето на казанчето. После отключи вратата и спокойно излезе навън.

Хотел „Рехенте Мажестик“, 7:15 вечерта

Настанил се на един от фотьойлите във фоайето на хотела, Никълъс Мартин чакаше обаждането на Питър Фадън, който вече беше в Мадрид, изпратен по спешност да отрази неочакваната евакуация на президента от „Риц“ предната вечер. Бяха успели да се чуят, но разговорът бе продължил по-малко от минута и журналистът бе обещал да му звъне веднага щом се освободи.

С гладко сресана коса, панталони в цвят каки и пуловер, Мартин изглеждаше доста по-различно от човека, който само два часа по-рано се беше регистрирал в същия хотел. Помогна му и фактът, че персоналът се беше сменил и никой от новата смяна не бе виждал лицето му.

С голямо облекчение установи, че Деми не беше напуснала хотела, а преподабният Бек най-после се беше появил. И двамата не вдигаха телефона и вероятно не бяха в стаите си, но за момента това не беше толкова важно. Мартин бе проверил и кафе-бара, и ресторанта. Деми и Бек явно или бяха извън хотела, или в стаята на трети, неизвестен засега гост.

От мястото си във фоайето виждаше централния вход, рецепцията и асансьорите в съседство. Не можеше да пропусне появата на лицата, които го интересуваха. Не му харесваше да седи пред очите на всички, но по време на службата си в ПУЛА беше натрупал достатъчно опит в техниката на наблюдението. От време на време ставаше и излизаше, поглеждаше към изхода, а после часовника си — сякаш чакаше някой, който всеки момент трябва да се появи. Разбира се, на даден етап щеше да стане и да си тръгне.

Времето беше проблем. И в новия си хотел, подобно на „Рехенте Мажестик“, той нямаше друг избор, освен да се регистрира под истинското си име. Но към този час Фокс или онзи, който беше пуснал подире му прошарения мъж на име Клаус Мелцер, несъмнено беше научил новината за смъртта му и вероятно вече беше възложил задачата му на друг. Първата му стъпка щеше да бъде да развърти

телефоните и да се заинтересува в кой хотел се бе регистрирал гост на име Никълъс Мартин. Претекстът можеше да бъде всякакъв — „търся един приятел“, „изгубих братовчед си, който се казва...“ и други подобни. И щеше да го открие за не повече от час, въпреки че в Барселона има стотици хотели. След което играта започваше отначало.

* * *

Мобилният му телефон иззвъня.

— Питър — представи се Фадън с толкова ясен глас, сякаш седеше до него. — Извинявай, че се забавих. Оказа се, че през нощта хората на Сикрет Сървис са извели президента от хотела и са го откарали в неизвестна посока. Официалната версия е опасност от отвличане от неизвестна терористична група, която все още не е напуснала страната. На крак са вдигнати всички испанци от мъжки пол, които що-годе могат да носят оръжие. Местните власти изобщо не се интересуват какво става в Сикрет Сървис, ЦРУ и ФБР.

— Зная, Питър, гледам новините по телевизията.

— Работата е там, че се оказах съвсем сам. Пресекретарят на Белия дом посъветва акредитираните журналисти да се прибират във Вашингтон. Не знам защо, но оттук нататък официалните съобщения ще се правят там. Разбира се, всички тези хора съвсем скоро ще се върнат обратно, защото в понеделник се открива среща на НАТО във Варшава. Но ти едва ли проявяваш интерес към нея. Теб те интересуват нещата, свързани с Каролайн Парсънс. Внезапното влошаване в състоянието ѝ, клиниката и всичко останало.

— Точно така.

— Клиниката е съвсем законна. Всъщност става дума за рехабилитационен център „Силвър Спрингс“, Мериленд. Твоята приятелка е била закарана там директно от дома ѝ. Престояла е шест дни, след което е била прехвърлена в Университетската болница. В качеството си на лекар-консултант доктор Стивънсън е одобрила както постъпването ѝ в клиниката, така и прехвърлянето. Никой от персонала не е чувал или виждал човек с описанието на Фокс.

Мартин напълни дробовете си с въздух и се огледа. На масите около него седяха десетина души, но никой не му обръщаше внимание.

— Имам други новини, Питър — каза в мембраната той. — Стивънсън и Фокс членуват в странно тайно общество на вещици.

— На вещици ли?

— Да.

— Стига бе!

— По-добре мълчи и слушай! — понижи глас Мартин. — Бях ти споменал за миниатюрния кръст, татуиран върху палеца на Фокс. Стивънсън е имала същия, а вероятно и Бек.

На съседната маса се настани млада двойка. Той стана и се насочи към рецепцията с телефон до ухото.

— Кръстът е символ на Алдебаран — бледата червеникава звезда, която оформя лявото око на съзвездието Бик. Наричат го още „Окото на Бога“.

— Хей, какви ги дрънкаш?

— Става въпрос за таен култ, Питър.

— А защо мислиш, че този „култ“ има нещо общо със смъртта на Каролайн Парсънс и семейството ѝ?

— Не съм сигурен — въздъхна Мартин. — Но Фокс много се притесни от въпросите ми. Вече ти казах, че отрече да се познава със Стивънсън. Твоите хора не са открили следи от присъствието му в онази клиника, но Каролайн го описа съвсем подробно — бялата коса, костеливите пръсти и татуировката. Той е бил там, Питър. В Малта към него се присъедини Бек. Двамата всеки момент ще се срещнат отново — този път тук, в Барселона. Опитвам се да разбера къде и кога. Успeya ли, може би ще получа отговор и на въпроса защо.

Мартин тръгна през фойето. Насреща му се появи униформено пиколо, което тикаше количка с багаж. Той направи крачка встрани.

— Има и нещо друго, Питър. Фокс или някой друг е наредил да ме следят — по целия път от Ла Валета до Барселона. Професионална работа — един ме поe в Малта, а на летището в Барселона ме предаде на друг. Опитах да се измъкна и реших, че съм успял, но той изведнъж се появи в ресторанта, в който обядвах. На по-късен етап научих, че е немски инженер, който работи за строителна компания в Мюнхен.

— Но защо един строителен инженер ще...

— И аз това се питам. Но е истински. Позвъних в службата му и оттам потвърдиха, че работи при тях.

— Къде се намира сега?

— Мъртъв е.

— Какво?!

Пиколото отмина. В следващия миг вратата на асансьора се отвори и от него излезе Деми в компанията на преподобния Бек и една по-възрастна жена, може би италианка или испанка, облечена в черно.

— Трябва да тръгвам, Питър! — напрегнато прошепна в слушалката Мартин. — Ще ти се обадя при първа възможност.

Той изключи телефона и проследи с очи тройката, която се насочи към изхода на хотела. Бек подхвърли нещо на портиера и няколко секунди по-късно пред входа спря такси. Тримата се качиха и потеглиха.

Мартин изскочи навън.

— Говорите ли английски? — попита портиера той.

— Да, сър.

— Става въпрос за хората, които току-що потеглиха с таксито. Аз съм част от групата, която пътува с преподобния Бек, но закъснях и ги изпуснах. Случайно да знаете накъде отидоха?

— На църква, сеньор.

— На църква ли?

— Барселонската катедрала.

— О, да, катедралата — усмихна се Мартин. — Благодаря ви.

— Там ли искате да отидете?

— Да, благодаря.

— Значи имате късмет, също като приятелите си.

— Какво искате да кажете? — учудено го погледна Мартин.

— Обикновено катедралата затваря врати в седем, но този месец ще бъде отворена до десет, в чест на наскоро завършената реставрация.

— На лицето на портиера се появи усмивка. — Все още ли желаете да отидете там?

— Да.

Човекът махна на близкото такси, което закова пред входа. Мартин му подаде банкнота от десет евро и отвори задната врата.

7:40 вечерта

Сгушен във входа на магазин за домашни потреби, Джон Хенри Харис наблюдаваше момичето, което работеше на своя периметър от улицата. Беше руса, с бледа като порцелан кожа. Двайсетинагодишна, тя приличаше на скандинавка или германка, а може би и рускиня. Но националността беше без значение, важна беше професията ѝ. Беше облечена с боди и къса, плътно прилепнала поличка, а начинът, по който се придвижваше между спрелите коли, недвусмислено сочеше, че срещу определена цена бе готова на всичко, което пожелаеше клиентът. Именно от това се нуждаеше в момента Джон Харис — някой да изпълнява желанията му, без да задава въпроси.

Той нямаше никаква представа къде се намира, с изключение на факта, че се бе отдалечил поне на десетина пресечки от гарата. Беше успял да се измъкне не през вътрешните шахти и служебни коридори на сградата, които се оказаха заключени или строго охранявани, а благодарение на едно колкото внезапно, толкова и рисковано начинание: бе запалил задната част на павилион за вестници близо до един от изходите. На военен език това се наричаше акция за отклоняване на вниманието. И тя бе проработила. Вниманието на служителите на испанските сили за сигурност, които проверяваха документите на изхода, беше отклонено за кратко както от пламъците, издигащи се над павилиона, така и от паниката, настъпила сред вече изнервените хора. Наблюдавайки отблизо действията на униформените служители на реда, Харис ги изчака да се втурнат към горящия павилион и светкавично се измъкна навън.

— *Señorita* — подвикна той в момента, в който трафикът се отпусти и момичето се оттегли на тротоара. Очите ѝ го откриха в сянката на входа, на лицето ѝ се появи усмивка.

— *Se habla español?* Говорите ли испански?

Силно се надяваше на утвърдителен отговор, защото никак не му се искаше да прибегва до английски.

— Да — кимна русокосата и се приближи към него.

— Бих искал да използвам част от времето ви — погледна я над очилата си той.

— С удоволствие — кимна с изкусителна усмивка тя и намести бодито си така, че да му покаже повече от гърдите.

— Не е това, което си мислите — тихо подхвърли той.

— Няма значение какво е, стига да носи пари.

— Чудесно — кимна той. — Чудесно.

7:55 вечерта

Таксито на Мартин безпроблемно си пробиваше път сред сравнително слабото улично движение. Пътуваха обратно към Готическия квартал, който той вече познаваше. Продължаваше да мисли за Деми. Безпокоеше го това, което вършеше тази жена, не знаеше дали да ѝ вярва. Най-много го тревожеше фактът, че не бе вдигнала телефона въпреки предупреждението му, че ще я потърси покъсно. Поведението на Бек също беше любопитно — независимо от лошото си настроение в Малта той беше съумял да овладее нервите си и да я повика в Барселона, където двамата отново изглеждаха в отлични отношения. Мартин се опасяваше, че откровенията ѝ за вещиците и знака на Алдебаран в ресторанта бяха предназначени да го заблудят и да го накарат да я остави на спокойствие, за да може да бъде до Бек по време на контактите му с Мериман Фокс. Тази мисъл го накара да се запита дали тримата пътници на таксито пред него не пътуват към катедралата за поредната среща с Фокс. И коя бе жената в черно?

8:07 вечерта

Усетил чуждо присъствие, Мартин вдигна глава и срещна очите на шофьора в огледалото за обратно виждане. Зяпаше го упорито и настойчиво. Обзе го тревожното чувство, че е попаднал в капан. През главата му мина мисълта, че този шофьор може би бе сменил Прошарения или пък бе човекът, алармиран от сервитьора в „Четири котки“.

— Какво ме зяпаш? — враждебно попита той.

— Не говори английски добре — усмихна се шофьорът.

— Познаваш ли ме? — попита Мартин и заби пръст в гърдите си. Искаше да си изясни дали мъжът представлява опасност, за да може да реагира още преди да стигнат до катедралата.

— *Si* — изведнъж го разбра шофьорът и вдигна вечерния вестник от седалката до себе си. Беше прегънат на една от вътрешните страници. — Ти този самарянин, нали?

— Какво?! — зяпна от изненада Мартин. — Какви ги дрънкаш?

Човекът му подаде вестника. В центъра на прегънатата страница имаше негова снимка. Беше наведен над тялото на Клаус Мелцер на фона на камиона, който го беше блъснал.

Buen Samaritan a ningún extreme, hombre matado en calle, гласеше заглавието. Макар и да не знаеше испански, Мартин схвана смисъла — той е добрият самарянин, който обаче не може да помогне на мъртвия мъж.

— Да, аз съм този самарянин — кисело отвърна той, докато подаваше вестника обратно.

Явно някой от зяпачите го беше щракнал, може би за да продаде снимката на пресата. Слава богу, че не разполагаха с името му и нямаше коментар за инцидента. И че не го бяха хванали как измъква портфейла на жертвата. Но тревогата остана. Прибавена към истинското му име в хотелската регистрация, тази снимка правеше откриването му още по-лесно.

Таксито рязко увеличи скоростта си, зави в първата пресечка и се насочи към сърцето на Готическия квартал. Мартин едва сега започна да си дава сметка, че това не е просто туристическа атракция, а цял старинен квартал. Човек лесно можеше да се загуби в лабиринта от тесни улички и площади. Вероятно именно това се беше случило с Клаус Мелцер — чужденеца, който се беше опитал да избяга от преследвача си и се беше оказал на пътя на тежкия камион. Отново се запита защо Фокс или неизвестните работодатели на германския строителен инженер се бяха спрели именно на него, а не на местен човек. И защо Мелцер бе приел неблагодарната задача.

Минута по-късно таксито забави ход и спря. Шофьорът посочи към широкия площад с многобройни хотели и магазини, в дъното на който се издигаше внушителна каменна сграда с орнаменти по стените и сложна система от осветени кули и камбанарии, издигаща се високо във вечерното небе.

— Катедралата, сеньор — обяви той. — Катедралата на Барселона.

8:20 вечерта

Мартин прекоси площада и се присъедини към група английски туристи, които изкачваха каменните стъпала към входа.

В огромното пространство цареше тържествена тишина. Слабото вътрешно осветление се усилваше от пламъчетата на стотици свещи, разположени върху специални поставки от двете страни на централната пътека.

Мартин изостана от групата туристи, оглеждайки се за Деми, Бек и жената в черно. Тук-там се виждаха застинали в молитвена поза богомолци. Широката централна пътека свършваше пред величествен олтар. Точно над него, на повече от трийсет метра, се извисяваше кула с готически арки.

Дрезгаво покашляне зад гърба му го върна в настоящето. Той тръсна глава и внимателно започна да си пробива път напред. Все още не виждаше Деми и хората с нея. В един момент пред очите му изплува преподобният Бек, който подхвърли нещо на портиера, преди да се качи в таксито. Дали не го бяха пратили за зелен хайвер, насочвайки го към катедралата? Първата му мисъл беше да зареже всичко и да хукне обратно към хотела, но после ги видя. И тримата бяха тук, в далечния край на пътеката, увлечени в разговор с някакъв свещеник.

Мартин предпазливо се насочи към тях, използвайки за прикритие разпокъсаната група на туристите. Молеше се на Бога да остане незабелязан.

Когато стигна на няколко крачки и вече почти чуваше репликите, непознатият махна към вътрешността на храма и гостите му го последваха. Мартин предпазливо пое след тях.

Няколко секунди по-късно се озова във вътрешен коридор, който граничеше с вътрешната градина. Свещеникът и гостите му завиха зад ъгъла и поеха по друг вътрешен коридор, който водеше към някакъв параклис. Групата изчезна във вътрешността, вратата се затръшна.

Мартин тръгна натам, изчака за момент и натисна тежката брава. Нищо. Вратата се оказа заключена.

Спря за момент, опитвайки се да прецени следващите си ходове. После се обърна и видя възрастен свещеник, който беше спрял на два-три метра от него и намръщено го наблюдаваше.

— Търся тоалетната — притеснено обясни Мартин.

— Тази врата води към църковната канцелария — отговори със силен акцент свещеникът.

— Винаги ли е заключена?

— Да, с изключение на времето преди и след службата.

— Разбирам.

— Тоалетните са натам — добави свещеникът и посочи коридора зад гърба си.

— Благодаря — кимна Мартин и пое в указаната посока, тъй като нямаше друг избор.

8:45 вечерта

Пет минути по-късно Мартин приключи обиколката си. Вратите, които се опита да отвори, бяха заключени или водеха към странични коридори. Никоя от тях не водеше към тайнствения параклис.

Върна се обратно и излезе през главния вход. Насочи се към задната част на катедралата, внимателно оглеждайки стените за скрит изход. Но такъв нямаше. След една пълна обиколка на внушителната сграда той установи, че всички второстепенни входи и изходи бяха заключени. Единственият достъп до храма си оставаше главният вход, през който беше излязъл преди малко. Насочи се към площада, смесвайки се с тълпата английски туристи. Намери свободно място пред едно от кафенетата в противоположния му край, откъдето можеше да наблюдава входа. Поръча си кафе и бутилка минерална вода. Така изтече един час, но Бек и компания не се появиха. В десет катедралата беше затворена. Разтревожен и ядосан, че ги беше изпуснал, Мартин плати сметката и си тръгна.

Хотел „Риволи Жарден“, 10:20 вечерта

След шумните и задръстени от автомобили улици фойето представляваше истински оазис на тишина и спокойствие. Мартин се насочи към рецепцията да провери за телефонни обаждания.

— Няма, сеньор — любезно го осведоми служителката зад гишето.

— Някой да е питал за мен лично?

— Не, сеньор.

— Благодаря — кимна Мартин и се насочи към асансьора, който щеше да го отведе до стаята на четвъртия етаж. Едно натискане на бутона отвори вратата към празната кабина, второ я затвори и асансьорът пое нагоре.

Липсата на интерес към особата му беше доста окуражителна новина. Тя означаваше, че работодателите на Прошарения все още не са му намерили заместник, който да го проследи до „Риволи Жарден“. От друга страна, Деми, Питър Фадън и Иън Граф от „Фицсимънс и Джъстис“ в Манчестър разполагаха с номера на мобилния му телефон и в случай на нужда биха използвали него. Поне за момента можеше да диша спокойно. Никой не знаеше къде се намира.

Мислите му се насочиха към Деми. Очевидно беше успяла да си възвърне благоразположението на Бек. Доказателство за това бе присъствието ѝ в неговата компания. За съжаление нямаше как да разбере къде се намираха и какво правеха, не можеше да получи и никаква информация за жената в черно. Фотожурналистката си оставаше пълна загадка независимо от информацията, която бе споделила с него. Особено тази, която беше свързана с вещиците, татуировките на палците и знака на Алдебаран. Не беше скрила и причината да се появи в Барселона — надеждата за нова среща с Мериман Фокс.

От друга страна, тя не проявяваше охота да му се довери, въпреки че целите им бяха близки. Отново си спомни впечатлението, което му беше направила по време на онзи обяд в „Четири катки“: на

първ поглед пряма и целенасочена, тя говореше така, сякаш всички ѝ желаниа и намерения бяха свързани с нещо, което нямаше пряко отношение към действителността. Нямаше как да разбере дали беше свързано с изчезналата ѝ сестра. Но знаеше друго — всичко около тази жена беше причина за дълбоко безпокойство.

Асансьорът спря на четвъртия етаж и Мартин излезе в пустия коридор. Двайсет секунди по-късно вкара електронната карта в процепа до вратата на стаята си. Червената лампичка светна зелено, ключалката изщрака. Уморен до смърт и с единственото желание да вземе душ и да си легне, той щракна лампата в антрето и заключи след себе си. Банята беше вляво, а стаята — точно срещу вратата. Мракът се нарушаваше единствено от разсеяната светлина на уличните лампи четири етажа по-долу. Той мина покрай банята и опипа стената за електрическия ключ.

— Моля да не включвате осветлението, мистър Мартин — прозвуча мъжки глас.

— Господи! — подскочи Мартин и усети как по гърба му пробягват ледени тръпки. Бърз поглед през рамо го увери, че няма как да отвори вратата и да избяга, преди непознатият да го сграбчи. С разтуптяно сърце той се обърна и напрегна поглед в мрака.

— Кой сте вие, по дяволите? Какво искате?

— Зная, че сте сам, мистър Мартин — отвърна гласът. — През прозореца видях как пресичате улицата и влизате в хотела. — Беше тих и спокоен, дори малко ленив глас, чийто притежател едва ли имаше нещо общо със собственика на торбестото яке, който го беше проследил от Ла Валета до Барселона, а още по-малко с немския инженер, който беше побягнал при първата си конфронтация с него, за да свърши под колелата на камиона.

— Попитах кой сте! — троснато отвърна Мартин. — Какво искате?

Нямаше как да знае дали мъжът бе сам, или с него имаше и други.

Нямаше как да разбере дали е дошъл да го убие, или да го отведе до Мериман Фокс.

После в стаята настъпи леко раздвижване. Самотна фигура изплува от мрака и бавно тръгна към него. С едно-единствено рязко движение ръката на Мартин разкопча широкия колан, издърпа го от гайките на панталоните и го уви около юмрука си, превръщайки го в импровизирано оръжие.

— Това няма да ви е нужно, мистър Мартин — каза неканеният гост, направи крачка напред и застана под светлината на лампата. Мартин ахна от изненада. Пред него стоеше президентът на Съединените щати Джон Хенри Харис.

— Имам нужда от помощта ви — заяви той.

Никълъс Мартин спусна завесите, включи настолната лампа и се извърна към президента, който седеше на стола срещу него. И се стресна от това, което видя. Мъжът, появил се от мрака на стаята преди броени секунди, несъмнено беше една от най-популярните личности на планетата, но сега като с магическа пръчица изглеждаше почти неузнаваем. Гъстата му коса беше изчезнала, заменена от полуплешиво теме, на носа му бяха кацнали очила. Това го състаряваше и го правеше по-слаб. И „различен“.

— Перука, мистър Мартин — поясни с лека усмивка Харис. — В днешно време ги правят много добри. Лично аз я нося вече от няколко години, но това е известно само на личния ми коафьор. Очилата са без диоптър, съвсем наскоро ги купих в Мадрид. Общо взето, прости реквизити, до които прибъгва всеки актьор.

— Нищо не разбирам, сър — объркано промърмори Мартин. — Как ме открихте, защо избрахте именно мен. Доколкото ми е известно, вие би трябвало да сте...

— На неназовано място в отговор на терористична заплаха — прекъсна го с въздишка Харис. — Е, за момента поне първото е вярно — действително се намирам на неназовано място. — Ръката му се протегна към броя на „Ла Вангвардия“, който лежеше на масичката. Прегъна го на точно определена страница и го подаде на Мартин.

Един бърз поглед беше достатъчен. На снимката беше запечатана собствената му особа, наведена над трупа на Прошарения. Същата, която му беше показал шофьорът на таксито.

— Видях снимката ви, мистър Мартин — продължи след кратка пауза Харис. — И наех едно младо момиче, което ми помогна да ви открия. Бях сам и имах отчаяна нужда от подслон. Мисля, че вие можете да ми го предложите, поне за известно време. На това му се вика щастлива случайност или чист късмет.

— Съжалявам, но все още не разбирам нищо — промълви Мартин.

— Младата жена откри хотела, в който сте отседнали. Показа се, че се намира съвсем близо, и аз реших да дойда пеша. Един услужлив служител ме допусна в стаята ви, след като му обясних, че съм вашият чичо, който е изпуснал предварително уговорената ни среща поради закъснение на самолета. Признавам, че в началото човекът прояви недоверие, но няколко евро оправиха нещата.

— Нямах предвид това — тръсна глава Мартин. — Вие сте президент на Съединените щати, следователно не би трябвало да се разхождате без охрана. И не виждам причината да потърсите точно мен, при положение че можете да се свържете с далеч по-влиятелни хора.

— Там е работата, че не мога да се свържа с никого, мистър Мартин — въздъхна президентът. — С абсолютно никого. — В очите му се появи дълбоко отчаяние, което казваше всичко. — Помня ви от една кратка среща в Университетската болница във Вашингтон веднага след смъртта на Каролайн Парсънс, която беше починала буквално в ръцете ви. Помолихте да ви оставим насаме с нея, помните ли?

— Разбира се.

— По-късно научих, че тя ви е предоставила пълен достъп до личната ѝ документация и тази на съпруга ѝ, конгресмен Парсънс.

— Така е.

— Допуснах, че го е сторила, защото е била убедена в предумишленото убийство на съпруга и детето си. Разчитала е на вас да откриете дали е така.

— Откъде знаете?! — смаяно го погледна Мартин.

— За момента е достатъчно да ви кажа, че това е главната причина да съм тук и да поискам помощта ви. Бях много близък приятел с Майк и Каролайн Парсънс. Беше ясно, че Каролайн ви има пълно доверие, а и вие изпитвате топли чувства към нея. — По лицето на Джон Хенри Харис пробяга бегла усмивка. — Иначе едва ли бихте си позволили да изхвърлите президента на Съединените щати от болничната ѝ стая, нали? — Усмивката се стопи толкова внезапно, колкото се беше появила. Върху лицето му се изписа несигурност, сякаш се питаше дали да продължи. После чертите му се втвърдиха. — Работата е там, че Майк Парсънс и синът му наистина са били убити, мистър Мартин. Страхувам се, че същата съдба е сполетяла и Каролайн.

— Сигурен ли сте? — втренчи се в него Мартин.

— Да. Всъщност не разполагам с физически доказателства, но с ушите си чух признанията на хората, отговорни за това.

— Кои са тези хора?

— Искам да ви се доверя, мистър Мартин. Всъщност дължен съм да ви се доверя, защото няма към кого друг да се обърна. А и защото сте били близък с Каролайн. — По лицето му отново пробяга моментно колебание, заменено от решителност. — Няма никаква терористична заплаха. Напуснах хотела на своя глава, при много трудни обстоятелства. Иначе казано — избягах.

— Избягали сте? — не успя да се овладее Мартин. — От какво? От кого?

— Нашата страна е в състояние на война, мистър Мартин. Тайна война срещу мен и народа ни, обявена от група високопоставени лица в правителството. Сред тях са повечето от личните ми съветници и членове на кабинета. Хора, които познавам и на които съм вярвал с години. Но те са се организирали в тайна група и представляват огромна опасност. Доколкото ми е известно, в момента се извършва нещо като държавен преврат — първият в историята на Америка. В резултат животът ми е в опасност, същата опасност грози не само нашата родина, но и още много страни по света. За съжаление разполагам с много малко време. Три дни в най-добрия случай. В правителството вече няма човек, на когото да вярвам безрезервно. Нямам и лични приятели или роднини, които да са извън стриктния физически и електронен контрол на споменатата група заговорници. По тази причина реших да поема риска и да се свържа с вас. Направих го в мига, в който зърнах снимката ви във вестника. Имам нужда да се доверя на някого и това сте вие. Бъдещето ще покаже дали съм постъпил правилно.

Мартин смаяно мълчеше. Имаше чувството, че чете поредния политически трилър, в който президентът на САЩ се появява в хотелската стая на обикновен гражданин, обяснява му, че е свален от вътрешен преврат, и обявява, че той е единственият човек на света, който е в състояние да му помогне. Със сигурност би било хубав литературен сценарий, ако не беше истина. Президентът седеше на помалко от метър от него, беше видимо изтощен и със зачервени от безсъние очи. А молбата му за помощ звучеше съвсем истински.

— Какво очаквате от мен? — попита най-сетне Мартин и с изненада установи, че гласът му се е превърнал в дрезгав шепот.

— В момента не съм много сигурен — въздъхна Харис и добави: — Може би да останете на пост за час-два. Денят ми беше адски дълъг и изтощителен. Имам нужда да помисля, но преди всичко трябва да поспя.

— Разбирам.

Президентът разсеяно опипа наболата си брада.

— Все още сме седми, петък, нали? — попита той.

— Да, сър.

— Отлично — уморено се усмихна Харис, после очите му се спряха върху лицето на Мартин. — Благодаря ви — прошепна с дълбока искреност той. — Много ви благодаря.

СЪБОТА, 8 АПРИЛ

Мадрид, 1:45 сутринта

— Не знам дали означава нещо, сър — прозвуча в слушалките гласът на Сандра Родригес, специалист по анализиране на разузнавателни данни. — Става въпрос за сигнали в района на Барселона, уловени от аналитичния софтуер на Агенцията за национална сигурност тази вечер.

— Какви сигнали? — рязко попита Хап Даниълс, който след изчезването на президента караше само на силно кафе и адреналин.

Изпълнявайки спешната заповед на вицепрезидента, главният резидент на ЦРУ в Мадрид Джордж Келнър беше организиран нещо като щаб на оперативните действия в един склад в промишлената зона на града, предварително подготвен от ЦРУ за команден пункт в случай на терористична заплаха срещу американското посолство в Мадрид.

От изчезването на президента бяха изтекли деветнайсет часа. Даниълс седеше пред екраните на десетината компютъра в затъмнената зала, зад които технически анализатори и други специалисти от ЦРУ ръководеха най-голямата операция по издирване в историята на човечеството. Около него се бяха разположили главните участници в нея — широкоплещестият му заместник Бил Стрейт с лице на булдог, бледият и безстрастен Тед Лангуй, заместник-директор на Сикрет Сървис във Вашингтон, шефът на мадридското бюро на ЦРУ Джордж Келнър и още половин дузина служители от президентската охрана.

В дъното на просторното помещение нервно крачеше главният политически съветник на президента Джейк Лоу, който приличаше на изнервен съпруг в чакалнята на родилното отделение. В ръката си държеше блекбъри, на главата му имаше портативни слушалки, а отделна линия, настроена да приема и изпълнява гласови команди, му гарантираше светкавична връзка с кодираните телефони в посолството, отдалечено на десетина километра от промишлената зона. Там се намираха съветникът по националната сигурност д-р Джеймс Маршъл и началникът на кабинета на президента Том Кърън, организирали

нещо като „временен оперативен щаб“. Дватама поддържаха пряка връзка с друг такъв щаб в Белия дом, където се намираха вицепрезидентът Хамилтън Роджърс, държавният секретар Дейвид Чаплин, министърът на отбраната Терънс Лангдън и генерал Честър Кийтън.

— Разполагаме със запис на двайсет и седем телефонни обаждания, проведени между 20:00 и 20:40 ч. от шест различни телефонни кабинни в района на гарата — обясни Родригес. — Използвана е била една и съща карта, закупена от магазин за цигари на „Карер де Робреньо“.

Барселона привлече вниманието на разузнаването след малък пожар в павилион за вестници на гарата, избухнал по-рано в петъчната вечер. Специалистите бързо установиха, че пожарът е бил предизвикан умишлено с неизвестна цел — най-вероятно кражба, вандализъм или ограничен терористичен акт. По мнението на испанските служби ставаше дума за „акция за отвличане на вниманието“. Мненията се раздвояваха по въпроса за целта ѝ, но експертите я свързваха с близостта на павилиона до един от изходите, охраняван от полицията. Те допускаха, че негов извършител може да е и президентът, но надделя становището, че става въпрос за човек с криминално досие или издирван терорист, който е искал да избегне проверката. Не се изключваше възможността за успех, тъй като полицаите напуснали поста си на входа, макар и за много кратък отрязък от време.

— Каква е връзката с президента? — настоя Даниълс.

Бесен от инцидента, случил се по време на неговото дежурство, уморен и силно притеснен от продължителността на издирването, той започваше да губи обичайната си сдържаност.

— Вече ви казах, че не мога да преценя какво означава това, сър.

— Кое *това*? — тросна се Даниълс. — Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Системата, сър. Всички обаждания са били до различни хотели в града. Един след друг, в бърза последователност. Сякаш са търсили определен човек или група хора, но не са знаели къде са отседнали.

— Искам името на магазина за цигари, броя и точните номера на телефонните кабинни, плюс хотелите, до които се е звъняло! — отсече Даниълс.

— Слушам, сър.

Шефът на президентската охрана бързо превключи на друга линия.

— Разберете дали испанското разузнаване е прихващало телефонни разговори в Барселона тази вечер, между 20:00 и 20:40. Ако отговорът е положителен, попитайте ги за евентуален гласов запис на обаждания до известен брой хотели през споменатия отрязък от време. Искам да разбера дали тези обаждания са дело на мъж или на жена, на каква тема и на какъв език са провеждани.

— Слушам, сър.

Барселона, хотел „Риволи Жарден“, 2:15 сутринта

Нощният купон продължаваше. Звучаха клаксони, потокът от автомобили и мотоциклети не секваше. Звуците на латиноамериканската музика проникваха дори през плътно затворените прозорци.

Президентът Харис спеше на леглото, а Мартин се беше свил на тясното канапе до него. Звънът на мобилния телефон събуди и двамата.

— Кой е? — тревожно се надигна Харис.

— Не знам — промърмори Мартин.

Телефонът продължаваше да звъни.

— По-добре се обадете.

Мартин взе апарата от масичката до себе си и натисна бутона.

— Ало.

— Обажда се Деми. — Гласът на младата жена беше приглушен, но напрегнат. — Разбрах, че сте напуснали хотела. Къде сте? Трябва веднага да се видим! Не искам да говорим по телефона.

Президентът включи настолната лампа, а Мартин сложи длан върху слушалката.

— Една жена, която настоява да се видим. Преди четири часа бих извършил убийство за това обаждане.

Харис се усмихна.

— Не е това, което си мислите. — Мартин приближи телефона до ухото си. — Още ли сте в „Рехенте Мажестик“?

— Да.

— Задръжте за момент. — Мартин отново покри телефона с длан и се извърна към Харис. — Свързано е със смъртта на Каролайн. Жената се казва Деми Пикар, френска журналистка, която пътува с Руфъс Бек, капелан на Конгреса. В момента са тук, в Барселона. — Колебанието му продължи само миг. — Не зная дали сте наясно с факта, че преподавателят Бек е близък приятел на доктор Мериман Фокс.

— Онзи доктор Фокс?!

— Да — кимна Мартин и отново приближи телефона до устните си. — Дайте ми номера си, ще ви се обадя след пет минути.

Той надраска няколко цифри върху лист хартия и прекъсна връзката. После се обърна към президента и му разказа онова, за което вече беше информирал Питър Фадън: как беше последвал Фокс в Малта и беше поискал среща, представяйки се за член на екипа на конгресмен Бейкър; как се бяха срещнали в един ресторант, в който се беше оказала и въпросната Деми Пикар; как го беше притиснал с въпроси за производството на биологично оръжие, споменавайки Каролайн Парсънс и личната ѝ лекарка Лорейн Стивънсън; как му беше подхвърлил лъжата за оставена от Майк Парсънс паметна записка, в която се настоява за проверка на показанията му пред комисията. Накрая той описа гневната реакция на Фокс.

— На другата сутрин открих, че докторът и преподаваният Бек внезапно са отпътували от Малта в неизвестна посока. Мис Пикар също се готвеше да отлети, а отношението ѝ към мен беше, меко казано, враждебно. Разбрах накъде ще пътува и така се озовах тук, в Барселона. Господин президент, вие споменахте, че Каролайн е била убита, но не зная дали сте в течение, че зад убийството ѝ стои Фокс, който категорично отрече да се познава с доктор Стивънсън. Но именно те двамата са ѝ инжектирали някаква смъртоносна бактерия, за която съм почти сигурен, че е част от секретните му експерименти по програмата за производство на биологични оръжия. Тя официално е прекратена, но всъщност не е. Именно тази програма е разследвала подкомисията на Майк Парсънс, преди той да бъде убит заедно със сина си. Не знам как точно Бек е свързан с всичко, но той съвсем скоро ще се срещне отново с Фокс тук, в Барселона. Може би още утре. Деми вероятно знае повече по въпроса, иначе не би ме потърсила така спешно...

Мартин се поколеба за момент, търсейки начин да добави това, което искаше. Не се наложи, защото президентът го стори вместо него.

— Мислите, че доктор Фокс е участник в преврата срещу мен, така ли?

— Може би, но не разполагам с доказателства. Знам само, че е бил обект на разследване от подкомисията и категорично е отрекъл, че програмата му още съществува. Но е продължавал тайните си опити с хора. И по-конкретно с един човек: Каролайн Парсънс.

— По какъв начин е замесена Пикар?

— Предполагам, че е използвала преподобния Бек, за да се запознае с Фокс. Преди две години сестра ѝ изчезнала в Малта и тя се надява Фокс да ѝ помогне в издирването. Поне така ми каза.

— Значи е забъркана случайно, така ли?

— Може би. Засега не мога да кажа нищо по въпроса. Но централната фигура е Фокс. Той не само е знаел как да убие Каролайн, но и защо да го направи. Ако получим отговор на тези въпроси, може би ще открием връзката с проблема, пред който сте изправен вие.

Президентът отмести поглед, опитвайки се да анализира чутото.

— Ако сте прав, това е липсващото звено, същността на плановете им. Знам, че би трябвало да бъда изненадан за капелан Бек, но вече нищо не може да ме учуди. — Обърна се и Мартин видя болката в очите му. — Те са замислили нещо ужасно, мистър Мартин! Нещо, което ние с вас трудно можем да си представим. Аз съм запознат само с част от плановете им, които, признавам, ми дойдоха абсолютно изневиделица. Голяма грешка от моя страна. Би трябвало да усетя, че нещо се готви. Вече споменах, че разполагам с много малко време, за да предприема нещо. Но ако ме хванат, всичко свършва!

— Може би тя ще помогне — кимна към телефона Мартин. — Все още не знам с какво, но в момента нямаме кой знае какъв избор.

— Споменахте, че тази жена не желае да има нищо общо с вас — втренчено го погледна Харис. — Какво ви кара да мислите, че можете да ѝ се доверите?

— Ето един въпрос за милион долара.

— Можете ли да ѝ се доверите, мистър Мартин?

— Някакъв младеж се залепи за мен веднага след като напуснах хотела си в Малта и ме проследи по целия път до Барселона. На летището ме предаде на друг — мъртвия от снимката във вестника. Той ме проследи до ресторанта, в който заведох Деми. Веднага след това направих опит да го притисна. Той побягна и се оказа на пътя на камиона.

— Решили сте, че Фокс е наредил да ви следят.

— Да. Искях да разбера на кого докладва този човек.

— И допускате, че Пикар има нещо общо?

— Не знам. Тя може да се окаже чиста и да ни бъде от помощ, но може и да ни закопае. Но за мен това означава едно, а за вас — нещо

съвсем друго, господин президент. Предполагам, че решението трябва да вземете вие.

Президентът се поколеба само секунда.

— Помолете я да дойде тук — тръсна глава той. — Дайте ѝ номера на стаята си. Да дойде веднага, без да казва на никого. Не споменавайте нищо за мен.

— Сигурен ли сте?

— Да.

2:25 сутринта

Изправен до прозореца, Мартин чакаше появата на Деми. Улицата беше оживена въпреки късния час. Платното беше задръстено от бавно пълзящи коли, навалица от пешеходци запълваше тротоарите. От колите и отворените врати долиташе музика. За испанците, особено в Барселона, нощта едва започваше.

От банята долиташе шум на течаща вода. В един момент президентът завъртя крановете и настъпи тишина. Преди броени минути леко притесненият Джон Хенри Харис го бе помолил да му заеме четката си за зъби и Мартин без колебание бе кимнал. Но когато получи подобна молба и за самобръсначката, той подхвърли, че ще е по-добре да не я използва и да остави брадата си да расте, като част от камуфлажа. След кратък размисъл президентът се съгласи.

2:27 сутринта

От Деми все още нямаше следа.

Мартин се обърна към вътрешността на стаята. На три метра от него президентът на Съединените щати се преобличаше и се подготвяше за предстоящите събития. Ситуацията бе невъзможна, дори абсурдна, но въпреки това се случваше. Това го накара да си спомни кратката размяна на реплики, преди президентът да се затвори в банята.

— Защо сте сигурен, че доктор Фокс е пряко замесен в смъртта на Каролайн? — беше попитал президентът. — Какво ви кара да мислите, че ѝ е инжектирал смъртоносна бактерия?

— Малко след погребението на съпруга и детето ѝ доктор Стивънсън ѝ направила някаква инжекция. Събудила се в клиниката, а там бил и Фокс. Той най-вероятно е следял как върви лечението ѝ. Каролайн се страхуваше, че е отровена от Стивънсън, а може би и лично от Фокс.

— Страхуваше ли се?

— Да.

— Чувството за страх означава несигурност. Но вие сте абсолютно сигурен. Защо?

— Защото чух думите на доктор Стивънсън малко преди да умре. Тя ме мислеше за един от тях... Не знам кого е имала предвид — може би някой от вашите „приятели“. Беше сигурна, че искам да я отведа при „доктора“, като очевидно имаше предвид Мериман Фокс.

— Малко преди да умре? — озадачено го погледна Харис. — Нима сте присъствали на убийството ѝ? Видели сте как я обезглавяват?

В продължение на една безкрайно дълга секунда Мартин не каза нищо. Той беше единственият човек на света, който знаеше истината. После бавно осъзна, че няма смисъл да я държи в тайна, особено от човека пред него.

— Тя не беше убита, господин президент — тихо промълви той. — Тя сама отне живота си.

— Самоубийство?! — смая се Харис.

— Да. Извърши го на улицата пред дома си. Беше през нощта. Аз я чаках пред входа с намерението да я разпитам за Каролайн. Жената беше ужасена от вероятността да бъде отведена при „доктора“ и от това, което я чакаше там. В ръката си държеше пистолет. Помислих, че ще стреля в мен, но тя пъкна дулото в устата си и натисна спусъка. Не бях в състояние да направя каквото и да било. Не исках да давам обяснения пред полицията, защото нещата щяха да стигнат до Мериман Фокс. Затова побързах да изчезна. Обезглавяването е станало непосредствено след това. Което означава, че някой я е следил.

— Но защо? — учудено попита президентът. — Защо е било нужно да се обезглавява вече мъртвата жена?

— И аз се запитах същото. Стигнах до заключението, че някой не е искал да се разчуе за самоубийството на известна лекарка скоро след смъртта на не по-малко известната ѝ пациентка. Обратното би означавало още повече въпроси, особено на фона на скорошния нещастен случай със съпруга на пациентката — виден конгресмен, и техния син. Докато убийството е друга работа. То може да се случи на всеки, в него няма нищо лично. Самоубийството няма как да се прикрие, господин президент. Особено когато е извършено по този начин. Очевидно извършителят е бил наясно с това и затова е отнесъл главата.

— Пресвети боже! — въздъхна президентът.
— Това бяха и моите думи.

2:30 сутринта

Мартин отново погледна към улицата.
Деми я нямаше.

Оперативен щаб на Секрет Сървис, Мадрид, 2:30 сутринта

В слушалките на Хап Даниълс отново прозвуча гласът на Сандра Родригес, експерт по обработката на разузнавателни данни:

— Обажданията до хотелите в Барселона са направени от жена, сър.

Даниълс вдигна глава от монитора, който го засипваше с информация от различни секретни служби, ангажирани с издирването на президента.

— Глас на млада жена, която говори испански с датски акцент — продължи Родригес. — Колегите от испанското разузнаване са прослушали всички записи, за да открият това.

— Какво е искала да научи? — нервно попита Хап.

— Търсела е мъж на име Никълъс Мартин. Може би гост, може би служител на хотела.

— Мартин? — подскочи Даниълс и срещна погледа на Джейк Лоу, който стоеше в дъното на просторния склад. — Знаем ли дали го е открила?

— Да, сър. Отседнал е в хотел „Риволи Жарден“ в Барселона.

— Благодаря.

Джейк Лоу се обърна с гръб и набра кодирания номер на Джим Маршъл, който ръководеше „щаб“ в американското посолство в Мадрид.

— Май попаднахме на гореща следа — съобщи с тих, но напрегнат глас той. — Испанското разузнаване е открило човек на име Никълъс Мартин, отседнал в барселонски хотел. Той е бил упорито издирван от неизвестна жена.

— Мартин? — наостри уши Маршъл. — Онзи, който беше свързан със случая Каролайн Парсънс?

— Не е сигурно.

— Знаем ли коя е жената, която го е издирвала?

— Не. Засега знаем само, че е жена, и нищо повече. Не сме сигурни дори дали става въпрос за същия Никълъс Мартин. Но ако е

той, президентът със сигурност ще го познае. Двамата се видяха за кратко в болничната стая на Парсънс, а след това Харис поиска информация за него.

— Мистър Лоу — прозвуча в слушалките му гласът на Хап Даниълс, който използваше отделна честота. Обърна се и го видя да маха от другия край на помещението. — Трябва да видите това!

Лоу прекоси помещението и се наведе над екрана, пред който се бяха струпали Даниълс, шефът на бюро на ЦРУ в Мадрид Келнър и заместник-директорът на Сикрет Сървис Тед Лангуей. На него се виждаше Мартин, заснет от вестникарски фоторепортер на някаква улица в Барселона. Беше същата снимка, благодарение на която президентът беше идентифицирал Мартин.

— Публикувана е в извънредното издание на „Ла Вангвардия“ от вчера — поясни Даниълс и твърдо добави: — Това е нашият Мартин!

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Аз бях с президента, когато го видяхме в Университетската болница.

— Имаме потвърждение — каза в микрофона Лоу, после отново се извърна към Даниълс. — Локализирайте го! Но нищо повече! Откривате къде е и го поставяте под наблюдение! И без издънки!

Хап рязко се завъртя към Келнър.

— Имате ли агенти в Барселона?

— Да.

— Задействайте ги!

— Слушам.

— Какво предчувствие имаш, Хап? — подхвърли Лоу. — Дали президентът е с него?

— Много ми се ще да кажа „да“, но това трябва да бъде доказано.

— Предлагам ние лично да го докажем.

— Не съм сигурен, че разбирам — вдигна вежди Хап.

— Не знаем какво е физическото и психическото му състояние. Знаем само, че е болен, и по тази причина трябва да пипаме внимателно. Проникването трябва да бъде осъществено от хора, които той веднага ще познае. Никакви нови физиономии, никакви агенти на ЦРУ и испанското разузнаване! — Очите му се спряха върху заместник-директора. — Това се отнася и за вас, мистър Лангуей. Вие

ще останете в Мадрид. — Вниманието му отново се насочи към Даниълс. — Не искам да го травмираме. Ако искаш директна заповед, веднага ще ти я уредя лично от вицепрезидента.

— Не е нужно, сър — поклати глава Хап.

— Доктор Маршъл също би искал да участва.

— Доктор Маршъл?

— Да.

Гледаха се в продължение на цяла секунда.

— Слушам, сър — отвърна най-сетне Даниълс. Обърна се и тръгна обратно, издавайки кратки заповеди в микрофона.

— В рамките на един час искам водеща кола, блиндиран микробус, оборудван като линейка, с двама лекари и двама лаборанти, плюс три коли за охраната — всички готови в Барселона. Изпратете някой да вземе доктор Маршъл от посолството и да го закара на летището. — Последва нов рязък въпрос към резидента на ЦРУ Келнър: — Можете ли да се обърнете към испанските тайни служби с молба да осигурят приоритетно излитане за Барселона?

— Мисля, че да.

— Хап? — обади се Лоу. — Кога можем да излетим?

— Веднага след като получим потвърждение — тоест в рамките на двайсет минути.

— Много добре.

Барселона, хотел „Риволи Жарден“, 3:00 сутринта

Мартин дръпна завесата точно навреме, за да зърне Деми Пикар, която пресичаше задръстеното улично платно. Беше облечена в светло палто, на главата ѝ беше нахлупена широкопола шапка, а от рамото ѝ висеше голяма дамска чанта. Ако не я търсеше сред тълпата, той едва ли щеше да я познае. Вероятно именно такава беше идеята ѝ.

Той пусна пердето и се отдръпна от прозореца. В същия момент президентът Харис излезе от банята и си сложи фалшивите очила.

— Пикар току-що прекоси улицата, всеки момент ще бъде тук — осведоми го Мартин. — Как мислите да действаме?

Президентът се обърна. В гласа му прозвуча дълбока тревога.

— Мистър Мартин, аз си давах ясна сметка, че поемам огромен риск, като се свързвам с вас. Но имах нужда от почивка в някое относително сигурно убежище. Краткият душ ми даде възможност да си събера мислите. Три сутринта е. Вчера следобед испанската полиция започна проверка във влака, с който пътувах до Барселона. По една щастлива случайност не бях разкрит. Пак шансът ми помогна да се измъкна и от блокадата на гарата. Явно съм обект на широкомащабно, макар и все още засекретено, издирване. Добре познавам методите на Сикрет Сървис и съм убеден, че правят всичко възможно да ме открият. Мога да ви уверя, че вече имат представа къде се намирам, възможно е дори да са засекли телефонните обаждания на момичето, което ви търсеше из хотелите. Не след дълго информацията ще бъде обобщена и те ще разберат къде съм. А това означава, че трябва да изчезвам оттук — колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Но къде ще отидете?

— Ако ви кажа и те ви притиснат, бъдете сигурен, че ще проговорите.

— Следователно не трябва да се оставям да ме открият — подхвърли Мартин.

Очите на президента изпитателно пробягаха по лицето му.

— Вече достатъчно ми помогнахте, мистър Мартин — рече с лека въздишка той. — Ако продължавате в тази посока, положително ще си навлечете огромни неприятности.

— Вече съм си ги навлякъл — усмихна се Мартин. — А вероятно ще изгубя и работата си. — Усмивката му се стопи. — Но ако дойдат да ви търсят тук, те със сигурност знаят кой съм. Вие поискахте помощта ми и все още я имате, господин президент... — Замълча за миг и добави: — Но има и нещо друго. Аз стигнах дотук заради това, което сполетя Каролайн Парсънс. Вие също, поне в известно отношение. От което следва, че ако вие тръгвате, тръгвам и аз.

— Сигурен ли сте?

— Да, сър.

— Много ви благодаря, мистър Мартин. Но и аз искам да разбера нещо... — Към тревогата в гласа на Харис се прибави нотка на отчаяние. Сякаш едва сега беше оценил безнадеждната ситуация, в която се намираше. — В момента изобщо не разполагам с властта, която ми осигурява постът. Ако ме хванат, със сигурност ще бъда ликвидиран. Това автоматично ме превръща в жалък беглец, на когото времето му изтича. Но аз трябва да оцелея, защото от мен зависи бъдещето на страната ми, а вероятно и бъдещето на още десетки страни по света. Трябва да разбера какво планират моите „приятели“ и как смятат да го постигнат. А после да се опитам да ги спра, каквото и да ми струва. По всичко личи, че доктор Фокс е ключова фигура в този заговор, ако не и главният му организатор. Вашата приятелка Деми Пикар може би ще ни помогне да го открием. Тя вероятно знае къде се намира той в момента.

— Искате да я вземем с нас, така ли?

— Вече ви казах, че разполагаме с много малко време, мистър Мартин. Ако тя знае нещо за доктор Фокс, бих искал да го чуя. И без това се забавих тук прекалено дълго. Ако тази жена работи за Фокс, ние с вас ще се окажем в изключително опасна и безкрайно глупава ситуация, но отговорът ми е, да, искам да я вземем с нас. Ако тя пожелае, разбира се.

— Не се съмнявам, че ще тръгне — тръсна глава Мартин. — Ако не за друго, поне заради желанието си спешно да говори с мен. Но ако се присъедини към нас, тя несъмнено ще разбере кой сте вие.

— Рискът си е риск — въздъхна Харис. — Но ако тя ни отведе при Фокс или поне близо до него, струва си. — Гласът му се превърна почти в шепот: — Това е положението, мистър Мартин.

На вратата рязко се почука.

— Аз съм, Деми — долетя гласът на младата жена.

— Сигурен ли сте? — попита за последен път Мартин.

— Да — кимна Харис.

Мартин пристъпи към вратата и я отвори. Деми се шмугна вътре. В следващия миг ръката ѝ се вкопчи в неговата.

— Кой е този?

Очите ѝ бяха заковани върху фигурата на Харис.

— Ами...

Едва сега Мартин осъзна, че изобщо не бяха говорили как ще ѝ бъде представен президентът.

— Боб — усмихна се Харис и протегна ръка. — Боб Рейдър, стар приятел на Никълъс. Срецнахме се съвсем случайно.

Очите ѝ се задържаха върху лицето му малко по-дълго от необходимото, после се повдигнаха към Мартин.

— Трябва да поговорим насаме! Веднага!

— Боб е в течение, Деми — подхвърли Мартин. — Говори спокойно пред него.

— Не, става въпрос за нещо друго!

— За какво?

Очите ѝ започнаха да се местят от единия на другия.

— Четирима мъже пресякоха улицата и влязоха във фоайето заедно с мен. Единият беше гост на хотела, който се качи в асансьора. Другите — двама мъже и една жена, се насочиха към рецепцията. В ръцете на единия имаше екземпляр на „Ла Вангардия“ с твоята снимка. На нея си наведен над мъжа с жълтата блуза, когото го блъсна камион.

— Е, и?

— Мисля, че тези хора са от полицията.

Хотел „Риволи Жарден“, по същото време, 3:07 сутринта

— Това ли е сеньор Мартин? — попита детектив Хулиана Ортега и тикна вестника под носа на младия и слаб като клечка нощен администратор.

Младежът разгледа снимката, след което вдигна очи към двамата мъже на крачка зад жената, които внимателно го наблюдаваха — детективите Алфонсо Леон и Санцо Тарега.

Навън чакаха още десет цивилни агенти, по двама в кола. Първата двойка наблюдаваше двата входа на хотела, които се намираха на нивото на улицата, втората чакаше отзад, на няколко метра от служебния вход. Четирима бяха заели позиция на покрива на отсрещната сграда. Двама наблюдаваха района с прибори за нощно виждане, а другите двама бяха снайперисти, въоръжени с пушки „Барет“ 50-и калибър, оборудвани с инфрачервени телескопични мерници. Първата двойка държеше под око улицата, а втората — прозореца на стая 408.

В операцията участваха тринайсет души — всичките снабдени със служебни карти на Гуардиа Урбана, полицията на Барселона. На практика обаче нито един от тях не беше полицейски служител. Шестимата в колите бяха специални агенти на Отряда за специални операции — елитното бойно формирование за борба с тероризма, а останалите, включително детективите Ортега, Леон и Тарега, бяха хора на Келнър — тоест агенти на ЦРУ, работещи със специалното разрешение на полицията и испанското разузнаване.

— Попитах това ли е сеньор Мартин! — отново притисна администратора детектив Ортега, опитвайки да не обръща внимание на кубинския джаз, който долиташе от клуб „Джамбъри“ в противоположния край на салона.

— Да — кимна младежът, местейки нервен поглед от лицето на жената пред себе си към детективите зад гърба ѝ.

— С него има още един човек! — отсече с нетърпящ възражение глас Ортега.

Администраторът объркано кимна. Явно нямаше никаква представа за какво става въпрос.

— В момента са в стаята на сеньор Мартин, нали? — намеси се детектив Тарега.

— Мисля, че да — нервно отвърна младежът. — Но не мога да се закълна в това, защото бях много зает. Не съм ги виждал да излизат, защото би трябвало да минат покрай рецепцията. Управителят ме накара да работя две смени и цяла нощ не съм мърдал отгук.

— Кой е другият човек? — притисна го Ортега. — Как му е името?

— Не знам. Каза, че е чичо на сеньор Мартин, и аз го пуснах в стаята му.

— Как изглежда?

— Ами като чичо — нервно се усмихна младежът.

— Отговорете на въпроса, моля! — строго рече Ортега. — Как изглежда този човек?

— Стар. Всъщност не много стар. Почти плешив, с очила.

— Плешив?

— Да, почти плешив.

Детектив Тарега стрелна с очи детектив Леон и кимна към асансьора, после отново се обърна към администратора.

— Дайте ни ключ за стаята на сеньор Мартин!

— Аз... Хотелът не разрешава... — Решил да забрави протестите си, младежът изведнъж млъкна, извади една празна електронна карта, програмира я на компютъра пред себе си и я подаде на Тарега.

Тарега се извърна към Хулиана Ортега.

— Качваме се, а ти покривай фоайето!

3:12 сутринта

Асансьорът спря на четвъртия етаж. Секунди по-късно детективите заеха позиция в края на коридора, от който се виждаше вратата на стая 408.

Не беше нужно да питат администратора в коя стая е отседнал Мартин, тъй като преди началото на акцията бяха успели да влязат в електронната система за резервации. Пак оттам научиха, че не са провеждани разговори по външната линия и не е поръчвано нищо.

Всички данни сочеха, че Никълъс Мартин и неговият оплешивяващ „гост“ все още бяха в стаята.

Американски боен хеликоптер „Чинук“, излетял преди двадесет минути от Мадрид за Барселона, 3:16 сутринта

— Плешив? — извика в слушалките Хап Даниълс, опитвайки се да надвие грохота на двигателите. Очите му се плъзнаха към Джейк Лоу и Джеймс Маршъл, които седяха със затегнати колани срещу него.

— Отрядът докладва, че в стаята на Мартин се намира мъж, представил се за негов роднина. Плешив или почти плешив. Това се разминава с външния вид на обекта, освен ако не е обръснал главата си.

— Може да я е обръснал — промърмори Лоу, погледна Маршъл и отново се обърна към Даниълс. — Отрядът да остане на позиция. Плешив или не, човекът в стаята трябва да бъде смятан за президента.

— Кога ще кацнем? — попита Маршъл.

— В 3:40 трябва да стигнем до главното полицейско управление на Барселона, а десет минути по-късно ще бъдем в хотела.

Шантили, Франция, 3:25 сутринта

Виктор се беше сгушил в храсталаците край хиподрума на Шантили, който носеше романтичното име „Сърцето на гората“. До появата на мишените имаше повече от три часа и половина, но той вече беше на позиция. Чувстваше се удобно, настроението му беше ведро и спокойно.

От Мадрид до Париж беше летял първа класа, както му бяха обещали. След това просто изпълни инструкциите: такси от летище „Шарл де Гол“ до Гар дю Нор, където се качи на влака за Шантили. След пристигането се регистрира в хотел „Шантили“, където имаше запазена стая. Там, в плътно затворен сак за голф, го чакаше пушката М-14 със съответните муниции, изпратена на негово име от един хотел в Ница. После той предприе кратка разходка в околностите на града, откри „Сърцето на гората“ и си избра място за засадата. Малко след

разсъмване щеше да стреля по жокеите, пришпорващи породистите си коне.

3:27 сутринта

— Виктор.

В слушалките прозвуча тихият и успокоителен глас на Ричард.

— Да, Ричард.

— На позиция ли си?

— Да, Ричард.

— Наред ли е всичко? Не ти ли е студено? Имаш ли всичко необходимо?

— Да, Ричард.

— Някакви въпроси?

— Не, Ричард.

— В такъв случай ти желая късмет.

— Благодаря, Ричард. Всичко ще бъде наред.

— Знам, Виктор. Прекрасно го знам.

Линията прекъсна и Виктор се намести в скривалището си. Чувстваше се добре, дори щастлив. Изпълнената с тайнствени звуци нощна гора му се отразяваше добре, дори с влагата, която проникваше навсякъде. Беше коренно различна от пустинята на Аризона, осеяна с мършави и полуизсъхнали храсти. Светът, в който беше роден.

3:30 сутринта

Нощна пеперуда запърха пред него, опитвайки се да кацне на лицето му. Виктор я отстрани с ръка, внимавайки да не я нарани. Още от малък обичаше всички живи твари и плачеше за онези от тях, които ставаха неизбежни жертви на човека и природата. Беше много емоционален. Приятелите му, а дори и някои членове на семейството го наричаха „ревльо“ и „мамино синче“. Тези прякори дълбоко го разстройваха, защото предполагаха недостойна за истинския мъж слабост. Като юноша, а след това и като зрял мъж той правеше всичко възможно да ги опровергае и забрави. Юмручни боеве и неприятности в училище, а по-късно кръчмарски свади и нападения с цел побой, които бързо го доближаваха до затвора. Но не това беше важно. Важно

беше да е твърд и силен във всяка ситуация, да бъде мъжествен. Ричард усети това още след първите им контакти по телефона и започна да го обработва.

Накара го да повярва, че в неговото отношение към света няма нищо, от което да се срамува, че чувствата му споделят хиляди, а може би и милиони мъже. Разбира се, че болеше, когато близките му не одобряваха подобно поведение, но то бе нищо в сравнение със злините, които вършеха другите. Ричард имаше предвид хората, които не ценяха живота и гледаха на него единствено от своите егоистични позиции. Терористите. Убийците, срещу които светът се бореше на думи, но с малки изключения не можеше да спре дори когато изпращаше цели армии срещу тях.

После настъпи времето за най-важния въпрос. Ричард го попита дали желае да се присъедини към нелегалното движение на борците за свобода, което има за цел да защитава родната Америка от подобни хора и техните зловещи организации. Без да се колебае нито за миг, Виктор прие.

Няколко дни преди да убие онзи мъж на централната гара във Вашингтон, Ричард му обясни, че става въпрос за млад професионален играч по бейзбол от Централна Америка — член на тайна терористична организация. Той имал за задача да създаде конспиративни квартири по трасето Вашингтон-Ню Йорк, а на следващия ден трябвало да замине за Венецуела и да докладва на своите шефове. Те от своя страна щели да изпратят съответните екипи на територията на САЩ. Властите имали информация за тази дейност, но бюрократичната система им пречела да вземат мерки. Нещо трябвало да се направи веднага, още преди въпросният спортист да напусне страната. И Виктор го направи.

Същото се случи и в Мадрид, където Ричард настоя Виктор да разгледа гара „Аточа“ и да си представи отвратителната касапница, дело на терористите. Антихуманен акт, който би трябвало да бъде спрян далеч преди да се случи.

Придвижването по следите на президентската делегация в Берлин и Мадрид беше само тренировка. Ричард искаше Виктор да се увери с очите си, че е напълно възможно президентът на САЩ да бъде ликвидиран въпреки силната охрана. За тази цел се намираше и тук, в Шантили. Не само да изпробва снайперистките си умения, но и защото

жокеите, които скоро щяха да се превърнат в мишени, били част от терористична група, действаща в Северна Франция. Задачата беше проста и ясна: тези хора да бъдат отстранявани методично, един по един, с всякакви средства.

До този момент Виктор играеше ролята си по безупречен начин. Уменията и решителността му бяха високо оценени. Ричард имаше грижата да го увери в това. И то беше най-важното.

3:35 сутринта

Виктор си сложи ръкавиците и нагласи пушката в свивката на лакътя си. Сега просто трябваше да си почива и да чака ездачите, които щяха да се появят малко преди седем.

Барселона, Главно управление на полицията, 3:40 сутринта

Военният хеликоптер „Чинук“ кацна на площадката на Гуардиа Урбана сред облаци прах и оглушителен грохот. Двигателите бяха моментално изключени, вратите се плъзнаха встрани. Пръв на бетона скочи Хап Даниълс, следван от заместника си Уилям Стрейт, Джейк Лоу и д-р Джеймс Маршъл. Четирима агенти на Сикрет Сървис скочиха веднага след тях. Те бързо се насочиха към трите коли без отличителни знаци, които ги чакаха в края на пистата. Вратите се затръшнаха и колите потеглиха с пронизително свистене на гумите.

Хотел „Риволи Жарден“, 3:45 сутринта

Улицата беше задръстена от коли като посред бял ден, отвсякъде звучеше музика. През двата входа на „Риволи Жарден“ се точеше непрекъснато поток от хора, сякаш хотелът беше домакин на безкрайна фиеста. Център на събитията безспорно беше клубът „Джамбъри“ в дъното на просторното фойе.

До този момент никой от шестимата испански агенти от специалните части в колите отпред не беше забелязал Никълъс Мартин или оплешивяващия му „чичо“. Снайперистите на отсрещния покрив докладваха за липса на каквото и да било движение зад спуснатите завеси на стая 408. Според тях единствената светлина идвала от крушка в коридора или банята, която заварили включена още при появата си. Агентите на ЦРУ Тарега и Леон, действащи под прикритието на детективи от полицията на Барселона, също нямаха какво да докладват от позицията си в коридора. Нищо не се случваше и във фойето, охранявано от Хулиана Ортега. От всичко това следваше заключението, че ако техните „обекти“ са се намирали в стаята преди блокадата, те по всяка вероятност все още бяха там.

* * *

Клубът беше задимен и претъпкан с клиенти, предимно млади хора, потни и възбудени от танците. В последните часове кубинският джаз беше отстъпил място на бразилската боса-нова и аржентинските ритми.

— Още бяло вино, моля. — Боб се усмихна на младата сервитьорка и ѝ направи знак да допълни чашите. Очите му проследиха гъвкавата ѝ фигура, пробиваща си път към бара.

В 3:07 Деми ги предупреди за появата на полицията в хотела. В 3:08 Мартин натика лаптопа, касетофона и тоалетните си принадлежности в сака и го преметна през рамо. В 3:09 вече бяха в коридора и се насочиха към аварийната стълба в дъното. В 3:11 влязоха във фойето от една странична врата, намираща се в непосредствена близост с „Джамбъри“.

— Там! — прошепна Деми и посочи Хулиана Ортега, която беше влязла в хотела едновременно с нея. Жената седеше на едно от големите кресла във фойето и гледаше към входа и асансьорите.

— Виждате ли мъжете? — попита Боб.

— Не.

— Не са полицаи — промърмори Харис и кимна към клуба. — Да вървим. Засега това е най-доброто място.

В 3:13 успяха да намерят свободна маса. Президентът поръча бяло вино, изчака отдалечаването на сервитьорката и надраска нещо на салфетката пред себе си. Очите му се вдигнаха към Мартин и Деми.

— Администраторът вече им е съобщил номера на стаята. Вероятно двамата агенти са горе, но няма да предприемат нищо преди появата на тежката артилерия.

— В дъното на фойето видях една странична врата — приведе се над масата Мартин. — Защо не се измъкнем през нея?

— Защото хотелът е блокиран и всички изходи са под наблюдение — спокойно отвърна президентът.

— Откъде знаете? — подозрително го изгледа Деми. Никак не ѝ харесваше това, което ставаше. — Кой сте вие?

— Боб — кратко отговори Харис.

В този момент се появи сервитьорката с питиетата. Мартин извади пари и плати. Миг по-късно от мощните тонколони екна възбуден глас, който обяви на каталунски:

— Аплодисменти за блестящия автор и изпълнител на баски песни Фермин Мургуруза!

Прожекторите се насочиха към сцената, на която с гъвкави движения изскочи млад красавец. Публиката полудя. Всички скочиха да танцуват. Това беше моментът, в който президентът плъзна прегънатата салфетка към Мартин.

Жената е от ЦРУ, придружителите ѝ — също, гласеше написаното. В най-лошия случай са агенти на Сикрет Сървис.

Мартин хвърли поглед към Харис, усещайки как пулсът му се ускорява. В същия момент Деми тихо възкликна:

— О, боже!

Широко отворените ѝ очи бяха заковани в Боб.

— Добре, познахте ме — светкавично реагира президентът. — Не казвайте нищо повече!

— Няма — кимна младата жена, изведнъж останала без дъх. Очите ѝ колебливо се прехвърлиха на Мартин. — Какво става тук? Нищо не разбирам!

— Чуйте — наведе се над масичката Харис, опитвайки да надвика музиката. — Всеки момент тук ще се появи началникът на личната ми охрана. Той и хората му са долетели от Мадрид. В момента нямат представа какво правя и защо го правя, а и едва ли ги интересува. Тяхната работа е да ме пазят — на всяка цена и при всички обстоятелства. Най-голямото им желание е всичко да свърши тихо и мирно и никой да не разбере, че съм тук. По тази причина не са опразнили хотела и не са блокирали целия район. В никакъв случай не искат да привличат вниманието. Същевременно работят бързо и много ефективно. Ако бяха пристигнали, преди да напуснем стаята, сега вече щяхме да сме изведени през някой заден изход и хвърлени в някоя кола. Без никой изобщо да разбере, че са били тук и че нещо изобщо се е случило. При тези обстоятелства получаваме известен шанс. В момента, в който началникът на охраната се появи тук и тръгне към стаята, всички останали агенти ще мислят за моята евакуация. Ето и моментът, в който ще се измъкнем оттук — когато той тръгне нагоре към стаята. Излизаме заедно през онази странична врата на улицата. Преди да вляза в хотела, огледах двата изхода. Ще завием надясно. Стоянката на такситата е на ъгъла петдесет-шейсет метра по-нататък. Ще се качим в първото от тях. Вие ще мълчите, аз ще говоря.

— Градите целия план върху предположението, че шефът на охраната ще влезе през главния вход, а не отнякъде другаде — внимателно подхвърли Мартин.

— Прав сте — кимна президентът. — Това наистина е предположение, защото няма как да съм сигурен. Но аз отлично познавам този човек. Той е ужасно притеснен от факта, че съм изчезнал по време на неговото дежурство, и единственото му желание е час по-скоро да ме прибере на сигурно място. За целта ще избере най-краткия път за контакт, който минава именно през главния вход и асансьорите до него.

— Ами ако не го направи? — възрази Мартин. — Ако избере друг маршрут, разбие вратата на стаята и установи, че ви няма? Никой не ви е видял да излизате, а това означава, че се намирате някъде в сградата. Тогава въпреки силното му желание за дискретност той моментално ще запечата хотела, нали?

По лицето на президента пробяга бегла усмивка.

— Нека се надяваме, че познавам човека си достатъчно добре — каза той, после рязко се извърна към Деми. — А вие попаднахте в тази бъркотия благодарение на мистър Мартин и информацията за доктор Фокс, с която евентуално разполагате.

Деми почти подскочи от изненада.

— Прав ли съм? — притисна я Харис.

— Вече ти споменах, че той знае всичко — успокоително се намеси Мартин. — Можеш да говориш свободно.

— Да, прав сте — преглътна Деми.

— Следователно си давате сметка, че ако ни заловят, информацията, която искате да споделите с мистър Мартин, ще бъде безполезна. Никой от нас няма да бъде в състояние да се възползва от нея, а вие самата излизате на преден план.

— Не ви разбирам.

— Благодарение на вестникарската снимка моите хора вече знаят как изглежда мистър Мартин, а мен добре ме познават. След разпита на администратора едва ли ще бъдат изненадани и от внезапно оплешивялата ми глава. Следователно нещата опират до вас, защото никой не ви познава. — Президентът замълча и очите му се заковаха в лицето на младата жена. Мартин веднага усети, че я преценява за пореден, вероятно и последен път. — А това означава само едно, мис

Пикар — продължи с твърд глас Харис. — Че съдбата ви, както моята и тази на мистър Мартин, е изцяло във вашите ръце. Аз ви моля за помощ, разбирате ли?

— Да.

— Ще ми помогнете ли?

Деми за миг погледна към Мартин, след което отново се извърна към президента.

— Какво трябва да направя?

3:45 сутринта

Деми напусна масата и излезе във фоайето, притиснала голямата чанта под мишницата си. Шапката с широка периферия и светлото палто останаха в бара.

3:46 сутринта

Размахвайки салфетка пред лицето си, тя правеше сериозни усилия да влезе в ролята на разгорещена от танците посетителка на клуба. Да се слее с тълпата. Но цялото ѝ внимание беше насочено към главния вход.

Мартин и президентът Харис стояха на три-четири метра зад нея, използвайки прикритието на двойната врата. Мартин беше с разрошена коса и разкопчана риза, праметнал през рамо лекото палто на Деми. Под него бе скрил сака си. Шеговито накривил широкополата шапка на дамата, която успешно скриваше плешивината му, президентът се опитваше да мине за застаряващ купонджия, развеселен от танците и алкохола.

3:50 сутринта

Деми видя четиримата мъже, които влязоха през главния вход и се насочиха към асансьора. Единият от тях беше праметнал шлифер през рамото си. Описанието на президента беше точно толкова прецизно, колкото и предположението за предстоящите им действия. Тя веднага разпозна Хап Даниълс и Уилям Стрейт, а другите двама познаваше от пребиваването си във Вашингтон. Това бяха

президентският съветник Джейк Лоу и съветникът по националната сигурност д-р Джеймс Маршъл.

— Сега! — прошепна тя, насочвайки се обратно към вътрешността на клуба.

3:51 сутринта

Хванати за ръце, тримата напуснаха „Джамбъри“ и тръгнаха през оживеното фоайе към един от страничните изходи. Бяха погълнати един от друг, заливаха се от смях и пристъпваха в такт с музиката, която се лееше на шумни вълни зад гърбовете им. Изглеждаха точно така, както искаха — двойка полупияни гейове, завели на бар своя близка приятелка.

Пет секунди по-късно бяха преполовили разстоянието до вратата. След още три щяха да са навън.

— Рано е! — предупреди с широка усмивка президентът, закова се на място и бързо ги върна обратно. — Нека ударим още по едно! — Пред вратата на бара понижи глас и добави: — Отвън, точно пред вратата, пази агент на Сикрет Сървис, който е член на личната ми охрана от деня, в който встъпих в длъжност!

3:52 сутринта

Асансьорът спря, вратите се плъзнаха встрани. Групичката начело с Хап Даниълс излезе в коридора на четвъртия етаж.

Излишно беше да се представят на агентите Леон и Ортега, защото двамата знаеха кой ще се появи тук още от момента, в който хеликоптерът кацна на площадката пред полицейското управление. Не се изненадаха и от шлифера на агент Стрейт, чието предназначение беше да покрие главата на президента като предпазна мярка срещу папараци, репортери или случайни гости на хотела.

3:53 сутринта

Тримата агенти на Сикрет Сървис, които пътуваха в хеликоптера на Хап Даниълс, осъществиха бърз контакт с представителите на

испанските специални части, които охраняваха задната част на хотела. Няколко секунди по-късно се насочиха към служебния асансьор.

В същия отрязък от време пред хотела спря мобилният екип, изискан от Даниълс още преди излитането от Мадрид. Той се състоеше от водещ автомобил, блиндиран микробус с медицински екип и три коли с охрана без отличителни знаци. Двигателите утихнаха, светлините угаснаха.

3:54 сутринта

Президентът, Мартин и Деми Пикар останаха сред навалищата пред клуба, наблюдавайки администратора и агент Ортега в отсрещния край на просторното фоайе. Младежът говореше разпалено по телефона.

— Времето ни изтича — тихо се обади президентът. — Ще се наложи да използваме главния вход. С надеждата, че тази жена е единствената му охрана за момента. Ако успеем да се измъкнем, ще тръгнем надясно. Ако все пак ме хванат, вие продължавайте напред. Всеки опит за помощ може да ви коства живота.

— Почакайте — вдигна ръка да го спре Мартин и се обърна към Деми. — Ти говориш френски, нали?

— Разбира се.

— Ще тръгнеш първа и ще заговориш жената на френски, представяйки се за туристка. Кажй й, че си изпуснала групата си и искаш да стигнеш до пристанището. Няма значение дали ще те разбере, или не. Ние ще вървим след теб. Ако успееш да ангажираш вниманието й за десетина секунди, това ще бъде достатъчно. Излезем ли навън, просто ще й благодариш и ще си тръгнеш. Ще се срещнем на ъгъла. Можеш ли да го направиш?

— Да.

— Окей, да действаме.

3:55 сутринта

Джейк Лоу и д-р Маршъл останаха до стената, а Хап Даниълс и Уилям Стрейт предпазливо се насочиха към вратата на стая 408. Тарега

и Леон охраняваха коридора, готови да се притекат на помощ или да задържат всеки гост на хотела, решил да излезе от стаята си.

На десетина метра по-нататък чакаха тримата агенти на ЦРУ, които бяха стигнали дотук със служебния асансьор. Тяхната задача беше да го държат готов за придвижването на президента. Централният асансьор беше временно изключен, а на вратата му кацна табела с надпис „Повреда“.

Стиснал електронната карта в ръка, Хап Даниълс погледна Уилям Стрейт, който беше готов да хвърли шлифера върху главата на президента. После очите му се изместиха към Лоу и Маршъл.

— Пет секунди — прошепна в микрофончето на яката си той, после вдигна ръка и започна да свива пръсти. Едно, две, три...

Четиримата снайперисти на отсрещния покрив замръзнаха в очакване. Дватамата, които наблюдаваха улицата, насочиха биноклите си към прозореца на стая 408. Колегите им вече бяха хванали прозореца в електронните си мерници, пушките „Барет“ 50-и калибър в ръцете им не помръдваха. Ако се окажеше, че президентът е заложник на някого в стаята, след пет секунди този човек или група хора щяха да са мъртви.

Фойето на хотела, по същото време

Мартин и президентът вървяха на две крачки след Деми. Цивилната агентка на ЦРУ продължаваше да стои до вратата. Вдясно от тях администраторът остави телефонната слушалка и се обърна да каже нещо на колежката си.

Коридорът на четвъртия етаж

Хап Даниълс сви безименния си пръст, след това и кутрето. Миг по-късно червената лампичка на ключалката светна зелено и той блъсна вратата.

Фойето на хотела

— *Excusez-moi*. Извинете, приятелите ми си тръгнаха. Как мога да стигна до пристанището? Там е моят хотел.

Изправена на крачка от Хулиана Ортега, Деми блокира погледа ѝ към изхода. Миг по-късно Мартин и президентът се плъзнаха навън и се смесиха с тълпата.

— Вземете такси, защото е далеч — отвърна Ортега и бързо направи крачка встрани, за да вижда вратата.

— *Merci* — усмихна ѝ се Деми и бързо излезе навън.

3:58 сутринта

— По дяволите! — бясно изрева Хап Даниълс.

Специален агент Бил Стрейт надничаше зад гърба му, а Лоу и Маршъл се втурнаха по коридора колкото ги държаха краката. Стая 408 беше празна.

— Бил ли е тук? — задъхано попита Лоу, пробивайки си път навътре. Без да му обръща внимание, Даниълс включи радиостанцията си.

— Веднага блокирайте изходите! — заповяда той. — Никой да не влиза или излиза! Искан проверка на всички, които са в хотела, плюс тотално претърсване! Стаи, гардероби, тоалетни, коридори, като този път не пропускайте и шахтите на шибаната климатична инсталация!

Джейк Лоу застана пред него и заплашително наклони глава.

— Попитах те бил ли е тук! — изръмжа той. — Бил ли е в тази стая президентът?

Даниълс закова пламнал поглед в лицето му. Така изтече цяла секунда, след която той все пак успя да се овладее.

— Не зная, сър.

В следващия миг отново говореше в микрофона:

— Алармирайте испанските тайни служби! Да отцепят всички улици в радиус три километра около хотела! Да арестуват всеки бял мъж на възраст между четирийсет и седемдесет, който няма достатъчно коса на главата си. Да издадат заповед за задържането на Никълъс Мартин и да си затварят устата пред медиите! — Извърна се към Маршъл и добави: — Мисля, че трябва да информирате прессекретаря и началник-кабинета на президента. И двамата ще имат адски много работа, в случай че инцидентът се разчуе.

— Бил ли е тук? — отново зададе въпроса си Джейк Лоу. Този път го направи по-сдържано, но в очите му горяха гневни пламъчета.

Хап Даниълс го погледна, подръпна крайчеца на ухото си и бавно огледа стаята. Леглото беше разхвърляно, а столът пред малкото писалище беше издърпан назад. Завъртя се и влезе в банята. В

умивалника бяха захвърлени няколко използвани кърпи, ваната беше влажна, а от зле затворения кран на душа капеше вода. В продължение на няколко секунди Хап остана на място, умът му напрегнато работеше. Миг по-късно се завъртя, мина покрай съветника по националната сигурност и агент Стрейт и заби очи в неоправеното легло. След секунда се наведе и помириса чаршафите.

— Какво правиш, по дяволите? — сопнато попита Джейк Лоу. — Бил ли е тук, или не е бил? Или просто не знаеш?

— Афършейвът — изправи се Даниълс.

— Какво?

— Афършейв. Оставил е следи по чаршафите и възглавницата. Откакто го познавам, президентът използва все една и съща евтина марка.

— Значи е бил тук, така ли?

— Да, сър — кимна Даниълс и се обърна към Бил Стрейт. — Извикай екип криминалисти и ги накарай да изследват стаята.

— Слушам.

Стрейт се наведе над микрофона си и излезе в коридора.

— Хап — хладно се обади съветникът по националната сигурност Маршъл, подпрял почти двуметровата си фигура на ниското бюро. — Какво ще правим сега?

— Много се надявам да го открием през следващите двайсет минути. Ако не успеем, операцията започва отначало.

4:03 сутринта

— Гара „Барселона-Сантс“ — разпореди Харис, докато тримата се качваха в лъскавото жълто-черно такси.

Шофьорът кимна, включи на скорост и потегли. В същия момент въздухът се изпълни с вой на сирени. Колата прекоси площада, зави наляво и спря рязко, за да избегне двете полицейски коли, които изскочиха зад ъгъла.

— Тревогата е обявена — подхвърли Мартин. — А това означава, че и гарата ще бъде под наблюдение.

— Знам — кимна президентът.

— Какво ще правим?

— Ще видим — промърмори Харис и придърпа широката периферия на шапката.

Деми го погледна, премести очи върху Мартин и поклати глава.

— Аз няма да дойда с вас, където и да отивате. Обадох ти се, за да обсъдим нещо друго.

Нова двойка полицейски коли профуча покрай тях с включени сирени. В следващия миг видяха, че движението на колите пред тях е блокирано.

— Каталунска полиция — промърмори шофьорът. — Какво става, по дяволите? — Очите му се повдигнаха към огледалцето за обратно виждане.

— Кой знае? — сви рамене президентът и се извърна към Мартин. — Блокирали са улицата. Ще проверяват колите една по една. Правят го на концентрични кръгове, което означава, че ще има втора, а вероятно и трета проверка.

— В такъв случай да вървим пеша — предложи Мартин.

— Точно така — кимна Харис и се обърна към шофьора. — Спрете тук, моля.

Човекът сви рамене, нави рязко кормилото и закова до тротоара. Тримата слязоха, президентът се наведе над прозорчето и му подаде една едра банкнота.

— Никога не сте ни виждали — каза той.

— Никога — намигна шофьорът, даде газ и изчезна в трафика. Притеснените минувачи около тях се питаха какво става.

— Терористи — каза на висок глас някой.

— Баски, ЕТА? — попита друг.

— Не, Ал Кайда — отговориха в хор няколко уплашени гласа.

Шофьорите покорно се наредиха на опашка. Въздухът натежа от напрежение и страх. При други обстоятелства щеше да има нетърпеливи викове и вой на клаксони, но сега на улицата се възцари необичайна тишина.

— Не спирайте — заповяда с тих глас президентът. — Трябва да се държим сред тълпата.

Мартин кимна и придърпа Деми между двамата. Вече нямаше съмнение, че службите са в течение на появата на президента в хотела и че няма да се спрат пред нищо, за да го открият. Единственият им шанс беше да се смесят с уплашените и притеснени хора, надявайки се никой да не разпознае мъжа с широкополата шапка.

Той пропусна трима младежи, които напиреха да минат пред тях, и се обърна към Деми.

— В таксито спомена, че няма да дойдеш с нас. Защо?

Младата жена се поколеба за миг, стрелна с очи президента и отговори:

— Защото утре ще се състои срещата между преподавния Бек и доктор Фокс. Рано следобед, в бенедиктинския манастир „Монсерат“, който се намира в планините на североизток оттук. Бек ме помоли да го придружа и аз приех. Ще тръгнем от хотела и затова трябва да се върна там.

Мъжете размениха погледи над главата ѝ.

— Покани те да го придружиш? — подхвърли Мартин. — Просто ей така?

— Да. По същата причина, заради която съм тук, в Барселона: да продължим фотосесията за бъдещата ми книга.

— Даде ли ти някакви обяснения за отмяната на пътуването до Балканите и за внезапното напускане на Малта?

— Не. Просто каза, че се налага да замине за Барселона заради някаква среща. Извини се за неочакваното отпътуване и толкоз.

Някъде напред се разнесе вой на сирени и тълпата се люшна натам. Тримата се оставиха на течението. Деми погледна президента и отново се извърна към Мартин.

— Изпълних препоръката ти и казах на Бек, че си ме последвал в Барселона и че сме се срещали и разговаряли. Очаквах да се развика, но той промърмори нещо от сорта, че в Малта вие с Фокс би трябвало да се държите по-цивилизовано. Не обясни защо, дори не попита защо си ме последвал в Барселона и за какво сме говорили. Държеше се така, сякаш изобщо не го интересува. А аз останах с чувството, че ако се появиш в „Монсерат“, той може би ще намери начин да ти организира среща с Фокс, за да се разберете. Можеш да кажеш, че идеята е била моя, за да запазиш добрите ми отношения с него. Все пак потърсих помощта му за издирването на сестра си.

Мартин внимателно я погледна. Не беше сигурен дали може да ѝ вярва дори след това, което току-що бяха преживели. Дали мелодрамата с внезапното напускане на Малта и пристигането в Барселона не беше част от някаква друга игра? Ами внезапното предложение за „примирие“ и идеята на Бек за „по-цивилизован“ разговор между Мартин и Фокс? Не беше ли то начин да го примамят в някакъв отдалечен манастир, където да го разпитат, а след това и ликвидират? Ако среднощното обаждане на Деми бе тяхна идея, той трябваше да научи колкото може повече, преди да я пусне да си върви.

— Жената в черно също ли ще пътува за „Монсерат“?

— Кой? — изненадано го погледна Деми.

— Снощи бяхте в катедралата в компанията на една по-възрастна жена, облечена в черно.

— Откъде знаеш?

— Не е важно откъде знам. Интересува ме коя е тя и какво общо има с Бек.

— Името ѝ е Лучана — отвърна без колебание Деми. — Италианка, стара позната на Бек. Когато пристигнах, тя беше в хотела.

— Той заради нея ли напусна толкова набързо Малта?

— Не знам. Но именно тя уреди посещението в манастира, използвайки връзките на свой познат свещеник в катедралата. — Очите ѝ предпазливо огледаха хората наоколо, гласът ѝ се понижи. — Тя е член на тайното общество, има татуировка на палеца. И ще пътува с нас.

Един кос поглед по посока на президента беше достатъчен. Харис беше видимо озадачен от чутото. Мартин понечи да каже нещо, но в същия момент покрай тях се стрелна поредната полицейска кола с включена сирена. Усилен от рупора глас заповядваше на колите да спрат на място. След нея се появиха два големи камиона в тъмносин цвят с бели надписи „Каталунска полиция“ отстрани. Спряха на стотина метра по-нататък и от тях се изсипаха най-малко двайсет тежковъоръжени полицаи.

— По дяволите! — изруга президентът.

Хората наоколо гледаха с широко отворени очи.

— Терористи! Ал Кайда!

Този път думите, произнесени от повече уста, прозвучаха много по-тревожно.

— Разширяват мрежата и ускоряват издирването — подхвърли Харис. — Всеки момент ще блокират и движението на пешеходците.

— Значи трябва да се върнем обратно — кротко отбеляза Мартин.

— Къде?

— Ние сме възпитани хора. Придружаваме младата дама, която не може да открие хотела си.

— Какво? — стреснато го погледна Деми. — Нима ще дойдете в моя хотел?

— Все пак имаш стая, нали? Ще се наложи да я използваме, тъй като едва ли можем да пробием блокадата. Но трябва да влезем незабелязано, без да привличаме вниманието на администраторите.

— Как ще стигнем дотам? — попита Деми, хвърляйки поглед към блокирания трафик. — Дори да вземем такси, ще го спрат за проверка. Ако съм сама, няма да имам проблеми. Но тримата неизбежно ще бъдем арестувани.

— Права е — промърмори президентът.

Мартин се поколеба, после се обърна и погледна назад.

— Ще вървим пеша — обяви той.

— Какво?! — зяпна Деми.

— Каквото чу. Ще вървим пеша и толкоз.

Хотел „Риволи Жарден“, 4:20 сутринта

Интензивен и силно контролиран хаос — почти точно копие на събитията, случили се двацетина часа по-рано в мадридския „Риц“.

Под строгия контрол на испанските тайни служби и агентите на ЦРУ Ортега, Леон и Тарега униформени полицаи проверяваха самоличността на всички, които се намираха в хотела. Гостите бяха безцеремонно събуждани, а стаите им бяха подложени на старателен обиск. На същата хладно любезна, но безкомпромисна процедура бяха подложени персоналът и музикантите в клуб „Джамбъри“. Официалната версия беше издирване на „известни терористи, регистрирали се под фалшиви имена“. Според бързо разпространяващите се слухове двама от тях вече били арестувани. Разпитан и впоследствие освободен беше дори прочутият баски певец Фермин Мургуруза. Същото сполетя и възторжените му фенове, които се трупаха около него с надеждата да получат автограф.

— При тези обстоятелства всички сме длъжни да окажем помощ на властите — гордо заяви певецът.

Заповедта на Хап Даниълс да се проверяват „всички гардероби, тоалетни, коридори и дори вентилационните тръби на климатичната инсталация“ беше изпълнена буквално, при това не един, а цели два пъти.

Стая 408 се превърна в обект на задълбочено изследване от страна на испанските криминалисти, ръководени от специален агент Бил Стрейт. Заседателната зала един етаж по-долу беше превърната във временен команден пост, оборудван със защитена от подслушване пряка телефонна линия до американското посолство в Мадрид и „оперативния щаб“ на правителството в Белия дом. Ситуацията около президента имаше приоритет, но нарастваше и тревогата относно откриващата се в понеделник среща на високо равнище на НАТО във Варшава, на която Харис трябваше да обяви новия дух на политическо съгласие и солидарност в борбата с тероризма въпреки трудностите, създавани от Германия и Франция.

— Кой е там при теб? — попита Джейк Лоу, притиснал слушалката до ухото си. В момента разговаряше с държавния секретар Дейвид Чаплин, а Джеймс Маршъл слушаше по деривата на няколко крачки от него. Уморен и раздразнен, Хап Даниълс стоеше встрани, държейки под око както Лоу и Маршъл, така и малкия екип криминалисти, които ръководеха издирването в Барселона с помощта на своите лаптопи.

— Тери Лангдън и Чет Кийтън — отвърна Чаплин. — Вицепрезидентът ще пристигне всеки момент.

— Вече сме напълно сигурни, че президентът има проблем със здравето. По всичко личи, че му помага онзи американец или англичанин на име Никълъс Мартин. Все още не ни е известно как са се свързали и какво са намислили. — Изречената през стиснати зъби информация беше изцяло предназначена за Хап Даниълс.

— Явно е изпълнен с решителност, а на всичкото отгоре получава и помощ — отвърна Чаплин шепнешком, за да не чуе Хап. — Докато е на свобода, той представлява изключителна опасност и сигурно ще потърси начин да ни издаде. В тази връзка Тери настоява за процедурите, които сме предвидили за понеделник. Той смята, че всичко е готово и създамата се ситуация не бива да ни спре. В краен случай ще обявим, че президентът е получил стомашно разстройство или нещо подобно, а мястото му във Варшава ще бъде заето от вицепрезидента. Междувременно медиите започват да ни притискат. Искат повече информация за инцидента в Мадрид и за местонахождението на президента. Меденият месец изтича и ще се наложи да им подхвърлим нещо.

— Включи в разговора началника на кабинета и пресекретаря! — рязко заповяда Лоу. — Ще решаваме заедно!

— Дейвид, чуваш ли ме? — включи се и Маршъл.

— Да, Джим.

— По отношение на Варшава ние с Джейк нямаме възражения. Действаме с презумпцията, че всичко ще се оправи и президентът ще се появи на срещата.

— Добре.

— Тери?

— Слушам те, Джим — обади се гласът на министъра на отбраната, силен и ясен.

— Току-що казах на Дейвид, че имаме единодушие по отношение на Варшава. — Очите му бързо обиколиха помещението, търсейки прекалено любопитни уши. — Действаме според предварителните планове.

— Добре.

— На този етап не предвиждаме никакви промени — погледна той Джейк Лоу, който леко кимна.

— Ясно.

— Ще се чуем отново в момента, в който имаме новини — отсече Лоу и прекъсна връзката.

Маршъл остави слушалката, вдигна глава и срещна пламтящия поглед на Хап Даниълс.

4:42 сутринта

Тримата се скриха в някакъв тъмен вход, докато полицейската кола ги отmine. Изчакаха двайсетина секунди, за да се уверят, че не идва и друга, след което се върнаха на тротоара и продължиха пътя си. Вече бяха успели да се доберат до един от старите квартали на града с тесни улички и средновековни сгради. Всичко беше спокойно. Тишината се нарушаваше единствено от стъпките им, проплакването на бездомните котки и откъслечния лай на невидими, скрити зад високите огради кучета. Бяха се добрали дотук с чист късмет и благодарение на изключителната си предпазливост. Придвижваха се внимателно, използвайки прикрития от всякакъв вид — тъмни входове, тесни улички, празни дворни места. Старателно избягваха редките минувачи и още по-редките коли. Нахлупил широкополата шапка ниско над челото си, президентът спря само веднъж, за да попита някакъв старец, седнал на пейка пред къщата си, за пътя към Рамбла Каталуня — квартала, в който се намираше хотелът на Деми. Старецът дори не вдигна глава, а само махна с ръка да продължават нагоре по улицата и промърмори:

— Три минути в тази посока, после завивате надясно.

— *Gracias* — промърмори Харис и тримата продължиха пътя си.

Най-много се страхуваха президентът да не бъде разпознат от случаен минувач или пък насреща им да изскочи патрулна кола и полицаите да им поискат документите. Разбира се, не можеха да пренебрегнат и вероятността да бъдат засечени от агенти на испанското разузнаване, ЦРУ или Сикрет Сървис, чиито наблюдатели положително контролираха района от покривите на околните сгради, използвайки прибори за нощно виждане. Всеки миг над тях можеше да се появи хеликоптер с мощни прожектори, който нямаше да ги изпусне до пристигането на кола на оперативната група.

След пет, може би десет минути щяха да се доберат до хотелската стая на Деми, която предлагаше относителна сигурност. Решиха Деми да се качи първа, а те да изчакат известно време и да се

промъкнат след нея. Относителната сигурност им беше жизнено необходима, за да могат да насочат усилията си към неотложната и почти невъзможна задача да открият начин да се промъкнат през стотиците полицейски заграждения и да изминат петдесетината километра до манастира „Монсерат“ — при това едновременно с Деми, която щеше да отпътува за срещата с Мериман Фокс в компанията на преподобния Бек и жената в черно на име Лучана.

Този проблем отново насочи мислите на Мартин към Деми. Тя беше уважавана журналистка и фоторепортерка, която по собствените ѝ думи използваше професионалните си умения, за да открие истината за сестра си, изчезнала преди две години в Малта. И която вярваше, че именно Мериман Фокс може да ѝ помогне. Независимо дали имаше нещо вярно в историята за изчезналата сестра, нещата се въртяха около съзаклатието на вещиците от Алдебаран и свързаната с него книга за ритуалните убийства, написана от Макиавели. Изключително любопитен беше фактът, че всички имаха татуировката на членовете на тайното общество: Фокс, Лучана, Кристина (момичето, което присъстваше на вечерята в Малта), покойната д-р Лорейн Стивънсън, а вероятно и самият Бек. Не по-малко любопитен беше и фактът, че Деми нямаше такава — той многократно се беше уверил в това, разглеждайки незабелязано палците на двете ѝ ръце — но въпреки това се радваше на свободен достъп до тях. Кое то може би се дължеше и на фотоалбума с главен герой Руфъс Бек. И едновременно повдигаше друг въпрос: защо Бек я бе поканил в Барселона, след като най-безцеремонно я беше зарязал в Малта, а после дори ѝ бе предложил да я закара до манастира. Отговорите на въпроса бяха два — или съзаклатието бе съвсем невинно, или точно обратното и Бек щеше да я заведе там по свои, съвсем конкретни причини. В такъв случай Деми почти сигурно щеше да попадне в опасна, а може би и смъртоносна ситуация.

Независимо дали тя използваше Бек, или той съзнателно я насочваше към нещо друго, оставаше един твърд и непроменим факт: нейното желание на всяка цена да заведе Мартин в манастира, право в ръцете на Мериман Фокс.

Проблемът беше там, че подмамвайки Мартин, тя поставяше капан и на президента. И двамата съзнаваха, че попадат в изключително опасна ситуация, но и си даваха сметка, че нямат друг

избор. Фокс беше ключът към всичко. От тях зависеше дали ще успеят да измъкнат някаква информация — най-вече подробности за заговора срещу мюсюлманските страни, къде и кога ще започне неговата реализация, имената на участниците в него. В личен план Мартин искаше да разбере какво бе участието на Фокс в убийството на Каролайн Парсънс. Президентът от своя страна не само се интересуваше от подробностите, но и държеше да ги получи в писмен вид: върху бележник или обикновен лист хартия, но с дата и подпис на Мериман Фокс. С подобен документ той можеше да излезе на светло, без да се страхува за живота си. Преди да бъде засечен от Сикрет Сървис, ЦРУ или испанското разузнаване, той се надяваше да проведе съответните телефонни разговори (а при възможност да изпрати и факсове) с генералните секретари на НАТО и ООН, с главните редактори на „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“. Беше твърдо решен да не спести нищо в името на политическите игри, включително и планираните убийства във Варшава. Подобна новина щеше да взриви света за броени секунди, а последиците от нея щяха да са огромни — в икономическо и политическо отношение, а със сигурност и в чисто емоционално предвид ужасната същност на зловещия заговор. Но това трябваше да се направи, защото само цялата истина можеше да предотврати мрачните и зловещи цели на заговорниците.

Затова трябваше да стигнат до манастира „Монсерат“.

Оставаше само един проблем.

Как да стане това. И какви да бъдат конкретните им действия, ако все пак се озоват там.

Шантили, Франция, 6:44 сутринта

Виктор беше заел позиция сред гъсталаците, на около стотина метра от зоната за стрелба. Дулото на пушката бе опряно върху дървен чатал и беше насочено към трасето за конни надбягвания, което се мержелееше сред облаците утринни изпарения. Той се чувстваше добре въпреки пощипването на хладния въздух. Усещането му беше познато. Бяха му поставили задача и той щеше да я изпълни. Не като задължение на обикновен наемник, а като майстор професионалист.

— Виктор — прозвуча в слушалките спокойният глас на Ричард.

— Слушам те, Ричард.

— Как се чувстваш?

— Добре.

— Студено ли ти е, пречи ли ти влагата?

— Не, Ричард, добре съм.

— Конете и жокеите излизат от тренировъчния център. След около трийсет и пет секунди ще бъдат на старта. Там ще получат последни указания от треньора. Стартът ще бъде даден петнайсет секунди по-късно, а след още седемдесет те ще бъдат в периметъра ти. Това устройва ли те, Виктор?

— Да, Ричард.

— Знаеш какво да правиш, нали?

— Да, Ричард.

— Благодаря ти, Виктор.

— Аз ти благодаря, Ричард.

Барселона, 6:50 сутринта

Боси, с навити крачоли и чаши с кафе в ръце, Никълъс Мартин и президентът на Съединените щати Джон Хенри Харис крачеха по мокрия пясък и наблюдаваха изгрева на слънцето над сините води на Средиземно море. Над малката и пуста плажна ивица се издигаха стръмни скали, които я скриваха от черния път, по който двамата бяха

стигнаха дотук. Според малко кръстче на картата се намираха на около двайсет и пет километра северно от Барселона — някъде между Коста Дорада на юг и Коста Брава на север.

Изолираното място им осигуряваше старателно изчислената пауза, която беше необходима на силите за сигурност, за да вдигнат безрезултатната блокада или поне да разхлабят обръча си, давайки глътка въздух на големия град, преди да се прегрупират, да променят тактиката и да повикат нови подкрепления. Бегълците възнамеряваха да използват тази пауза, за да се насочат към „Монсерат“. Защото втората блокада щеше да бъде безпрецедентна по своите мащаби и вероятно щеше да обхване цялата страна. Джон Хенри Харис не беше просто изчезнал гражданин, а потънал в неизвестност президент на САЩ, когото Сикрет Сървис, ЦРУ, ФБР, АНС и испанското разузнаване и полиция щяха да издирват докрай с неизтощима решителност. Блокадата нямаше да приключи, преди да бъде намерен, а това означаваше, че шансовете му, както и тези на Мартин, се приближаваха към нулата.

Мартин погледна назад. Високите скали смътно се очертаваха в утринния сумрак. Черният мерцедес беше паркиран на нещо като малка площадка в края на пътя, по който бяха дошли, а до него се виждаше фигурата на мъж на средна възраст, облечен в тъмен костюм. Мигел Балиус беше кореняк барселонец, който се беше прибрал в родния си град след дълги години, прекарани в Австралия. Благодарение на него бяха успели да се измъкнат от града, избягвайки многобройните полицейски проверки. Балиус познаваше всяка улица и избираше маршрута си с наистина гениална съобразителност. И се оказа най-подходящият изпълнител на плана на Мартин, допълнен и разработен от Деми.

Добраха се до „Рехенте Мажестик“ в пет без десет сутринта. Деми се насочи към рецепцията, а Мартин и Харис се шмугнаха в мъжката тоалетна до входната врата, където се измиха и останаха да чакат. Това, което Мартин предложи само на няколко крачки преди хотела, беше отчаяно смело като идея, но и положението им беше

отчаяно. Нямахме начин да оцелеят в града, в който всеки момент можеха да ги спрат за проверка на документите. Нямахме как и да го напуснат, тъй като испанските сили за сигурност контролираха всички транспортни терминали — въздушни, железопътни, автобусни и тези на метрото.

Идеята на Мартин се роди от реалността на ситуацията, в която се намираха — трябваше да останат извън огромната мрежа около тях, но същевременно и да стигнат до манастира „Монсерат“ най-късно до обед. Сценарият, който той предложи, би могъл да се окаже успешен — разбира се, при наличието на необходимата доза късмет и стриктното му изпълнение. Деми започна да го изпълнява в мига, в който мина през вратата на „Рехенте Мажестик“ и заговори с портиера. Според разказа ѝ на по-късен етап тя му бе обяснила следното:

— Имам среща с двама мои братовчеди, които рано сутринта пристигнаха с полет от Ню Йорк. Отидох да ги посрещна на летището, но се наложи да ги издирвам в продължение на половин час, защото бяха тръгнали да си търсят багажа не където трябва. Но така и не го откриха. По пътя насам попаднахме на нещо ужасно — някаква акция на полицаите, които проверяваха всички влизащи и излизащи от града. Чакахме повече от половин час да ни проверят документите.

— Властите издирват терористи, които се намирали в един от близките хотели, но успели да се измъкнат — информирал я портиерът. — Поне така чухме. Но издирването продължава и на това се дължи целият този хаос. Дълбоко съжалявам за неудобството, което са ви причинили.

— Вие нямате вина — великодушно го успокоила Деми. — Всички сме длъжни да помогнем, за да бъдат спрени тези хора. Но проблемът ми не е с терористите, а с моите братовчеди. Ще ви призная, че не ги харесвам особено. На всичкото отгоре са уморени и раздразнителни. Не са мигнали по време на полета, но въпреки това настояват да направят обиколка на града. Аз също съм уморена и искам да се наспя. Помислих си, че няма да е зле, ако им наема лимузина, която да ги разходи и да ги върне обратно по някое време вечерта. Възможно ли е това?

— Сега, в този час? — учудил се портиерът.

— Да, колкото по-скоро, толкова по-добре. Уредете някой да им донесе нещо за ядене, плюс кафе и минерална вода. Не искам да ме

будят, за да ги водят на закуска.

— Страхувам се, че това ще ви струва доста скъпо.

— Положението е такова, че разходите изобщо не ме интересуват. Пишете всичко на сметката ми.

— Добре, сеньора, ще имам грижата.

— О, и още нещо. Ако шофьорът знае начин да избегне продължителните проверки по пътищата... Разбирате ме, нали? Това би ги изнервило още повече и ще ги накара да се приберат в хотела. След което ще си го изкарат на мен — сякаш аз съм виновна за световния тероризъм.

— Лично ще поговоря с шофьора, сеньора.

— Благодаря ви, много ви благодаря. Нямайте представа колко много ми помагате.

След тези думи Деми понечила да се отдалечи, но после ѝ хрумнало още нещо.

— Извинете, че ви отнемам от времето, но днес в хотела ще се събере цялата ни фамилия. Присъствието на двамата братовчеди от Америка ще е голямата изненада. Надявам се на дискретност от страна на шофьора и вашите подчинени, за да не си развалим празника.

— Няма проблем, сеньора — поклонил се портиерът. — И за това ще се погрижа.

— Пак ви благодаря, сеньор. *Muchas gracias.*

* * *

Десет минути по-късно се появи Мигел Балиус със своята лимузина. Закуската, минералната вода и кафето бяха доставени. Деми целуна за сбогом братовчедата си Джак (президента), повтори същото с Харолд (Мартин), който успя да прошепне в ухото ѝ:

— Нито дума за „братовчедата Джак“ пред Бек или когото и да било друго!

— Бъди спокоен, глупчо — усмихна се тя и напомни на Джак да не сваля шапката си заради силното слънце, след което се разделиха. Тя отиде да поспи, а братовчедите поеха по трудния път, който въпреки блокадата в тяхна чест трябваше да ги изведе от града.

7:00 сутринта

Петдесет минути до изгрева. Никълъс Мартин отново огледа назъбените скали, търсейки униформени мъже, пръснати във верига. Нямахше никой. Очите му механично се насочиха нагоре, очаквайки хеликоптер или разузнавателен самолет. Но видя единствено пустия плаж с леките вълни, които покорно галеха краката им. Секунда по-късно насочи вниманието си към президента Харис.

— Скоро трябва да тръгваме — напрегнато прошепна той.

— Знам — кимна президентът, обърна се и закрачи към скалите и черната лимузина на Мигел Балиус. — Мислех си за Мериман Фокс, мистър Мартин. И какво да правим, ако все пак успеем да се доберем до „Монсерат“. Как да останем насаме с него, без да ни хванат, и как да го накараме да говори. Това е много важно, но е само част от всичко, което се случва. С ужас си давам сметка, че съм единственият човек от тази страна на оградата, който знае за коварния план. Ако нещо се случи с мен, онези мръсници спокойно ще пристъпят към неговата реализация. Няма никакво съмнение, че ще го направят. Преди известно време ви споменах, че времето е от решаващо значение, но не ви казах защо. Днес е събота. В понеделник трябва да съм във Варшава, където започва срещата на високо равнище на страните — членки на НАТО.

— Зная, сър. Има го във вестниците.

— Но не знаете какво планират за този ден моите така наречени „приятели“. То е част от причините, които ме принудиха да използвам вентилационните тръби на онзи мадридски хотел, за да дойда при вас. Не става въпрос единствено за Фокс и неговите проклети вируси, защото те ще влязат в действие след срещата на НАТО. — Президентът колебливо млъкна и очите му се забиха в лицето на човека до него. Явно все още не знаеше дали може да му се довери напълно.

— Продължавайте, господин президент — тихо рече Мартин.

— Добре, ще ви кажа — тръсна глава Харис. — По време на срещата на НАТО заговорниците планират убийството на френския президент и германския канцлер. Целта им е да ги заменят с хора, благосклонни към техните намерения. Не мога да кажа как ще го направят, не знам къде и кога ще се случи. Но без съмнение ще стане по време на срещата във Варшава, защото те искат голяма сцена. От мен поискаха да издам секретна заповед за ликвидирането на двамата лидери. Всъщност заповядаха ми. Отказах, но вече беше ясно, че ако не избягам, ще бъда елиминиран. По закон властта ще премине в ръцете на вицепрезидента, който е един от тях. По ужасна ирония на съдбата същото ще се случи и ако продължавам да съм в неизвестност. Заповедта ще бъде дадена, мистър Мартин. Свръхсекретна, в името на националната сигурност, подписана от действащия държавен глава.

— Исусе! — въздъхна Мартин.

— А аз съм лишен от възможността да съобщя за тази заплаха на хората, които могат да предприемат нещо срещу нея — добави с горчивина Харис. — Ако все пак се опитам да го сторя, моментално ще бъда засечен и неутрализиран. Хората, които ме издирват, ще научат за броени секунди къде точно се намирам и това ще бъде краят. В събота и неделя предстои годишната конференция на института „Нов свят“ — международна организация на авторитетни бивши политически лидери, бизнесмени и учени, която ще се проведе съвсем наблизо — в планинския курорт Арагон, на северозапад оттук. Конференцията е закрыта за външни лица, но на нея са поканени гости от различни обществени организации — например Световния икономически форум — които неизменно привличат протестиращи групи и представители на медиите от всички краища на света. Това от своя страна води до засилена охрана, която най-вероятно ще бъде поверена на испанските сили за сигурност. По програма аз трябваше да бъда гост оратор и щях да произнеса своето слово утре по време на сутрешната служба. Тя ще бъде водена от равин Давид Азнар, мой близък приятел, който живее в Херона, на един час път с влак. Именно той щеше да ме представи пред участниците в конференцията. Тръгнах за Барселона с надеждата да успея да се добера до Херона, да се появя в дома на Азнар и да му обясня всичко. А после с негова помощ да стигна до Арагон и да говоря на форума.

— За да съобщите на света какво се случва в момента — кимна Мартин.

— Точно така. Със сигурност е опасно от политическа и стратегическа гледна точка, но имайки предвид кои са тези хора и защо провеждат дискретната си среща на сравнително близко място при пълно отсъствие на медиите и най-главното — непосредствено преди срещата във Варшава — би било глупаво да не опитам. После обаче си дадох сметка за мащабите на операцията по издирването и осъзнах, че равинът несъмнено е под наблюдение и средствата му за комуникация вече са под електронен контрол. Следователно не мога да присъствам на конференцията в Арагон, на която той трябваше да ме представи лично. Горедолу по същото време ми стана ясно, че трябва да изчезна от улиците, където рано или късно щях да бъда заловен и отведен някъде, за да бъда ликвидиран. После попаднах на снимката ви в местния вестник и реших да се свържа с вас.

Приблжиха се на няколко крачки от лимузината. Мигел Балиус отвори задната врата. През рамото си беше праметнал хавлиени кърпи, с които те да избършат пясъка от краката си.

— Има голяма вероятност да е слушал радио или да е гледал новините по телевизията — кимна към него Мартин. — Възможно е дори да са излъчили описанията ни, макар че не ми се вярва. Едва ли биха рискували да бъдете разпознат. Но кой знае какво може да им хрумне? Ако този човек остане с впечатлението, че не сме тези, за които се представяме, от него може да се очаква всичко.

— Включително и да се обади в полицията?

— Да.

— Как беше разходката, господа? — попита с австралийски акцент Балиус и протегна ръка да поеме чашите за кафе. През отворената врата на лимузината се виждаше сиянието на включен портативен телевизор. Мартин беше прав — шофьорът наистина беше гледал новините.

— Хубав плаж — небрежно отвърна той. — Има ли нещо ново около събитията в града?

— Повтарят все едно и също, сър — отвърна Балиус. — Властите продължават да издирват терористите, които са успели да им се изплъзнат от някакъв хотел. И това е единствената информация. Явно някой им е наредил да си държат езика зад зъбите.

— Такива са времената — кимна Мартин и хвърли кос поглед към президента. В същия миг извън мобилният му телефон. Посегна да го включи, но президентът леко поклати глава.

Сигналът се повтори.

— Ами ако е Деми? — тихо подхвърли Мартин. — Ако плановете са се променили и фамилията е решила да се събере другаде?

Президентът изпусна въздуха от гърдите си. Ситуацията не му харесваше, но Мартин беше прав. Всичко можеше да се случи, но те в никакъв случай не биваше да губят връзката с Мериман Фокс.

— Обадете се, но само за няколко секунди — кимна той, после седна странично на задната седалка и пое кърпата от ръцете на Балиус.

— Деми? — натисна бутона за връзка Мартин.

— Какво става в Барселона, по дяволите? — ечна в мембраната нервният глас на Питър Фадън.

— Полицията издирва терористи — бавно и отчетливо отговори Мартин, извърнал се към Харис и Балиус с цел да го чуят. — Засекли ги в някакъв хотел, но те май са успели да се измъкнат. В момента проверяват всичко живо, дори пиле не може да прехвъркне. Градът е тотално отцепен. Ти още ли си в Мадрид?

— Да. По всичко личи, че онова, което започна тук, се е прехвърлило в Барселона.

— Какво искаш да кажеш?

— Разпитах най-малко двама служители на „Риц“, но никой от тях не е видял агентите на Сикрет Сървис да извеждат президента. Вчера сутринта са ги разпитвали за събитията от изтеклата нощ. По всичко личи, че с президента се е случило нещо, но никой не говори за това. После всички акредитирани към делегацията журналисти са били натоварени на самолета за Вашингтон. Предложили са им официалната версия, според която президентът е бил изведен от хотела заради терористична заплаха. В момента обаче Барселона е обект на вниманието на целия личен състав на испанското разузнаване. Явно там става нещо голямо. Дали наистина издирват терористи, или някой е отвлякъл президента, а те не искат да го признаят?

— Не питаш когото трябва — промърмори Мартин и хвърли кос поглед към Харис.

— Напротив, питам човек, който се намира в центъра на събитията и има нюх за подобни неща. Нямам предвид терористите, Ник. Мисля си за подкомисията на Парсънс и за Мериман Фокс.

Президентът вдигна ръка и рязко я прекара през гърлото си. После още веднъж и още веднъж. Това беше сигнал за незабавно прекъсване на разговора.

— Ще ти звънна при първа възможност, Питър — каза Мартин и натисна бутона за изключване.

Президентът се премести в тъмната вътрешност на лимузината.

— Вземете, сър — обади се Балиус и му подаде чиста кърпа.

— Братовчедът Харолд може да почисти краката си и в движение, Мигел — обади се с твърд глас Харис от вътрешността на колата. — Моля да тръгваме.

— Веднага ли?

— Да.

— Слушам, сър.

7:17 сутринта

Кракът на Балиус докосна педала на газта. Задните колела на мерцедеса забуксуваха по чакъла, после колата се понесе напред.

— Мигел? — подвикна на висок глас президентът и погледна през стъклото, което разделяше шофьора от пътниците на задната седалка.

Направи го, за да провери дали шофьорът може да го чуе без включването на системата за вътрешна връзка. Мартин стори същото веднага след като напуснаха „Рехенте Мажестик“ и пое по задните улици, но повторната проверка не беше излишна.

— Мигел? — повтори Харис, но човекът зад кормилото не реагира. — Телефонът! — извърна се към спътника си той.

— Разбирам — кимна с лека усмивка Мартин. — Сикрет Сървис знае кой съм и разполага с номера ми. В момента вероятно го засичат с помощта на комуникационен спътник.

— Дори нещо повече — отвърна с гримаса президентът. — От Агенцията за национална сигурност са прихванали разговора и вече са им посочили географските координати. Става в рамките на няколко секунди. Доколкото познавам хората си, те вече тичат към колите и скоро ще бъдат тук. Давам си сметка защо приехте обаждането. Не би трябвало да ви позволявам, но се надявам, че ще успеем да се измъкнем навреме.

— Обаждането не беше от Деми, господин президент — призна с въздишка Мартин.

— И аз така си помислих.

— Но също беше важно, защото дойде от журналист на „Уошингтън Поуст“. Той знае за подозренията на Каролайн Парсънс. Знае и за Мериман Фокс и доктор Стивънсън, дори е намерил клиниката в околностите на Вашингтон, където Фокс е лекувал Каролайн — рехабилитационен център „Силвър Спрингс“ в Мериленд. В момента този журналист се намира в Мадрид, господин президент. Разпитал е служителите във вашия хотел и твърдо не вярва в

официалната версия на Белия дом, според която сте били изведен тайно през нощта. Според него вие сте причината за активната дейност на испанското разузнаване в Барселона. Подозира, че сте отвлечен и Мериман Фокс има пръст в тази работа.

— Кой е този журналист?

— Казва се Питър Фадън.

— Познавам го, макар и не отблизо. Струва ми се свестен човек.

— Казах му, че ще го потърся отново.

— Няма как да стане.

— В такъв случай той пак ще ми позвъни.

— Не можем да рискуваме, мистър Мартин. Изключете си телефона. Ще оставим мистър Фадън да предполага каквото пожелае. Да се надяваме, че мис Пикар не е променила плановете си.

Черният път свърши и Балиус излезе на тясното асфалтирано шосе, което се виеше към далечните хълмове. Президентът изчака люшкането да престане и насочи поглед към малкия екран, вграден в облегалката пред него. По Си Ен Ен течеше репортаж за проливните дъждове в Индия. Харис погледа известно време, после натисна бутона за вътрешна връзка.

— Мигел?

— Слушам ви, сър.

— От приятели съм чувал, че някъде из околните планини имало манастир, който непременно трябва да се види — подхвърли с небрежен тон Харис.

Балиус потърси очите му в огледалото, на лицето му изплува горда усмивка.

— Сигурно имате предвид „Монсерат“, сър.

— Това ли беше името, братовчеде? — извърна се към Мартин президентът.

— Точно така, „Монсерат“.

— Искаме да отскочим дотам, Мигел.

— Разбира се, сър.

— Дали ще стигнем там до обед? Това ще ни даде достатъчно време да го разгледаме и да се върнем в града.

— Мисля, че е възможно, сър. Стига да не попаднем на поредните пътни заграждения.

— Защо полицията все още не е заловила тези хора? В акцията участват стотици полицаи, нима е толкова трудно? — В гласа на президента се долови лека нотка на раздразнение в рамките на обичайното за всеки турист. — Хората си имат и друга работа, а не само да висят непрекъснато по безкрайни опашки. На всичкото отгоре, едва преминали през една проверка, веднага се натъкват на друга!

— Съгласен съм с вас, сър.

— Никак не ми се ще да закъсняваме, Мигел — продължи в същия дух президентът. — Но аз съм убеден, че ще можеш да ги заобиколиш, както вече го направи.

— Благодаря за похвалата, сър. Ще направя всичко възможно.

— О, сигурен съм в това, Мигел. Абсолютно сигурен!

Барселона, 7:34 сутринта

— Въздушно наблюдение. Посоченият район е изоставен.
Повтарям: въздушно наблюдение, посоченият район е изоставен.

Хап Даниълс подскочи от острия глас на пилота, управляващ хеликоптера на специалните части. Миг по-късно се включи и вторият хеликоптер:

— Прието. Посоченият район е изоставен.

Очите на Хап останаха заковани в екрана, на който се виждаше сателитна снимка на крайбрежието в района на Барселона, направена от специалистите в АНС. На нея се виждаха градът, летището, извивките на река Льобрегат от планините към морето, пристанището и река Бесос на север, която течеше към Коста Брава. Пръстът му докосна някакъв клавиш и снимката се увеличи веднъж, втори, а след това и трети път. Изображението се фиксира върху координатите, които АНС бе получила след засичането на мобилния телефон на Никълъс Мартин. Мястото се оказа някакъв пуст плаж северно от Барселона.

— Полковник, говори Тигър-Едно — промърмори в микрофона си той, представяйки се с кодовото си име на командира на въздушната част. — Моля, наредете на водещия пилот да се издигне на височина петстотин метра и да направи по-широк оглед на района, а вторият да кацне и да инспектира конкретния терен.

— Разбрано, Тигър-Едно.

— Благодаря, полковник.

Даниълс изпъшка тихо и се облегна назад. Беше изтощен и дълбоко разтревожен, но най-много се ядосваше на себе си. Независимо от обстоятелствата той не би трябвало да допусне незабелязаното измъкване на президента. Той и никой друг. Беше непростима грешка.

Заобиколен от компютри и друга електронна техника, Даниълс седеше на шефското място в огромния черен джип на Сикрет Сървис, докаран със самолет от Мадрид. На седалката до шофьора седеше

първият му заместник Бил Стрейт с пушка, опряна на коленете. Отзад работеха специалистите по събиране и обработка на данни, които приемаха пристигащата информация от половин дузина разузнавателни централи. Всички се надяваха Мартин отново да използва мобилния си телефон.

Даниълс хвърли пореден поглед към екрана пред себе си, после извърна глава към Джеймс Маршъл и Джейк Лоу, които заемаха допълнителните седалки насреща. Двамата гледаха мрачно и мълчаха. Приличаха на изпаднали в затруднено положение бойци: силни и решени на всичко, но едновременно с това гневни и несигурни.

Тежката машина се носеше по улиците на Барселона, водена от две полицейски коли с включени сирени. Плътно зад нея се движеше блиндираният микробус на медицинския екип, охраняван от двама агенти на Сикрет Сървис. Процесията завършваше с три автомобила без отличителни знаци, във всеки от които имаше по четирима агенти.

На частно летище, разположено на двайсет километра северно от града, чакаше малък реактивен самолет на ЦРУ, изпратен от началник-кабинета на президента Том Кърън, който продължаваше да се намира във временния оперативен щаб, действащ на територията на американското посолство в Мадрид. Даниълс не знаеше накъде трябва да излети той в мига, в който президентът бъде качен на борда. Най-вероятните дестинации бяха Швейцария или Южна Германия.

— Вектор 4-7-7 — внезапно се обади един от експертите, млад кърдрос мъж.

— Какво? — рязко се завъртя Даниълс.

— 4-7-7, ново обаждане.

Даниълс светкавично превключи честотите, но техниката го изпревари. Специалното електронно оборудване вече засичаше сигнала и електронната карта на екрана моментално отрази новите координати.

— Сигурен ли си, че това е мобилният на Мартин?

— Да, сър.

Джейк Лоу и д-р Маршъл бързо настроиха честотите на своите слушалки.

Даниълс отново увеличи електронната карта, но този път насочи вниманието си към зелените хълмове на североизток от река Бесос.

Миг по-късно докосна слушалките си, сякаш искаше да усили сигнала в тях.

— Какво говорят, по дяволите?

— Това е само един глас, сър. На човек, който се обажда от Манчестър, Англия.

— Манчестър?

— Да, сър.

— Къде по-точно в Манчестър? — остро попита д-р Маршъл.

— Тихо! — извика Даниълс, без да се обръща конкретно към никого. Правеше всичко възможно да улови част от думите, които жужаха в слушалките.

Те принадлежаха на самотен мъжки глас, който говореше тихо, но настоятелно:

— *Alabamese. Albiflorum. Arborescens. Atanticum. Austrinum. Calendulaceum. Camtschaticum. Canandense. Canescens.*

— Какви ги дрънка тоя, по дяволите? — ечна гласът на Джейк Лоу в половин дузина слушалки.

— *Cumberlandanense. Flammeum.*

Хората в подвижния комуникационен център започнаха да се споглеждат. Недоумението на Лоу беше напълно оправдано.

— *Micronulatum. Nudiformum. Roseum.*

Гласът на Бил Стрейт наруши настъпилата тишина.

— Азалии! — извика той. — Някой изрежда имената на различни видове азалии!

— *Schlippenbachii!*

Мобилният телефон на Мартин внезапно утихна.

— Засякохме ли координатите? — обърна се Даниълс към оператора зад гърба си. В същия миг на екрана пред него отново изплува сателитната снимка. Върху нея имаше зацрихован сектор с диаметър от около осем километра.

— Той е някъде в този район, сър — обади се къдрокосият и леко премести мишката. Изображението се увеличи десет пъти. Оказа се, че в центъра на зацрихования сектор се намира ябълкова градина, пресечена от черен път. Новото, този път максимално увеличение улови малкото облаче прах след движещ се по пътя автомобил.

— Пипнахме ги! — обяви с усмивка операторът.

Гара „Шантили-Гувийо“, Франция, 7:44 сутринта

С куфар в ръка и сак за голф през рамо, Виктор се качи в първокласния вагон на бързия влак Шантили-Париж и намери свободно място до прозореца в предната част.

Десет минути по-рано беше платил сметката си в хотела и бе взел такси за гарата. По това време нещата бяха започнали да се успокояват. Патрулните коли, екипите за бързо реагиране и линейките отдавна бяха изчезнали зад завоя и летяха с пълна скорост към едно място, което той познаваше много добре — хиподрума „Сърцето на гората“.

— Остави оръжието и тръгвай! — беше заповядал гласът на Ричард в слушалките му. И той се подчини. Пушката М-14 остана на местопрестъплението — точно копие на онази, която полицията беше открила в наетия офис във Вашингтон преди четири дни. С нея той беше застрелял младия колумбиец с яке на нийоркските „Янкис“, който излизаше от Юниън Стейшън.

7:50 сутринта

Влакът се заклати и потегли. В същия миг Виктор видя патрулна полицейска кола да спира на паркинга и от нея да изскачат четирима униформени полицаи. За момент се стегна, очаквайки, че началник-гарата ще спре влака, а пътниците ще бъдат подложени на разпит заради убийството на двама жокеи на конната база в Шантили преди около час и половина. Престъплението е извършено от скрит в гората отличен стрелец, който улучи жертвите си с един-единствен изстрел, докато конете галопираха рамо до рамо. И двамата бяха улучени в главата. След което убиецът остави пушката си на местопрестъплението и спокойно изчезна в утринната мъгла, стелеща се над „Сърцето на гората“.

7:52 сутринта

Влакът набра скорост. Виктор се облегна в креслото и изпусна въздишка на облекчение. Ричард го беше уверил, че няма от какво да се безпокои. Посъветва го да не бърза, да изпие едно кафе и дори да закуси, без да привлича внимание. И се оказа прав, както винаги.

Той извърна глава към прозореца. И тук, както в „Сърцето на гората“, дърветата бяха започнали да се разлистват. Ярkozелени, трептящи от надежда за едно прекрасно лято. Обзе го чувство на лекота и безгранично щастие. Беше като момче, току-що навършило четиринайсет години, което с трепет очаква радостите на живота.

7:55 сутринта

Младежът зад волана на раздрънкания пикап рязко натисна спирачката, стреснат от оглушителен грохот и огромната сянка, прелетяла над него. Очите му инстинктивно се насочиха нагоре. В първия момент не видя нищо освен овоцните дръвчета на фона на синьото небе. После отнякъде изскочи полицейски хеликоптер, който се стрелна с гръмовен тътен над него и изчезна. Почти веднага се появи втори, който летеше толкова ниско, че вдигаше облаци прах.

— Какво става, по дяволите? — изкрещя младежът и извърна разширени от страх очи към двамата работници, притиснати на седалката до него.

В следващия миг на прашния път изскочиха две полицейски коли и се понесоха насреща им с бясна скорост. Други две се появиха отзад.

— Исусе! — изкрещя младежът и десният му крак натисна спирачката. Пикапът поднесе и спря сред прашните вихри, вдигнати от полицейските автомобили и двата хеликоптера, които бяха увиснали във въздуха. Единият беше съвсем близо до земята, а другият на петдесетина метра над него.

След броени секунди тримата пътници в пикапа лежаха по лице в праха, а униформените полицаи ги държаха на мушка с автоматите си.

Шофьорът предпазливо вдигна глава. Мъже с тъмни костюми и слънчеви очила слизаха от колите и бързо се насочваха към тях. После от овоцната градина се появи огромен черен джип, който бавно се приближаваше.

— Какво става, за бога? — ужасено прошепна младежът до него.

— Млък! — изкрещя широкоплещест полицаи и заби дулото на автомата си в слепоочието му.

Хап Даниълс слезе пръв, следван от помощника си Бил Стрейт. После на земята тежко стъпиха Джейк Лоу и Джеймс Маршъл. Хап се извърна да ги погледне и тръгна към пикапа.

Не беше в състояние нито да мисли, нито да вижда ясно какво става под облаците прах и оглушителния рев на хеликоптерите. Издаде кратка заповед в микрофона на яката си и хеликоптерите почти веднага се отдалечиха на двеста-триста метра встрани и горе-долу същата височина. Прахът започна да се сляга, грохотът намалая.

Лоу и Маршъл гледаха как Даниълс се приближава до пикапа, наднича в кабината и бавно я заобикаля. Миг по-късно ръката му направи повелителен жест и един от испанските полицаи се покатери в откритата каросерия. Последваха го двама от цивилните агенти със слънчеви очила и още един униформен.

— Точно там, сър — обади се по радиостанцията гласът на къдрокосия експерт, който беше останал в микробуса.

— Къде?

— Някъде в краката им.

— Ето го! — извика единият от цивилните агенти.

Лоу и Маршъл се втурнаха напред. Агентите помогнаха на Хап да се качи в пикапа и посочиха с ръце.

Мобилният телефон на Никълъс Мартин лежеше в кашон с маркучи, крайници и пръскачки за поливане. Беше най-отгоре. Сякаш някой беше минал покрай пикапа и го беше подхвърлил вътре, без да прави опити да го скрие.

За известно време Хап Даниълс не откъсваше очи от него, после изпусна тежка въздишка и се извърна. Нямахме смисъл да ругае, защото изражението на лицето му казваше всичко.

Играта продължаваше.

8:07 сутринта

Мигел Балиус натисна газта и мерцедесът започна да набира скорост. Бяха напуснали крайбрежието и се насочваха към планините. Малко по-рано бе избягнал полицейския пост, който проверяваше излизащите от Барселона коли. Стори го по най-елементарния начин — като пое в обратна посока. Така изминаха няколко километра, после отбиха по черен път близо до Палау де Плегаманс и завиха на север, използвайки изолирано междуселско шосе. Малко по-късно братовчедът Харолд попита как действа телефонът в лимузината, защото искал да се обади в чужбина. Мигел му обясни и той вдигна слушалката. Успя да осъществи връзка, замени няколко фрази с човека насреща, след което затвори и се обърна към братовчедата Джак. Няколко минути по-късно помоли за първото и последно спиране по време на пътуването — край прашна ябълкова градина. Братовчедът Харолд се облекчи зад някакъв пикап и побърза да се качи обратно.

Мигел Балиус вече беше изградил мнението си за клиентите, които го бяха наели. Беше ясно, че са средна ръка американци, които едва ли имаха нещо общо с издирваните от властите терористи. Те изобщо не отговаряха на стереотипите, свързани с това определение — не бяха мургави мюсюлмани, не изповядваха исляма и не излъчваха мрачната решителност на хора, готови да умрат за каузата си. Бяха просто изтощени от часовата разлика туристи, които предпочитаха да избягат от шумния град и да разгледат някоя по-отдалечена забележителност — например „Монсерат“, накъдето пътуваха в момента. Мигел напълно споделяше нежеланието им да висят сред задръстванията и да чакат с часове пред полицейските пропускателни пунктове. Освен това той не вършеше нищо незаконно. Работата му беше такава. След като клиентите не желяеха да чакат на опашки, той беше длъжен да се съобрази с това.

Погледна в огледалото. Клиентите му бяха насочили цялото си внимание към портативния телевизор, въпреки че би трябвало да се

наслаждават на панорамата. Какво толкова, сви рамене той. Това си е тяхна работа.

И наистина беше тяхна работа.

От начало до край.

Клиентите гледаха на живо репортаж на Си Ен Ен от Вашингтон. Изправена пред градините на Белия дом, млада репортерка запознаваше аудиторията с последния развой на събитията около спешната евакуация на президента от мадридския хотел „Риц“. Всъщност развой нямаше. Все още не беше ясно къде бяха отвели президента, липсваше информация за терористичната организация, която беше заплашила неговата сигурност. В същото време бе станало ясно, че пряко ангажираните в охраната му хора се намират в Барселона, където бяха изпуснали на косъм група заподозрени. В момента същата група била обект на мащабно издирване на територията на цяла Испания, чак до границата с Франция на север.

Репортажът свърши и на екрана се появиха обичайните реклами. Президентът натисна копчето за изключване на звука.

— Мисля си за покушенията, планирани във Варшава — въздъхна той. — При нормални обстоятелства щях да се свържа директно с лидерите на Германия и Франция и да ги предупредя за опасността. Но за съжаление не разполагам с подобен лукс. И все пак президентът на Франция и канцлерът на Германия трябва да бъдат предупредени на всяка цена за това, което ги чака във Варшава, но аз не знам как да го направя.

— Сигурен ли сте, че ще се случи именно във Варшава? — попита Мартин.

— Да. Те искат да го направят публично, предизвиквайки симпатии и съчувствие към Франция и Германия от всички посоки на света. В подобна ситуация няма нищо по-естествено от незабавни извънредни избори, което биха попречили на вътрешната съпротива срещу издигнатите от тях кандидати.

— Значи трябва да се опитаме да ги предупредим по начин, който не е свързан директно с вас — отбеляза Мартин.

— Точно така.

— Какво ще кажете за медиите? Нима лидерите на Франция и Германия няма да се вслушат в гласа на „Ню Йорк Таймс“, „Уошингтън Поуст“, „Лос Анджелис Таймс“, Си Ен Ен и останалите големи новинарски агенции?

— Кой ще им каже, аз ли? — контрира президентът. — В момента съм напълно лишен от средства за комуникация, вие също. Те вече разполагат със запис на гласа ви, тъй като приехте обаждането на Питър Фадън. Ще прослушват ефира не само за моя, но и за вашия глас. По едно време си помислих да използваме мис Пикар, но се отказах. На първо място никой няма да ѝ повярва, а ако започне да обяснява за какво става въпрос, таблоидите моментално ще надушат сензацията и ще обявят, че президентът е полудял и е избягал от собствената си охрана. В никакъв случай не бива да го допуснем!

— Ами ако го направи самият Питър Фадън?

— И за него се сетих. Той има достатъчно авторитет, за да получи вниманието на пресекретарите и на двамата лидери. Ще им съобщи, че разполага със строго секретна информация от най-високо място, и ще информира за предстоящите събития във Варшава. Ако го стори по този начин, положително ще го приемат на сериозно и ще се обърнат към съответните тайни служби. Проблемът е там, че не можем да се свържем с него, дори той да намери посредник, който да свърши работата още по-добре.

— Защото вече ме е търсил.

Президентът мрачно кимна.

— Всичките му електронни контакти — входящи и изходящи, ще бъдат контролирани, ще следят всяка негова стъпка. Сигурен съм, че е под неотстъпното наблюдение на Сикрет Сървис. Искрено му пожелавам да си остане в Мадрид и да не споделя с никого онова, което знае за Мериман Фокс, а също така и подозренията си относно моето изчезване. Ако стане агресивен, може да го арестуват и дори да го ликвидират. Следователно отново сме на първи квадрат, братовчеде. Признавам, че нямам абсолютно никаква представа какво да правим. Разполагаме с информация, която трябва да предадем на всяка цена, но не виждам как да го сторим.

Мартин понечи да заговори, но в същия миг нещо привлече вниманието му и той рязко се извърна към предната част на колата. Мигел Балиус напрегнато ги наблюдаваше в огледалото.

— Какво има, Мигел? — натисна бутона за вътрешна връзка Мартин.

— Нищо, сър — изненадано примигна шофьорът.

— Очевидно нещо привлича вниманието ти.

— Братовчед ви, сър — объркано отвърна Мигел. — Нещо в лицето му ми е много познато. — Очевидно смутен, че са го хванали, той все пак предпочете да отговори честно. — Сигурен съм, че съм ви виждал някъде — добави, обръщайки се към президента.

— Не виждам как би могло да се случи — отвърна с лека усмивка Харис. — Това е първото ми посещение в Барселона.

— Имам добра памет, сър — държеше на своето шофьорът. — Сигурен съм, че ще се сетя.

Той задържа още малко погледа си в огледалото, после се съсредоточи в шофирането.

— Нали не сте забравили какво им беше казала за нас братовчедката Деми? — подхвърли Мартин.

— Че сме малко шантави.

— Сега е времето да го покажем — кимна Мартин. — Кажете му го, преди да е разбрал кого вози.

— Какво точно да му кажа? — изгледа го озадачено Харис.

Вместо отговор Мартин натисна бутона за вътрешна връзка.

— Знаеш ли защо ти се струва познат, Мигел?

— Още работя по въпроса, сър.

— Е, можеш да спреш. Той е президентът на Съединените американски щати.

Харис усети как сърцето му се качва в гърлото. В следващия миг Мартин се ухили до уши, а Мигел Балиус втренчено ги наблюдаваше в огледалото. На лицето му бавно изплува усмивка.

— Точно така, сър.

— Не ми ли вярваш? — продължи да го притиска Мартин. — Моят братовчед наистина е президентът на Щатите, който се опитва да получи ден-два спокойствие, далеч от политическите си ангажименти. По тази причина настояваме да се държим далеч от полицейските блокади. Би било крайно опасно, ако някой разбере, че той пътува сам, без охраната си.

— Вярно ли е, сър? — попита Мигел и заби поглед в лицето на Харис.

Хванат натясно, президентът нямаше избор.

— Страхувам се, че ти успя да ни разкриеш, Мигел — промърмори той. — Това действително е причината, поради която държим да пътуваме по второстепенни пътища, далеч от магистралите.

Усмивката на Мигел се разшири.

— Напълно ви влизам в положението, сър. Радвам се, че ще имам какво да разказвам на внуците си. Ще им опиша подробно как съм ви возил до плажа, как съм ви помогнал да почистите пясъка от краката си и съм ви закарал до „Монсерат“, майсторски избягвайки хилядите пътни заграждения на полицията, издирваща терористи.

— Имаш внуци? — настръхна Мартин.

— Все още не, сър, но дъщеря ми е бременна.

— Моите поздравления, че ще ставаш дядо — отпусна се Мартин. — Но искам да те предупредя, че не трябва да казваш на никого за нашето пътешествие. Нито на дъщеря си, нито на съпругата си!

Мигел Балиус тържествено вдигна ръка.

— Имате думата ми, сър. Няма да кажа на никого. Мотото на моята компания е „дискретност“.

— През целия работен ден — усмихна се Мартин.

— Точно така, сър. През целия работен ден.

Мартин се облегна назад и погледна към президента. Изражението на Харис казваше всичко. Проблемът с Мигел беше решен, но събитията във Варшава и как да бъдат предупредени държавните ръководители на Франция и Германия бяха съвсем друга работа. За съжаление в момента не бяха в състояние да направят каквото и да било.

Хотел „Палас“, Барселона, 8:40 сутринта

Джейк Лоу и Джеймс Маршъл влязоха в четиристайния апартамент, ангажиран от началник-кабинета на президента Том Кърън, който все още действаше от американското посолство в Мадрид. Техниците на Сикрет Сървис бяха окупирали една от стаите и вече работеха за организирането на временен координационен център, който щеше да има пряка връзка с посолството в Мадрид и Белия дом. През последните двайсет и четири часа никой от двамата не беше мигнал. Бяха смъртно уморени, със зачервени очи и наболи бради. На всичкото отгоре от доста време насам не бяха имали възможност да говорят насаме. Двамата влязоха в малката всекидневна.

— Този кошмар продължава прекалено дълго — изръмжа Лоу в мига, в който затвори вратата след себе си. — Вдигам кръвно само при мисълта, че той винаги е един ход напред!

Маршъл свали сакото си и го преметна върху облегалката на близкия стол. После включи телевизора и потърси Си Ен Ен. Погледа известно време, след което стана, пристъпи към масата, на която беше сервирана лека закуска, и си наля кафе.

— Искаш ли?

— Не! — нервно отвърна Лоу, прокара пръсти през косата си и пристъпи към прозореца. В следващата секунда рязко се завъртя. — Той е решен да ни пречупи, разбираш ли?

— Няма да успее.

— Така мислехме и преди, помниш ли? — уморено въздъхна Лоу. — Но той стана президент. А сега се измъкна от „Риц“ и продължава да ни се изплъзва.

— Нека направим кратка рекапитулация — хладно отвърна Маршъл и седна на един от столовете с права облегалка, от който можеше да вижда телевизора. — Първо, той няма почти никаква възможност за електронна комуникация с когото и да било, без да бъде засечен. Още повече че вече знаем в кой географски район се намира. Към това трябва да прибавим и мащабите на издирването. Двамата с

Мартин може и да са игли в купа сено, но тази купа намалява непрекъснато, сламка по сламка. Всичко е въпрос на време, може би на часове. В крайна сметка сламките ще свършат и иглите ще лъснат на пода. Второ, вицепрезидентът вече пътува за Мадрид, където ще обсъди ситуацията с президента на Испания.

— Знам! — нетърпеливо го прекъсна Лоу. — Ще кацне след около час. Но какво общо има то с нашата ситуация?

— Много общо. Защото нашият уважаван президент, без да иска, ни предложи невероятен шанс да поставим вицепрезидента в центъра на глобалната война с тероризма. Той е изключителен в тази област, почти толкова добър, колкото и Харис. Защо трябва да държим в тайна неговото пристигане? Той е загрижен за войната с тероризма и обявява това на висок глас тук, в Испания, просто защото президентът го няма. Трябва да го доведем още днес следобед и да го пуснем на улицата без сако и по навити ръкави. Да му позволим да разговаря с обикновените граждани, да го покажем как се консултира с испанската полиция. Нека обяви пред света, че е горд да представлява Америка вместо президента. Нека подчертае, че президентът Харис се отнася изключително сериозно към терористичните заплахи и е твърдо решен да направи всичко възможно те да не попречат на пътуването му до Варшава, където трябва да произнесе реч. И да добави, че работи върху нея дори и в уединение. Имаме уникалния шанс да покажем на света, че вицепрезидентът е готов да поеме управлението на страната, Джейк. Това е шанс, който се появява веднъж на милион години! — По устните на Маршъл пробяга лека усмивка. — На всичкото отгоре се появява брoени часове преди да поеме царската корона заради някакъв нелеп инцидент...

— Забравяш Питър Фадън — загрижено подхвърли Лоу. — Той знае за Каролайн Парсънс и подозира нещо нередно в смъртта на Майк Парсънс. Знае и за Мериман Фокс, не вярва на официалната версия за изчезването на президента. Продължава да рови и аз очаквам неприятности с „Уошингтън Поуст“.

— Не съм го забравил, Джейк. Веднага след като инсталират обезопасения телефон, ти ще се обадиш във Вашингтон и ще поискаш да му сложат юздите. А що се отнася до президента, започвам да си мисля, че май ще е най-добре изобщо да не го открият — нито Хап, нито ЦРУ, нито испанските тайни служби.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че много се надявам преподобният Бек да е пръснал достатъчно трохи след себе си, за да накара Никълъс Мартин да хукне към „Монсерат“ с надеждата да се изправи срещу доктор Фокс. От снощния инцидент в хотела, обаждането на Фадън тази сутрин и малкия трик с телефона в пикапа можем да предположим, че той прави всичко възможно, за да ни заблуди. Причината може да бъде само една: президентът е с него. И двамата имат причини да търсят среща с Фокс и ако го направят, преди Хап да ги открие... — По устните на Маршъл отново пробяга усмивка. — Мартин ще изчезне, а ние ще получим тялото на президента, което ще превозим по въздуха до „тайното му скривалище“, където по фатално стечение на обстоятелствата той ще получи внезапен инфаркт или нещо друго. Доктор Фокс ще има грижата за максимално достоверна формулировка. Не мислиш ли, че така нещата ще се подредят далеч по-лесно?

Лоу отново насочи вниманието си към екрана. Репортажът на Си Ен Ен за някаква самолетна катастрофа в Перу беше последван от включване на живо от Барселона, където продължаваше мащабното издирване на терористи. Арестувани били двацет и седем души, очаквали се и нови арести.

Лоу изключи телевизора и се обърна към Маршъл. Капчици пот блестяха на челото му. Беше блед.

— Уморен съм, Джим. Уморих се да мисля. Позвъни във Вашингтон, а след това легни да поспиш — каза Лоу, без да отделя поглед от телевизионния екран. — Дори час сън ще ти бъде от полза, защото ни чака още много работа.

9:00 сутринта

Мигел Балиус погледна в огледалото, после отново насочи вниманието си към виещия се междуселски път — втория, по който пое през последните четирийсет минути, за да избегне полицейските заграждения. Бе взел най-простото решение — напусна магистралата още на първия изход и пое по тесните улички на предградията на Уластрел. След това хвана някакъв второстепенен път на юг, който отново ги изведе на магистралата за „Монсерат“. Втората полицейска проверка беше именно на този път, близо до градчето Абрера. В този случай Мигел обърна обратно, отби по тесния път към Олеса де Монсерат и продължи нагоре към планината. Маршрутът беше доста по-дълъг, но в замяна на това пътят беше спокоен и чист, без опасност президентът на Щатите и братовчед му да бъдат открити от силите на реда.

На лицето му се появи усмивка. Сутринта го бяха предупредили, че клиентите му са малко смахнати, и те наистина се оказаха такива. Но той беше возил далеч по-шантави от тях — рок- и кинозвезди, национали по футбол, известни тенисисти, мъже с чужди съпруги, жени с чужди мъже, хомосексуални двойки от двата пола и такива, които просто не знаеше как да определи. В сравнение с тях тези двамата бяха напълно нормални. Затова той прие играта им с удоволствие. Както беше казал братовчедът Харолд, това си беше „работа за цял ден“, а мъжът с олисяло теме и набола брада не беше президентът на Америка въпреки известната прилика. Самият Мигел нямаше нищо против да приеме ролята му — след като той бе решил да се представя за най-властния човек на света, избягал да си почине от тежките задължения.

Разбира се, през ума му мина и мисълта, че двамата може да са издирваните от полицията терористи. Особено след като настояха да избягват загражденията на всяка цена. Но той имаше достатъчно опит, за да прецени, че те никак не отговарят на общоприетите представи. Кой терорист ще наеме лимузина, ще се разхожда бос по пясъка с чаша

кафе в ръка и ще поиска да разглежда местните забележителности, представяйки се за президент на Съединените щати?

Очите му отново се насочиха към пътниците на задната седалка. Онзи, който се наричаше „братовчедът Харолд“, надраска нещо върху бележника с инициалите на фирмата и го подаде на „братовчеда Джак“ — същия, който се представяше за американския президент. Мигел отново се ухили и насочи вниманието си към пътя. На какво ли играят този път?

— Това е знакът на Алдебаран — обясни Мартин, подавайки бележника на президента Харис, и повтори обясненията на Деми в ресторант „Четирите котки“. — Червеникавата звезда, която оформя лявото око на съзвездие Бик. Според древните астролози нейното влияние носи щастие. Наричат я още...

— „Окото на Бога“ — изпревари го президентът.

— Но... — заекна от изненада Мартин.

— Откъде знам ли? — усмихна се Харис. — Аз съм учил в Оксфорд, мистър Мартин. Европейска история, а втората ми специалност беше теология. И двете науки обръщат внимание на знака на Алдебаран, макар и доста бегло. Разбира се, това не важи за моите професори, които бяха изключително взискателни и не пропускаха нищо. Според някои от тях знакът на Алдебаран бил използван от тайно общество на магьосници, които имали силно политическо влияние по време на Ренесанса, а и след него — може би в продължение на векове. Разбира се, това са само слухове и догадки, тъй като въпросното общество не е оставило никакви писмени документи за своето съществуване.

— Нека добавя още един слух от времето на Ренесанса — бързо се окопоти Мартин. — Да сте чували за „Завещанието на Макиавели“?

— Не.

— Говори се, че Макиавели е написал кратко продължение на прочутата си книга „Владетелят“ — започна Мартин, отново използвайки информацията, получена от Деми. — В него се споменава за тайно общество, чиито членове били хора с огромна власт. За да бъде членството им валидно, веднъж в годината те трябвало да участват лично в ритуални убийства. Идеята била, че груповото

престъпление обвързва силно и осигурява правото да се действа агресивно и безмилостно като група — всеки е сигурен в подкрепата на останалите. Това ги превръщало в доста страховита банда, тъй като повечето от тях имали голямо влияние.

Президентът внимателно го изслуша, очите му се присвиха.

— Но какво общо има това, включително знакът на Алдебаран, с...

— Използвахте термина „тайно общество на магьосници“ — прекъсна го Мартин. — Магьосници или вещици?

— Зависи кой отрязък от историята имате предвид.

— Да речем, че имам предвид настоящето, господин президент.

— Не ви разбирам.

— Знакът на Алдебаран е татуиран върху левия палец на Мериман Фокс. По всяка вероятност преподобният Бек има същата татуировка, но той има тежки нарушения на пигментацията и това може да се установи само след обстоен преглед. Такава татуировка е имала и Лорейн Стивънсън, личен лекар на Каролайн Парсънс. Деми твърди, че същото се отнася и за изчезналата ѝ сестра. Всички тези хора членуват в тайно общество на вещици и магьосници, които се разпознават чрез знака на Алдебаран. — Мартин замълча и погледна напред през дебелото стъкло. Мигел се беше съсредоточил в шофирането и с нищо не показваше, че ги чува. — Споменахте „силно политическо влияние“, сър. Ами ако между вашите „приятели“ и доктор Фокс има нещо повече? Което включва и вещиците? Ами ако „Завещанието на Макиавели“ не е измислено продължение на „Владетелят“, а нещо съвсем реално? И някаква затворена група хора го е превърнала в своя библия? Ами ако вашата „тайна общност на магьосници“ действително е съществувала някога. Ами ако съществува и сега? При това не само в Европа, но и във Вашингтон?

Харис дълбоко въздъхна, очевидно усетил тежестта на тези думи. Не само като човек, но и като президент.

— Според мен единствено доктор Фокс може да даде отговор на тези въпроси — мрачно рече той, после извърна глава. Изведнъж беше станал тъжен и някак вгълбен в себе си.

— Отиваме в „Монсерат“ с намерението да притиснем доктор Фокс — промълви след дълга пауза той. — През по-голямата част от живота си той е бил войник независимо от научните си експерименти,

свързани с разработката на различни оръжия. — Главата му рязко се завъртя, очите му се заковаха в Мартин. — От това, което съм чувал за него, той е силен и здрав, въпреки че наближава шейсетте. С твърд характер. По всяка вероятност е работил с години върху проклетия проект, за който искаме да го притиснем и който вече с положителност е готов. Защо мислите, че ще пожелае да говори? Според мен шансовете да не ни каже нищо са далеч по-големи. Защо би се съгласил да говори? Ако аз бях на негово място, със сигурност не бих казал нито дума. — В очите му се появи отчаяние. — Честно казано, мистър Мартин, не мисля, че сме готови да се изправим срещу такъв противник, дори да имаме късмета да го срещнем. Той просто ще се изсмее на въпросите ни.

— Много зависи къде и при какви обстоятелства ще му зададем тези въпроси, господин президент — тихо отвърна Мартин.

Хотел „Опера“, Мадрид, 9:22 сутринта

— Благодаря — кимна Питър Фадън, изписа името си на квитанцията към кредитната карта и кимна за сбогом на служителката зад гишето. После вдигна сака си и тръгна към изхода. Вече закъсняваше за самолета, който трябваше да излети за Барселона точно в единайсет.

Портиерът махна към стоянката на такситата. Първото от тях спря пред хотела, после внезапно потегли, без да вземе пътници. Фадън го изгледа учудено, а портиерът махна към следващото такси. Този път шофьорът спря, излезе от колата и хвърли въпросителен поглед към униформения мъж.

— Към летището — изпревари го Фадън, подаде му банкнота и влезе в колата, която бързо потегли.

Главно полицейско управление на Барселона, по същото време

Хап Даниълс и специален агент Бил Стрейт се чувстваха като всички останали агенти на Сикрет Сървис, долетели от Мадрид: изтощени физически и психически, гневни и раздразнителни от лудницата, която продължаваше вече двайсет и четири часа. Двамата имаха запазени стаи в хотел „Колон“ срещу катедралата, но предпочитаха да използват временното спално помещение в приземието на управлението, в непосредствена близост до оперативния щаб, в който трийсет и шест човека от градската полиция, испанското разузнаване, ЦРУ и Сикрет Сървис обработваха огромното количество информация. Хап Даниълс контролираше пряко тяхната работа.

— Двайсет минути — подвикна той. — Трябват ми не повече от дваайсет минути.

После направи знак на Бил Стрейт и тръгна към спалното помещение, обитавано от половин дузина агенти на Сикрет Сървис,

потънали в мъртвешки сън. Там възнамеряваше да прекарат тези скъпоценни двайсет минути.

Изчака помощника си да влезе, затвори вратата и тръгна към далечния край.

— Не става дума за мръсна игра, дело на терористи или чужди разузнавания — прошепна с напрегнат глас той. — Просто нашият президент се опитва да избяга.

— Не те разбирам, Хап — прошепна в отговор Стрейт. — Нали още в Мадрид обявихте, че е болен?

— Ако той е болен, аз съм трикрако магаре! — троснато отвърна Хап. — Измъкнал се е през вентилационните тръби на хотела, а после е свалил перуката, за която изобщо не сме подозирали, и най-спокойно е взел влака за Барселона! Тук е открил онзи Мартин и двамата са успели да се измъкнат от шибания хотел буквално под носовете ни! Това не може да бъде дело на болен, напротив — на умен и предпазлив човек, който прави всичко възможно да не бъде открит!

— Когато превъртят, хората правят какви ли щуротии, Хап. Включително и президентите.

— Нямаме сведения, че е превъртял. Знаем само това, което ни казаха Лоу и Маршъл. А то се базира на предположения, освен ако умишлено не пропускат нещо. Но при всички случаи целта им е да повярваме на тяхната версия.

— Тяхната версия?

— Да.

— Уморен си! — втрещено го погледна Стрейт. — Каж ми го отново, но след като си починеш половин час!

— Казвам ти го още сега!

— В такъв случай трябва да ми обясниш какво става, по дяволите!

В този момент агентът на близкото легло се закашля и се обърна на другата страна. Даниълс се огледа и направи знак на помощника си да го последва в мъжката тоалетна.

— Не знам какво става — прошепна той в момента, в който останаха сами. — Но непрекъснато си мисля за онова късно парти в мадридския дом на Евън Бърд. На него присъстваха куп хора, които Харис не очакваше да види, включително вицепрезидентът и почти цялото правителство. След разговора си с тях той изглеждаше по

съвсем различен начин. Не пророни нито дума по обратния път към хотела, а няколко часа по-късно избяга, осветявайки пътя си с кибрит, който бе взел от къщата на Бърд. После се свърза с Никълъс Мартин, за когото поиска информация от мен малко преди да започне тая история.

Даниълс си свали сакото и разхлаби вратовръзката си.

— Сега ще легна за двацет минути и ще затворя очи. Надявам се, че когато ги отворя, нещата ще изглеждат малко по-ясни. Междувременно ти излез навън, намери някое място, на което никой няма да те чуе, и се обади по мобилния на Емилио Васкес от централата на испанското разузнаване в Мадрид. Помоли го от мое име да постави под електронно наблюдение телефоните на Евън Бърд. Вероятно няма да му хареса, но ти му кажи, че ще ми направи лична услуга. Ако продължава да се опъва, му обясни, че ще му се обадя веднага след като се събудя.

— Мислиш, че Евън Бърд има нещо общо?

— Не знам. Дори нямам представа какво е то. Просто ми е любопитно да разбера с кого контактува и какво си говорят.

Мадрид, 9:30 сутринта

Питър Фадън гледаше с неவிждащи очи през прозореца. Почти не чуваше радиото, по което звучаха американски рок балади, в душата му се бореха възбуда и страх. Беше позвънил на Никълъс Мартин с дълбокото убеждение, че той знае нещо за изчезналия президент, за трагедията на семейство Парсънс и за показанията на Мериман Фокс пред подкомисията на Конгреса. Освен това Барселона — градът, в който се намираше Мартин, се беше превърнал в арена на най-мащабната полицейска акция в историята на страната, официалната версия за която беше „издирване на терористи“.

Беше разговарял с Мартин малко след седем, само преди около два часа. Разговорът така и не завърши, защото Мартин неочаквано го прекрати с обещанието да се обади при първа възможност. До този момент не го бе направил, а на трите му позвънявания се включваше гласова поща. Къде бе този човек? Какво, по дяволите, ставаше?

Ако подозренията му бяха верни и властите не издирваха терористи, а други хора, това все още не беше станало достояние на никой от колегите му. Което означаваше, че ако се добере до нещо, той щеше да получи шанс за ексклузивен репортаж за инцидент с политическо, а може би и историческо значение.

Въпросът беше как да се ориентира в ситуацията. Имаше предостатъчно професионален опит и знаеше, че ако се свърже с редактора си във „Уошингтън Поуст“, информацията му — поверителна или не — автоматично ще стигне до ушите на главния редактор. Което почти сигурно означаваше, че в журналистическите среди ще плъзнат слухове и вратите на ада ще се отворят. Но Фадън нямаше никакво намерение да се боричка с навалицата от жадни за сензация репортери и беше готов да вземе съответните мерки.

9:35 сутринта

Пред очите му се появи позната картина. Пътуваха по Кале де Алкала и всеки момент щяха да навлязат в прочутия Пласа де Торос — Площада на бикове, за да излязат на Авенида де ла Пас. Фадън добре познаваше пътя за летището. Беше идвал в Мадрид много пъти като европейски кореспондент на „Уошингтън Поуст“. Четири години в Лондон, по две в Рим и Париж, една в Истанбул. Отчитайки трафика, той пресметна, че ще стигне до терминала за по-малко от двайсет минути — точно навреме, за да хване полета на „Иберия“ за Барселона.

9:37 сутринта

Излязоха на Авенида де ла Пас и Фадън за миг затвори очи. Беше станал рано, за да говори с максимален брой служители на „Риц“ — сервитьори, камериерки, кухненски работници, нощни управители, охрана. После се прибра в стаята си и до четири часа записваше чутото. В шест и половина взе душ, резервира място в самолета за Барселона и се обади на Ник Мартин. Събраха му се едва два часа сън. Нищо чудно, че беше уморен.

Изведнъж таксито забави ход. Фадън отвори очи точно навреме, за да види как шофьорът завива по някаква пресечка.

— Хей, накъде тръгна? — рязко попита той. — Това не е пътят за летището!

— Съжалявам, сеньор — отвърна на развален английски шофьорът. — Но нищо не мога да направя.

— Защо?

— Заради тях — погледна в огледалото човекът.

Фадън се обърна. Зад таксито се движеше черна кола, в която имаше двама души с тъмни очила.

— Кой са тези, по дяволите?

— Съжалявам, сеньор, но трябва да спра.

— Да спреш ли? Защо?

— Съжалявам.

Таксито се залепи за тротоара. По радиото продължаваха да текат старите рок балади. Шофьорът изскочи навън и побягна, без да се обръща назад.

— Какво става?! — извика Фадън, пронизан от страх и мрачни предчувствия. Ръката му напипа ръчката на вратата. Изскочи навън в мига, в който черната кола спря зад таксито. Той хукна, без дори да погледне натам. След секунди изскочи на някаква пресечка и слезе на платното, без да се оглежда. Екна пронизителен вой на клаксон, последван от скърцане на гуми. Фадън направи странен пирует на върха на пръстите си и успя да заобиколи муцуната на синия микробус, който за малко не го блъсна. В следващия миг стъпи на отсрещния тротоар и се понесе към малък площад. Заобиколи някакъв фонтан и хукна по посипана с чакъл алея. Едва сега си позволи поглед през рамо. Мъжете тичаха след него. Бяха късо подстригани, облечени в джинси и тениски. Приличаха на американци и несъмнено бяха такива.

— Исусе! — изкрещя той и продължи да тича.

Пред очите му се появи алея с храсти от двете страни, която водеше към съседната улица. Той пое по нея с пламнали дробове. В дъното видя автобус на градския транспорт, от който слизаха пътници. Нямахме смисъл да се обръща, беше сигурен, че онези са по петите му. Напрегна последни сили и се понесе към автобуса, който беше на десетина метра от него. Очакваше всеки миг нещо да го удари по главата или да го препъне. Пет метра. Три. Вратите на автобуса започнаха да се затварят.

— Хей, почакай! — изкрещя той. — Почакай, за бога!

Вратата се отвори в момента, в който стигна до нея. Миг покъсно беше вътре. Вратата се затвори със съскане и автобусът потегли.

Манчестър, Англия, имение „Банфийлд“, Халифакс Роуд, 9:43 сутринта

Влажна мъгла тегнеше над ливадите. Дъждовни облаци се носеха над далечните хълмове. От височината, на която стоеше, Иън Граф виждаше завоя на реката, а зад гърба му се издигаше внушителната новопостроена сграда — хиляда и двеста квадратни метра бетон, стомана и стъкло, която изобщо не се връзваше със средновековната история на Англия и полегатите хълмове наоколо. Но фирмата „Фицсимънс и Джъстис“ имаше договор за оформяне на зеленото пространство, а не на къщата. Именно заради това той беше тук във влажната съботна утрин, тикнал под мишница рулото с окончателните планове. Искаше да огледа терена за последен път, преди отново да ги представи за одобрение на Робърт Фицсимънс (без участието на Никълъс Мартин), който от своя страна щеше да запознае с тях младата новобрачна и новозабогатяла двойка — мистър и мисис Банфийлд.

Граф вдигна яката си, потръпна от влагата и се отправи към къщата. В същия момент забеляза тъмносиния ровър седан в подножието на хълма и двамата мъже с шлифери, които крачеха към него.

— Мистър Иън Граф! — извика първият, едър, с гъста черна коса, побеляла на слепоочията. Това не беше въпрос, а по-скоро нетърпяща възражение заповед. Очевидно тези хора го познаваха.

— Да, моля?

Другият мъж беше висок, с посивяла коса. Докато се приближаваше, ръката му потъна в джоба на шлифера и изскочи навън с малък кожен портфейл.

— Джон Харисън от специалните служби — разтвори го той. — А това е специален агент Ръсел. Преди час и дваайсет минути вие сте позвънили от телефона в кантората си на мобилния телефон на човек, който се казва Никълъс Мартин.

— Да, така е. Какво се е случило с него?

— Защо го потърсихте?

— Аз съм му началник във „Фицсимънс и Джъстис“.

— Моля, отговорете на въпроса — промърмори агент Ръсел, продължавайки да се приближава.

— Потърсих го по негова молба. Ако се огледате, може би ще прецените какъв огромен терен трябва да оформяме. Азалиите трябва да доминират навсякъде сред многобройните цветни лехи. Той работеше върху ландшафтния план и ме помоли да му изпратя списък с имената на азалиите, защото не помнеше точно кой вид иска да използва. Аз го направих, набрах номера и му продиктувах имената.

— А какво стана след това?

— Връзката прекъсна. Опитах да го набера отново, но не успях.

— Казахте, че той ви е помолил да му се обадите — подхвърли агент Ръсел. — Това означава ли, че ви е позвънил с молба да му се обадите по-късно?

— До известна степен, да — кимна Граф. — Обадил се у дома с надеждата да ме намери, защото беше събота. Но аз бях в офиса и той е разговарял с икономката, която по-късно ми предаде молбата му.

— Вашата икономка, значи.

— Да, сър. Всъщност не знам защо ме е потърсил у дома. Той прекрасно знаеше, че ще бъда в офиса, тъй като сериозно изоставяме с този важен проект. — Ръката му направи жест, с който обхвана голямата къща и околните терени.

Агент Харисън му хвърли продължителен поглед, после очите му пробягаха наоколо.

— Земята е хубава, но не харесвам къщата. Стилът не се връзва.

— Напълно съм съгласен с вас, сър.

— Благодаря за времето, което ни отделихте, мистър Граф.

Агентите се обърнаха и закрачиха към колата си през разкаляния терен.

— Загазил ли е Мартин? — извика подире им Граф. — Има ли някакви проблеми с властите?

Отговор не последва.

Мадрид, 10:15 сутринта

Питър Фадън слезе от автобуса след две спирки, измина няколко пресечки пеша и хлътна в някакво кафене. Бързо влезе в тоалетната. На излизане хвърли поглед към служебните помещения и със задоволство установи, че кухнята има изход към задната уличка. Настани се на една свободна маса в ъгъла и си поръча кафе. От това място можеше да вижда входа на заведението.

Разполагаше с портфейла и паспорта си, с блекбъри и — поне засега, с живота и свободата си. Всичко друго — най-вече куфарът и лаптопът, останаха в таксито и по всяка вероятност вече бяха в ръцете на преследвачите му. Най-много се тревожеше за лаптопа, защото в него бяха всичките му записки: интервютата с хотелския персонал, сведенията за Мериман Фокс и Лорейн Стивънсън, информацията за вашингтонската клиника, в която бяха закарали Каролайн Парсънс, преди да я прехвърлят в Университетската болница, подозренията му относно полицейските действия в Барселона и съдбата на президента.

Но въпросът беше какво да прави оттук нататък.

В момента изпитваше силно желание да влезе във връзка с редактора си в „Уошингтън Поуст“, но си даваше сметка, че е невъзможно. Преследвачите му знаеха къде се намира, защото бяха подслушвали мобилния телефон на Мартин. Това означаваше, че са чули разговора им, а най-вероятно и са го записали. За съжаление те разполагаха и с номера на неговото блекбъри. Което обясняваше начина, по който го бяха открили в хотела, а също така и изтеглянето на първото такси пред входа. Явно шофьорът на таксито, което го качи, беше техен човек. Изпълнявайки заповедите им, той беше отбил в страничната уличка и го беше зарязал.

Тези хора без съмнение го държаха под наблюдение. Можеха да го засекат в момента, в който реши да използва устройството. В телефонния указател бяха номерата и имейл адресите на всички, с които поддържаше служебни или лични контакти — не само във Вашингтон, но и в представителствата на „Поуст“ по света. Имайки

предвид темите, които беше засегнал в разговора с Мартин — президента, подкомисията на Майк Парсънс и Мериман Фокс, тези телефони и електронни адреси със сигурност бяха поставени под наблюдение. Фадън нямаше представа кой го прави, но явно беше на много високо ниво. Номерът с такситата недвусмислено сочеше, че онези с късите подстрижки не са изпратени да си побъбрят с него.

Но най-важен от всичко беше проблемът с времето. Събитията се развиваха с изключителна бързина. Ако президентът бе в опасност, то тя бе абсолютно актуална. Което означаваше, че Фадън трябваше да открие начин да се измъкне от примката. Тоест — да запознае със състоянието на нещата някой, на когото имаше пълно доверие и който имаше достатъчно авторитетен, за да бъде чул.

10:22 сутринта

Фадън влезе в малко магазинче за цигари на няколко сгради от кафето. Огледа се и пристъпи към човека зад тезгяха — едър мъжага с пура в уста.

— Говорите ли английски?

— Малко — отвърна дебелият.

— Искам да си купя телефонна карта.

— *Si* — кимна онзи и тежко се изправи.

Световната здравна организация, Женева, Швейцария, 10:27 сутринта

Доктор Матунде Нгото, изпълнителен директор на Програмата за човешка генетика към СЗО, напусна рутинното съботно заседание на комисията и се насочи към офиса си на Ариа авеню. Мобилният му телефон зажува в момента, в който отключи вратата.

— Матунде — натисна копчето той.

— Здравей, Матунде, безпокои те Питър Фадън.

— Питър! — възкликна ученият и на лицето му изплува широка усмивка. Двамата с Фадън бяха много близки приятели. — В Женева ли си?

Телефонът мълчеше.

— Питър? — притисна го към ухото си Нгото. — Там ли си, Питър?

Замръзнал от ужас, Питър Фадън гледаше с разширени очи високия късо подстриган мъж, който стоеше на сантиметри от него. По неизвестни причини изведнъж му стана студено, макар че температурата на въздуха приближаваше трийсет градуса. Мъжът издърпа слушалката от ръката му и я окачи на вилката. Фадън смътно си спомни, че беше успял да се свърже със стария си състудент, който работеше в Женева. Остра болка в областта на десния бъбрек го прониза в момента, в който чу гласа на Матунде — болка, която приличаше на боцване с игла. Забеляза чадъра в ръката на мъжа и неволно вдигна глава към безоблачното небе. Нямахше никакви признаци, че ще завали.

10:30 сутринта

Никълъс Мартин разсеяно гледаше през страничното стъкло, докато Мигел Балиус ловко насочваше лимузината към средата на тесния мост. Водите на реката под него бяха буйни и мътни. Така изтече една минута, после още една. Погледът на Мартин изведнъж се проясни. Той извъртя очи към президента Харис и натисна бутона за вътрешна връзка.

— Мигел?

— Слушам, сър.

— Сигурно и друг път си ходил в „Монсерат“, нали?

— Да, сър, много пъти.

— Как изглежда?

— Как ли? Ами като цяло градче в планината, на около километър над долината. Древните му строители са били истински майстори.

Президентът усети, че Мартин събира информация за това, което им предстоеше, и рязко се приведе напред.

— Има много стари сгради, някои от тях на по няколко века — продължи да разказва Мигел с ентузиазма на екскурзовод. — Най-забележителните са базиликата, музеят, хотел-ресторантът, библиотеката... Дотам се стига или по пътя, или с помощта на специален лифт, който тръгва от дъното на долината. Зъбчата железница предлага достъп до самия връх, а планината е прорязана от туристически пътеки, които се пръскат в различни посоки. Някои от тях водят до древни параклиси, които в голямата си част са изоставени и разрушени. Според едно от местните поверия „планината се пресича от хиляда и една пътеки“. Няма да бъдете разочаровани, но ви предупреждавам, че мястото гъмжи от хора. Тук винаги е така. „Монсерат“ отдавна се е превърнал в туристическа атракция със своите религиозни светилища.

— Мисля, че имаме шанс да срещнем някои приятели тук — продължи обработката Мартин. — Спомена за ресторант. Що за място

е? Можем ли да обядваме там, или става въпрос само за павилион, предлагащ сандвичи?

— Не, не е павилион. Съвсем приличен ресторант с маси, столове и всичко останало.

— А дали предлагат безалкохолни напитки? Кока-кола, минерална вода? Питам, защото един от господата, които може би ще срещнем, е на специална диета и се нуждае от определени неща.

— Разбира се. Там се предлага всичко: кока-кола, минерална вода, кафе, вино, бира.

Президентът наостри уши. Мартин задаваше твърде конкретни въпроси, което означаваше, че е намислил нещо.

— А тоалетните наблизко ли са? — продължаваше разпита спътникът му. — Не бих искал да предложа нещо, което не отговаря на състоянието му.

Едва сега президентът разбра накъде бие Мартин — искаше да разбере дали има удобно заведение, където да се срещнат с Мериман Фокс, както и място наблизко, където да го отведат, за да разговарят насаме.

— Мисля, че да — кимна Мигел, без да отделя очи от пътя. — Тоалетната е отзад, близо до входа, през който доставят продуктите.

— Заден вход? — наостри уши Мартин.

— Точно така, сър.

— А близо ли е този заден вход до някоя от хилядите туристически пътеки, за които спомена? Ако решим да се поразходим, след като обядваме?

— Много сте прав, сър — отвърна с подчертан австралийски акцент Мигел, който очевидно се вживяваше в ролята на любезен домакин. Пътниците вече бяха забелязали, че акцентът му проличава единствено в мигове на вълнение. — Една такава пътека се спуска право надолу, към станцията на лифта, друга върви стръмно нагоре, към скалистите върхове. Малко встрани от нея се намира един от разрушените параклиси, за които ви споменах.

— Нарисува ни прекрасна картина, Мигел.

— Такава ми е работата, сър. Освен това „Монсерат“ е наистина чудесен. Поне за първите петдесетина посещения...

Мартин се усмихна, изключи връзката и се обърна към президента.

— Вече ви казах, че отговорите, които се надяваме да получим от Фокс, ще зависят от мястото и обстоятелствата, при които ще му зададем въпросите. Ако играем умно и извадим късмет, бихме могли да го изведем на пътеката към параклиса, сам. А после да преминем и към физически контакт.

— Продължавайте.

— Отиваме в „Монсерат“, ще се постараям Деми да ни открие. Тогава ще я помоля да ни уреди среща с Фокс и ще предложи ресторанта. Ако Фокс приеме, двамата ще влезем и ще си изберем маса в дъното. Междувременно вие вече ще сте там, на някоя маса близо до задния изход. Ще бъдете с голямата шапка, ще си поръчате нещо за пиене и ще държите главата си наведена. Той дори няма да ви погледне. И да го стори, няма да ви познае. Ние с Фокс ще седнем, ще разгледаме менюто и в продължение на няколко минути ще мълчим. Ще му кажа, че не се чувствам удобно на обществено място и предлагам да се поразходим. Вратата ще е наблизо, може би със съответната табела. Ще питам сервитьора накъде води тя. После ще питам Фокс има ли нещо против. Ако има и други хора с него, той вероятно ще се съгласи, тъй като ще е любопитен да разбере какво знам. Ще станем и ще излезем през вратата. Трийсет секунди по-късно вие ще тръгнете след нас. По това време ние вече ще сме на пътеката, нагоре към параклиса.

— Защо мислите, че ще тръгне с вас, просто ей така?

— Защото ще иска да разбере какво знам. Няма причини да подозира нещо друго. „Монсерат“ е негов избор, а не мой. Ако е нервен, ще му предложи да ме обискира за подслушвателна апаратура.

Президентът замислено го погледна.

— Добре. Всичко протича според плана и вие сте на пътеката, сами.

— Виждаме ви, че идвате. Ще му предложи да влезем в параклиса, за да не ни безпокои никой.

— А ако откаже? Вече ви казах, че е бил професионален войник през по-голямата част от живота си. Едва ще направи нещо, което не му е по вкуса.

— Този път ще го направи.

— Откъде знаете?

— Няма да има друг избор.

Президентът отново го огледа, понечи да каже нещо, после се отказа.

— Добре — кимна той. — По-нататък?

— Някога сте работили във ферма, нали?

Харис кимна.

— Случвало ли ви се е да държите прасе или теле, докато ветеринарят му поставя инжекция?

— Да.

— Справяхте ли се?

— Да.

— И сега ще бъде горе-долу същото. Пак ще сме двама — ветеринарят и гледачът. Страхувам се, че ще се поизцапате.

— Нямам проблеми с този вид дейност, дори и в тази ситуация — отвърна президентът и наклони глава. — Но все още не мога да разбера какво искате да направите. Не разполагаме с никакви лекарства, нито пък със спринцовки. Но дори и да разполагахме, времето няма да ни стигне...

— Ресторантът, братовчеде. Това, което ни е нужно, ще бъде или на масата, или в менюто.

10:37 сутринта

Намираха се на двайсет минути път от Барселона и се движеха на северозапад по автомагистрала А-2. Микробусът беше бял, зад волана седеше едър мъж на име Рафаел. На страничните врати с големи черни букви беше изписано: Бенедиктински манастир „Монсерат“.

Преподобният Бек и Лучана бяха заели седалката зад Рафаел, а Деми беше на третия ред, оставила фотоапарата и чантата с оборудването до себе си. Тя гледаше през прозореца и се опитваше да не мисли за Никълъс Мартин, за президента и това, което беше направила. Или по-скоро за това, което беше решила да направи.

След конфронтацията в Малта беше ясно, че и Фокс, и преподобният Бек са доста разстроени. А самата тя изпитваше сериозни опасения, че това ще развали отношенията ѝ с Бек или напълно ще ги прекрати. Така си беше помислила и след внезапното му напускане на острова, но по-късно портиерът ѝ бе съобщил, че свещеникът ѝ поднася своите извинения и я кани в Барселона.

Малко след като се появи в хотелския му апартамент и беше представена на Лучана, преподобният я изненада с разкритието, че интересът ѝ към него не се дължи на религиозната му дейност, а на връзките му с обществото „Алдебаран“ — истинската тема на бъдещата ѝ книга, която нямаше нищо общо с илюстрираното есе за „духовниците, обслужващи изтъкнати политици“. И нещо повече; Бек заяви, че знае истинските причини за желанието ѝ да се включи в европейската му обиколка — а именно предстоящата годишна среща на тайното общество.

Но вместо да я помоли да си тръгне, той я изненада още веднъж. Оказа се, че е говорил за нея със старейшините и те се съгласили да я допуснат на откриването на срещата, включително и да направи снимки. Фактически в дейността на организацията нямало нищо лошо и нейните ритуали на този етап от историята нямало смисъл да бъдат секретни.

Но всичко това си имаше цена: Никълъс Мартин.

— Както вероятно вече подозирате, доктор Фокс е член на тази общност — беше й казал Бек. — Понастоящем той се намира в манастира и се подготвя за общото събрание. Все още е дълбоко разстроен от разговора си с Мартин по повод показанията му пред комисията във Вашингтон. И силно се надава да изясни този въпрос, преди медиите да го надушат.

В „Монсерат“ Бек щял да им уреди срещата, към която Мартин несъмнено се стремял.

— В противен случай нямаше да ви последва в Барселона и да ви покани на обяд в „Четири кетки“. Явно се е надявал да му уреди срещата с Фокс.

Деми с мъка успя да скрие изненадата си от факта, че Бек знае за срещата й с Мартин. От друга страна, беше доволна, защото желанието му да уреди среща между Мартин и Фокс отговаряше на онова, за което я беше помолил Мартин. А мнението му, че нейният интерес към тайната организация е чисто професионален, също я устройваше.

В онзи момент Деми Пикар все още не знаеше, че има и втори човек в компанията на Мартин. И този втори човек бе президентът на Съединените щати.

Главно полицейско управление на Барселона, временен комуникационен център, 10:45 сутринта

Хап Даниълс отвори очи след дващсетминутна дрямка, надяна слушалките и потърси с очи Бил Стрейт. Нямаше търпение да разбере дали помощникът му се бе свързал с централата на испанското разузнаване в Мадрид и им бе предал молбата за подслушване на телефоните на Евън Бърд. В същия миг в слушалките му прозвуча познат глас:

— Хап, обажда се Роли.

Роланд Сандовал беше началникът на личната охрана на вицепрезидента Хамилтън Роджърс. Даниълс вече беше получил информацията за тайния полет на Роджърс до Мадрид. В момента той би трябвало да е в посолството при началник-кабинета Том Кърън и двамата вероятно обсъждаха предстоящото посещение при испанския министър-председател, на което щеше да бъде обсъдено изчезването на президента Харис.

— Слушам те, Роли.

— Току-що уредихме полета на вицепрезидента до Барселона. Ще кацне при вас в тринайсет часа и ще направи едночасова обиколка на района.

— Обиколка на района ли? Защо точно сега, по дяволите?

— По нареждане на началник-кабинета. Целта е да се демонстрира загрижеността на САЩ за борбата с тероризма, въпреки че държавният глава се намира в неизвестност. Веднага след обиколката той ще се върне в Мадрид, ще пренощува в дома на Евън Бърд, а утре ще се срещне с министър-председателя на Испания.

Даниълс прехапа език и замълча, изчаквайки да премине гневният му пристъп. Когато най-сетне проговори, думите му прозвучаха кратко и ясно.

— Добре, Роли. Ще имаме грижата. Благодаря, че се обади.

— Аз ти благодаря, Хап.

Връзката приключи със звучно прищракване.

— Мамка му! — изруга под нос Даниълс. За какво му е на вицето да прави обиколка на района? Това означава плътно присъствие на медиите, със звук и картина. На всичкото отгоре веднага се връща, за да спи у Бърд. Не, тук има нещо гнило. Нещо много гнило!

Отново потърси с поглед Бил Стрейт. Сега вече подслушването на Бърд ставаше повече от наложително.

— Хап — обади се гласът на заместника му в слушалките.

— Къде си?

— В барчето. Имаш ли време за чаша хубаво испанско кафе?

— И още как! — изръмжа Даниълс и понечи да свали слушалките. Но в същия момент в тях прозвуча друг глас.

— Агент Даниълс? — попита мъж с подчертано английски акцент.

— Да.

— Специален агент от МИ5 Харисън, обаждам се от Манчестър, Англия. Току-що разпитахме Иън Граф, началника на Никълъс Мартин. Според него тази сутрин Мартин се е свързал с него чрез икономката му и е помолил да му се обади по спешност на мобилния телефон. Искал някакъв списък с имена на различни видове азалии.

— Какво означава „чрез икономката му“?

— Потърсил е шефа си у дома му. Самият Граф е учуден, защото според него Мартин би трябвало да знае, че по това време може да го открие направо в офиса.

— Но как, по дяволите, го е направил Мартин? — нервно попита Даниълс. — Ако е използвал мобилния си телефон, щяхме да го засечем за броени секунди! Обществен телефон ли е използвал?

— Не, сър. Допуснал е сериозна грешка, използвайки мобилния телефон на агенция за коли под наем, „Лимузини Барселона“. В момента една от тези лимузини е наета от мистър Мартин и неговия спътник. Взела ги е от хотел „Рехенте Мажестик“ малко преди седем сутринта.

— Знаем ли къде се намира колата?

— Не, сър. Но разполагаме с описанието ѝ, контролните номера и мобилния ѝ телефон.

— Надявам се, че не сте се представили на хората от агенцията.

— Разбира се, че не, сър. Информацията получихме чрез мобилния оператор, който обслужва въпросната агенция.

— Благодаря, МИ5. Отлична работа. Приемете нашите дълбоки и искрени почитания.

— Удоволствието е наше, сър. Ако имате нужда от още нещо, не се колебайте да ни потърсите.

Даниълс записа номерата на лимузината и затвори. Това беше пробивът, на който се беше надявал. Сега въпросът беше как да процедира отгук нататък. Ако сподели току-що чутото с когото и да било — със собствените си хора, с ЦРУ, с испанското разузнаване или с полицията, Джейк Лоу и Маршъл ще го научат за броени секунди. Но, от друга страна, ако някой от британското разузнаване се заинтересува защо не се вземат мерки по техния сигнал, размерите на скандала ще бъдат огромни. Трябваше му време за размисъл. За задълбочен и спокоен размисъл. Нещо трудно постижимо в претъпканото помещение. В крайна сметка Даниълс реши да се присъедини към Бил Стрейт в барчето за чаша испанско кафе.

10:55 сутринта

Мигел Балиус беше насочил вниманието си към пътя. В момента пресичаха малко селце. Не след дълго започваше стръмното изкачване към „Монсерат“.

— Имаш ли карта на Барселона и околностите, Мигел? — прозвуча гласът на братовчедата Харолд.

— Да, сър. В джобчето на облегалката пред вас.

Погледна в огледалцето да се увери, че братовчедът Харолд е намерил картата, след което отново насочи очи към пътя. Ако нямаше пътни заграждения или някаква катастрофа, най-много след четирийсет минути щяха да стигнат до манастира. Освен ако клиентите не променяха намеренията си, след като разгледат картата.

— Тук, тук и тук — посочи Мартин. Картата лежеше на седалката между двамата, а той защриховаше посочената зона с химикалката си. Тя представляваше периметъра, в който испанската полиция и Сикрет Сървис щяха да ги търсят. Прегрупирането на силите им със сигурност беше завършило и издирването беше в ход с пълна сила. В него най-вероятно участваха два пъти повече въоръжени мъже в сравнение с началото на операцията. Всички те щяха да действат в рамките на защрихованата зона, която щеше да бъде проверявана метър по метър и тотално изолирана от света. Този път номерът от изтеклата нощ с връщането обратно нямаше как да мине. По тази причина Мартин си позволи да използва мобилния телефон на лимузината, за да се обади в Манчестър на Иън Граф.

Направи го, тъй като очакваше още едно обаждане от Питър Фадън и му беше нужна маневра за отвлечане на вниманието. Беше наясно, че ако АНС не го засече още по време на разговора, това ще стане в най-скоро време.

Обърна се към Харис и го погледна в очите.

— Английското разузнаване вече трябва да е открило и разпитало Иън Граф — започна той. — Следващото им действие е да проследят обаждането в дома му и да стигнат до мобилния телефон на тази кола. Когато позвъних, хранех надеждата, че вече ще сме стигнали манастира и Мигел отдавна ще пътува по обратния път. Обясненията му щяха да бъдат съвсем невинни — просто сме го помолили да ни остави в някое от селата по пътя, след което сме го освободили. Би могъл да назове името на всяко от онези пет-шест населени места, през които минахме. Разбира се, като спазва фирменото правило за дискретност.

— Може би са открили вашия мистър Граф доста късно — подхвърли президентът. — Досега не се е случило нищо, което означава късмет за нас.

— Но все още не сме стигнали до манастира — поклати глава Мартин. — Ако са решили да се свържат с Мигел, вероятно ще го направят по личния му мобилен телефон. Ние няма как да знаем дали го търсят тайните служби или жена му, а когато ни обкръжат, вече ще бъде късно.

— До този момент той не е използвал личния си телефон.

— Вероятно са решили да не му казват. Просто пускат номера и описанието на колата по радиото и чакат. Ще отнеме малко повече време, но в крайна сметка ще ни хванат.

— Какво предлагате?

— Или да го освободим веднага и да се опитаме да стигнем до Монсерат по друг начин, или...

— Или какво?

— Или да му кажем, че се е случило нещо и да поискаме помощта му. И двата варианта са опасни. В наша полза могат да действат само личните симпатии на Мигел и политиката на фирмата.

Президентът погледна към стръмните хълмове и натисна бутона за вътрешна връзка.

— Мигел?

— Да, сър.

— Колко ни остава до манастира?

— Около половин час, ако не се натъкнем на проверка или други препятствия.

— Това колко прави в километри?

— По този път около трийсет, сър. Повечето от тях са изкачване.

— Благодаря.

Президентът изключи връзката, пое си въздух и погледна към Мартин. Беше мрачен и напрегнат.

— Струва ми се свестен и откровен човек. Познава местността, пътищата и хората. Владее и тънкостите на езика, които на мен ми убягват. При създалите се обстоятелства имам чувството, че по-скоро ще ни помогне, отколкото навреди.

Барселона, 11:05 сутринта

Въоръжен с информацията от МИ5 за телефонното обаждане на Мартин и фалшивата визитна картичка, която винаги му беше под ръка за „специални случаи“, Хап Даниълс слезе от таксито, плати на шофьора и го изчака да потегли. После се обърна и тръгна към приличащата на гараж постройка, където се помещаваше фирмата „Лимузини Барселона“.

В барчето на полицейското управление Бил Стрейт го бе информирал за разговора си с Емилио Васкес от централата на испанското разузнаване в Мадрид, на когото беше предал молбата на Хап за електронно наблюдение на къщата на Евън Бърд.

— Сигурно има нещо общо с операцията, която тече в момента — бе заявил Васкес с равен, лишен от емоции глас — по-скоро като констатация, отколкото като въпрос.

— Да.

— След като Тигър-Едно го иска в тази ситуация, значи ще бъде направено.

— *НО!* — бе отсякъл Стрейт.

— Естествено, че *НО* — все така безстрастно бе отвърнал Васкес. *НО* означаваше „неофициално“. Телефоните на Бърд щяха да бъдат подслушвани без официална заповед, а хората, ангажирани с тези действия, категорично щяха да отрекат, че са го правили.

Веднага след това Хап бе допил кафето си и бе излязъл. На Стрейт бе обяснил, че ще се поразходи, за да си проветри главата. В случай на нужда да го търсят на служебния блекбъри или на пейджъра. Бе изминал три преки пеша, преди да свие в някаква странична уличка и да спре такси. Сега той изведнъж си даде сметка какво е изпитвал президентът, докато е пълзъл по вентилационните тръби на хотел „Риц“, отчаян от мисълта, че не може да се довери на никого. В момента същото чувство изпитваше и той. Не можеше да се довери на Бил Стрейт, нито пък на някой друг от Сикрет Сървис, въпреки че

познаваше хората си като петте пръста на ръката си. Знаеше, че са свестни, но не можеше да бъде стопроцентово сигурен.

Със сигурност знаеше друго: не можеше да се довери на началника на кабинета Том Кърън, на президентския съветник Джейк Лоу и на съветника по националната сигурност д-р Маршъл. Никак не му харесваше и опортюнистичното поведение на вицепрезидента, който бе решил да отскочи до Барселона за двайсетминутно позиране пред медиите, след което веднага да се върне в Мадрид, за да нощува в дома на Евън Бърд. Този акт автоматично го поставяше в списъка на хората, на които Хап Даниълс не можеше да се довери.

Замисли се и за останалите, присъствали на късния прием в дома на Бърд: държавния секретар Дейвид Чаплин, министъра на отбраната Терънс Лангдън, председателя на Съвета на началник-щабовете, генерал Честър Кийтън.

— Боже мили! — прошепна полугласно той. — Нима всички тези хора действат заедно?

Но за какво? И какво бяха поискали от президента, та да не му оставят друг избор освен бягството?

11:10 сутринта

Ромео Д. Браун
Частен детектив
Лонг Айланд, щата Ню Йорк

Мениджърът на „Лимузини Барселона“ Бето Наманс беше 40-годишен, с любезни обноски. В момента той въртеше визитната картичка между пръстите си и изучаваше Хап Даниълс, седнал на елегантния стол с хромирани крачета и кожена тапицерия срещу бюрото му.

— Доколкото разбрах, вие разполагате с мобилния телефон и номера на една от нашите лимузини — каза той на безупречен английски.

— Точно така — кимна Даниълс. — Получих ги от охранителна фирма, която разследва застрахователни измами. Според нашата

информация в тази кола се намира човек, когото издирваме. Задачата ми е да го открия и да му предложи доброволно завръщане в Щатите, където го чака съдебен процес. Ако откаже, ще се обърнем към испанските власти с молба за неговото арестуване.

— А как се казва този човек?

— Мартин. Никълъс Мартин.

Наманс се завъртя заедно със стола си, написа нещо на клавиатурата и вдигна очи към екрана.

— Съжалявам, сър — обяви секунда по-късно той. — В лимузината, която посочихте, няма клиент на име Никълъс Мартин.

— Няма ли?

— Не, сър.

— Този отговор никак не ми харесва — обяви с твърд глас Даниълс.

— За съжаление не мога да ви предложа друг — отвърна с лека усмивка Наманс. — Страхувам се, че това е всичко, с което мога да ви помогна.

Хап въздъхна, погледна към вратата и подръпна ухото си.

— А ако се обърна за помощ към испанското разузнаване?

— Отговорът ще бъде същият. Съжалявам.

— Ами ако получите официално писмо, в което се настоява да представите списък на клиентите си през последните две години? Имена, адреси, къде са били наети, кой ги е возил, за колко време и на кои адреси са пребивавали?

— Не съм сигурен, че това би било законно — отвърна Бето Наманс, но в очите му се мярна несигурност.

— Имате ли желание да проверите дали е така? — незабавно го притисна Даниълс.

Три минути по-късно той напусна офиса на „Лимузини Барселона“. Наманс му предостави три имена: братовчедът Джак, братовчедът Харолд и Деми Пикар. Жената беше поръчала лимузината малко преди седем сутринта и бе пожелала разходите да бъдат включени в сметката ѝ в хотел „Рехенте Мажестик“.

11:15 сутринта

Изправен на крачка от счупената маса в ъгъла на полусрутената каменна мелница, Мигел Балиус ги гледаше с разширени от смайване очи. Покривът над главата му беше пробит, на крачка от мястото му бучеше и се пенеше буйна планинска река.

— Всичко е наред, Мигел. Дишай дълбоко и ще ти мине. Тук няма лоши хора.

Облегнат в другия край на същата маса, братовчедът Джак говореше тихо, но убедително. Беше свалил очилата, които носеше през цялото време на пътуването, а косата му изведнъж се беше сгъстила разбира се, благодарение на перфектно изработената перука, която Мигел виждаше за пръв път. По този начин, излизайки от лимузината, братовчедът Джак внезапно се беше превърнал в човека, когото целия свят познаваше като президента на САЩ.

— Дискретност, Мигел, нали помниш? — обади се братовчедът Харолд, изправил се на крачка зад гърба му.

— Да, сър, дискретност — кимна Мигел, продължавайки да се блещи в човека срещу себе си. По молба на братовчедите той беше отбил от шосето и колата заподскача по черния път през гората, за да стигне до пенливия поток, на брега на който се издигаше мелницата, хижата или бог знае какво. По всичко личеше, че клиентите изгаряха от нетърпение да се разходят из испанските гори — точно както го бяха направили ден по-рано на средиземноморското крайбрежие. Отначало молбата им изглеждаше точно толкова странна, колкото и поведението им като цяло, но после братовчедът Джак слезе от лимузината с коса и без очила, за да обяви:

— Мигел, моето име е Джон Хенри Харис и аз съм президент на Съединените американски щати. Човекът с мен се казва Никълъс Мартин. Нуждаем се от помощта ти.

— Какво мога да направя за вас, сър? — простичко попита Мигел без миг колебание.

Барселона, хотел „Рехенте Мажестик“, 11:20 сутринта

Ромео Д. Браун
Частен детектив
Лонг Айланд, щата Ню Йорк

Портиерът внимателно разгледа картичката, която му подаде Хап Даниълс и попита:

— Застрахователна измама?

— Да, в Съединените щати.

Човекът кимна.

— Мис Пикар е гост на хотела. Днес сутринта поръча лимузината за двама мъже, които нарече свои братовчеди. Току-що бяха пристигнали от Ню Йорк, недоспали и доста уморени от часовата разлика. По тази причина пожелаха да направят една обиколка на Барселона.

— Единият беше по-възрастен и почти плешив, нали? А другият — доста висок и около трийсетте.

— Да.

— Къде е в момента мис Пикар?

— Струва ми се, че преди известно време напусна хотела.

— Знаете ли къде отиде?

— Казах ви всичко, което знам, сеньор.

Даниълс се втренчи в него. Явно и тук ставаше въпрос за „дискретност“. С тази разлика, че не можеше да използва заплахата с испанските тайни служби. По всичко личеше, че този хотел има поне триста стаи, а това означаваше доста продължителна проверка на сметките и гостите независимо от продължителността на престоя им. За съжаление Даниълс не разполагаше с никакво време.

— *Muchas gracias* — промърмори той и тръгна към изхода, после изведнъж се обърна. — Ще ми кажете ли колко е часът?

Човекът втренчено го погледна.

— Часът — повтори Даниълс и почука по стъклото на часовника си. — Моят спря.

После, сякаш за да обясни за какво става въпрос, ръката му легна върху плота. Изпод пръстите му се показваше ръбчето на банкнота от сто евро.

— Как изглежда тази мис Пикар? — тихо попита той.

Портиерът се усмихна, погледна часовника си и се наведе напред.

— Много привлекателна. Французойка, професионален фотограф. Къса тъмна коса, тъмносин жакет, бежови панталони. На едното си рамо носи фотоапарат, на другото — малка чанта. Излезе в компанията на афроамериканец на средна възраст и възрастна европейка. Качиха се на бял микробус на манастира „Монсерат“, както беше изписано на вратите му.

— Извинявайте, но не чух колко е часът — отвърна на висок глас Даниълс.

— Единайсет и двайсет и три, сеньор — повиши тон портиерът, положи ръката си до тази на Хап и ловко прибра банкнотата.

— Единайсет и двайсет и три, значи — усмихна се Даниълс. — *Gracias*.

— Вече е единайсет и двадесет и четири, сеньор.

— *Gracias* — повтори Хап.

— Фотографка? — промърмори на себе си Даниълс, докато излизаше от хотела. — „Монсерат“?

В същия миг мобилният му телефон изцвърча и той механично го дръпна от колана си.

— Даниълс.

— Къде изчезна, по дяволите? — прогърмя гневният глас на Джейк Лоу. — Трябваш ни в хотела, веднага!

— Какво се е случило?

— Казах веднага, Хап!

Хотел „Палас“, 11:45 сутринта

Джейк Лоу, Джим Маршъл и Хап Даниълс бяха сами в една от стаите, превърната в кризисен щаб. Вратата беше затворена, а тримата се бяха настанили пред видеомонитора, очаквайки картина от комуникационния център в Белия дом.

— Пускай — разпореди в слушалките Лоу.

След миг на екрана се появи видеоматериал с продължителност 30 секунди. Присъстващите в щаба трябваше да го одобрят, за да бъде изпратен на „Фокс Нюз“ за незабавно разпространение до всички телевизионни мрежи по планетата. В ъгъла на екрана се изписаха датата и часът на записа: петък, 7 април, начало 14:23 ч. После се появи президентът Харис, жив и здрав, в добре обзаведена заседателна зала на „неназовано място“, в компанията на съветника по националната сигурност Маршъл, министъра на отбраната Терънс Лангдън и държавния секретар Дейвид Чаплин. Всички бяха без сака и с навити ръкави, с бележници и бутилки минерална вода пред тях. Приведени над масата, те обсъждаха предстоящата реч на президента пред срещата на НАТО, която се откриваше в понеделник в полската столица Варшава.

Това не беше стар и електронно обработен видеоматериал, а съвсем нов, направен на място, което Хап Даниълс не познаваше.

— Как го изфабрикувахте, по дяволите? — извика той, след като записът свърши, и се обърна към Маршъл. — Вие бяхте тук, Лангдън беше в Брюксел, а Чаплин — в Лондон. — Погледът му се премести на Лоу. — А президентът... бог знае къде.

— Искам мнението ти — хладно отвърна Лоу. — Достоверен ли е записът от гледна точка на Сикрет Сървис? А също така и от гледната точка на всеки професионалист по глобална сигурност, който може да го види?

— Не знам, ако с него се земе електронен специалист и започне да го раздробява на съставните му части — сви рамене Хап. — Но на първо гледане ми се струва напълно приемлив. Продължителността му

е точно колкото трябва и на този етап едва ли някой би имал причини да го подложи на технически анализ.

— На този етап? — вдигна вежди Маршъл. — Какво имаш предвид?

— Имам предвид възможността президентът да се появи на съвсем друго място — твърдо отвърна Хап. — Какви обяснения ще даваме тогава?

Лоу му хвърли леден поглед, после изведнъж се обърна.

— Пуснете материала! — заповяда в слушалките си той. — Незабавно!

11:55 сутринта

Белият микробус с надпис *Бенедиктински манастир* „Монсерат“ взе поредния остър завой и Деми се подпря на вратата. Манастирът вече се виждаше, кацнал високо горе, под самия връх на планината. Приличаше на макет на средновековна крепост, на миниатюрно градче, вкопано в скалите.

Вниманието на шофьора Рафаел беше изцяло насочено към пътя и тежкия туристически автобус, който се движеше пред тях. Зад него седяха Бек и Лучана, потънали в разтворените книги пред себе си.

Деми спря поглед върху Лучана. Жената беше облечена изцяло в черно. На седалката до нея лежеше голяма чанта, също черна. По същия начин беше облечена и вчера, когато се запознаха. Дали това е някаква униформа, запита се тя. Класически костюм за класическа вещица, ако изобщо става въпрос за нещо такова.

Беше казала на Мартин и президента, че няма представа коя е тази жена. Беше лъжа. Лучана беше в центъра на вниманието ѝ в продължение на години, защото беше източникът на всичко. През последните две десетилетия тя изпълняваше ролята на главна жрица на тайната организация „Алдебаран“, наричана *boschetto* — сборището. В тази роля тя беше усъвършенствала до най-висша степен своите умения, особено по отношение на ритуалите и психическото въздействие. И имаше власт над всички членове на тайната организация, включително над преподобния Бек и Мериман Фокс.

Вдовица с блестящи зелени очи и гарвановочерна коса, Лучана беше изключително привлекателна въпреки своите шейсет и шест години. Беше собственичка на „Пенсione Мадонела“ — малък хотел на родния ѝ остров Иския, разположен в Неаполитанския залив. Прибягвайки до услугите на частен детектив, Деми научи, че Лучана напуска острова два или три пъти в годината за не повече от десетина дни. През това време обикаля градчета и села в северната и централната част на Италия, където се среща и разговоря с членове на организацията — както мъже, така и жени — всички до един с

татуировка на знака на Алдебаран на левите си палци. После се прибира обратно в Иския, за да се грижи за бизнеса си.

През пролетта, винаги по едно и също време на годината, Лучана отивала в манастира „Монсерат“ и отсядала за една седмица в хотел „Абат Киснерос“. Деми така и не успя да разбере какво прави там. Но пътуването ѝ очевидно беше свързано с преподобния Бек, който вече дванайсет години вземаше отпуск по същото време и заминаваше за Европа. Младата жена направи връзката едва вчера, когато влезе в апартамента на Бек в „Рехенте Мажестик“ и го завари да пие кафе в компанията на „жрицата“. Би трябвало да е готова за подобно откритие, но въпреки това остана без дъх, когато Бек ѝ представи Лучана като „близка приятелка“.

12:00 на обед

Микробусът попадна в дупка и силно се разклати, връщайки Деми в реалността. От едната страна на пътя се издигаха стръмни скали, които бяха толкова близо, че би могла да ги докосне с ръка.

От другата, отвъд река Льобрегат и долината под нея, се виждаха полегати хълмове, чезнещи към хоризонта. Отново погледна шофьора и пътниците зад него, все така потънали в четене.

Търпение, заповяда си тя. Търпение и спокойствие. Вече си почти там. След всичките тези години, след всичките премеждия. Скоро ще бъдем в манастира, а след това — ако е рекъл господ, ще се срещнем с д-р Фокс, който ще ни заведе на мястото. Там, където най-после ще получи възможност да се запозная с ритуалите им.

Времето престана да съществува, в главата ѝ се завъртя калейдоскопът на спомените. На първо място сред тях изплува отново Лучана. Историята с изчезналата сестра, която разказа на Мартин, беше лъжа. Нямаше никаква сестра. Тя търсеше майка си, която беше изчезнала не преди две, а преди цели осемнайсет години, когато Деми беше само на осем. Това се бе случило не в Малта, а в Париж, където родителите ѝ се бяха преместили от родната си Италия веднага след сватбата и където баща ѝ бе сменил фамилията си Пиаченти с френската Пикар.

Майка ѝ я беше родила на петнайсет, а бе изчезнала на двайсет и три. Бе тръгнала за близкия пазар и не се беше върнала. Полицията успя да установи само един факт — че майка ѝ така и не беше стигнала до пазара. Проверката из парижките болници и морги не донесе резултат. Така изтече една седмица, после втора, трета. Майка ѝ беше изчезнала без следа. Полицайте казаха, че хора изчезват постоянно, по хиляди причини. Понякога се появяват отново, но в повечето случаи това не става. Не защото нещо се е случило с тях, а защото не искат. И нещата останаха така. Недовършено полицейско следствие, тя и баща ѝ. Нищо повече.

Вторият тежък удар дойде четири месеца по-късно, когато баща ѝ загина при производствена авария в автомобилния завод, където работеше. По силата на завещанието му внезапно осиротялата Деми беше изпратена да живее при далечна своя леля, която преподаваше френски и италиански в частно училище в околностите на Лондон. Двете живееха в малък апартамент на територията на училището, а Деми беше приета да учи в него поради факта, че лелята се оказа член на учителския съвет. Единственото, което сирачето получи от нея, бяха доброто образование и английският.

Няколко месеца след като се нанесе при лелята, от Париж пристигна голям сандък. В него бяха дрехите и личните вещи на майка ѝ. Между тях имаше и една нейна снимка, направена броени дни преди изчезването ѝ. Най-забележителното нещо на тази снимка бяха очите ѝ — блестящо кафяви и някак напрегнати. Имаше и няколко книги, почти всички на италиански, плюс куп абстрактни рисунки и скици. Майка ѝ обичаше да рисува. Останалите вещи освен снимката и част от дрехите не представляваха интерес за момиченцето, което скоро щеше да навърши девет. Едно все още съсипано и объркано от развоя на събитията дете, което се чувстваше самотно и изоставено, но което твърдо вярваше, че майка му е жива, и всеки ден проверяваше пощата за писмото от нея, което така и не дойде. Дете, което носеше майчината снимка навсякъде и внимателно оглеждаше лицата около себе си с отчаяната надежда, че един ден сред тях ще зърне жената, която ще се усмихне и ще го притисне към себе си с обещанието никога повече да не се разделят.

Времето не притъпи болката, не намали остротата на загубата. Дните се превръщаха в месеци, месеците в години. Деми не можеше да

направи нищо друго, освен да заляга над уроците и да гледа с тъга как майките и бащите на съученичките ѝ идват да ги прибират от училище.

После, сутринта на седемнайсетия ѝ рожден ден, пристигна писмо от един парижки адвокат. В него имаше и по-малък плик, придружен от кратка бележка. Адвокатът пишеше, че изпълнява последното желание на баща ѝ, записано като точка от завещанието му. А именно: „Това писмо да бъде изпратено на седемнайсетия рожден ден на дъщеря ми“.

Учудена и любопитна, Деми отвори плика и извади краткото писъмце, написано собственоръчно от баща ѝ няколко дни преди смъртта му.

Скъпа моя Деми,

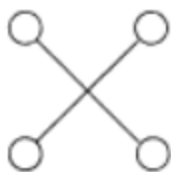
Пиша ти тези няколко реда с желанието да ги прочетеш по-късно, когато ще бъдеш в състояние да ги разбереш. Зная колко много обичаше майка си и съм сигурен, че тя все още ти липсва. Би било неестествено да не се питаш какво се е случило с нея и ти най-вероятно ще си задаваш този въпрос още дълги години, а може би и цял живот. Искам да знаеш, че майка ти те обичаше страшно много — както всяка майка обича детето си. Искам да го знаят децата ти и техните деца. Но аз ти пиша тези редове, за да те помоля едно: не се опитвай да научиш съдбата ѝ — никога и при никакви обстоятелства! Има неща, които са прекалено опасни, за да бъдат разкривани, а още по-малко — да бъдат разбрани. Моля те, приеми това предупреждение сериозно, като последната ми молба в името на твоята собствена безопасност и благополучие.

Обичам те много и винаги ще те обичам!

Татко

Писмото я смая. Първата ѝ работа беше да позвъни на парижкия адвокат и да го помоли за повече подробности. Това е всичко, обясни той, добавяйки, че дори не знае съдържанието на бележката. Кантората просто изпълнявала задълженията си в съответствие със завещанието на баща ѝ. След приключването на този разговор Деми моментално

отиде да отвори сандъка, но той съдържаеше само нещата, които беше разглеждала стотици пъти: дрехите, италианските книги и скиците на майка ѝ. Този път тя се концентрира върху тези скици, може би защото не откри нищо друго, а може би защото листовете бяха докосвани от нейните ръце. Бяха трийсет и четири на брой, с различни размери. Най-малките имаха формата на обикновени пощенски картички. Именно една от тях привлече вниманието ѝ — скица на кръст със заоблени върхове. В долния ѝ десен ъгъл ръката на майка ѝ беше изписала думичката *Boschetto*.

Писмото на баща ѝ, рисунката и надписът под нея предизвикаха хладни тръпки по тялото ѝ. Грабна чантичката, измъкна снимката на майка си и за хиляден път се зае да я изучава. Сега очите ѝ се сториха още по-напрегнати, многозначително заковани в нея. Отново прочете писмото на баща си, после пак разгледа рисунката и се взря в думичката под нея. И отново я полазиха студени тръпки.

Снимката, писмото, рисунката, думата.

Обзе я дълбоко и почти отчаяно убеждение, че никога няма да бъде пълноценен човек, ако не разбере дали майка ѝ е жива или мъртва, ако не научи какво се е случило с нея. И изведнъж се запита дали това прозрение не идва в навечерието на пълнолетието ѝ, защото майка ѝ беше пожелала така, опитвайки се да контактува с нея, да ѝ даде някаква информация за съдбата си.

Това се оказа повратният момент в живота на Деми. Заковала очи в снимката, тя безмълвно се закле, че ще направи всичко възможно — независимо от времето и цената, която трябва да плати — за да открие какво се е случило с майка ѝ. Беше един особен, дълбоко интимен договор, сключен между двете. За който нямаше да спомене пред никоя жива душа на този свят. И до този момент не го беше сторила.

— Нещо се умълчахте, Деми. Какво има?

Мекият глас на преподобния Бек я накара да вдигне глава. Свещеникът беше извърнал глава и внимателно я наблюдаваше. Лучана също се обърна, погледът на зелените ѝ очи беше пронизващ.

— Нищо ми няма — усмихна се младата жена.

— Това е добре, защото ни чака още много път — хладно каза Лучана. Изражението на лицето ѝ беше абсолютно безизразно.

12:10 следобед

Мигел Балиус паркира лимузината под дърветата между железопътната спирка и малкия терминал на въжената линия, откъдето жълто-зелените кабинни започваха пътя си към скалистия връх с височина от почти седемстотин метра. После поведе натам новите си „братовчеди“, като преди това изпълни молбата на Мартин да заключи в багажника пътната му чанта, в която останаха лаптопът, касетофонът и малко лични вещи. Президентът Харис отново беше свалил перуката. Очилата без диоптри пак кацнаха на носа му, а на главата му се поклащаше шапката с широка периферия, която беше взел назаем от Деми. Мигел спря под клоните на вековно дърво и ги остави да продължат сами. Двамата закрачиха на разстояние един от друг, като непознати туристи, току-що слезли от влака.

Мартин пръв си купи билет — отиване и връщане, валиден за целия ден. Минута по-късно същото стори и Харис, който излезе на платформата и се приближи към групичката туристи, които вече чакаха там. Кабината скоро се появи. Вратите се отвориха и пропуснаха десетина човека. Униформен служител подкани пътниците да заемат местата си, затвори след тях и кабината бавно пое нагоре. Мартин и президентът стояха далеч един от друг и дори не се поглеждаха. Контактите помежду им бяха излишни, тъй като всичко беше уточнено до най-малки подробности на брега на потока, където Мигел стана „член на семейството“ с желание, ентузиазъм и респект.

— Ресторантът е част от хотел „Абат Киснерос“. Служебният вход се намира в дъното на коридора, който води към тоалетните. От него започва стръмна пътека нагоре. — С помощта на остър камък Мигел бе начертал груба схема на манастирския комплекс, която трябваше да онагледя обясненията му. — Оттук докарват продуктите, а

пътеката продължава нагоре, прави остър завой и изчезва зад дърветата. На трийсетина метра по-нататък са развалините на параклиса, за който ви споменах. — Едър знак Х маркира мястото на развалините. — Те са толкова силно обраснали със зеленина, че трудно се забелязват от пътеката. Ще ви свършат добра работа.

— Много добре — кимна Мартин и се извърна към президента. — Ако Деми ни е казала истината, тя, Бек и Лучана ще бъдат в манастира преди нас. Можем да очакваме, че първата им работа ще бъде да ме потърсят и да ме заведат при Фокс. Разбира се, само ако Деми не им е казала за вас. Ако го е сторила, те ще проявят интерес и към вас, а това променя цялата ситуация.

— Нищо не променя! — твърдо отвърна Харис. — Ако Фокс е там, ние сме длъжни да измъкнем от него всичко, което знае! В случай че вече е алармирал моите „приятели“, ще действаме според обстоятелствата. Нямаме друг избор.

— Добре — отстъпи Мартин. — Но все пак сме длъжни да ги затрудним, нали? Ще се качим на лифта поотделно, всеки сам ще си купи билет. Като туристи, които не се познават. Кабината вероятно ще бъде препълнена с хора. В случай че някой все пак ви познае и вдигне шум, аз ще остана встрани от вниманието и ще мога да се срещна с Фокс. — На устата му се появи крива усмивка. — А вие ще платите цената на политическата си популярност. Но ако нищо не се случи, ние пак ще се държим като непознати. — Очите му се извъртяха към Мигел. — Къде е логичното място да бъде открит, след като стигна до манастира?

— Площадчето пред базиликата.

— Ясно — кимна Мартин и се обърна към Харис. — По всяка вероятност контактът ще бъде осъществен от Бек. Ако Деми им е казала за вас, той ще очаква да ни види и двамата. Когато това не стане, вероятно ще бъде разочарован и ще започне да се пита дали Деми му е казала истината. Може би ще спомене за нея, може би не. Но при всички случаи ще поведе някакъв разговор, за да стигне до Фокс. В даден момент ще ми съобщи, че той е там, и ще предложи да се срещнем, за да изгладим недоразуменията, породили се в Малта. Няма как да знаем докъде ще се стигне, но те със сигурност ще опитат да държат нещата в свои ръце. А не бива да го допускаме. Ще отговоря, че ако добрият чичо доктор желае да разговаря с мен, това

трябва да стане на публично място. Ще предложи ресторанта. За обяд, питие или каквото и да било. Междувременно...

— Аз вече ще съм влязъл там и ще съм проверил задния изход и пътеката, която ни описа Мигел — прекъсна го президентът и на свой ред се усмихна. Познавах се по-малко от двайсет и четири часа, но вече допълвах изреченията и мислите си. — Ако имам късмет, ще успея да открия разрушения параклис, а след това ще се върна и ще седна на някоя маса близо до изхода. Ще си поръчам питие и ще отворя вестника.

— Браво, братовчеде, вие сте добър ученик — похвали го Мартин и се извърна към Мигел. — След като приключим, ще трябва да се изнесем с максимална бързина. Но лифтът е бавен, а вероятно ще се наложи и да го чакаме. Ти трябва да ни вземеш директно горе, от самия манастир. Но лимузината е проблем. Вероятно полицията вече разполага с нейното описание.

— Ще ви взема с друга кола, братовчеде Харолд.

— Какво?

— Вече споменах, че често ходя в тази посока — усмихна се Мигел. — Имам приятели, които работят там, наблизко живеят и мои роднини. При всички случаи ще измисля нещо. — Грабна камъка и клекна над грубата скица, която беше начертал на пръстения под. — Вие ще излезете оттук, а аз ще ви чакам тук... — На пода се появиха два големи хикса. — Имате ли въпроси?

— Не. Благодаря, братовчеде — усмихна се президентът.

— На вашите услуги, сър — светна лицето на Мигел. Вероятно именно в този момент си даде сметка, че е станал доживотен член на малък, но изключително престижен „клуб“.

Очите на Мартин обходиха кабината, която бързо се изкачваше към горния терминал. Нахлупил широкополата шапка на Деми, президентът стоеше в далечния ъгъл и гледаше през прозореца. Просто един ексцентричен турист. Долният терминал постепенно се превърна в малка точка, почти незабележима сред гъстата зеленина.

12:20 следобед

Белият микробус направи остър завой към паркинга пред манастира, запазен само за автомобили с пропуск. Деми усети как пулсът ѝ се ускорява. Каменните сгради в пясъчен цвят отдолу изглеждаха като театрален декор. Но отблизо те приличаха на изолирана крепост с непревземаема стена отпред и непристъпни скали от всички други страни, между които се гушеха прочутата базилика, музеят, хотел-ресторантът и една-две по-малки частни сгради.

Вратата на микробуса рязко се отвори. Под ярките слънчеви лъчи стоеше млад свещеник, който любезно ги поздрави на английски:

— Добре дошли в „Монсерат“.

Няколко секунди по-късно той вече ги водеше към каменните стъпала пред базиликата, пробивайки си път сред шумна група туристи. Бек носеше малък сак, а Лучана стискаше под мишница голямата си черна чанта. Оказа се, че Деми има най-много багаж — чанта с фотографски материали, сак с лични вещи и два професионални фотоaparата, праметнати през рамото ѝ — 35-милиметров „Никон“ и цифров „Канон“.

Плъзнаха се под висока каменна арка и влязоха във вътрешния двор на базиликата, също препълнен с туристи. Часовникът на камбанарията показваше 12:25. Бяха пристигнали точно навреме. Деми механично си спомни за братовчеда Джак и братовчеда Харолд, питайки се къде ли се намират сега — дали все още пътуват насам с наетата лимузина, или... Стомахът ѝ се сви на топка. Ами ако са ги спрели на някое от пътните заграждения? Какво щеше да прави тогава? Как щеше да реагира Бек?

— Оттук, моля — покани ги с жест свещеникът и тръгна по дългия вътрешен коридор, който обикаляше двора. Подпираха го извити каменни сводове с изрисувани по тях хералдически символи и религиозни надписи на латински. После сърцето на Деми изведнъж се качи в гърлото. Под последния свод в дъното на коридора имаше статуя на кръстоносец. Главата и шията му бяха скрити под предпазна

желязна мрежа, а в ръката си държеше тежък щит, върху който беше издълбан кръстът със заоблени върхове на Алдебаран. Това беше първият символ, който виждаше на живо — извън книги, рисунки и татуировките върху левите палци на членовете на тайното братство. *Откога ли е тук?*, запита се тя. Дали хората, които са го виждали през годините и вековете, са си давали сметка за скритото му значение?

— Насам — обади се отново свещеникът и свърна в друг, доста по тесен коридор, осветен от дълги редици мъждукащи свещници. Тук туристи почти не се мяркаха. Всяка стъпка ги отдалечаваше от оживлението в двора на манастира.

Фотоапаратите на рамото на Деми тихо изтракаха един в друг. Хлад докосна голата ѝ шия и пропълзя надолу, към раменете ѝ. Чу гласа на баща си, който я предупреждаваше, както преди много години: *При никакви обстоятелства не се опитвай да разбереш каква е била съдбата ѝ.*

Деми потръпна от страх и хвърли поглед през рамо. Коридорът с мъждукащите свещи зад тях беше абсолютно пуст.

След още пет крачки свещеникът спря пред тежка дървена врата, вградена в каменна арка. Вдигна един дървен капак и отдолу се показа електронна клавиатура. Свещеникът набра четири цифри, натисна един бутон и затвори капачето. Вратата безшумно се отвори и той им направи знак да влязат.

Помещението тънеше в полумрак, особено след ярката слънчева светлина на двора. Посетителите изчакаха на място, докато очите им свикнат. Бяха се озовали в нещо като канцелария. Край едната от стените бяха подредени столове с високи облегалки, срещу тях се виждаше голяма библиотека от масивно дърво. В дъното имаше още една врата, а пред нея беше поставено тежко писалище с кожен стол зад него. Сводестият таван беше изключително висок, а подът беше покрит с износени от времето големи плочи.

— Почакайте тук, Деми — тихо се обади Бек и поведе Лучана към вратата в дъното. Спря пред нея, почука и миг по-късно двамата изчезнаха.

12:35 следобед

Останала сама в полумрака, Деми стоеше и чакаше. Вратата, през която бяха дошли, беше затворена; онази, зад която бяха изчезнали Бек и Лучана — също. Нямаше представа дали отгатък се намира д-р Фокс или някой друг.

Очите ѝ отново се плъзнаха по сводестия таван, столовете с високи облегалки покрай стените, масивното писалище, каменния под. Всичко тук беше история. В голямата си част стара, стопроцентова християнска. Запита се дали майка ѝ беше идвала тук. Дали бе влизала в тази мрачна, полуосветена стая?

Да чака, беше казал преподобният Бек. Но какво? И кого?

12:40 следобед

В главата ѝ отново се появи бащиното предупреждение. Но този път придружено от спомена за човек, за когото се стараеше да не мисли — плешив и безрък осемдесетгодишен учен, с когото се беше запознала преди шест години, в началото на професионалната си кариера в римското бюро на Асошиейтед Прес.

Бяха я изпратили в командировка на север, в Умбрия и Тоскана, където трябваше да направи серия фоторепортажи. Един свободен от снимки ден я завари във Флоренция и тя не пропусна поредната дълга обиколка из антикварните книжарници, която неизменно правеше при пътуванията си из страната. Целта ѝ беше да издири материали, свързани със средновековното магьосничество и *boschetto* — тайната организация, възприела за свой символ знака на Алдебаран. До онзи ден търсенето ѝ беше безрезултатно. Но там, в сърцето на Флоренция, най-после откри онова, което ѝ трябваше. В малка антикварна книжарница на гърба на Понте Векио попадна на тънка книжка с оръфани корици, отпечатана преди петдесетина години. В нея се описваха магьосническите ритуали на средновековна Флоренция. Деми забързано прелисти пожълтелите ѝ страници, стигна до четвърта

глава и изведнъж дъхът ѝ секна. Заглавието на главата беше „Арадия“, а под него се виждаше илюстрацията, която нямаше как да сбърка — кръстът със заоблени върхове на Алдебаран.

Тя купи книжката и с разтуптяно сърце я занесе в хотелската си стая. Главата, както и самата книжка, беше съвсем кратка. Но в нея се описваше именно дълбоко засекретеното *boschetto* — тайната организация на вещиците в средновековна Италия, за която беше разказала на Никълъс Мартин. Прекръстена на Арадия на името на магьосницата, която през XIV в. възстановила „старата религия“, организацията възкресила дълга поредица от древни традиции — неписани закони, ритуали и доктрини — и започнала да ги прилага на територията на Централна и Северна Италия през XV и XVI в. Тук главата свършваше. По-нататък в книгата не се споменаваше нито за значението на знака на Алдебаран, нито за Арадия.

Деми обиколи стотици антикварни книжарници и музеи, а след това замина за Сиена и Арецо в Тоскана, където бяха концентрирани повечето тайни и окултни общества на съвременна Италия. Оттам се отпрати към Болоня и Милано, след което най-после се прибра в Рим. Резултатът от обиколката ѝ беше повече от мизерен — кратка бележка на американски историк, пътувал из Италия през 1866 г. В нея се споменаваше за ръкопис, в който присъствало името Арадия и който описвал „древните тайни на италианските магьосници“, живели някъде в Тоскана. Той ги издирвал в продължение на месеци, но без успех. Все пак попаднал на една от италианските вещици на име Рафаела, която заявила, че била виждала въпросния ръкопис, и му разказала доста подробности за него. Човекът бе стигнал до заключението, че тайните на Арадия — поне такива, каквито ги виждала Рафаела, не са нищо повече от странна смесица от магии, средновековна ерес и политически радикализъм. Това бе сложило край на анализа му, в който изобщо не се споменаваше за знака на Алдебаран.

Дори най-добрите специалисти в тази област не бяха чували нищо за тайно общество на име „Арадия“, използващо за свой символ знака на Алдебаран. В интернет нямаше нищо, а обиколките на музеите и телефонните разговори с практикуващи врачки и учени, интересували се от тази тема, също не дадоха резултат.

После, близо година по-късно, вече като щатна служителка на Агенция Франс Прес, тя чу за някакъв учен отшелник на име Джакомо Гела. Осемдесетгодишният инвалид беше изгубил двете си ръце по време на Втората световна война. Сега живееше в малко селце близо до Пиза и беше превърнал в главна цел на живота си изследването на магьосничеството в Италия. Деми му се обади по телефона с молба да го посети. При споменаването на името „Арадия“ той бе замълчал за миг, след което веднага се бе съгласил.

Оказа се, че Джакомо Гела е човек с огромен интелект, който не само знаеше много неща за загадъчната „Арадия“, но и за един още потаен орден, скрит зад това име. Той се наричал „Арадия Минор“, но бил известен само с началните си букви А и М, изписвани със съответните букви на иврит и гръцки като „Αμ“. В този вид инициалите приличали на странен символ, на който никой не обръщал внимание. Произходът на „Арадия Минор“ останал загадка дори за самия Гела. Според информацията, с която той разполагаше, тайната организация съществувала през втората половина на XVI в. на остров Иския в Неаполитанския залив. Родното място на Лучана, с която Деми се запозна по-късно. В началото на XVII в. вероятно в името на сигурността „Арадия Минор“ бил децентрализиран и се върнал на континента под формата на малки „общества“, пръснати из провинцията — най-вече между Рим и Флоренция.

Причините за това били повече от основателни, тъй като орденът практикувал „старата традиция“, свързана с брутални ритуали и церемонии, включващи кървави клетви, жертвоприношения и изтезания. Те били привилегия на няколко стотици мъже и жени, които наричали себе си „Неизвестните“. Тайните церемонии започнали към 1530 г. и се провеждали веднъж годишно в тайни храмове, пръснати из цяла Европа. Имало периоди на внезапно и необяснимо затишие, което понякога продължавало десетилетия наред. После ритуалите се възобновявали.

Според вледеняващото предположение на Джакомо Гела в момента се наблюдавало съживяване на дейността им. Доказателство за това била появата на знака на Алдебаран и свързаните с него традиционни ритуали. И днес, както в далечното минало, никой не знаел къде и по каква причина става това, нито пък кой го управлява. Но доказателствата били налице, а зад тях несъмнено се криела силна

мотивация, опираща се не само на секретността, но и на значителни финансови ресурси. Нямамо друг начин да се обясни регулярното събиране на много хора в различни географски райони с всички съпътстващи разходи по охраната и настаняването им.

В този момент очите на Гела се присвиха, гласът му стана писклив.

— Настоявам всичко, което чухте от мен, да си остане между тези стени! — предупреди я той.

След което добави, че не ставало въпрос само за „Арадия Минор“, защото историята изобилствала с трупове на хора, проявили прекалено любопитство. За пример ѝ предложи собствената си участ, истината за която била известна на малцина: той не изгубил ръцете си по време на войната, а на една тайна церемония на „Арадия Минор“ в Италианските Доломити, на която попаднал по време на патрулна обиколка. Останал жив по чиста случайност просто защото хората, които отрязали ръцете му, нарочно не го довършили.

— Най-лесното беше да ме убият. Но те превързаха раните ми, след което ме изнесоха от гората и ме оставиха край пътя. Вече знам причините за това — искали са да оставят живо доказателство за своята сила. Предупреждение за всеки, който дръзне да прояви интерес към тайните на „Арадия Минор“.

Очите му се забиха в нейните, гласът му натежа от гняв.

— И до ден-дневен се гневя на Бога, проклинам го и го моля да ме довърши. Защото животът, който водя от десетилетия насам, е далеч по-жесток от смъртта!

Беше ужасно. Гласът на безръкия старец, натежалите му от гняв очи, безпомощното му състояние. Заедно с писмото на баща ѝ това беше предостатъчна причина тя да прекрати пътуванията си и да забрави за тайнствените ритуали. Но тя не го стори. Напротив, запомни всичко до последната подробност и то остана в съзнанието ѝ завинаги.

И я доведе тук — в манастирската стая с дебели стени, където пред очите ѝ отново се появи измъченото лице на Гела, в ушите ѝ отново прозвуча мрачното му предупреждение: *Настоявам всичко, което чухте от мен, да си остане между тези стени!*

Някакъв шум в дъното на помещението я накара да вдигне глава, образът на сакатия старец се стопи. Лучана и преподобният Бек излязоха от вратата зад писалището и се насочиха към нея. Зад тях се появи фигурата на още един човек, който бавно ги последва.

— Добре дошли, Деми, радвам се, че сте тук — топло я приветства той.

Нямаше как да го сбърка с някой друг. Издаваха го бялата коса и необичайно дългите костеливи пръсти.

Мериман Фокс.

12:44 следобед

Жълто-зелената кабина спря на горния терминал. Униформен служител отвори вратата и пътниците започнаха да слизат. Мартин хвърли кос поглед към президента, пропусна пред себе си някаква двойка италианци и пое по пътеката към манастира.

Четирийсет секунди по-късно пътеката свърши и пред очите му се разкри целият манастирски комплекс със своите каменни сгради. Отвъд павираната алея се издигаше една от тях, на седем етажа. Следващата беше на осем, а в дъното се виждаше и най-високата — 10-етажна, завършваща с камбанария. Най-голямата атракция беше базиликата, до която се стигаше по широко каменно стълбище, гъмжащо от туристи.

12:50 следобед

Мартин насочи вниманието си към площада пред базиликата. Мигел му беше препоръчал да излезе именно на него, за да бъде открит от преподобния Бек. Насочи се натам. Зад него тръгна още един човек, който гледаше надясно, към паркинга в дъното. Това беше президентът Харис. Там щеше да ги чака Мигел с колата, която трябваше да заеме от своите роднини или приятели. Разбира се, ако дискретният „разговор“ с Мериман Фокс приключеше успешно.

12:52 следобед

Мартин закрачи по площада, заобикаляйки групичките туристи. Президентът го следваше отдалеч, насочвайки се към хотел „Абат Киснерос“.

Мартин забави крачка и се огледа като турист, попаднал на ново място. Дали Деми ги беше излъгала? Младата жена не се виждаше никъде, а от Бек, Лучана и Фокс също нямаше следа. Напълно възможно беше тя да ги е пратила за зелен хайвер, за да може да се

срещне с Фокс някъде другаде, включително и в Барселона. Възможно беше и друго — те да са тук, но Фокс категорично да е отказал среща с него. Ако случаят беше такъв, той нямаше никаква представа какви щяха да бъдат следващите им стъпки.

— Мистър Мартин — внезапно се разнесе кадифеният глас на преподобния Руфъс Бек някъде зад гърба му. Обърна се и го видя да крачи през площада към него.

— Много се радвам да ви видя, мистър Мартин. Мис Пикар ме предупреди, че ще бъдете тук.

— Наистина ли? — изненадано го погледна Мартин.

— О, да — сърдечно се усмихна Бек. — Току-що приключих със службата и ще се радвам да изпием едно кафе с нас.

— Имате предвид с вас и мис Пикар?

— Плюс още двама души, мистър Мартин. Моята близка приятелка от Италия Лучана и вашият приятел доктор Фокс.

— Фокс?

— Той ме помоли да ви открия — отново се усмихна Бек. — Има желание да разсее евентуалните „недоразумения“ помежду ви след срещата в Малта. В ресторанта към хотела има едно вътрешно помещение, където можете да разговаряте на спокойствие.

— В ресторанта ли?

— Да, освен ако не предпочитате да се срещнете другаде.

Мартин се усмихна на иронията на съдбата. След толкова приказки и умуване как да накарат Фокс да дойде в ресторанта, изведнъж се оказа, че той самият ги кани там. Вътрешното помещение можеше да създаде проблем, но присъствието на Бек, Деми и Лучана беше достатъчно извинение за желанието му да поговорят насаме — и да му предложи да се разходят навън.

— Нямам нищо против ресторанта, отче — великодушно рече той. — С нетърпение очаквам да чуя мнението на доктор Фокс относно „недоразуменията“ между нас.

1:00 следобед

— Добре дошли в „Монсерат“, мистър Мартин — изправи се да ги посрещне Мериман Фокс. Лучана и Деми Пикар седяха от другата страна на кръгла, застлана с ленена покривка маса. Пред тях димяха чаши с кафе, а в центъра на масата имаше голяма чиния със сладкиши. Бек се настани на четвъртия стол, а сервитьорът донесе допълнителен стол за Мартин. Стаичката беше точно такава, каквото я беше описал Бек — малка и уединена.

— С мис Пикар се познавате — започна представянето белокосият доктор. — А това е сенъора Лучана Лоренцини, моя стара и много близка приятелка.

Мартин кимна на Деми и се извърна към Лучана.

— За мен е удоволствие, сенъора.

Ресторантът наистина се оказа част от хотелския комплекс, построен в подножието на скалите срещу базиликата. Но задната стаичка означаваше, че президентът няма как да знае точното местоположение на Мартин, докато той не изведе Фокс на пътеката. Ако Харис се изнерви и тръгне да го търси, имаше опасност да влезе в това помещение и не само да се изложи на физическа опасност, но и да ги постави в твърде неизгодно положение при опита да изведат Фокс навън.

Сядайки, Мартин хвърли кос поглед към доктора, опитвайки се отгатне намеренията му. Лекарят/ученият/убиецът беше със сако от туид, тъмни панталони и пуловер с висока яка. Разрошената бяла коса като на Айнщайн бе нещо като негова запазена марка. Един поглед към ръцете му беше достатъчен, за да чуе изпълнения с болка и страх глас на Каролайн Парсънс: *Потръпвам от ужас при спомена за докосването на дългите му костеливи пръсти по лицето и бедрата ми и най-вече от ужасния палец с татуиран кръст!*

Трябваша му няколко секунди да оцени и нещо друго във външния вид на Фокс: отличната му физическа форма. Той изглеждаше по-едър и по-силен в сравнение с първата им среща в малтийското

кафе „Триполи“. От начина, по който скочи да ги поздрави на влизане, личеше пъргавината на трениран атлет. Тя присъстваше у него и в Малта, но тогава Мартин я отдаде на местоположението на дома му, до който се стигаше по безброй стръмни стъпала. А може би и на дългогодишната му служба в армията, където бе поддържал физическата си форма. Спомни си предупреждението на президента, че ще им бъде трудно да притиснат човек като Фокс. Мартин щеше да има само един шанс, който трябваше да използва бързо и решително. И несъмнено щеше да се нуждае от помощта на Харис.

— Как пътувахте, мистър Мартин? — любезно попита Фокс, докато сервитьорът слагаше чаша пред Бек и я пълнеше с кафе.

— От Барселона или от Малта?

— И двете — усмихна се Фокс.

— Добре, благодаря — отвърна Мартин и се отдръпна назад, за да бъде обслужен. Очите му се плъзнаха към Деми, която избягна погледа му. На чия страна е тази жена, запита се той, после отново насочи вниманието си към Фокс. — Преподобният Бек ме покани тук заради това, което се случи в Малта. Той се безпокои, че след разговора ни там са останали известни „недоразумения“, които вие ще пожелаете да изясните.

— Добре казано, мистър Мартин — усмихна се Фокс. — С удоволствие ще ги изясня, но имам чувството, че на този разговор трябваше да присъства и още един човек.

— Какво означава това?

— Вие пристигнахте в „Монсерат“ с компания, нали? — продължаваше да се усмихва Фокс. — Става въпрос за президента на Съединените щати Джон Хенри Харис. — Каза го спокойно и дори леко игриво, сякаш ставаше въпрос за отсъствието на близък приятел.

— Президентът на Щатите? — ухили се Мартин. — За съжаление нямам честта да се радвам на подобна компания.

Мартин вдигна чашата и отпи глътка кафе, после отново погледна към Деми. В очите му се четеше укор. Този път младата жена не се извърна, а отвърна на погледа му и едва забележимо поклати глава. Не тя беше предоставила на Фокс информацията за президента.

— Предлагам да намерите спътника си и да го поканите тук, мистър Мартин — подхвърли Фокс. — Сигурен съм, че ще му бъде интересно да чуе това, което ще ви кажа.

Мартин замълча. Беше ясно, че присъствието на президента не е тайна за тях. Ситуацията ставаше опасна, защото Фокс най-вероятно вече беше информирал „приятелите“ на Харис, Сикрет Сървис и ЦРУ. Въпросът беше как да реагира. Първоначалният план президентът да остане зад кулисите до момента, в който измъкнат навън Фокс, очевидно беше пред провал. Включително и вероятността да останат насаме с него. Инициативата беше изцяло в негови ръце, а това не биваше да става.

— Не знам къде се намира — поклати глава Мартин. — И дали все още е тук. Ще ми трябва време да го потърся.

— Мистър Мартин, ще рискувам да ви се сторя арогантен, но според мен президентът Харис е дошъл в „Монсерат“, за да се срещне с мен — отново се усмихна Фокс. — Съмнявам се, че ще си тръгне, без да ме е видял. Дори допускам, че ще бъде крайно недоволен, ако го лишите от тази възможност.

Мартин го изгледа, отпи глътка от чашата си и стана.

— Добре, ще видя какво мога да направя.

— Благодаря ви, мистър Мартин. Бъдете уверен, че няма да съжалявате. Обещавам ви.

1:15 следобед

Мартин излезе от ресторанта и тръгна през площада. Можеше само да предполага, че Фокс бе сам тук — разбира се, ако не се брояха Бек и жените. В края на краищата това не бе Малта, където се беше установил да живее и където най-вероятно се радваше на подкрепата на близки и приятели. Но достатъчно беше да си спомни Прошарения, за да си даде сметка докъде могат да стигнат пипалата на южноафриканеца.

Деми продължаваше да бъде загадка. Нито изражението на лицето ѝ, нито лекото поклащане на глава, с което отхвърли подозренията му относно присъствието на президента, му помагаша да я разгадае. Беше ясно, че тя търси доверието му, но около нея имаше твърде много неизяснени неща. Включително въпросът как Фокс успя да го открие толкова бързо. Явно Бек не е бил толкова „безразличен“ към появата му в Барселона, както беше обявил пред Деми. Те не само са били наясно, че ще посети „Монсерат“, но и са знаели кога. Информацията биха могли да получат единствено от Деми, която беше издала не само Мартин, но и президента.

Изненадващото искане на Фокс Харис да участва в предстоящия разговор промени всичко и рязко повиши залозите в играта. Какви точно бяха намеренията на Деми? Ако тя не работеше за Бек — което автоматично я поставяше в лагера на Фокс, какво я бе накарало да предаде президента на Съединените щати, особено при сегашните обстоятелства?

От друга страна, поклащането на главата ѝ преди малко може би означаваше, че Фокс разполага с информация за местонахождението на президента от друг източник — може би от Мигел или от „приятелите“ на Харис. Второто беше по-вероятно, защото Мигел вече беше доказал, че е честен и достоен човек, а и защото „приятелите“ на Харис несъмнено бяха получили потвърждение за присъствието му в хотелската стая на Мартин. Оттук следваше и логичното заключение,

че след като Мартин бе тръгнал за манастира „Монсерат“, нагам се бе насочил и президентът.

Въпреки всичко бегълците имаха и едно предимство: президентът все още не се беше появил пред Фокс и компания. Колкото и незначително да беше, то все пак им даваше шанс да изчезнат преди окончателното щракване на капана, което щеше да се случи с появата на ЦРУ или Сикрет Сървис.

1:18 следобед

Мартин напусна площада и тръгна надясно, покрай високите сгради, които беше видял от терминала на кабинковия лифт. В дъното зави още веднъж надясно, мина под някаква арка и пое обратно към ресторанта, смесвайки се с група туристи. Не успя да забележи хора след себе си, което, разбира се, изобщо не означаваше, че не го следят.

Той направи пълен кръг и се насочи към хотел „Абат Киснерос“ и ресторанта, където вероятно вече го чакаше братовчедът Джак. Тук вече беше абсолютно задължително да се увери, че не го следят. Подмина главния вход на ресторанта и влезе в хотела. Прекоси фойето, потърси с очи входа за ресторанта и се насочи към малкия бар в дъното. Поръча си бира и я отнесе на една свободна масичка до вратата. Планът му беше да изчака няколко минути, за да провери дали е следен, а после да влезе в ресторанта през междинната врата.

1:23 следобед

Мартин отпи глътка бира и хвърли небрежен поглед наоколо. Ситуацията беше същата, каквато я завари при влизането си. В бара имаше общо шестима посетители, разделени на три двойки. Две от тях бяха заели сепаретата в дъното, а двама души седяха на бара и гледаха към телевизора. Водещият на Си Ен Ен четеше последните международни новини.

— Сега ще ви предложим видеоматериал, който получихме от Министерството на вътрешната сигурност. На него за пръв път ще видим президента Харис, отведен на неназовано място след терористичната заплаха в Мадрид. С него са съветникът по

националната сигурност Джеймс Маршъл, министърът на отбраната Терънс Лангдън и държавният секретар Дейвид Чаплин.

В следващия момент на екрана се появи запис, в чийто долен ъгъл бяха изписани датата и началният час — петък, 7 април (вчера), 14:23. Президентът провеждаше съвещание с членовете на правителството в малко помещение, чиито стени бяха покрити с дървена ламперия.

— Президентът държи да покаже на обществеността, че се намира на сигурно място и е в добро здравословно състояние — продължи дикторът. — Той е абсолютно категоричен, че ще присъства на срещата на високо равнище във Варшава, където ще говори пред лидерите на страните — членки на НАТО.

Клипът свърши толкова внезапно, колкото беше започнал.

— Скоро отново ще се върнем на тази новина — каза водещият и на мястото му се появи първата реклама.

— Господи! — ахна Мартин. — За всичко са се погрижили!

Отпи още една глътка бира и погледна към вратата. Никой не беше влязъл след него. Така изтекоха четирийсет секунди, петдесет, минута. Ако някой го следеше, той вече би трябвало да е тук. Мартин остави чашата на масата и се приготви да стане. После новините на Си Ен Ен отново привлякоха вниманието му. Този път репортажът беше от Шантили, Франция. Рано сутринта неизвестен извършител беше застрелял двама жокеи по време на тренировка на местния хиподром, използвайки прикритието на близката гора. След стрелбата беше изоставил оръжието на престъплението — американска армейска пушка М-14 — и спокойно беше изчезнал. Сякаш бе пожелал да подразни и заинтригува следователите. Загадъчността на убийството се допълваше и от един невероятен факт: ездачите бяха застреляни с един-единствен куршум, пронизал главата на първия и попаднал в черепа на втория. Според криминалистите това бе или плод на случайност, тъй като мишена е бил само единият от жокеите, или стрелецът е държал да демонстрира изключителните си умения. И в двата случая френската полиция признаваше, че никога досега не се е натъквала на нещо подобно. Същото се отнасяше и за Мартин въпреки дългогодишната му кариера в отдел „Убийства“ на ПУЛА.

1:28 следобед

Братовчедът Джак отбеляза появата на Мартин, но с нищо не показва, че го познава. Без да обръща внимание на шумната група деца и родители на съседната маса, той бе заел предварително уговореното място — малка масичка на крачка от коридора към тоалетните. Беше с очила, а широкополата шапка на Деми беше ниско нахлупена над челото му. На масата пред него имаше неотворена бутилка минерална вода, а той се беше привел над разтворен пътеводител.

Мартин се огледа и спокойно се насочи към него. Отпусна се на съседната маса и тихо подхвърли:

— Фокс знае, че сте тук. Намира се отсреща, в една от вътрешните зали на ресторанта. Държи да се присъедините към нас. Не знам как ни е разкрил. Лично аз не вярвам, че Деми или Мигел имат пръст в тази работа. Което означава, че...

— И двамата знаем, че отговорът е само един — вдигна глава президентът. От очите му струеше хлад. — Отпадат всякакви съмнения за връзката между доктор Фокс и моите „приятели“.

— Има и още нещо — подхвърли Мартин. — Преди малко Си Ен Ен излъчи видеоматериал, предоставен от Министерството на вътрешната сигурност. В него фигурирате вие в нещо като хижа — гладко избръснат и с перука. Компания ви правеха държавният секретар, съветникът по националната сигурност и министърът на отбраната. Материалът бил заснет вчера сутринта и според него в понеделник вие ще бъдете във Варшава съгласно програмата. Дори фигурираха датата и часът, в който е било заснето въпросното видео.

Очите на Харис гневно се присвиха, после главата му бързо се приведе над пътеводителя.

— Мъжката тоалетна е в дъното на коридора зад вас, а задната врата е непосредствено до нея — промърмори той, без да гледа Мартин. — Тясната пътека излиза на площада. Десетина метра в обратна посока има друга пътека, която минава край скалите и изчезва в малка горичка. Трийсет и пет метра по-нататък са развалините на средновековния параклис, който се състои от две малки, полуразрушени помещения. Всяко от тях е достатъчно удобно за евентуален разговор с доктор Фокс.

— Нима все още държите на този план? — учудено го погледна Мартин.

— Да — късо отвърна президентът, без да вдига глава.

— Братовчеде! — приведе се над масата Мартин. — Нима не разбирате какво става? Фокс се е надявал да се появите, но не е бил сигурен, преди да зърне мен. Сега вече знае и вероятно е съобщил новината на вашите „спасители“. Те може би са тук и очакват да се покажете, за да приложат своята версия за „защита и сигурност“. Предлагам да изчезваме по най-бързия начин. Да се измъкнем отзад, да повикаме Мигел по мобилния, а след това „Бог да ни е на помощ“, както обичате да казвате.

Президентът затвори пътеводителя и вдигна глава. В очите му се четеше хладна решителност.

— Днес сме събота следобед, а конференцията на НАТО във Варшава се открива в понеделник сутринта — отчетливо рече той. — Времето ни изтича, а заедно с това намаляват и шансовете ни да използваме информацията, която притежава Фокс. Моите „спасители“ могат да се появят след минути или часове. Ако е след минути, работата ни е спукана. Но ако разполагаме с някой и друг час, може би ще успеем да свършим нещо.

— Огромен риск, братовчеде — поклати глава Мартин. — И вие прекрасно го знаете.

— Риск има, когато човек е изправен пред избор — отвърна Харис и рязко се изправи. — Да вървим! Добрият чичо доктор и без това ни чака достатъчно дълго.

1:40 следобед

Когато влязоха в задната стаичка на ресторанта, Мериман Фокс беше сам и гледаше нещо в електронния си бележник. Деми, Бек и Лучана бяха изчезнали, а масата беше разчистена.

— Господа! — изправи се докторът и на лицето му изплува онази любезна усмивка, с която беше посрещнал Мартин. — Аз съм доктор Фокс, господин президент, много ми е приятно да ви видя, сър. Страхувам се, че останалата част от компанията тръгна по свои задачи. Предлагам да ви покажа моята лаборатория, вместо да стоим и да си бъбрим.

— Имате лаборатория тук? — изненадано го погледна Мартин.

— Плюс офис и малък апартамент, предоставени ми любезно от ордена — кимна със същата широка усмивка Фокс. — През последните няколко години обществото не ме приема особено приятелски, а в манастира намирам покой от неприятните въпроси и дори мога да поработя.

— Винаги ми е любопитно да видя нечие работно място, докторе — безстрастно отвърна президентът.

— На мен също, господин президент. Оттук, моля.

Фокс отново се усмихна и посочи към вратата. Мартин хвърли предупредителен поглед към Харис, но той не реагира.

1:45 следобед

Мериман Фокс ги поведе през оживения площад пред базиликата и по тясна каменна алея, от двете страни на която имаше дълги редици червени и бели восъчни свещи.

Мартин се обърна. Уличката зад тях беше абсолютно пуста. Любопитен беше фактът, че Фокс бе сам, без придружители и охрана. Дори без Бек. Но по същия начин той го беше посрещнал и в онова кафене в Малта. А след това по думите на преподобния си беше тръгнал сам, оставяйки на него задължението да изпрати дамите.

Заклучението беше просто: и тук, и в Малта той предпочиташе да води разговорите без свидетели. Може би бе въпрос на стил. Израз на самоувереност или арогантност, а може би и на двете. Ставаше дума за самия Мериман Фокс — човека, който цели двацет години беше управлявал и контролирал дейността на 10-а медицинска бригада от армията на ЮАР, известна със своите тайни операции и иновации. Онзи Мериман Фокс, който съвсем наскоро беше давал показания пред подкомисия на американския Конгрес относно дейността на своята бригада и който лично беше контролирал коварното убийство на Каролайн Парсънс, а в момента беше ключов играч в един далеч по-мощен план за масов геноцид.

Мартин беше убеден, че характерът и волята на този човек не търпят нито охрана, нито тайни съгледвачи. Кое не означаваше, че те не бяха някъде наблизо и не следяха всяка тяхна стъпка.

— Оттук, моля — каза Фокс и пое по тясна странична уличка, след което свърна в друга. Тук всички проходи изглеждаха еднакви — широки около метър и половина, с високи каменни стени от двете страни. Сложна плетеница, опасваща цялата цитадела.

Колкото повече потъваха в нея, толкова по-неспокоен ставаше Мартин. Дори завръщането по обратния път в случай на нужда щеше да бъде трудно, да не говорим за достигане на мястото, на което щеше да ги чака Мигел. Той непрекъснато си напомняше, че зад усмивката и приятелското поведение на Фокс се криеше хладнокръвен и изобретателен убиец, който не само беше отнел живота на Каролайн Парсънс, но и поддържаше тесен контакт с „приятелите“ на президента и познаваше техните чудовищни планове. Един господ знаеше накъде ги бе повел и какво ги чакаше в „лабораторията“ му.

Независимо от славата си на религиозна и туристическа дестинация, „Монсерат“ беше изолирано от света и скрито сред непристъпните скали място, сякаш на светлинни години от цивилизацията. Място, където човек може да изчезне за секунди и никога вече да не бъде открит.

Мартин беше убеден, че президентът Харис си дава ясна сметка за ситуацията, в която се намираха. Но той без съмнение мислеше не само за собствената си сигурност, а и за нещо по-голямо. Именно по тази причина бе приел да отиде там, където щеше да може да разпита на спокойствие Мериман Фокс. И не се противопостави на

предложението му да разгледат така наречената „лаборатория“ — при това в отсъствието на охрана и свидетели. А Мартин съзнаваше, че няма друг избор и просто трябва да се подчини, за да остане близо до него.

— Пристигнахме, господа — обяви Фокс и спря пред тежка дървена врата, вградена в дебел каменен зид. — Малко спокойствие далеч от тълпите няма да ни навреди.

Ръката му отмести капачето на дървената кутия на стената, под което имаше електронна клавиатура. Той набра няколко цифри, затвори капачето и завъртя топката на бравата. Вратата се отвори и тримата се озоваха в просторно, слабо осветено помещение със сводест таван. Край една от стените бяха подредени дървени столове с високи облегалки, срещу тях се виждаше голяма библиотека. Мебелировката се изчерпваше с масивно писалище в дъното. В ъгъла зад него се виждаше тясна, богато резбована дървена врата.

— Тук в продължение на десетилетия се е помещавало църковното настоятелство — кратко обясни Фокс. — Аз просто наследих помещението.

Приблжиха се към вратата в дъното. Фокс пропусна гостите пред себе си и внимателно затвори след тях.

Озоваха се в много по-голямо помещение от предишното. И много по-различно. Размерите му бяха приблизително десет на осем метра, големи полилеи хвърляха обилна светлина над десетина правоъгълни масички, отрупани с епруветки и стъкленици.

— Искам да ви покажа върху какво работя в момента, господа — обяви Фокс. — Тук няма нито бактерии, нито спори, нито смъртоносни молекули. Нищо, което може да бъде използвано като оръжие. Като командир на Десета медицинска бригада служех на родината си, която се намираше в дълбока криза. През шейсетте и седемдесетте години бяхме изправени пред широкомащабно партизанско движение. Бунтовниците се подготвиха в бившите колонии Мозамбик и Ангола, а в Танзания и Замбия действаха военни тренировъчни лагери, финансирани от Съветския съюз и Куба. Програмата на Франция за борба с бунтовниците в Алжир не беше подходяща за нас — също като тази, която британците използваха в Кения и Малайзия. Бяхме на прага на война, за която ни бяха нужни нови и ефикасни оръжия.

Включително химически и биологични, защото срещу нас щяха да бъдат използвани такива.

— Какви са тези неща? — прекъсна го Харис и махна с ръка към покритите с колби и стъкленици маси.

— Точно тях исках да ви покажа, сър — отвърна Фокс. — Растителен живот, утрешната храна и енергия на човечеството. Генетично обработен разсад, който може да вирее почти във всички географски райони и узрява само за няколко седмици, при това за малка част от цената, която плащаме днес. Плодове и зеленчуци, които притежават много по-големи хранителни свойства от тези, които се отглеждат в момента. Работя върху много и разнообразни варианти на царевицата, соята, люцерната, слънчогледа, ягодите, малините и боровинките. А също така и върху тревни и дървесни видове, които ще елиминират ерозията и ще подпомагат създаването на нови пасища и ще предпазват дивата природа. Всички без изключение ще се отглеждат лесно, в големи мащаби, на всякакви почви и при минимално напояване. Някои разновидности на царевицата, соята и фъстъците лесно ще се преработват в евтино и екологично гориво, което няма да замърсява атмосферата. Работим и върху концепцията, известна като „целулозен етанол“, която ще помогне за производството на гориво от селскостопански отпадъци — царевични кочани, слама и дори дърво.

До този момент Фокс говореше единствено на президента, но сега се обърна и към Мартин.

— В Малта вие ме обвинихте в незаконни експерименти върху хора. И бяхте прав, защото наистина извършвах такива. Но само върху безнадеждно болни, след изричното им съгласие. Опитвах се да спася живота им, а с това и живота на моя народ. Но тези програми отдавна са приключени, а документацията им е унищожена. Повечето от участниците в тях са мъртви. През последните двайсетина години съм подложен на съдебно преследване, заплашва ме затвор. Правят го хора, които нищо не разбират от подобни експерименти, или такива, които имат конкретни политически цели. Бях принуден да работя сам — или в Малта, или тук, в „Монсерат“. Занимавам се с изследвания, които нямат нищо общо с военните, а напротив — обърнати са изцяло към бъдещето на планетата и нейните обитатели.

— Сам? — подхвърли Мартин.

Зададе въпроса си не защото се интересувахте от научната дейност на Фокс, а за да види реакцията му. Ако имаше сътрудници, те явно бяха инструктирани да останат в сянка и да чакат сигнал от него. Но белокосият доктор моментално схвана смисъла на въпроса му.

— Искате да знаете дали имам охрана? — погледна го той.

— Мисля, че имаше предвид екип от учени, които работят с вас — побърза да се притече на помощ президентът.

— Има такива хора, разбира се — кимна Фокс. — Повечето от тях ми отделят само част от времето си, а аз им давам съответните консултации. Абсолютно всички го правят доброволно, а аз контактувам с тях главно по интернет. — Очите му се плъзнаха по лицето на Мартин и отново се насочиха към президента. — Ако все още храните съмнения по отношение на моята работа, можете да се запознаете с цялата ми документация — записки, дневници, научни резултати от различните експерименти. Единствената ми молба е да запазите в тайна всичко, което ще видите тук. Аз ще публикувам своите изследвания само след тяхното пълно завършване, документиране и придобиване на патентни права. Намеренията ми са да ги предам на разположение на Обединените нации. Както вероятно се досещате, печалбите ще бъдат огромни.

— Станали сте много добронамерен, докторе — отбеляза Харис, после кимна. — Да, бих искал да се запозная с дейността ви. С експериментите, записките, дневниците и всичко останало.

— Разбира се.

2:00 следобед

Фокс се насочи към друга врата, изработена от полирана стомана и снабдена с електронна ключалка. Отвори я с магнитната карта, която извади от джоба на сакото си. Пред очите им се разкри дълъг и нисък тунел, водещ към сърцето на планината. Беше осветен от електрически крушки, висящи на голи жици на пет-шест метра една от друга.

— Част от каменовъглена мина, прокопана преди повече от сто години — поясни Фокс и тръгна по дъските, поставени направо във влажния под. — Повечето галерии са изоставени отдавна, малцина изобщо не си спомнят за тях. Ние имахме късмета да използваме тази. Някога цялата планина е била под водите на Средиземно море. В съседство е имало друга, по-висока, от която е извирала голяма река. Водите ѝ се вливали в залива, образувайки големи подземни пещери. Днес тези пещери са далеч над морското равнище — сухи, проветриви, с относително постоянна температура. Като прибавим към това размера на галериите и тяхната изолираност, те автоматично се превръщат в почти идеално място за моите експерименти.

Безпокойството на Мартин рязко нарасна. Лабиринтът от преплетени улички на повърхността изглеждаше като детска играчка в сравнение с изоставената мина, в която се бяха озовали в компанията на един опасен престъпник. Вече беше убеден, че този човек ги води към капан, независимо дали действаше сам, или не. Отново се обърна и хвърли предупредителен поглед към президента.

Но Харис не му обърна внимание, оглеждайки с интерес издълбаните неравни стени на галерията.

Няма значение дали ще му хареса, или не, но аз съм длъжен да се намеса, реши Мартин.

— Господин президент! — остро каза той. — Според мен отиваме твърде...

— Пристигнахме, господа — обади се в същия миг Фокс, направи още няколко крачки и спря пред друга метална врата, вградена

в стената. Магнитната карта отново влезе в действие и вратата се плъзна встрани. Зад нея имаше огромно помещение.

Фокс влезе пръв, а Мартин се възползва от ситуацията и дръпна президента за ръката.

— Спокойно, братовчедо, всичко е наред — промърмори Харис и влезе в пещерата по стъпките на Фокс. Половин секунда по-късно вратата се затвори след тях.

Озоваха се пред море от лабораторни маси. Таванът се издигаше на седем-осем метра над главите им. В дъното мътно проблясваше редица от стоманени клетки.

— Преди време наистина извършвах експерименти върху животни — призна с лека въздишка Фокс. — Но тези клетки отдавна са празни.

— Управата на манастира знае ли за съществуването на пещерите? — пожелала да узнае Мартин.

— Вече ви казах, че орденът великодушно ми предложи подходящи условия за работа — леко се усмихна Фокс.

Президентът се оглеждаше с интерес. Очите му опипваха грубо изсечените варовикови скали, тавана и пода. Вниманието му беше привлечено от голяма пейка от неръждаема стомана с дебели дървени крака от едната страна и голям механичен барабан от другата. Друга стоманена плоча на колела беше поставена върху тесни релси, пресичащи цялата пещера.

— Какво е това, докторе? — попита той.

— Работен плот.

— Прилича на средновековна машина за изтезания.

— Машина за изтезания? — учудено го погледна Фокс, после на лицето му се появи усмивка. — Може би, но само за растения. Стоманената повърхност се покрива със семена, върху които слагаме специални пластмасови листове. Предварително нагретият барабан започва да се търкаля напред-назад върху листовите и затопля семената до температура за посев. Използваме почва със специален състав — каквато видяхме в предишното помещение. Един вид инкубатор — високоефективен, иновационен и абсолютно безвреден.

Харис хвърли кос поглед към Мартин и каза:

— Повече ми допада идеята за машина за изтезания. Нещо, към което привързват човек, за да изтръгнат признания за греховете му.

— Не съм сигурен, че ви разбирам — озадачено отвърна Фокс.

В същия миг Мартин разбра защо президентът пренебрегна предупрежденията му и продължи с огледа на подземните лаборатории. Очевидно търсеше охранителни камери, микрофони и друга специализирана техника. Несъмнено имаше опит в тези неща, защото Сикрет Сървис със сигурност го беше запознала с целия си арсенал, а и той самият притежаваше достатъчно опит. Доказателство за това беше начинът, по който се беше измъкнал от хотела в Мадрид. До този момент Мартин се беше опасявал, че се намират на твърде изолирано място и Фокс ги води към някакъв капан. Но мислите на президента бяха в коренно противоположна посока. Не те, а докторът беше сам. Рискът беше огромен, тъй като нямаше начин да бъдат сигурни, че не ги наблюдават. Но риск беше и самото му съгласие да се срещне с Фокс.

— Бихме искали да си поговорим, докторе — спокойно рече Харис. — Интересуват ни плановете ви по отношение на мюсюлманските държави.

— Моля? — погледна го с добре изиграно смайване Фокс.

— Плановете ви, казах. Програмата за унищожение на Близкия изток, която сте разработили с участието на мои добри приятели във Вашингтон.

— Разочаровате ме, господин президент — пусна крива усмивка Фокс. — Вече ви доказах, че през последните двацетина години работя единствено за благо на човечеството и планетата.

— Номерът не мина, докторе! — гневно отвърна Харис.

— Какво инжектирахте на Каролайн Парсънс? — изстреля Мартин.

— Вече ми зададохте подобен въпрос, но аз все още...

— Става въпрос за рехабилитационния център „Силвър Спрингс“ в щата Мериленд — притисна го Мартин. — Там ви помагаше лекарка на име Лорейн Стивънсън.

— Никога не съм чувал за подобен център. Нито пък за някаква доктор Стивънсън. Още в Малта ви обясних това.

— Вдигнете лявата си ръка! — внезапно заповяда Мартин.

— Какво?!

— Лявата ръка, с палеца напред! Искам президентът да види татуировката върху него. Знакът на Алдебаран.

Лицето на Фокс бавно почервения, чертите му се изопнаха. Мартин вече познаваше това изражение.

— Достатъчно, господа! — ледено процеди докторът. — Обиколката приключи, позволете да ви изведе навън.

След тези думи той рязко се завъртя и тръгна към вратата. В ръката му се появи малък електронен уред и той го вдигна към устните си.

2:13 следобед

Мартин светкавично го настигна и се хвърли отгоре му, стискайки адамовата му ябълка в сгъвката на ръката си. Фокс извика от изненада и в опита да се освободи изпусна малкия уред. Мартин затегна хватката си. Гърдите на Фокс се издуха до пръсване от усилието да си поеме въздух. Пръстите на Мартин потънаха в сънната артерия на Фокс, прекъсвайки достъпа на кислород до мозъка. Тялото на доктора се разтърси, краката му заритаха. Така изтече една секунда, после втора, трета. След това Фокс изгуби съзнание и безсилно се отпусна в ръцете на Мартин.

— Бързо! — подвикна той.

Президентът свали колана си, заобиколи братовчеда и сръчно изви ръцете на жертвата зад гърба. После, сякаш изведнъж се беше върнал в младежките си години, когато трябваше да обуздава животните във фермата, той кръстоса китките на Фокс и ги стегна с колана. Секунди по-късно двамата с Мартин качиха доктора на преобърнатата стоманена маса, прехвърляйки примката върху един от дебелиите, щръкнали нагоре крака.

2:16 следобед

Трийсет секунди по-късно Фокс простена, закашля се и пое въздух с широко отворена уста. След около минута съзнанието му започна да се прояснява. Очите му бавно се отвориха и се заковаха върху лицето на Мартин.

— Това беше полицейска хватка — дрезгаво изхриптя той. — Едно време си бил ченге, а може и още да си такъв!

Президентът хвърли изненадан поглед към партньора си, но той не реагира и вниманието му отново се насочи към пленника.

— Искам да зная какво планирате в арабския свят!

Лицето на Фокс дълго време остана безизразно, после върху него изплува усмивка. Широка, арогантна, смразяваща. Така можеше да се

усмихва само ерудиран луд, който разполагаше с план за масово унищожение и с удоволствие бе готов да го реализира.

— Само добри неща, господа.

— Ще попитам още веднъж: какви са плановете ви по отношение на мюсюлманските страни в Близкия изток? На вас и приятелите ви във Вашингтон?

Погледът на Фокс се прехвърли върху Мартин, после отново се върна върху лицето на президента.

— Давам ви последен шанс, докторе! — предупредително рече Харис.

— По всичко личи, че мистър Мартин ви е внушил доста странни идеи — отвърна Фокс.

Президентът въздъхна и поклати глава.

— Мисля, че трябва да продължим, братовчеде.

В ръката му се появи половинлитрова бутилка минерална вода, която беше купил от ресторанта. Мартин я пие и закова очи в пленника.

— Газирана вода — каза той. — *Con gas*, както я наричат местните. Може би е доста примитивен номер за човек като вас, докторе. Но върши добра работа. Показа ми го един граничен полицаи. Благодарение на него е накарал да пропееят куп наркодильри и трафиканти на хора.

Фокс погледна бутилката, но не отговори. С нищо не показва, че има представа за какво става въпрос.

— Последен опит, доктор Фокс — обади се президентът, който очевидно държеше нещата да са пределно ясни. — Какви са плановете ви по отношение на мюсюлманските държави?

— Мир на Земята — отново се усмихна Фокс. — И добра воля.

— Нали взехте онази салфетка от ресторанта? — попита Мартин, обръщайки се към президента.

— Да.

— Нали си спомняте как се държи животно, което трябва да получи инжекция от ветеринаря? Никак не ми харесва, но няма друг начин. Предполагам, че и на доктора няма да му хареса. Натъпчете салфетката в устата му, а след това му хванете главата.

Това, което последва, беше бързо и грозно. Президентът Харис извади от джоба си бялата памучна салфетка и понечи да я натика в

устата на Фокс. Докторът стисна устни и започна да върти глава. Колебанието на Мартин продължи само част от секундата, после юмрукът му потъна в корема на пленника. Фокс изкрещя от болка, а президентът светкавично натика салфетката в отворената му уста.

Мартин развинти капачката, притисна палец върху отвора на бутилката и силно я разклати. Мехурчетата вътре се блъскаха едно в друго. Фокс направи нов опит да извърти глава, но президентът го държеше здраво. След ново разклащане Мартин тикна бутилката под дясната ноздра на пленника и отмести палеца си.

В носа на Фокс нахлу силна струя въздух под налягане, примесен с капчици вода. Той простена от острата болка в синусите и зарита с крака. Гърдите му се издуха до пръсване, но опитите да изплюе салфетката бяха безуспешни.

Колкото по-яростно се бореше, толкова по-силна ставаше струята. От време на време Мартин разклащаше бутилката и отново я приближаваше до ноздрите му. Фокс действително се оказа як и здрав, както беше отбелязал президентът. В един момент тялото му се изви като струна и коляното му се заби в лицето на Харис. Той изкрещя от болка и се олюля, но в следващия миг отново притисна главата на Фокс, която яростно се въртеше.

— Достатъчно — обади се президентът.

Мартин не му обърна внимание и продължи изтезанието. Палец върху отвора. Силно разклащане. Тикане на бутилката в носа на жертвата. Отместване на палеца. Канонада от газирана вода.

— Казах достатъчно! — извика Харис. — Не искам труп, а отговори!

Очите на Фокс изведнъж се обърнаха с бялото нагоре, съпротивата му стихна.

— Стига, стига! — Президентът пусна жертвата, сграбчи Мартин за раменете и започна да го дърпа. — Достатъчно, по дяволите!

Мартин го погледна невиждащо и бавно отстъпи назад. Приличаше на боксьор, когото са принудили да се оттегли в ъгъла — дишаше тежко и не можеше да разбере защо не са го оставили да довърши противника.

После лицето на президента изведнъж изпълни полезрението му, скривайки металната маса с проснатия върху нея Фокс.

— Не повтаряй това, което той е направил с Каролайн Парсънс!
— остро рече Харис. — Не те обвинявам, но в момента не бива да даваме воля на личните си чувства!

Мартин не реагира.

— Ти го убиваш, братовчедо! — приближи лицето си до неговото Харис. — Разбираш ли, че го убиваш?

Мартин най-после излезе от вцепенението си, тръсна глава и се огледа.

— Съжалявам — промърмори той. — Много съжалявам.

За известно време президентът остана на място, после бавно се обърна към Фокс. Главата на пленника беше клюмнала, обърнатите очи се белееха под полузатворените клепачи. От носа му се точеха сопולי, примесени с минерална вода. Гърдите му хъркаха в опита да изхвърлят водата навън.

Харис се наведе и издърпа салфетката от устата му. И двамата чуха как въздухът нахлува в пламналите му дробове.

— Чувате ли ме, докторе?

Отговор нямаше.

— Доктор Фокс, чувате ли ме?

В продължение на един безкрайно дълъг миг не се случи нищо, после главата на пленника леко кимна, а клепачите му трепнаха и се отвориха.

— Помните ли ме?

Фокс отново кимна.

— Можете ли да дишате?

Ново, по-силно кимане. Дишането му също стана видимо.

— Искам да зная какво кроите в Близкия изток. Кога, къде и кои са участниците. Ако не получа отговор, процедурата ще бъде повторена.

Фокс не отговори. Очите му бавно се изместиха към Мартин и останаха там.

— Какво ще се случи в Близкия изток? — повтори президентът.
— Кога и къде ще се случи? Кой още ще участва?

Фокс продължаваше да лежи неподвижно, заковал поглед в Мартин. Така изтече цяла минута, след което очите му се насочиха към президента и главата му леко кимна.

— Добре, ще ви кажа — прошепна той.

Харис и Мартин си размениха тържествуващи погледи. Най-после! След всички изпитания щяха да получат отговора.

— Разкажете ми всичко, до последната подробност! — заповяда президентът. — Какво планирате в Близкия изток?

— Смърт — отвърна с лишен от емоции глас Фокс. После погледна Мартин и стисна зъби.

— Хванете го! — изкрещя Мартин и се втурна напред. — Разтворете му устата!

Блъсна смаяния президент встрани, сграбчи челюстите на Фокс и напъна с всички сили. Но беше късно. Отровата беше подействала светкавично и Мериман Фокс вече беше мъртъв.

2:25 следобед

Наетото тъмнокафяво ауди на Хап Даниълс задмина някакъв туристически автобус и набра скорост по тесния път към бенедиктинския манастир „Монсерат“. Той си даваше сметка, че след като пристигнеше там, щеше да се озове в положението на човек, който търси игла в купа сено. Трябваше да си пробива път сред тълпи от туристи, оглеждайки се за внезапно оплешивелия Джон Хенри Харис и за Никълъс Мартин, когото беше виждал само веднъж, при това за броени секунди.

Едновременно с това трябваше да търси и френската фотожурналистка Деми Пикар, която портиерът на „Рехенте Мажестик“ описа като красива млада дама с къса черна коса, тъмносин жакет и бежови панталони, движеща се в компанията на афроамериканец на средна възраст и възрастна европейка. Прибавяйки към това и факта, че действаше по предполагаемо точна информация, която не се потвърждаваше от нищо конкретно, и отиваше на място, където никога не е бил, положението му ставаше още по-несигурно. Въпреки всичко бе потеглил на път след двайсет минути сън, едно кафе и с огромно количество адреналин в кръвта.

Хап задмина поредния туристически автобус и няколко коли пред него и навлезе в остър завой с пронизително свирене на гумите. Очите му за миг се вдигнаха към назъбените планински върхове, сред които беше сгушен манастирът.

Бе сервирал доста плоска история на заместника си Бил Стрейт. А именно че заместник-директорът на Сикрет Сървис Тед Лангуей, действащ от посолството в Мадрид, „цял ден ми виси на задника с искания за подробни доклади (което беше истина) и току-що позвъни за пореден път (лъжа). Нямам друг избор, освен да говоря с него, затова ще отида да се регистрирам в хотела, ще се оправя с тоя тип, а след това ще взема един душ и ще подремна час-два. Ако имаш нужда от мен, търси ме на мобилния“.

Той официално прехвърли правомощията си на Стрейт, след като се увери, че отрядът под негово командване е готов да посрещне вицепрезидента, кацащ в Барселона в 13:00, и да го отведе в хотел „Колон“, където Сикрет Сървис беше резервирала няколко стаи. Когато най-сетне се добра до стаята си, Хап взе бърз душ, преоблече се, тикна пистолета под колана си и се измъкна от един страничен изход. Петнайсет минути по-късно наетото ауди вече беше напуснало Барселона и се носеше по пътя за „Монсерат“. Това се случи в 13:07 — точно седем минути след като самолетът на вицепрезидента Хамилтън Роджърс беше кацнал в Барселона.

2:28 следобед

— Капсула с отрова в десния горен кътник — обяви Мартин и се отдръпна от трупа на Мериман Фокс. — Достатъчно е да стисне зъби и е готов. Мина ми през ума, че е способен на такова нещо, но не допусках перманентен имплант.

— Това показва срещу какви фанатици сме се изправили — мрачно въздъхна президентът. — Напомня ми за нацистките военнопръстъпници, заловени след Втората световна война. За геноцида, провеждан от Хитлер, Гьобелс, Химлер и останалите, за отвратителните експерименти на доктор Менгеле в концентрационните лагери. Никой не знае какво можеше да се случи, ако тези експерименти се бяха прилагали в големи мащаби.

— С тази разлика, че нашият доктор Менгеле е мъртъв — отбеляза Мартин.

— Но не и плановете му! — остро отвърна Харис. — А ние не успяхме да научим нищо за тях. Нищо! — Той отмести поглед от металната маса. Явно обмисляше следващите им действия.

Мартин мълчаливо го наблюдаваше. Даваше си ясна сметка, че самият той бе действал грубо и необуздано, движен единствено от емоциите. От спомена за Каролайн, от всичко, което беше тя за него през по-голямата част от живота му, от бясната му ярост от убийството ѝ. От друга страна, съзнаваше, че южноафриканецът отдавна е бил готов да отнеме живота си, когато това се наложи. Той беше професионалист в причиняването на болка и очевидно бе имал ясна представа за прага на собствените си сили. Знаел бе точно колко болка

може да понесе и точно кога да сдъвче импланта. Не се бе страхувал от смъртта, а от опасността да проговори и да провали плановете на тайната организация. Забележката на президента относно „непоколебимата решителност на тези хора“ придоби ясна и още по-ужасяваща сила. Те не бяха шепа фанатици, а част от отлично организирана, добре финансирана и изключително опасна организация.

— Господин президент — вдигна глава той. — Според мен на даден етап Фокс е информирал вашите вашингтонски „приятели“ за присъствието ви тук. — Направи крачка напред и вдигна от пода приличащото на блекбъри устройство. — Обзалагам се, че в момента, в който го сграбчих, той направи опит да се свърже с тях. Липсата на контакт ще ги доведе тук, и то доста бързо. Затова ще повторя това, което ви казах още в началото — трябва да извикаме Мигел и да се махаме! Ще излезем и ще се смесим с тълпата, докато нашият човек се появи.

— Не вярвам, че са оставили изпълнението на задачата в ръцете на един човек — промълви Харис, без изобщо да реагира на призива на Мартин. — За операция с подобни мащаби е абсолютно немислимо, а и Фокс не би го допуснал.

Обърна се, заобиколи лабораторните маси и се насочи към стоманените клетки в дъното на помещението.

— Ако това място е било неговият щаб, имаме всички основания да вярваме, че тук някъде са и архивите му — вероятно качени на компютърни файлове. Ако ги открием, може би ще получим известна представа за плановете им.

— По дяволите, братовчеде! — започна да се ядосва Мартин. — Пак ли го правиш? Имай предвид, че твоите „спасители“ са на път, независимо дали ти харесва, или не! И ще те ликвидират в момента, в който се появят!

— Братовчеде Мартин — погледна го спокойно Харис. — Високо ценя всичко, което правиш за мен. Но в тази работа има нещо изключително важно, което не мога да си позволя да загърбя. Разбирам желанието ти да се махнеш оттук и по принцип нямам нищо против него.

— Да се махна оттук ли? — окончателно изгуби търпение Мартин. — През цялото време се опитвам да спася живота на

президента на Съединените щати, нищо друго! А това си ти, ако случайно си забравил!

— Искам да разбереш едно нещо, братовчеде. Президентът на Съединените щати няма да си тръгне, преди да направи всичко възможно да разкрие плановете на тези хора!

Мартин се втренчи в него. Да, възможно бе да открият някъде в огромната пещера нещо, което би им помогнало да разкрият плановете на Фокс. Но вероятността то да не се случи бе далеч по-голяма. Щеше да им отнеме часове, а може би дни. За съжаление разполагаха с броени минути. Но, от друга страна, все пак си струваше да опитат и той отлично го знаеше.

— Дори Фокс да притежава някакви архиви тук, те едва ли ще бъдат в чекмеджето на бюрото му — примирено въздъхна той.

— Вярно — кимна президентът, доволен от факта, че партньорът му отново е в играта. — И в двете лаборатории има само работни маси, оборудвани за различни експерименти.

— Което означава, че има и други помещения — довърши мисълта му Мартин и пусна електронния уред в джоба си. После пристъпи към безжизненото тяло на учения, измъкна магнитната карта от джоба на сакото му и я размаха пред очите на Харис. — Съмнявам се, че е успял да блокира всичко.

По същото време, 2:35 следобед

Хап Даниълс вкара наетото ауди в претъпкания паркинг пред манастира. Пред очите му се издигаха внушителните каменни сгради на комплекса. Той тръсна глава и отмести поглед, съсредоточавайки се върху последователността на действията си. Първо трябваше да намери място за колата.

При други обстоятелства щеше да се представи на охраната и да ги помоли за съдействие. Но сега не можеше нито да се представи, нито да обясни целта на визитата си. От друга страна, трябваше да намери място, откъдето нямаше опасност да му вдигнат колата, за да му бъде подръка, в случай че открие президента. Това бяха причините, които го принудиха да обикаля паркинга като обикновен посетител с надеждата някой да освободи място.

Той зави и пое обратно, към другата страна. Мобилният му телефон звънна и той натисна бутона за включване.

— Даниълс.

— Хап, обажда се Бил — пропука гласът на помощника му в мембраната.

— Какво има?

— Засякохме обекта.

— Какво?! — Даниълс усети как сърцето се качва в гърлото му.

— Намира се в манастира „Монсерат“ в планините недалеч от Барселона. Натам вече пътуват два оперативни екипа на ЦРУ. Хеликоптерът им трябва да се приземи в 15:15.

— Кой ти предаде тази информация, Бил? — нетърпеливо попита Даниълс.

— Началникът на кабинета от Мадрид.

— Как е разбрал, по дяволите? Кой изпрати екипите на ЦРУ?

— Не знам. Новината дойде от посолството ни в Мадрид.

— Би трябвало първо да се обърнат към нас.

— Знам, но са постъпили другояче.

— Два екипа са малко!

- Ще ги последват и други, пак от Мадрид.
— Някакви сведения за състоянието на обекта?
— Не.

Някаква зелена тойота включи на заден и започна да се измъква от мястото си на пет-шест коли разстояние от него. Той докосна педала на газта и аудито се стрелна напред. Миг по-късно се закова на място, позволявайки на тойотата да завърши маневрата си.

— Хап, изпращаме и нашия хеликоптер — добави Стрейт. — Трябва да си тук най-късно до 15:20, когато ще излетим за „Монсерат“.

— Разбрано, Бил, благодаря — отвърна Даниълс, прекъсна връзката и промърмори: — ЦРУ, значи... — Но защо изпращат само два екипа? От кои подразделения на ЦРУ са те? От редовните оперативни части или от някой специален отряд под прякото командване на министъра на отбраната? Какви са мащабите на операцията? Къде е мястото на Бил Стрейт в нея? На чия страна играе той? И как да му каже, че не може да се качи на хеликоптера за „Монсерат“, защото вече е там?

Тойотата най-сетне приключи маневрата и се отдалечи. Даниълс натисна педала и се насочи към освободеното място. В същия миг към него се насочи и някакъв мотоциклет с кош и той се принуди да удари спирачки.

— Хей, аз чакам за това място! — изкрещя през отвореното прозорче Хап.

— Да, но аз дойдох първи — пренебрежително отвърна мотоциклетистът и слезе от мотора.

— Аз бях преди теб!

Без да му обръща внимание, мъжът свали шлема си и го заключи в пространството под седалката.

— Веднага разкарай тоя бракма оттам! — побесня Даниълс и изскочи навън.

Мотоциклетистът се обърна и изчезна в тълпата, която се трупаше пред входа на базиликата.

Хап остана да гледа след него с кървясали от гняв очи. С огромно усилие на волята се въздържа да не хукне след него.

— Ще те пипна, копеле! — изръмжа той. — Все някъде ще ми паднеш!

2:50 следобед

Всичко беше цветове и образи, нереални като сън. Деми си спомняше само отделни фрагменти.

— Чака ни работа — беше казал преподобният Бек броени секунди след като Никълъс Мартин напусна ресторанта, за да доведе президента Харис. Деми събра набързо апаратите, преметна през рамо малкия сак и побърза да последва навън свещеника и Лучана. Тримата пресякоха площада пред базиликата и се насочиха към спирката на зъбчатата железница, която водеше към древното убежище на Сан Хуан високо в скалите над манастира.

В момента, в който влязоха в кабината, Деми бе обзета от необичайна еуфория, придружена от рязко изостряне на цветовете усещания. Всичко останало започна да избледнява — преподобният Бек, Лучана, натъпканата с туристи кабина. Сложили са нещо в кафето ми, помисли си тя. В следващия миг тази мисъл се стопи и изчезна в делириума на розовата мъгла, която премина в тюркоазенозелена, а после в охра. Така изтекоха няколко секунди, после охрата отстъпи на тъмносин облак, прорязан от жълти ивици.

В главата ѝ се появи смътното усещане, че крачи покрай развалините на древен храм и гледа към сребрист джип, спрял на банкетата. Красивият млад мъж за волана излезе и отвори задната врата, а преподобният Бек ѝ помогна да се настани на седалката. След това тя усети как автомобилът потегля и набира скорост по неравния път. Бек май беше седнал до нея, а Лучана беше отпред, до младия шофьор.

Не след дълго напуснаха асфалта и продължиха по каменист път. Джипът прекоси пенлив планински поток, изкачи стръмен хълм и се спусна към малка котловина, покрита с трева и лека утринна мъгла. Минаха под висока каменна арка, зад която се виждаха развалините на друг древен храм, сгушен под непристъпни скалисти зъбери. Джипът спря, вратите се отвориха. Преподобният Бек ги поведе нагоре, по стръмна козя пътека.

Няколко минути по-късно минаха покрай други високи скали и пресякоха естествен каменен мост, от двете страни на който зееше бездънна пропаст. Отсрещният му край беше в сянка. Едва когато се доближиха на метър от него, Деми видя тъмния вход на пещера, пред която стояха неколцина монаси с тъмни роби и качулки на главите.

— Църквата в недрата на планината — тихо обяви Бек.

Вътрешността на пещерата се оказа огромна, осветена от жълтеникавата светлина на хиляди свещи. Те минаха покрай друга групичка монаси, които мълчаливо ги наблюдаваха изпод качулките си. Озоваха се във втора пещера, осветена от свещи като предишната. Сталактити и сталагмити образуваха странни конфигурации.

Църквата бе в средата на втората пещера. Все още в плен на еуфорията, Деми я възприе като спокойното убежище, което беше виждала единствено в сънищата си. Високият таван се подпираше от множество каменни арки. От двете страни бяха разположени платформи от масивно дърво с дебели крака, стъпили върху ръчно дяланите плочи на пода. В дъното на широката пътека блестеше величествен позлатен олтар.

Деми се обърна към Бек с намерението да го попита къде е попаднала. Очите ѝ попаднаха на млада жена в дълга бяла роба, която се приближаваше към тях. Кафявите ѝ очи блестяха, а разкошната черна коса стигаше чак до кръста ѝ. Деми не беше виждала по-красиво създание през живота си.

— Много се радвам, че дойде, Деми — дари я с ослепителна усмивка жената.

Господи! — закова се на място Деми. Откъде ме познава? Лицето ѝ беше странно познато. Но къде я беше виждала? Кога? После се сети, че това беше Кристина, която беше с тях в кафе „Триполи“ в Малта.

— Сигурно си уморена от пътуването — съчувствено промълви тя. — Ела, ще те заведа в стаята ти, за да си починеш.

— Но аз...

— Иди с нея, Деми — окуражително се усмихна Бек. — Нали искаше да научиш повече за обществото „Алдебаран“? Това е част от него, а довечера ще видиш още. Утре ще имаш възможност да се запознаеш и с много други неща. С всичко.

Деми изпитателно го погледна. Еуфорията внезапно я напусна. Явно дрогата, която ѝ бяха сложили в кафето, вече не действаше. Изведнъж си спомни за фотоапаратите и чантата с материалите.

— Къде са нещата ми? — попита тя, без да отделя поглед от лицето на Бек.

— Тези ли? — намеси се Лучана и направи знак на един от монасите, които ги придружаваха. Той леко се поклони и подаде апаратите на Деми.

— Благодаря — сухо кимна тя, изпитвайки все по-голямо притеснение от начина, по който я бяха довели дотук.

Кристина я хвана за ръка и я поведе към противоположния край на храма. Деми сведе очи към големите, сякаш полирани от времето плочи, върху които бяха издълбани имена. Фамилни имена, които странно защо не бяха испански, а италиански.

— Това са семейни гробници — тихо каза Кристина. — Под плочите на този храм са погребани останките на почитани покойници през вековете.

— Почитани покойници?

— Да.

В съзнанието на Деми отново изплува предупреждението на баща ѝ, пред очите ѝ се появи измъченото лице на безръкия Джакомо Гела. Тих вътрешен глас ѝ прошепна, че е прекрачила прага на място, където не би трябвало да бъде. Очите ѝ инстинктивно се извърнаха назад, сякаш се колебаеше дали да побегне.

Лучана беше изчезнала. Изправен в средата на помещението, Бек гледаше след нея и говореше по мобилния си телефон. Зад него, в дъното на храма и пещерите отвъд, стояха на пост четирима монаси с качулки на главите. Тя си даде сметка, че без тяхното съгласие никой не можеше да влезе или да излезе. Такива пазачи със сигурност имаше не само на каменния мост отвън, но и на още много места.

— Добре ли си, Деми? — тихо попита Кристина.

— О, да — отвърна младата жена. — Добре съм. Защо да не бъда?

2:55 следобед

Мартин и президентът гледаха с разширени от ужас очи. Не бяха в състояние да говорят, дишането им почти замря. Намираха се в най-вътрешната лаборатория на Мериман Фокс. Ако беше жив, той положително не би се въздържал да им покаже това помещение. Но фактът, че бе мъртъв, изведнъж изгуби своето значение. Така или иначе, той бе пожелал да го видят. Или по-скоро да го почувстват.

Бяха стигнаха дотук, защото друг път нямаше. Магнитната карта на Фокс отваряше само вратите, които водеха навътре в подземие, но не и тези по обратния път. С нейна помощ получиха достъп до всички пещери, шахти и галерии, чиито стоманени прегради покорно се плъзгаха встрани. Но никоя от тях не се отваряше обратно. Охранителната система не го позволяваше. Единственият изход от съответното помещение беше вратата в дъното. Те навлизаха все по-дълбоко в недрата на планината, в нови и нови лаборатории.

Първите три от тях представляваха стандартни по размер и добре осветени преустроени естествени пещери или камери, директно издълбани в скалите. Свързваха ги едни и същи влажни тунели с дъсчени подове, а самите те бяха оборудвани като модерни биохимически лаборатории. Голяма част от оборудването беше предназначена за тестване на водата и анализиране на нейното съдържание и евентуални замърсители: вируси, бактерии, соли, метали и радиоактивни елементи.

След внимателен оглед на поредната лаборатория двамата преминаваха в следващата. Но никъде не видяха компютри, шкафове или други средства за съхраняване на информация. В замяна на това навсякъде имаше монитори и клавиатури, което означаваше, че някъде в подземие действа мощен сървър.

Напуснаха последната лаборатория и изведнъж се озоваха в началото на тесен тунел, който беше прокопан под огромна, заплашително надвиснала скала.

— Е, сега вече няма как да избягам от клаустрофобията — промърмори Мартин.

— Не мисли за това — подхвърли президентът, отпусна се на четири крака и запълзя напред. Мартин въздъхна и го последва. Минута по-късно се озоваха в поредната влажна полуосветена шахта.

Покритият с грубо сковани дъски под беше силно наклонен, завиваше надясно и продължаваше да се спуска надолу. По приблизителните изчисления на Мартин двете отсечки бяха дълги по около двеста метра всяка. До този момент не бяха се натъквали на толкова голямо разстояние между две съседни лаборатории. В дъното най-после се появи познатата блиндирана врата. Мартин я отвори с помощта на магнитната карта и те влязоха в тясно преддверие, водещо към затъмнено помещение. Този път Мартин пъхна в процепа една треска, която отцепи от дъските на пода. Не беше кой знае какво, но все пак можеха да се върнат в шахтата, ако се наложи. Не беше го правил досега, защото вратите, през които бяха минали, щяха да ги върнат в предишното помещение. Но в момента реши да пъхне треската в процепа, поддавайки се на мрачното предчувствие, че им предстои да видят нещо коренно различно от видяното досега. И тунелът щеше да се окаже по-приемливо място за пребиваване.

Прекошиха преддверието и спряха пред полупрозрачна завеса от дебел найлон. В средата ѝ имаше малък процеп, през който не се виждаше нищо.

— Някъде да виждаш електрически ключ? — попита президентът.

— Не — отвърна Мартин, пристъпи към завесата и предпазливо раздели двете ѝ части.

Щракна някакво реле и помещението се обля в ослепителна светлина.

— Мили боже! — ахна той и инстинктивно отстъпи назад.

През центъра на огромна пещера с размерите на футболно игрище минаваха две успоредни редици метални маси, отрупани с прозрачни контейнери с човешки тела или части от тях в консервиращ разтвор. В дъното се виждаше отворът на тъмна, изсечена в камъка пещера. Контейнерите много приличаха на аквариуми за тропически риби или на онези по пазарите, в които се предлагат живи раци.

Онемели от ужас, Харис и Мартин бавно тръгнаха напред. Пред очите им се разкриваше пълната картина на експериментите, провеждани от Мериман Фокс. Телата се полюшваха в контейнерите като живи, сякаш потънали в дълбок сън. Мъже, жени и деца на всякаква възраст и от всички раси. Всяко от тях беше обозначено с табела, на която бяха изписани номер и дата. Данните на предишните обитатели просто бяха задраскани. Елементарното пресмятане сочеше, че всяко от телата бе престоявало в разтвора около три месеца, след което бе заменяно с ново. Най-старите бяха влезли в контейнерите преди около седемнайсет години. Нищо не показваше защо са престоявали вътре точно три месеца, нищо не сочеше за някакъв резултат от експериментите на Фокс. Но каквито и да бяха тези експерименти, те повдигаха множество въпроси. Как са били подбирани тези хора? Как са се озовали тук? Къде и как са умрели? Къде са били държани, преди да умрат, какво са правили с тях? И накрая — какво е ставало с телата им след изваждането от контейнерите? За този период от време те със сигурност са били хиляди.

Трупове бяха страшни, но и някак трагично загадъчни. Онези, които имаха очи, гледаха втренчено в пространството. Израженията им бяха почти еднакви: сгърчени от ужасна болка, умоляващи някой да прекрати страданията им.

Странното в тези замръзнали маски беше, че никоя от тях не изразяваше гняв и желание за мъст. Очевидно тези хора не са знаели, че са жертви, и изобщо не са подозирали, че с тях се случва нещо противоестествено.

Някъде към средата на дългата редица Мартин спря и се обърна към президента.

— Досещаш ли се какво представляват тези хора?

— Цялото население на Земята — отвърна Харис.

— Точно така. Без изобщо да подозират, че са се превърнали в опитни свинчета. Единственото, което са знаели, е, че са болни.

— И аз имам подобно чувство — кимна президентът, после лицето му стана бяло като платно. — Нима това е планът?! Нима са чакали Фокс да завърши експерименталната фаза, за да преминат към масово производство? Чрез някаква болест, вирус или бактерия, които

се разпространяват светкавично? Непознатата опустошителна епидемия, която може да се контролира единствено от малцината посветени?

— Пандемия, създадена по изкуствен начин.

— Скрита пандемия, без никаква прилика с оръжие — поправи го Харис и спря поглед върху трупа пред него. Беше на млада, най-много двайсет и пет годишна жена, в чиито очи се четеше безмълвна молба за помощ. Харис рязко се обърна към Мартин. — Светът вече е подготвен за това. Под една или друга форма новините за подобни ужаси присъстват в медиите всеки ден. Засега целта им е да алармират обществото и да осигурят още по-големи печалби на фармацевтичните компании и още повече власт за хората, считащи себе си за господари на света, които се кълнат, че правят всичко възможно за предотвратяване на катастрофата. Но на практика именно те планират цялата операция.

Харис се обърна и продължи да крачи напред, вглеждайки се внимателно в лицата на жертвите. Сякаш искаше да ги запомни завинаги. После той се обърна. В очите му пламтеше гняв.

— Бог да благослови тези нещастници тук, а и всички преди тях. И да стовари цялата сила на проклятието си върху Мериман Фокс и престъпниците, които го подкрепят. А в случай че планът им вече е в действие, Бог да помага на всички нас!

— Трябва да вземем тъканни проби — напрегнато рече Мартин, успял да потисне собствения си гняв с цената на огромни усилия. Беше сигурен, че Каролайн Парсънс също е станала жертва на тези експерименти, но сега най-важното бе да решат какво да предприемат. — Трябва да открием документацията му. Записки, формули, диаграми — изобщо всичко, до което успеем да се доберем. Дължни сме да разберем за какво става въпрос!

Някъде над главите им изведнъж се разнесе тихо съскане. Дватама едновременно погледнаха нагоре. По цялото протежение на тавана се виждаха тънки тръби с миниатюрни вентили. Съскането бързо се увеличаваше.

— Газ! — извика Мартин. — Отрова, експлозив, един бог знае точно какъв! Обзалагам се, че е задействан от таймера, който включи осветлението! Поеми си дълбоко дъх и запуши носа си! Трябва бързо да се махаме!

— Не мърдам оттук без тъканни проби и документацията на Фокс! — поклати глава президентът.

— Този път ще играеш по моите правила, братовчеде! — извика Мартин, покри с длан устата и носа на президента и го тласна към прозрачната завеса на входа. — Изчезваме, и то веднага!

По същото време, 3:11 следобед

Хап Даниълс следеше с присвити очи хеликоптера, който изскочи иззад скалистия връх, направи кръг и се насочи за кацане към площадката на манастира. Никой от любопитните зяпачи наоколо не знаеше, че площадката за хеликоптери, предназначена за спешни случаи и VIP гости, вече беше предоставена за целите на секретната операция на ЦРУ.

След инцидента с нахалния мотоциклетист Хап изгуби почти двайсет минути, преди да открие място за паркиране близо до площадката. Беше убеден, че ако операцията се ръководи от хората, от които беше избягал президентът, те вече разполагат с информация за точното му местонахождение. Нямаше как да знае колко души ще участват в нея, но по всяка вероятност щяха да са минимум четирима агенти, плюс пилота, а може би и помощника му. Резервният екип със сигурност кръжеше наблизко във втори хеликоптер и чакаше сигнал. Нямаше значение дали някой от тези хора знаеше истинската причина за операцията, кой и защо бе заповядал нейното провеждане. При всички случаи те бяха отлично обучени оперативни агенти, чиято основна задача бе да осигурят сигурността на най-висшия представител на изпълнителната власт, извеждайки го бързо и незабелязано от района. После щяха да го качат на борда на реактивния самолет на ЦРУ, който чакаше на някое частно летище в околностите на Барселона, и да го отведат на място, което нямаше да знаят дори най-висшите ръководители на Сикрет Сървис. Изобщо не му се искаше да мисли за онова, което щеше да се случи по-нататък.

При това положение задачата на Хап беше проста и ясна: да попречи на тези хора да качат президента на хеликоптера — тоест да стигне до него преди тях. Но сигурността на президента беше над всичко и всеки, който се опиташе да я застраши, щеше да бъде застрелян на място, без никакво колебание. Включително Хап Даниълс, началникът на личната му охрана.

Но ако тези хора не бяха от ЦРУ, а някакво специално подразделение на централата или дори отряд за специални операции под прякото командване на вицепрезидента, тази задача беше на ръба на самоубийството.

При всички случаи неговият план беше максимално прост: да ги изчака да се приземят, да ги проследи, а след това да се скрие и да чака. Работата му трябваше да започне, когато откриеха президента и тръгнаха към хеликоптера. Придвижването му с паркираното наблизо ауди трябваше да бъде максимално бързо и решително. При други обстоятелства щеше да се задейства специален протокол: той щеше да се свърже с някой от добре познатите му оперативни ръководители в ЦРУ и да поиска името на ЧК (човека за контакт), който ръководи акцията. После щеше да го извика, да размаха картата на Сикрет Сървис и да обяви, че поема обекта в качеството си на негова лична охрана.

Но сега не можеше да става въпрос за „други обстоятелства“. Той беше последният човек на този свят, който стоеше между президента и неговата неминуема гибел. Разполагаше с един-единствен ход, който трябваше да направи в последната секунда — да изскочи с вдигната над главата служебна карта и да изкрещи, че мисията е под заплаха и агентите трябва незабавно да му предадат обекта. След това да качи президента в наетото ауди, надявайки се на бърза съобразителност от негова страна. Всичко опираше до изненадата, избора на времето, точното изпълнение и късмета. Място за грешки нямаше.

Мислите му бяха прекъснати от внезапното жужене на мобилния телефон. Хап го измъкна от колана си и погледна дисплея. Беше Бил Стрейт. Това означаваше, че хеликоптерът на Сикрет Сървис в Барселона се готви да излети и помощникът му се пита къде ли се е дянал.

После си спомни информацията на Стрейт при предишния им разговор — че машината на ЦРУ ще кацне в манастира в 15:15, докато хеликоптерът на Сикрет Сървис няма да излети от Барселона преди 15:20. Тогава това не му направи впечатление, но сега се запита защо се получава подобно закъснение. Дали някои хора искаха да са сигурни, че машината на ЦРУ ще стигне до „Монсерат“ преди тази на Сикрет Сървис? И кои бяха те? Хора от посолството в Мадрид или самият Бил Стрейт?

— Слушам, Бил — натисна бутона той.
— Къде си, по дяволите?
— Защо се забави излитането на нашия хеликоптер?
— Заради зареждане. Кацнаха току-що и аз им заповядах да се подготвят за полет. Защо питаш?
— Ти им заповяда, а не началникът на кабинета, така ли?
— Точно така, Хап. Къде си, за бога? Ние сме готови да излетим!
— Излитайте без мен.
— Какво?!
— Нали чу. Аз съм ангажиран с друга задача. Ще ти се обадя по-късно. А сега излитайте. Това е заповед!
Изключи телефона и изпусна въздуха от гърдите си.
— По дяволите!
Нямаше как да разбере дали зареждането в последния момент бе резултат от недоглеждане и лошо планиране или от нещо друго. Въпросът беше дали можеше да се довери на своя заместник, или и той работеше за другата страна.

3:15 следобед

Хеликоптерът докосна площадката сред буря от прах и сухи листа, с гръмотевичен грохот. Вратата се отвори и на бетона скочиха четирима мъже с костюми и слънчеви очила. Приведени под вихрушката на все още въртящото се витло, те затичаха към базиликата.

— Започва се — каза на себе си Хап. — Ето, започва се.

3:22 следобед

Агентите бързо си пробиха път през тълпата, свърнаха в една от страничните алеи и изчезнаха.

Хап разблъска група ученици и забърза след тях. Секунда-две по-късно изскочи в началото на алеята и сподавено изруга. И тук беше пълно с туристи. Продължи напред с мрачното предчувствие, че ги е изпуснал. Но десетина крачки по-нататък успя да ги зърне как завиват по друга уличка. Водеше ги набит младеж на не повече от трийсет, в отлична физическа форма. Тъмната му коса беше късо подстригана, а носът му сплескан и очевидно преживял няколко счупвания. Миг по-късно групата достигна оживена пресечка и Сплескания нос спря да се ориентира. Колебанието му продължи точно една секунда, после той махна към една алея, по стените на която бяха наредени запалени свещи.

Групата зави наляво, после надясно и изчезна зад поредния ъгъл. Осем секунди по-късно Хап надникна зад него и побърза да залепи гръб за стената. Агентите бяха спрели пред тежка дървена врата, вградена в каменна арка. Сплескания нос вдигна капачето на дървената кутия до нея. Хап видя как пръстите му набраха четири цифри на електронната клавиатура и хванаха желязната топка. Вратата се отвори. Агентите бързо влязоха през нея и тя се затръшна подире им.

3:26 следобед

Хап нямаше представа накъде водеше тази врата, нито пък колко време щеше да им е необходимо, за да открият президента и да го изведат навън. Много му се искаше Бил Стрейт и отрядът на Сикрет Сървис да са тук, а той да се свърже с някой от оперативните ръководители на ЦРУ и да получи по-точна информация. Но дори това да беше възможно, пак нямаше да е сигурен дали може да им се довери. Никак не обичаше ситуации като тази, но за съжаление нямаше избор.

Изведнъж му хрумна, че можеха да изведат президента и от друго място, което го накара да си помисли, че може би ще е най-добре да се върне обратно, да заеме позиция в близост до площадката и да се намеси в момента, в който се качват в хеликоптера.

В момента, в който се обърна с намерението да се оттегли, от сянката срещу дървената врата се отдели позната фигура. Хап се закова на място. Мъжът отвори капачето на охранителната система и уверено набра четирите цифри на кода. Ръката му се протегна към топката на бравата.

— Какво става, по дяволите? — смаяно се запита Хап. Мъжът беше мотоциклетистът, който му отне мястото на паркинга. Отдалеч личеше, че няма нищо общо със специалните служби. Бе по-скоро куриер, повикан за някаква пратка. В случай че екипът на ЦРУ изведе президента през тази врата, а в същото време мотоциклетистът влезе през нея, сигурността на обекта щеше да бъде силно застрашена.

Хап се раздвижи в мига, в който мотоциклетистът отвори вратата. Секунда по-късно дулото на 9-милиметровия му зиг зауер се заби зад ухото му.

— Не мърдай!

Мъжът хлъцна от изненада. Хап го дръпна към сянката на отсрещната сграда.

— Кой си ти, да те вземат мътните? — втренчи се в него Мигел Балиус.

3:32 следобед

— Няма значение кой съм! — изръмжа Хап. — Важно е кой си ти и къде отиваш!

— Имам среща с братовчедите си — предпазливо отвърна Мигел, моментално разпознал човека, на когото взе мястото за паркиране.

— Какви братовчеди?

— Спокойно, човече. Онова там беше само паркинг.

— Какво има зад тази врата? — попита Хап, кимайки към офиса на Фокс.

— Никога не съм бил вътре.

Хап погледна към отворената врата. До този момент всичко беше спокойно.

— И аз не съм бил — промърмори с въздишка той. — Ела да видим за какво става въпрос.

3:34 следобед

Двамата тръгнаха предпазливо по слабо осветен коридор. Мигел беше пръв, изпълнявайки ролята на щит пред Хап, който продължаваше да притиска дулото на пистолета си в тила му. Влязоха в просторно помещение с високи столове покрай едната стена и масивна библиотека отсреща. В дъното се виждаше голямо дървено писалище, а в нишата зад него имаше друга врата, покрита с изящна дърворезба. Помещението беше тихо и празно. Оперативните агенти не се виждаха никъде.

— Накъде води онази врата? — попита Хап.

— Откъде да знам? Вече ти казах, че никога не съм идвал тук.

— Да проверим — промърмори Хап и го побутна с пистолета към вратата.

— Кой си ти? — предпазливо попита Мигел.

Вече беше съвсем ясно, че инцидентът на паркинга е бил плод на чиста случайност. Човекът зад него беше професионалист, очевидно американец. Но за кого работеше? За Фокс или за хората, които влязоха преди тях? А може би бе един от преследвачите? Или пък нямаше нищо общо с когото и да било?

Хап не отговори и погледна назад. Това беше моментът, в който Мигел можеше да опита да избяга, но той предпочете да не се възползва от него. В крайна сметка не беше стигнал дотук, за да бяга, а за да помогне на братовчедите. Повече от три часа беше чакал да го повикат, скрит на подходящо място в подножието на скалистия връх. Но това не се случи и сърцето му се сви от мрачни предчувствия. Реши да остави лимузината и да вземе назаем мотоциклета на чичо си, който живееше в близкото градче Ел Борас. Така стигна до манастира и до конфликта на паркинга. От сервитъора в ресторанта научи, че двама клиенти, отговарящи на описанието му, се бяха срещнали с Мериман Фокс в една от задните стаички, след което тримата бяха напуснали заведението. Сега се намираха в офиса на доктора.

— Спри! — прошепна с дрезгав глас Хап, после вдигна глава и се послуша.

Помещението тънеше в абсолютна тишина. Нещо не беше наред. Тук току-що бяха влезли четирима оперативни агенти на ЦРУ, които можеха да се върнат само през вратата в дъното. Но ако бяха открили президента и възнамеряваха да се върнат с него по същия път, един от тях би трябвало да я охранява. В същия миг Хап разбра, че е допуснал огромна грешка. Агентите със сигурност имаха предвид друг изход.

— Исусе! — отчаяно простена той, обърна гръб на Мигел и хукна към входната врата. В същия миг сградата се разтърси из основи, сякаш беше станало земетресение. Хап и Мигел се оказаха на пода, а върху тях се изсипа истинска лавина от книги. От тавана се откъртиха парчета мазилка, задушлив прах изпълни въздуха.

Хап скочи на крака и насочи пистолета си в гърдите на Мигел. Не знаеше какво става, но правеше всичко възможно да се овладее.

— Не, недей! — изкрещя Мигел и вдигна ръце пред лицето си.

В следващия миг вратата в дъното се отвори и в помещението нахлуха четиримата оперативни агенти. Начело беше Сплескания нос, следван от някакъв тип без сако и с късо подстригана червеникава коса. В ръцете си държаха картечни пистолети, а след тях се показаха и

другите двама, които влачеа някакъв човек. Сакото на червенокосия беше хвърлено върху главата на пленника.

— Специален агент Даниълс от Сикрет Сървис! — изкрещя Хап и вдигна служебната карта над главата си. Деветмилиметровият зиг зауер остана в дясната му ръка, отпусната надолу. — Мисията ви е прекратена, аз поемам отговорността за президента!

— Няма как да стане — спокойно отвърна Сплескания нос.

— Повтарям: мисията ви е прекратена! — вдигна пистолета си Хап. — Не усложнявайте нещата!

— Няма — отвърна Сплескания нос, хвърли кос поглед към Рижавия и двамата едновременно вдигнаха оръжията си. Хап светкавично легна на пода и се претърколи встрани, а куршумите свирнаха над него и се забиха в стената. Втората двойка агенти се понесоха към изхода, а Мигел се хвърли към братовчеда между тях.

Изненадани, агентите се извъртяха встрани, сакото се свлече. Пленникът не беше президентът, а Мериман Фокс с безжизнено увиснали крайници и клюмнала глава.

Сплескания нос вече беше до вратата.

— Изнесете го! — изкрещя той и изстреля къс откос по посока на Мигел, който се скри зад масивното писалище. В същото време Рижавия извъртя пистолета си към Хап, но вече беше късно.

Бум, бум, бум!

Изстреляни в бърза последователност, куршумите на Хап се забиха в дясната ръка на агента. Той изкрещя от болка, а Сплескания нос го избута през вратата и пусна един откос по посока на Даниълс. Другите двама се втурнаха навън, отново метнали сакото върху главата на Фокс. Сплескания нос пусна още един откос, просто за всеки случай, след което изчезна.

Хап не можеше да разбере защо лежи на пода. Спомняше си смътно, че мотоциклетистът се бе навел над него, бе докоснал сънната му артерия и бе пъхнал носната си кърпа под ризата му, високо горе, към лявото рамо. После беше изчезнал, а пред очите му се спусна тъмна пелена. В съзнание го върнаха воят на приближаващи се сирени и писукането на мобилния му телефон, който лежеше на пода до него редом със служебния пистолет. Ръката му бавно се плъзна нагоре и докосна щаера, който висеше на кобура под мишницата. Така и не бе успял да го използва. В този момент мотоциклетистът отново се появи.

— Хайде, ставай — рече той. — Ранен си в лявото рамо, куршумите може и да са два. Полицията и пожарната пътуват насам, затова не е зле да се размърдаш.

— Кой си ти, по дяволите? — втренчи се в него Хап.

— Казвам се Мигел Балиус. Мърдай, за бога!

Мигел хвана здравата ръка на Хап и му помогна да се изправи. Опря го на стената, а след това се наведе да прибере мобилния телефон и пистолета. В следващия миг вече го водеше към вратата, праметнал здравата му ръка през раменете си.

Чистият въздух за миг ги зашемети. Мигел помогна на Хап да седне в коша на мотоциклета, скочи на седалката и даде газ. Малко след пресечката се разминаха с колоната от пожарни и полицейски коли, които се носеха към тях с включени сирени. След тях вървяха мъже и жени в униформи, които чукаха от врата на врата и проверяваха за пострадали от земетресението, или това, което беше разтърсило сградите.

Мигел свърна в следващата пряка. Миг по-късно откъм базиликата се разнесе гръмотевичен грохот и над покрива ѝ се появи туловището на хеликоптер, който се люшна във въздуха и изчезна в северна посока.

Барселона, хотел „Палас“, 4:10 следобед

Джейк Лоу и д-р Джеймс Маршъл бяха сами в апартамента, превърнат в комуникационен център. По риза, с разхлабена вратовръзка и навити ръкави на ризата, Лоу крачеше напред-назад със залепена за ухото телефонна слушалка. Прегънал почти двуметровата си фигура над работното бюро в центъра на стаята, Маршъл следеше екраните на двата лаптопа пред себе си, а на главата си имаше слушалки, с които следеше разговора на Лоу по кодираната линия.

— Господа — леко повиши тон Лоу и направи лека пауза, за да привлече цялото внимание на събеседниците си. — Положението е следното: специалният отряд е влязъл в манастира. Открили са доктор Фокс мъртъв в една от лабораториите му. След кратка престрелка със Сикрет Сървис останките му са били евакуирани. Агентите не са били идентифицирани, доктор Фокс — също. Напуснали са манастира с граждански хеликоптер без други инциденти. От президента няма следа. Повтарям: от президента няма следа. При по-ранен контакт с нас доктор Фокс потвърди присъствието му в манастира в компанията на Никълъс Мартин. Трупът на доктор Фокс е бил открит в една от „чистите“ му лаборатории. Поради факта че президентът и Мартин не са били във въпросната лаборатория, а евентуалният път за оттеглянето им е бил електронно блокиран, трябва да приемем, че са тръгнали в единствената възможна посока — навътре в планината, по тунела, който започва от задния край на залата. Малко след появата на специалния отряд там е станала силна експлозия. Вероятно е била предизвикана от специалните устройства, поставени от доктор Фокс.

В разговора участваха на живо вицепрезидентът Хамилтън Роджърс и началникът на кабинета Том Кърън, които се намираха в американското посолство в Мадрид; държавният секретар Дейвид Чаплин от посолството в Лондон; министърът на отбраната Терънс Лангдън от щабквартирата на НАТО в Брюксел; генерал Честър Кийтън от дома си във Вирджиния.

— Трябва ли да заключим, че президентът е мъртъв? — попита Терънс Лангдън.

— Тери, аз съм Джим — намеси се Маршъл. — Не бива да стигаме до крайни заключения. Но от информацията на Фокс и наблюденията на екипа е почти сигурно, че президентът и Мартин са били в тунела по време на експлозията. Шансовете им да оцелеят са изключително малки. Или, нека го кажа направо — никакви.

— Знаем, че Фокс е организиран нещата така, че работата да бъде продължена от други. Така действаше и като командир на Десета медицинска бригада. Но нека те попитам направо: можем ли да продължим без него?

— Да, можем — отвърна Маршъл. — Без никакво съмнение. Достатъчно е да активираме хората под негово разпореждане.

— Разполагаме ли с подробности за смъртта му? Президентът има ли пръст в нея?

— Нямаме информация. Но каквото и да се е случило, не можехме да позволим тялото му да бъде открито там, защото това би предизвикало официално разследване.

— Но той несъмнено е бил видян в манастира и от други хора.

— Фокс постоянно е влизал и излизал в офиса си. И в лабораториите, които е показвал без притеснение. Официалната версия ще бъде, че е заминал веднага след като е напуснал ресторанта. Мисля, че няма да имаме проблеми.

— А Сикрет Сървис? — обади се генерал Кийтън от Вирджиния. — Агентите, които са били там, несъмнено ще пуснат рапорт, ако вече не са го направили. Какво ще правим тогава?

Лоу погледна Маршъл и каза:

— Били са двама, Чет. Само единият се е легитимирал като агент на Сикрет Сървис. Хап Даниълс, началникът на президентската охрана. Не знаем кой е бил другият, нито пък как са се озовали там. Даниълс е бил ранен и оттогава насам е в неизвестност. Издали сме заповед, ако се появи, веднага да бъде доведен на разпит. Ще му бъде обяснено, че се е сблъскал с агенти на южноафриканските тайни служби, които са имали заповед да отвлекат доктор Фокс в ЮАР за ново разследване на дейността му. Състоянието, в което е бил открит, наложило да бъде преместен в дома си в Малта, където трябвало да бъде обявена смъртта му. Правителството на ЮАР е поднесло своите

искрени извинения за усложненията, довели до раняването на агент Даниълс.

— Това не ми харесва.

— И на нас. Но това е положението. Той няма представа за самоличността на агентите и със сигурност не е намерил президента. Ако заяви, че е отишъл там заради информация от нашето посолство в Мадрид, ще кажем, че всички сме били заблудени по същия начин — тоест че информацията идва от ЦРУ, а не от южноафриканците.

— Някой трябва да провери тунела, в който е станала експлозията — загрижено се обади вицепрезидентът Роджърс. — Какво ще правим, когато тялото на президента бъде открито?

— Няма да бъде открито — отвърна с хладна увереност Лоу. — Тунелът води към Шеста лаборатория — онази, страшната. Според описанието на Фокс тя е минирана и се самоунищожава в момента, в който някой проникне в нея, без да вкара съответните кодове. Едновременно с това достъпът до нея се блокира. Ако се е случило това — а от рапорта на оперативния отряд имаме всички основания да вярваме, че е така — в момента тунелът е блокиран от сто хиляди тона скална маса. Тя се намира между въпросната лаборатория и останалите съоръжения на Фокс, а от другата страна е запечатана от около хиляда кубически метра пръст и камъни, резултат от вътрешно свличане. Фокс беше перфекционист и е организирал нещата така, че да изглеждат като срутване на стара миньорска шахта. Никой не може да допусне, че в нея е имало хора. Властите знаят, че тя е само част от огромен подземен лабиринт, запечатан преди десетки години.

— Господа — намеси се Маршъл. — Ако президентът не е бил в лабораторията — което е малко вероятно, тогава е останал в тунела. Но оттам изход няма. Дори да е оцелял, този тунел със сигурност ще бъде неговият гроб. По-късно ще мислим за официалната версия за причините за присъствието му там и как сме открили тялото му. В момента, слава богу, той е отстранен и не може да ни попречи. Сега трябва да действваме, бързо и решително!

— Съгласен съм — каза държавният секретар Чаплин от Лондон.

— Джим... — обади се Лангдън от Брюксел.

— Слушам те, Тери — отвърна Маршъл.

— Времето ни е дяволски малко! Трябва незабавно да дадем зелена светлина за предстоящата операция във Варшава!

— Съгласен съм.

— В такъв случай да гласуваме — настоя Лангдън.

Думите му бяха последвани от единодушен хор гласове.

— Съгласен.

— Против? — попита Маршъл.

Отвърна му мълчание, дошло от всички посоки — Мадрид, Лондон, Брюксел, планините на Вирджиния и хотел „Палас“ в Барселона.

— Добре — доволно промълви Лоу. — Вицепрезидентът трябва да подпише съответната заповед в качеството си на държавен глава. Нали така, Хам? Вече няма връщане назад.

— Знаеш, че аз съм стопроцентов привърженик на операцията, Джейк. И останалите го знаят. Наистина няма връщане назад! — Вицепрезидентът Хамилтън Роджърс в Мадрид направи кратка пауза и добави: — Чет, ти поемаш командването на операцията във Варшава.

— Слушам, сър. Ще го поема и още как! — прогърмя гласът на генерал Честър Кийтън.

— Много добре — усмихна се Лоу. — Значи въпросът е приключен. Ще се видим в Полша, господа. Желая ви късмет. — Прекъсна конферентната връзка и се обърна към Маршъл. — Май не изпитвам облекчението, което очаквах.

— Мислиш за президента, нали?

— Ами да, просто защото не можем да бъдем сигурни. Какво ще стане, ако той все пак е жив?

— Ще му се наложи доста да покопае, за да се измъкне — отвърна Маршъл, свали слушалките си и пристъпи към масичката с напитки. Избра малцово уиски и напълни две чаши, без да добавя лед. — До срещата във Варшава остават четирийсет и осем часа. Дори Харис да ни е подготвил някаква изненада, едва ли ще успее да я поднесе в рамките на тези два дни. Ще трябва да мине под, над или през хиляди тонове скална маса. А ако все пак направи чудото, ние ще го чакаме на вратата и начаса ще го приберем. Малко по-късно вече ще е мъртъв вследствие на инфаркт и правомощията му автоматично ще преминат в ръцете на вицепрезидента. Вярно е, че положението е доста изнервящо, но във всички случаи ние дърпаме конците.

— Това означава ли, че нашите агенти имат готовност, ако той се появи? — втренчено го погледна Лоу.

— Имаш предвид в офиса на Фокс?

— Или където и да е другаде.

— Не може да стане, Джейк.

— Имаме ли готови агенти? — разчленено повтори Лоу.

— Май говориш сериозно.

— Дяволски сериозно! Искам незабавно да бъдат разположени агенти не само в офиса на Фокс, но и на всяко друго място, от което може да се появи някоя изненада. Вътре, вън, отгоре и отдолу! Онази планина е надупчена от галерии като швейцарско сирене! Какво ще се случи, ако той все пак е оцелял от експлозията и в момента пълзи през някоя от тях? Какво ще се случи, ако открие път навън и успее да се измъкне?

— Това, което предлагаш, изисква огромна жива сила.

— Господин съветник по националната сигурност! — прогърмя Лоу. — Ако случайно не си го забелязал, в момента ние сме в състояние на война!

Маршъл задържа очите си върху лицето му, после докосна чашата му със своята.

— Добре, Джейк. След като го искаш — имаш го!

Лоу остана неподвижен.

— Трябва да повярваш в собствените си планове, човече — подхвърли Маршъл. — Просто да повярваш.

Лоу опразни чашата си на един дъх и я остави на масата.

— За последен път повярвах на един кучи син, който се казваше Джон Хенри Харис — въздъхна той. — И му вярвах цели двацет и две години, Джим. Всичко изглеждаше наред, после изведнъж отиде по дяволите. Затова ти казвам, че докато не го хванем или не получим твърди доказателства за смъртта му, не мога да бъда сигурен в нищо! — Очите му потърсиха очите на Маршъл и се забиха в тях. — В нищо, Джим!

4:50 следобед

Кибритът.

Същият, с чиято помощ Харис беше предизвикал пожара в павилиона на гарата в Барселона, за да се измъкне от полицейската блокада. Мартин беше преброил единайсет клечки в кутийката. Седем от тях бяха използвани, за да стигнат дотук, тоест да изминат неизвестно разстояние в непрогледния мрак на тунела. До слуха му долиташе ускореното дишане на президента.

— Добре ли си? — попита той.

— Да, а ти? — долетя отговорът от мрака.

— Засега.

Бяха напуснали тайната лаборатория на Фокс точно в 15:09 и се върнаха в тунела веднага след като дюзите на тавана започнаха да изпускат газ. Проблемът беше там, че вратата в дъното се оказа заключена. А това означаваше достъп само до лабораторията, от която току-що бяха избягали. Останаха в тунела с надеждата, че газът постепенно ще се разсее. После изведнъж усетиха лек полъх на свеж въздух и се втурнаха напред. Откриха процеп, достатъчен да пропусне среден на ръст човек. Отвъд него започваше тесен проход, изсечен в скалата, който няколко метра по-нататък се превръщаше в дупка, през която можеше да се мине само пълзешком. Мартин запали още една клечка и се наведе над нея. Дупката беше дълга десетина метра, след което правеше завой и изчезваше в мрака. Нямаше начин да разберат накъде води тя, но притокът на свеж въздух идваше именно от нея, а те не смееха да се върнат обратно в тъмния тунел. Мартин се промуши пръв, следван от президента.

След десет метра пълзене стигнаха до острия завой, преодоляха го с цената на доста усилия и продължиха напред. Така изминаха още трийсетина метра, после тясната дупка изведнъж започна да се разширява. Не след дълго се озоваха в пространство, което им позволяваше да се изправят в цял ръст. Светлината на поредната клечка кибрит показва, че се намират в стара минна галерия с

ръждясали релси по средата. Нямаха друг избор, освен да поемат надясно, използвайки релсите за ориентир. Часовникът на Мартин показваше 15:24.

Седем минути по-късно, в 15:31, тунелът направи плавен завой наляво. В 15:37 планината беше разтърсена от мощна експлозия. Таванът на седем-осем метра зад тях се срути, галерията се напълни с облаци прах.

Двамата се проснаха на земята, страхувайки се дори да дишат. После, притиснали длани към носовете си, се надигнаха и, кашляйки и плюейки, продължиха по релсите, по които някога бяха минавали пълните с руда вагонетки.

Прахът се слегна някъде около 15:50. Те се изправиха и продължиха напред, крачейки един след друг.

В 16:32 доловиха звуците на капеща вода и се заковаха на място. Поредната клечка кибрит освети локва подпочвена вода, събрала се в непосредствена близост до пода на тунела. Вода за пиене, вода за измиване на праха от лицата и очите им.

— Ти си пръв, братовчеде — закашля се президентът.

— Че как иначе? — ухили се Мартин. — Някой простосмъртен трябва да опита преди краля!

Миг преди клечката да угасне, той успя да зърне усмивката на Харис. Шегата изведнъж ги разтовари от огромното напрежение, легнало върху плещите им. И това беше нещо.

Напиха се до насита, измиха се и седнаха да почиват.

5:10 следобед

Хап Даниълс гледаше младия лекар, който сръчно бинтоваше рамото му. Намираха се на втория етаж на малка къща на брега на реката, в околностите на Ел Борас. Градчето беше разположено в дъното на дълбока котловина, на североизток от манастира, а къщата принадлежеше на Пау Савал, чичото на Мигел. Зад нея беше скрит мерцедесът на компанията „Лимузини Барселона“, а Пау, по професия зидар и бояджия, беше заел на Мигел мотоциклета с кош, с който се бяха придвижили дотук.

Лекарят приключи с бинтоването и се изправи. Очите му зад очилата без рамки се спряха върху лицето на Хап. После той измърмори нещо на испански.

— Казва, че си извадил голям късмет — обади се Мигел от другата страна на леглото. — Ранен си на две места, но в меките тъкани. Куршумите са излезли от другата страна. Малко ще те боли, но ще се оправиш. Той настоява да тръгнеш утре, а тази нощ да почиваш.

— Имаш много късмет, *mi amigo* — обади се на развален английски и лекарят. — Един господ знае защо. Затова имаш *amigo* като него — кимна по посока на Мигел той. — Този човек е божи човек, да знаеш. А сега ме извини, но децата ме чакат за вечеря.

След тези думи подхвърли нещо на испански на Мигел и двамата тръгнаха към вратата. Малко преди да излязат, докторът пхна някакво пликче в ръцете на Мигел.

5:20 следобед

Хап си пое дъх и плъзна ръка по бинтованото рамо. Отново си спомни болезненото пътуване в тесния кош на мотоциклета. Двайсетте минути дотук му се бяха сторили цяла вечност. След още двамайсет минути бе пристигнал и докторът.

През това време той бе изпил две солидни глътки местна ракия и бе научил кой е Мигел и хората, които той наричаше свои братовчеди.

Човекът беше решил да му помогне в момента, в който Хап се беше легитимирал като агент на Сикрет Сървис и беше рискувал живота си. Мигел бе обяснил, че е шофьорът на лимузината, с която президентът и Мартин се бяха отправили към манастира „Монсерат“. Бе обяснил и как се беше сдобил с кода за достъп до офиса на Фокс.

Мигел беше отишъл в ресторанта, за да потърси братовчедите си. Главният сервитьор ги беше видял да излизат в компанията на Фокс и му бе казал къде се намира неговият офис. На крачка от вратата бе забелязал появата на оперативния екип и бе побързал да се скрие в отсрещния вход. Оттам се разкривала отлична гледка към клавиатурата на алармата, използвана от Сплескания нос. Няма проблем да запомни комбинацията — 4-4-4-2, тъй като от години играел на лотария и помнел наизуст всякакви цифри.

Едва тогава Хап си даде сметка, че безжизненият белокоос мъж, влачен от агентите, бе д-р Мериман Фокс. До този момент само беше чувал за него, най-вече във връзка с показанията му пред Подкомисията за борба с тероризма. За пръв път бе зърнал лицето му едва когато Мигел изскочи срещу агентите, които го влачеха към изхода, и сакото падна.

Преди Мигел да потвърди част от подозренията му, той нямаше представа защо президентът бе рискувал да измине целия път до манастира, за да се срещне с Фокс. Явно не бе съгласен с плановете на своите „приятели“ във Вашингтон за геноцид срещу мюсюлманските страни — плановете, чийто главен архитект е бил д-р Фокс. Именно желанието да научи повече подробности го бе довело тук в компанията на Никълъс Мартин. Двамата са се надявали да притиснат доктора, след което да вземат съответните мерки. Никой не знаеше дали са успели, или не.

5:35 следобед

Мигел се върна в стаята с чаша вода и малък плик, от който извади две бели хапчета.

— Вземи ги — подаде му ги той заедно с чашата. — Болкоуспокояващи, даде ми ги докторът. В пликчето има още.

Хап отпи глътка вода, но не докосна хапчетата.

— Преди да припадна, забелязах, че отвори вратата към офиса на Фокс — каза той. — Най-вероятно за да потърсиш президента. Явно не си го намерил, защото иначе нямаше да си тук. Искам да ми кажеш дали там имаше някакви следи от неговото присъствие.

— Първо си вземи лекарството — поклати глава Мигел.

— Имаше ли следи от него? — притисна го Хап, без да обръща внимание на думите му. — И ако действително е бил там, къде, по дяволите, е изчезнал, за да не го открият агентите?

— Долу е чичо ми със съпругата си — кротко рече Мигел. — Само те и докторът знаят, че си тук. Ще дойдат да те видят, преди да си легнат. Можеш да им имаш доверие. Ще ти доставят всичко, от което се нуждаеш.

— Ти какво, тръгваш ли? — втренчи се в него Хап.

— Ще се върна.

— У теб ли е моето блекбъри?

— Да. — Мигел извади апарата от джоба си и му го подаде.

— А пистолетите? Бяха два.

Мигел разтвори сакото си, измъкна зиг зауера от колана си и го остави на масата.

— А щаера?

— Той ми трябва.

— За какво?

— Ти си добър човек, но имаш нужда от почивка — усмихна се испанецът.

— За какво ти е? — натъртено повтори Хап.

— Шест години служих в четвърти батальон на австралийските специални части. Зная как се борави с подобно оръжие.

— Не те питам къде си служил, а за какво ти е! — раздражено изръмжа Хап. — Защо ти трябва картечен пистолет?

— Лека нощ, сър — отвърна Мигел и тръгна към вратата.

— Изобщо не си сигурен, че президентът е бил там, нали? — извика подире му Даниълс. — Само си предполагал!

— Бил е там, сър — обърна се Мигел, взе нещо от закачалката и го хвърли в скута на Хап. Беше широкополата шапка на Деми. — Това беше част от дегизировката му. Намерих я в лабораторията зад офиса на Фокс. Вратата и част от стената в дъното бяха смазани от огромен къс скала. Вероятно в резултат на земетресението или онова, което ни

събори на пода. След ден-два, с помощта на тежка строителна техника, вхоят от другата страна ще бъде разчистен. Няма гаранции какво ще открият там. Дълбоко под земята има стара мина с множество пещери и километри изоставени галерии. Наближава буря, но още известно време ще има луна. От върха на планината има проходи към мината и аз отивам там. За мен вашият президент и Никълъс Мартин са част от семейството. Длъжен съм да ги откроя, независимо дали са живи, или мъртви.

— Лимузината ти е отвън.

— Да. Какво от това?

— Често ли водиш клиенти нагоре в планината?

— О, да. Постоянно го правя.

Мигел нетърпеливо пристъпи от крак на крак, тъй като този разпит отнемаше ценно време.

— Имаш ли комплект за първа помощ в багажника?

— Да.

— Голям ли е?

— Моля да ме извиниш, сеньор Хап, но имам намерение да откроя вашия президент! — решително отвърна Мигел и отново тръгна към вратата.

— Чакай! Тези комплекти съдържат ли малки, навити на руло светлоотражателни одеяла? Като тези, които използват пожарникарите.

— Защо са всички тези въпроси? — рязко се обърна Мигел.

— Отговори ми!

— Да, имам такива одеяла. Те са задължителни за всяка лимузина на фирмата. По едно за всеки пътник, плюс шофьора. При мен са десет на брой.

— А храна? Малки порции за спешна помощ?

— Няколко блокчета шоколад, това е всичко.

— Окей, донеси ми целия комплект! — заповяда Хап и се изправи. Наложил му се да разпери ръце, за да запази равновесие.

— Хей, какво правиш?

Хап грабна 9-милиметровия пистолет, тикна го в колана си, а пликчето с болкоуспокоителни потъна в джоба му.

— Проклет да съм, ако те пусна да тръгнеш сам! — извика гневно той.

Париж, хотел „Бест Уестърн Орор“, 5:45 следобед

— Добър вечер, Виктор.

— Здравей, Ричард. Цял следобед чакам да се обадиш.

— Съжалявам, че закъснях.

— Гледах по телевизията за стрелбата на хиподрума „Шантили“. Съобщават за двама убити жокеи, но нищо повече.

— Полицията не те е търсила, нали?

— Не.

— Това е добре.

Виктор лежеше по бельо и гледаше телевизия. Сутринта бе пристигнал с влака от Шантили на Гар дю Нор, откъдето взе такси до хотела. Поръча си закуска в стаята, изкъпа се и спа до два следобед. После съгласно инструкциите седна да чака обаждането на Ричард. И тук, както в Мадрид, постепенно беше обзет от мрачното предчувствие, че Ричард никога повече няма да се обади. Просто не знаеше какво ще прави, ако обаждането не дойде и през приближаващата нощ. В главата му отново се появи мисълта за самоубийство. Това беше изход. Беше нещо, което можеше да свърши добре. И вероятно щеше, ако...

Пресметна времето и реши: ако Ричард не се обади до осем сутринта. Но той се обади много по-рано и всичко беше наред. Виктор отново се почувства търсен, нужен, уважаван.

— Още веднъж се извинявам за закъснението, Виктор. Но окончателното уреждане изисква време.

— Разбирам, Ричард, не се безпокой. Нещата винаги се усложняват, нали?

— Така е, Виктор. А сега слушай инструкциите ми. Влак номер двеста четирийсет и три за Берлин тръгва от Гар дю Нор тази вечер в осем и четирийсет и шест. На гишето те чака билет първа класа. Нали ще можеш да хванеш този влак, Виктор?

— Да.

— Много добре. По разписание трябва да си в Берлин утре сутринта, в осем и деветнайсет. В дванайсет и петдесет и две следобед ще вземеш влак номер четирийсет и едно за Варшава, който ще пристигне там в шест и двайсет и пет. Имаш запазена стая в хотел „Виктория“ във Варшава. Ще ти звънна там същата вечер, още преди полунощ. Така добре ли е, Виктор?

— Разбира се, Ричард. Аз винаги изпълнявам това, което ми наредиш. Затова си избрал мен, нали?

— Точно така, Виктор. Желая ти приятно пътуване. Утре пак ще се чуем.

— Благодаря, Ричард. Лека нощ.

— Лека нощ, Виктор. И аз ти благодаря.

Църквата в недрата на планината, 5:55 следобед

Стаята на Деми наподобяваше манастирска килия — малка, обзаведена само с най-необходимото. До вратата имаше тоалетна масичка, върху която бяха поставени леген и ръчно огледало, вдясно от него се виждаше малък скрин със сгъваем плот. През тясното прозорче под тавана нахлуваше слаба светлина — колкото да покаже, че навън все още е ден. Тясното легло беше твърдо, без чаршафи. Имаше само възглавница и две сгънати одеяла. Тя остави върху него двата фотоапарата и малкия сак, в който беше натикала найлоновия несесер с тоалетните си принадлежности, няколко резервни флашпамети, зарядното устройство за цифровия канон и десетина филмчета за 35-милиметровия никон. Това, което липсваше и което беше сигурна, че е взела на излизане от хотел „Рехенте Мажестик“, защото го бе видяла при пристигането си в „Монсерат“, беше мобилният ѝ телефон. Явно беше изчезнал някъде по пътя, лишавайки я от всякаква връзка с външния свят.

Съвсем умишлено, разбира се. Отнемането на мобилния ѝ телефон беше акт, който само преди броени часове щеше да ѝ напомни за предупрежденията на баща ѝ и Джакомо Гела и да пробуди страховете ѝ, свързани с монасите пазачи, крайната изолация на църквата и начина, по който я бяха дрогирали, преди да я доведат тук.

Но сега беше друго: изчезването на телефона усили нейната решителност и изостри възприятията ѝ. То ѝ напомни, че вече е съвсем близо до финала на едно отчайващо дълго и почти невъзможно търсене, на което беше посветила живота си. Напомни ѝ за мълчаливата клетва пред отдавна изгубената ѝ майка, че ще го завърши на всяка цена, без оглед на последиците. Страхът и заплахата от насилие нямаше да я спрат. Не тук, не сега.

Още повече че не беше проявила тотална небрежност, напротив — беше се опитала да предвиди нещата и да вземе съответните мерки. Под ризата си имаше специален колан от мека изкуствена материя, който на практика представляваше малка чантичка за смартфона ѝ —

комбинация между фотоапарат и мобилен телефон с широколентов обхват и специален софтуер, позволяващ безжична връзка с цифровия канон и автоматично прехвърляне на снимки директно в парижкия ѝ уебсайт. Деми вече се беше възползвала от него в Европа и САЩ, а съвсем неотдавна — в Малта и Барселона — отново беше прибягнала до услугите му. Тук основното ѝ безпокойство беше свързано с обхвата, но то се разсея в момента, в който видя как Бек използва мобилния си телефон под високите сводове на храма. Обхват имаше, а това означаваше, че всичко, което заснеме, ще бъде прехвърлено в Париж в рамките на няколко милисекунди.

За проба тя направи една снимка на стаята, прехвърли я в уебсайта, след което извади смартфона и набра домашния си номер. Връзката беше установена за миг и на екрана се появи току-що изпратената снимка. Системата работеше перфектно.

Реши да изпрати още една снимка, просто за всеки случай, но в същия момент на вратата се почука.

— Кой е? — стреснато попита тя.

— Кристина.

— Момент.

Деми бързо пхна апарата в колана под ризата си и отиде да отвори.

— Почина ли си? — любезно се усмихна Кристина.

— Да, благодаря. Моля, заповядай.

Младата жена все още беше облечена в дългата бяла роба, с която се появи в църквата. През ръката ѝ беше прехвърлена друга подобна, но не бяла, а тъмночервена.

— За теб е — подаде ѝ я тя. — Облечи я довечера.

— Довечера?

— Да.

— Какво ще се случи довечера?

— Началото на безкрая.

— Не те разбирам.

— Ти ще бъдеш... — Кристина прехапа устни и се обърна към вратата. — Ще дойда да те взема след един час.

— Чакай малко! Може ли да ти направя една снимка?

— Сега ли? Добре.

Деми се обърна и вдигна фотоапаратите от леглото. Три минути по-късно разполагаше с пълен набор от снимки на Кристина с бялата роба, заснета на фона на малката стаичка. Половината от тях бяха направени с 35-милиметровия никон, а останалите — с цифровия канон. Те бяха съхранени в апаратите и едновременно с това заминаха за парижкия ѝ уебсайт.

— Това ли беше? — попита с топлата си усмивка Кристина.

— Да, благодаря ти.

Кристина замълча и я погледна. В очите ѝ се четеше напрежение, сякаш искаше да проникне до дъното на душата на гостенката по свои, дълбоко лични причини. В следващия миг напрежението изчезна, тя отново се усмихна и тръгна към вратата.

— Ще се видим след час.

Деми затвори след нея, облегна се на вратата и направи опит да прогони хладните тръпки, които пробягаха по тялото ѝ. Само веднъж през живота си беше виждала изражението, появило се преди секунди в очите на Кристина.

Само веднъж. В очите на майка ѝ на онази единствена снимка, направена броени дни преди изчезването ѝ. Едно много особено изражение в кафявите ѝ очи, които много приличаха на тези на Кристина — напрегнато, но едновременно с това замислено и невероятно спокойно. Кристина беше на двайсет и три — точно на толкова бе и майка ѝ, преди да изчезне.

6:18 вечерта

Мартин и президентът бавно напредваха в непрогледния мрак на тунела. За ориентир им служеха разкривените релси, по които се движеха вече близо час и половина.

Вървяха плътно един след друг, при непрекъснат физически контакт. На четири пъти се спъваха в невидими препятствия, но човекът отзад държеше колана на водача и това ги спасяваше от падане. Веднъж все пак не успяха да се задържат на крака. Водеше президентът, Мартин беше отзад. В един момент Харис рязко се завъртя, тъй като му се стори, че пред тях зее дълбока дупка. Мартин залитна и тежко се стовари върху релсите. След този инцидент започнаха да се сменят на няколко минути, тъй като водачът изразходваше далеч по-голямо усилие.

6:20 вечерта

Отново се смениха. Този път Мартин мина отпред. Президентът мълчеше.

— Добре ли си? — неспокойно попита Мартин.

— Да, а ти?

— Засега съм добре.

— В такъв случай да продължаваме.

Това беше целият разговор. Едва сега Мартин започна да си дава сметка, че президентът е потънал в размишления. Пет минути покъсно отново смениха местата си. След още шест го направиха пак. Но това не се отрази на диалога помежду им. Добре ли си? Да. Окей, значи продължаваме.

6:37 вечерта

— Днес все още е събота, нали? — внезапно се обади президентът с дрезгав от сухия въздух глас. — Това е най-дългият ден

в живота ми, ако не броим онзи, в който почина жена ми.

Мартин не знаеше как да реагира.

Трийсет секунди по-късно президентът проговори отново:

— Според мен вече са открили тялото на Фокс и са разбрали, че експлозията е причинена умишлено. Моите така наречени „приятели“ вероятно са били информирани за присъствието ми там и след като не са открили трупа ми, най-вероятно са заключили, че съм някъде из тунелите — безнадеждно изолиран или мъртъв. Това означава, че вицепрезидентът Хамилтън ще поеме моите правомощия и ще даде ход на операцията във Варшава. А може би вече го е направил. След убийствата ще бъде задействана и втората част от плана им. Във Франция и Германия ще бъдат обявени предсрочни избори. Ще ги спечелят техните хора. Не знам кои са и как се е стигнало до техния избор, но го чух с ушите си и им вярвам. Това означава, че Франция и Германия ще подкрепят Съединените щати в Обединените нации, след което, може би след броени дни, ще стартира наказателната операция срещу мюсюлманските страни. Сутринта на онзи плаж ти споменах за годишната конференция на института „Нов свят“, която се провежда в момента недалеч оттук, в планинския курорт Арагон. Според първоначалните планове аз трябваше да бъда гост ораторът, който щеше да произнесе реч по време на сутрешната служба в неделя, тоест утре. В Мадрид взех твърдото решение да използвам това събитие, за да разкрия истината и да предупредя света за онова, което предстои. И все още държа на решението си, мистър Мартин.

Никълъс не каза нищо и продължи да върви напред, предпазливо опипвайки с крак дясната релса на теснолинейката.

— Постигането на тази цел не е невъзможно, мистър Мартин — продължи президентът. — Летял съм над тези планини и знам точното местоположение на курорта. Едно време бях пилот и имам представа как изглеждат нещата от въздуха. Затова ще си позволя да твърдя, че ако не сме се отклонили рязко веднага след като попаднахме в тази галерия — което ми се струва малко вероятно — ние се движим по права линия, която ни отдалечава от манастира и ни приближава към Арагон.

— На какво разстояние е този курорт според теб? — попита Мартин.

— Двайсет, двайсет и пет километра. Максимум трийсет.

— А колко сме изминали?

— Шест, може би седем.

— Господин президент, братовчеде! — рязко се завъртя Мартин.

— Моля те да оставим добрите намерения настрана. Не разполагаме с карта и няма как да се ориентираме в лабиринта от тунели. Те могат да завиват толкова плавно, че да не го усетим, което означава, че може би се движим в съвсем друга посока. На север или на юг, на изток или на запад, но встрани от правата линия, за която говориш. А дори и да сме на нея, няма как да знаем дали напред не ни чакат срутвания. Ако все пак галерията се окаже права и чиста, дължината ѝ остава неизвестна. Можем да стигнем до края ѝ както след километър, така и след трийсет. А курортът да се окаже на още шейсет, но вече над земята. Всичко това при предположението, че изход изобщо има. Ако тези тунели са толкова стари, колкото изглеждат и ръждясалите релси под краката ни, има голяма вероятност входовете им да са отдавна затрупани.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Това, което никой от нас не иска да чуе, а дори и да си помисли. Че въпреки твърдото ти решение да говориш пред онези хора има вероятност да не се измъкнем оттук. През цялото време съм нащрек за някакво въздушно течение, което предполага изход. Дупка, цепнатина в скалите — изобщо нещо, през което можем да се промъкнем, макар и с цената на върховни усилия. Вече минахме край няколко такива, но течението беше твърде слабо. Нямахме смисъл да опитваме, защото това би изсмукало и последните ни сили. Ако стигнем до края на тази галерия, без да открием изход, ще се наложи да тръгнем обратно и да търсим някой страничен тунел, който сме пропуснали в мрака. Разбира се, ако изобщо има такива. Признавам, че не зная какво ще правим после. Съжалявам, че убивам надеждите ти, братовчеде, но на този етап не си в състояние да направиш абсолютно нищо, за да запознаеш света с предстоящите убийства във Варшава и с геноцида, който ще ги последва. В момента трябва да мислим единствено за собствения си живот, защото, ако не открием път навън, най-вероятно ще умрем тук, в мрака. При наличието на вода имаме шанс да оцелеем десетина дни, най-много две седмици.

— Драсни една клечка! — внезапно заповяда президентът.

— Какво?

— Казах да запалиш една клечка!

— Чакай малко, господин президент! Разполагаме със съвсем малко и трябва да ги пазим като очите си!

— Запали я!

— Слушам, сър — въздъхна Мартин, извади кибрита от джоба си и драсна една клечка.

Пламъчето освети лицето на президента като миниатюрна факла. Очите му бяха заковани върху Мартин.

— Още няма седем. Събота вечер е. До неделното утро е още далеч. Все още имам време да стигна до Арагон и да говоря пред конференцията. Да предотвратя убийствата във Варшава и да спася Близкия изток. Президентът на Съединените щати няма да умре в тази дупка, братовчеде. Просто защото не може да си го позволи — залогът е прекалено голям.

Трепкащата светлина падаше върху един изтощен човек с разкъсани дрехи, изподрани ръце и лице и разрошена коса, покрита с плътен слой прах и мръсотия. Човек, който би трябвало да бъде смазан и победен, но не беше.

Мартин се чувстваше по същия начин.

— Съгласен съм, че няма да умреш тук, господин президент — промълви той. Гласът му се оказа още по-дрезгав от този на Харис. — Ще намерим пътя навън и ти наистина ще говориш пред тази конференция!

— Не си въобразявай, че ще ти се размине само с това!

— В смисъл?

— Искам обещание, братовчеде. Искам думата ти.

Пламъчето потрепна и угасна. Идеята, която допреди секунди изглеждаше извисена и благородна, невъзможен сън или просто луда надежда — и по тези причини адски привлекателна за Мартин — изведнъж се превърна в един дълбоко личен пакт, в един договор на друго, по-високо ниво, който превърна задачата им в състояние на духа.

— Ти си невероятно упорит тип — въздъхна Мартин.

— Искам думата ти.

Мартин се поколеба за миг, после захвърли остатъка от кибритената клечка, който опари пръстите му.

— Имаш я — прошепна той. — Имаш думата ми.

Ел Борас, 6:55 вечерта

Мотоциклетът заподскача по тясната камениста пътека и Хап Даниълс стисна зъби. Мигел следваше два други мотоциклета, които бързо се носеха към река Льобрегат. Бяха мощни хонди без кош и това им позволяваше да развиват много по-висока скорост. Първият се управляваше от Амадо, племенника на Мигел, а зад него се носеха неговите приятели Хосе и Хектор. И тримата не бяха навършили осемнайсет, но познаваха околностите на Ел Борас като петте си пръста, особено скалистите върхове с всичките им дълбоки цепнатини, естествени комини и пътеки, водещи към подземните галерии. Хап не беше особено въодушевен от идеята за разширяване на компанията, но Мигел го увери, че момчетата са абсолютно надеждни и ще мълчат като риби, в случай че някой ги спре с въпроси къде отиват и какво възнамеряват да правят.

— Повярвай ми, че дори да извадим късмет и да открием президента, тези хлапета изобщо няма да го познаят — погледна го умолително Мигел. — За тях той ще бъде приятелят американец, който е останал затрупан в пещерите след земетресението.

Трите машини забавиха ход и спряха на самия бряг на реката. Тук Льобрегат беше широка около петдесет метра, кална и доста бурна след продължителните пролетни дъждове.

— Има натрупани наноси и реката само изглежда дълбока — обади се Мигел. — Но все пак трябва да внимаваме.

— Прекоси я! — отсече без колебание Даниълс.

Мигел направи знак на племенника си и хондите нагазиха във водата. Амадо беше пръв, а на кормилото на втората машина беше Хектор. Някъде по средата той почти изгуби управление, но запази присъствие на духа, даде газ и успя да се измъкне от течението. Половин секунда по-късно Мигел завъртя ръчката на газта и мотоциклетът нагази във водата. Бързото течение заплашваше да ги

отнесе, но тежестта на Хап в коша се оказа достатъчна за стабилността им. Моторът изрева на високи обороти и бавно изпълзя на брега при останалите. Мигел отново махна с ръка и Амадо потегли пръв по тясната и стръмна планинска пътека.

Макар да изпитваше силни болки от друсането, Хап беше принуден да признае, че мотоциклетът е най-подходящото превозно средство за подобно пътешествие. Тук кола не можеше да премине, а разстоянията бяха твърде големи за пешеходци. А и той едва ли би издържал дълъг преход.

7:70 вечерта

Слънцето се скри зад зъберите и пътеката потъна в дълбока сянка. Сгънат на две, Хап се опитваше да игнорира болката в раненото си рамо. Миг по-късно неговото блекбъри иззвъня. Той го измъкна от самото си и погледна екрана. Отново беше Бил Стрейт. Хап натисна бутона за отказ на разговора и изключи звъненето. В същия момент си спомни за кодираното съобщение, което Стрейт му беше изпратил в 4:10 следобед.

Хап, търся те от часове. Къде изчезна, по дяволите? В 4:08 следобед началникът на канцеларията събщи от Мадрид, че президентът не е, повтарям, НЕ Е в манастира „Монсерат“. Оперативните агенти на ЦРУ са попаднали под вражески огън в офиса на някой си доктор Мериман Фокс. Мисията ни беше отменена по средата на полета. Върнахме се в базата в Барселона. Испанската полиция и разузнаване разследват причините за стрелбата. КЪДЕ СИ, ПО ДЯВОЛИТЕ???

Хап вдигна глава и погледна Мигел, който съсредоточено водеше мотоциклета по изровената пътека към върха. Допреди няколко часа изобщо не беше предполагал за съществуването на този човек, но сега му беше поверил живота си, а и този на президента — ако все още бе жив. Далеч по-логично би било да го повери на Бил Стрейт, да се свърже с него и да му заповяда изпращането на контингент агенти на

Сикрет Сървис, ЦРУ и испанското разузнаване, който да започне претърсване на местността за евентуални проходи към подземните галерии. А отряд сапъори да започне разчистването на срутените лаборатории на Фокс.

Между агентите на Сикрет Сървис винаги бяха съществували тесни връзки, основаващи се най-вече на доверие. Но сега нещата се промениха и той вече не знаеше на кого да вярва, също като президента. По тази причина отхвърли Бил Стрейт. Дори не отговори на съобщението му.

— Хап! — внезапно се обади Мигел.

— Какво има?

— Виж там! — Пръстът му се насочи към обления от слънчеви лъчи стръмен връх, намиращ се на седем-осем километра от тях.

Отначало Хап не видя нищо, но после погледът му различи четири хеликоптера, които току-що бяха прехвърлили билото и се насочваха към скритата в сянка долина.

— Кой са тези?

— Не съм сигурен. Може би испанската полиция. Може би каталунската, а най-вероятно и двете.

— Насам ли идват?

— Трудно ми е да преценя.

— Мигел! — извика Амадо и махна с ръка в посоката, от която бяха дошли.

Двамата се обърнаха едновременно, точно навреме, за да видят още пет хеликоптера. Те летяха ниско и право към тях, макар че все още бяха на значително разстояние.

— Трябва веднага да се скрием! — заповяда с напрегнат глас Хап. — Амадо, момчета, хайде!

7:77 вечерта

Мигел направи знак на младежите и даде газ. Моторът буквално полетя нагоре по стръмната пътека, разхвърчаха се камъчета и съчки. Другите плътно го следваха. След известно време, сторило се цяла вечност на Хап, най-после стигнаха върха и наклонът намаля. Двайсетина метра по-нататък се появи огромна, надвесена над пътя скала, образуваща в основите си нещо като плитка пещера. Трите машини се стрелнаха натам.

— Изключете двигателите! — заповяда на испански Мигел.

Тишината ги връхлетя внезапно. Затаили дъх, те се обърнаха назад. Не видяха нищо освен скалистото плато и бързо потъмняващото небе. Така изтече цяла минута. В момента, в който започнаха да си мислят, че хеликоптерите са поели в друга посока, планината се огласи от силен грохот и тежките машини изведнъж изпълниха небето и се понесоха с пълна скорост към хребета. След броени секунди прелетяха над надвисналата скала, на не повече от двайсетина метра височина.

Първите четири носеха маркировката на испанската жандармерия, а Хап моментално разпозна петия — армейския хеликоптер „Чинук“, който ги беше докарал в Барселона от Мадрид. Присъствието му означаваше, че в операцията е включен и отрядът на Сикрет Сървис под командването на Бил Стрейт.

Той бързо измъкна своето блекбъри и го включи с надеждата за ново съобщение от помощника си, което би хвърлило допълнителна светлина за състоянието на нещата. Такова наистина имаше, но съдържанието му представляваше пълна изненада.

Хап, отново опитвам да се свържа с теб. Според Мадрид президентът все пак се намира в района на манастира, най-вероятно затрупан някъде в мината. Натам пътуват сили на испанските специални части, ЦРУ и Сикрет Сървис.

Продължение.

Получи се информация, че ти си стрелял по оперативните агенти в „Монсерат“ и може би си ранен. Къде си, по дяволите? Моля те, изпрати координати и докладвай състоянието си.

Продължение.

Оперативната група не е от ЦРУ. Посолството в Мадрид е получило погрешна информация. Тя е от специалните части на ЮАР със задача да изведе доктор Фокс от Испания и да го прехвърли в Южна Африка. Правителството на ЮАР вече поднесе извинения на Държавния департамент и посолството в Мадрид.

Продължение.

Пълни глупости. Ти знаеш, че нашата информация за присъствието на президента в „Монсерат“ и заповедта ЦРУ да го отведе оттам дойде от началника на кабинета на Белия дом в Мадрид. Как е възможно НК и резидентът на ЦРУ в Мадрид да сбъркат оперативния екип с този на специалните части на ЮАР? И как първоначалната мисия за прибирането на президента се превръща в операция за изтеглянето на доктора от ЮАР от едно и също място? Дали нашият обект се е намирал в тунелите по време на земното свличане, но никой не е подозирал това? Възможно ли е той да се е срещнал с доктора от ЮАР? Опитах да се свържа със заместник-директора на СС, който все още е в Мадрид, но без успех.

Продължение.

Ако си жив и здрав, има заповед незабавно да се свържеш с Джейк Лоу или съветника по националната сигурност Маршъл и да докладваш ситуацията. От тях може би ще разбереш за какво става въпрос.

Продължение.

Това е директна заповед от ВП. Моля те да потвърдиш, че си я получил.

Продължение.

В личен план съм дълбоко обезпокоен. Къде изчезна, по дяволите? Ранен ли си? Имаш ли нужда от помощ? Отговори ми, Хап! Или накарай някой друг да се свърже с мен!

Объркването на Бил Стрейт беше напълно обяснимо. Информацията от началника на кабинета в Мадрид не съдържаше дори капка истина. Агентите в манастира със сигурност не бяха южноафрикански командоси, а стопроцентови американци. Те знаеха, че президентът е там, и бяха дошли за него. Вниманието им към д-р Фокс със сигурност бе проява на друга, засега неизвестна страна на операцията.

Що се отнася до Бил Стрейт, Хап не беше в състояние да определи дали помощникът му е бил подведен и прави отчаяни опити да се ориентира, или работи за врага. Дали отчаяните му усилия да го открие се дължаха на характерните за Сикрет Сървис братски чувства, или просто искаше да бъде сигурен, че той е неутрализиран?

Хап направи гримаса и прибра блекбърито. Очите му се насочиха към сгушената под скалата групичка, позлатена от лъчите на залязващото слънце.

— Попитай Амадо близо ли сме до някой от комините, през които се стига до мината — обърна се към Мигел той. — И можем ли да стигнем пеша до него.

Мигел размени няколко думи на испански с племенника си.

— Въздушните комини са много — поясни той. — Просто трябва да тръгнем отнякъде. Момчетата предлагат един наблизо, защото той горе-долу отговаря на разстоянието, което вероятно са изминали хората долу.

— Къде се намира?

— На около километър оттук. Можем да тръгнем веднага.

Хап замълча и се втренчи в него, после му направи знак да се приближи и понижи глас:

— Ако президентът и Мартин са някъде под нас, трябва да ги открием преди испанската полиция.

— Знам.

— Но не знаеш, че тя действа съвместно с екипи на ЦРУ и Сикрет Сървис. Аз съм дълбоко убеден, че повечето от тези агенти са на наша страна, независимо дали са испанци, или американци. Те искат да спасят президента и да го отведат на сигурно място.

— Искаш да кажеш, че има опасност да бъдем ликвидирани?

— Не. Искам да кажа, че ще ликвидират всеки, който се изпречи на пътя им. Става въпрос за президента на Съединените щати. Ти видя онези хеликоптери, но скоро ще дойдат и други, които едва ли ще успеем да преброим. Изправени сме пред цяла армия, дълбоко убедена в правотата на своята мисия.

— Няма значение дали сме изправени пред един човек, или цяла армия — тръсна глава Мигел. — За мен хората долу са като членове на семейството ми. Предполагам, че и за теб е така, нали?

Хап замълча за момент, после кимна.

— Да.

Едно бе да влезеш в престрелка с група агенти под прикритие, но съвсем друго — да се биеш с цял легион законни представители на реда в Испания, с ЦРУ и дори с колегите си от Сикрет Сървис. Но той знаеше, че нямат друг избор.

— Какво ще правим с момчетата?

— Аз ще се погрижа за тях.

— Взе ли от колата комплекта за първа помощ?

— Да.

— Извади спасителните одеяла. Ти ще вземеш три, а аз — четири.

— Добре — кимна Мигел, но очите му останаха заковани върху лицето на Хап. — Как е рамото?

— Адски ме боли.

— Изпий едно-две болкоуспокоителни.

— Сега не е време да се дрогирам — поклати глава Хап.

— Продължаваш ли да кървиш?

— Май не. Твоят доктор свърши добра работа.

— Значи ще можеш да вървиш, така ли?

— Ще вървя и още как!

— В такъв случай да тръгваме — изправи се Мигел и се насочи към мотоциклета. Отвори багажното отделение, извади комплекта за първа помощ и отдели седем сгънати като пликчета одеяла от тънка, но здрава материя. Към тях прибави половин дузина шоколадови блокчета, чанта с вода, две фенерчета и картечен пистолет „Щаер“. Подаде четири пликчета и половината шоколад на Хап, прибави към тях едно от фенерчетата, а другото затъкна в колана си. Чантата с вода отиде на едното му рамо, картечният пистолет — на другото. В същия миг слънцето се скри зад хоризонта и над планината се спусна пурпурен сумрак. В следващия петимата напуснаха заслона и поеха по каменистото плато.

7:32 вечерта

На два пъти Мартин и президентът бяха принудени да си пробиват път през огромни купчини пръст и раздробени скали. При всички обстоятелства това начинание би било трудно, но в условията на непрогледен мрак то изглеждаше абсолютно невъзможно. Двамата не знаеха колко големи са свлачищата и дали не са се заели с непосилната задача да прокопават планината с голи ръце.

Все някак ще открием пътя навън и ти ще можеш да говориш пред онези хора!

Емоционалното обещание на Мартин доведе до неусетна промяна в плановете им. Вместо да вървят напред с надеждата, че все ще стигнат до изхода, те вече целенасочено търсеха някакво въздушно течение, което щеше да ги насочи към цепнатина в скалите, през която да се измъкнат навън. Но за тази цел им трябваше постоянен пламък, който да гори много по-дълго от обикновената кибритена клечка. След известен размисъл Мартин стигна до решението да се раздели с памучната си фланелка, която нави на руло, оставяйки долния ѝ край да виси свободно като фитил. За подпалването на фланелката отидоха две от скъпоценните клечки кибрит. С нейна помощ изминаха няколко метра надолу по галерията, където се натъкнаха на купчина изоставени инструменти. Повечето бяха проядени от ръжда, но сред тях имаше и два-три, които щяха да им свършат работа. На първо място тежък миньорски чук. Другите бяха кирки — или по-скоро една кирка и една дръжка от кирка с насмолено покритие, която можеше да замени полуизгорелия парцал, в който се беше превърнала фланелката на Мартин. Светлината от тази импровизирана факла беше много по-слаба, но все пак двамата можеха да виждат на два-три метра пред себе си.

Закрачиха един до друг. Мартин носеше чука и кирката, президентът стискаше тлеещата факла. И двамата бяха на края на силите си и умираха от глад, но никой не го споменаваше. Вниманието

им беше насочено изцяло върху факлата, очаквайки онези малки искрици, които щяха да отбележат раздвижването на въздуха.

— Нямам никакви доказателства — внезапно се обади президентът. — Абсолютно никакви!

— За какво?

— За каквото и да било — мрачно отвърна Харис, помълча малко и накрая реши да сподели тревогите си. — Първоначалните ми намерения бяха да измъкнем някаква информация от Фокс, след което да се свържем с генералните секретари на ООН и НАТО, а също така и с главните редактори на „Уошингтън Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“. Но вместо това се оказахме в забравен от бога лабиринт, от който трябва да се измъкнем навреме, за да мога да говоря на конференцията в Арагон. Но защо? Какво мога да кажа на тези хора? Че сме изправени пред световна конспирация, подробностите на която са известни на доктор Фокс? И какво от това? Фокс е мъртъв и отнесе със себе си подробностите за планирания геноцид. Тайната му лаборатория и експонатите в нея са тотално унищожени, защото той е планирал нещата по този начин. Ние можем да разкажем какво сме видели, но то вече не съществува. Моите „приятели“ ще обявят, че съм болен, защото съм преживял нервна криза. Като потвърждение ще посочат начина, по който избягах от хотела в Мадрид, и минаването ми в нелегалност. Ти ще потвърдиш думите ми, но това няма да помогне. Президент или не, нещата опират до моята дума срещу тяхната. Ако ги обвиня, че планират убийствата във Варшава, те съчувствено ще се усмихнат на поредното доказателство за заболяването ми, а после просто ще ги отложат. Ако ги обвиня за планирания геноцид в Близкия изток, ще се превърна в още по-смахнат глупак, който не знае какво говори. — Очите на президента проблеснаха отчаяно в мъждукащата светлина. — Нямам доказателства за нищо, мистър Мартин!

— Нямам, но не можеш да забравиш онези обезобразени трупове, нали? — тръсна глава Мартин. — Частите от телата и лицата, които плуваха в онези аквариуми?

— Да ги забравя ли?! Те са запечатани завинаги в съзнанието ми, завинаги ще остана жигосан с тях! Но без доказателства... те никога не са съществували.

— Напротив!

Президентът отмести очи към мъждукащата светлина, раменете му се приведоха. Приличаше на човек, който е на път да се предаде. А Мартин за пръв път си даде сметка, че президентът не се чувства особено комфортно сам въпреки изключителния кураж и силната воля, които го бяха довели дотук. Той имаше нужда от хора, от обмен на различни мнения. Може би за да изясни идеите си или за да получи различен поглед върху състоянието на нещата.

— Ти трябва да говориш пред тези хора в Арагон, господин президент! — твърдо рече Мартин. — Да ги предупредиш за убийствата във Варшава, да им разкажеш за случващото се. Включително всички подробности за ултиматума, който са ти поставили — кога, къде, от кого. Направиш ли го, твоите „приятели“ ще бъдат принудени да отложат убийствата, поне временно. Не го ли сторят, ще докажат, че си бил прав. В същото време антените ще щръкнат навсякъде. Ти си президент на Съединените щати. Обществеността ще обърне внимание на думите ти, медиите — също. Можеш да заповядаш разследване на цялата дейност на Фокс, а и на дейността на твоите „приятели“. Да, това ще те постави в центъра на вниманието. Самият факт, че говориш за тези неща — независимо от реакцията — ще забави, а може би и ще спре изпълнението на плановете им. Да, ти действително нямаш доказателства, но фактът, че говориш, вече е нещо. Невинаги е нужно действията да станат факт, за да се докажат намеренията. Ако не друго, поне ще спасиш живота на френския президент и германския канцлер.

Президентът му хвърли бегъл поглед и продължи напред.

— Искаш ли да направим почивка? — внимателно попита Мартин.

Отговорът се забави. После, сякаш включил на друга предавка, президентът изпъна рамене и очите му се проясниха.

— Не, мистър Мартин! — отсече той. — Продължаваме напред!

7:40 вечерта

Бил Стрейт гледаше надолу към платото, което бързо потъваше в здрач. Секунди по-късно големият „Чинук“ се приземи сред вихрушка от прах и сухи треви и пилотът изключи моторите. Стрейт хвърли кос поглед към Джейк Лоу и Джеймс Маршъл, после разкопча колана и се насочи към отворената от втория пилот врата. Дватама тръгнаха след него, следвани от седемнайсетте агенти на Сикрет Сървис, запълнили задната част на кабината. Лоу и Маршъл бяха облечени в доставените в последния момент панталони в защитен цвят, туристически обувки и скиорски якета, а агентите начело със Стрейт бяха с джинси, ветроупорни якета и тежки обувки. Всички имаха очила за нощно виждане.

— Насам — извика Стрейт, наведе се под все още въртящото се витло и се насочи към хеликоптера на испанските специални части, кацнал петдесетима метра по-нататък. От него се изсипаха двайсетина командоси начело с капитан Белинда Диас.

В отсъствието на Хап Даниълс Стрейт беше поел неговите функции на ръководител на цялата операция. Участниците в нея — ЦРУ, Сикрет Сървис и испанската полиция — действаха с презумпцията, че президентът на САЩ се намира някъде в подземните галерии, попаднал в капана на така нареченото „разместване на земните маси“. Бяха единодушни по въпроса, че президентът е в компанията на човек на име Никълъс Мартин, а вероятно и на други хора, което със сигурност означаваше, че е станал жертва на някаква мръсна игра и се намира в опасност. Следователно тяхната мисия беше „животоспасяваща“ и щеше да остане такава до пълното изясняване на обстоятелствата.

Общо девет хеликоптера кацнаха в район с радиус от около петнайсет километра. С изключение на големия „Чинук“, всички бяха собственост на испанските сили за сигурност. Пет от тях пренесоха около сто тежковъоръжени полицаи с опит в планински операции, а всеки от останалите три бе отделен за превоза на 18-членните отряди

на ЦРУ. Освен тях във всичките девет машини имаше по двама експерти с модерна подслушвателна апаратура. В подкрепа на операцията от Мадрид бяха излетели още три 18-членни отряда на ЦРУ, а от координационния център на Сикрет Сървис в Париж бяха изпратени още сто агенти, които щяха да кацнат на летище Херона в Коста Брава, където ги очакваха хеликоптери на испанските сили. По предварителни изчисления мадридските отряди трябваше да пристигнат в 8:20 вечерта, а тези от Париж — в 9:30 вечерта.

7:44 вечерта

Капитан Диас хвърли кос поглед към Лоу и Маршъл, след което насочи вниманието си към Бил Стрейт.

— Ние сме тук — каза на английски тя и заби показалец в големия планшет, разстлан направо върху камъните. От радиостанцията на колана ѝ долиташе пукот и откъслечни фрази на испански. Диас беше привлекателна, около трийсет и пет годишна, в отлично физическо здраве. Бе въоръжена и облечена в маскировъчен комбинезон като всички останали.

— Става въпрос за планински периметър от около сто и петдесет квадратни километра — добави тя, отмести планшета и разгърна друг. Той съдържаеше фотокопие на стара карта от 1922 г., на която бяха отбелязани всички галерии на някогашния рудник. — Тези линии са тунелите, използвани до закриването на мината. Главните шахти минават тук, тук и тук — посочи тя с пръст една дебела черта. — А това е най-широкият тунел, който започва близо до манастира и по който най-вероятно биха поели хората. С това се изчерпва и нашата информация. Всички шахти и тунели са стари — от датата личи, че не са били използвани повече от осемдесет години. Възможно е части от тях да са се срутили, което означава, че картата е полезна, но не напълно използвана.

— Да допуснем, че са поели по този тунел, независимо дали са двама или двамайт — подхвърли Стрейт. — Ако приемем, че са тръгнали веднага след труса в 3:37 следобед, къде биха могли да се намират в момента?

— Зависи от здравословното състояние на президента. Може би се налага да го носят или да спират, за да оказват първа помощ. Много

е важно дали разполагат със светлина. Както можете да се досетите, шахтите са тъмни като гробници. И накрая зависи дали са тръгнали по този тунел или по някое от десетките отклонения.

— Възможно ли е да са тръгнали по друг?

— Няма как да знаем. Биха могли да направят всичко по различни причини. Може би главният тунел е блокиран и това ги е принудило да тръгнат по друг. Избрахме този пункт, защото се намира най-близо до главния тунел — разбира се, ако не се е срутил. Целта ни е да проникнем в него от най-далечния му край и да тръгнем обратно към манастира. От другата страна ще тръгнат подобни екипи, а специални групи ще изследват разклоненията. Ние... — Диас изведнъж замълча и насочи вниманието си към някакво съобщение по радиостанцията, предназначено за нея.

— *Si, si* — промърмори в микрофона на ревера си тя. — *Gracias*.

Очите ѝ отново се насочиха към Лоу и Маршъл, преди да се върнат върху лицето на Стрейт.

— Ще изпратят по въздуха и сондажно оборудване. Съвсем скоро ще започнат да пробиват дупки директно над тунелите. През тях ще бъдат спуснати видеокамери и акустична апаратура.

— Това е добре — кимна Стрейт. — Разбира се, ако нашите хора са там. На какво разстояние се намираме от най-близкия вход, цепнатина в скалата или друг естествен комин?

— Трудно е да се каже. Комините не са отбелязани на картата. Трябва да ги търсим с помощта на планинската полиция, която отлично познава района. Но дори да открием комини или цепнатини, няма как да знаем колко са големи и докъде стигат. Дали през тях може да се стигне до шахтите, или ще се наложи работа по разширението им, включително взривяване. — Диас отново се извърна към Лоу и Маршъл. — Трябва да сте наясно и с още нещо, господа. Напълно възможно е хората долу да са мъртви, включително и вашият президент.

— Това е причината да сме тук, капитане — спокойно отвърна Лоу. — И в двата случая ние трябва да го измъкнем оттам.

Париж, Гар дю Нор, 8:10 вечерта

— Благодаря — усмихна се Виктор, взе първокласния билет и се отдалечи от гишето.

Влак 243 за Берлин тръгваше в 8:46 вечерта, но щеше да пристигне на гарата в 8:34. Това означаваше, че разполага с малко повече от половин час. Последните десетина минути щеше да прекара в търсене на купето и настаняване на багажа си. Предварителното заемане на мястото беше важно, защото дори хората с резервация имаха навика да сядат където им падне. Ако някой бе заел неговото място, трябваше да предприеме известни действия да си го върне, а това неизбежно щеше да доведе до конфликт, при това на чужд език. Виктор беше присъствал на много подобни скандали, които привличаха вниманието на влаковия персонал и полицията. В момента нямаше никакво желание да му поискат паспорта и да го попитат откъде идва и къде отива. Слава богу, влака все още го нямаше, а това означаваше, че не можеше да има и спор за място. Той разполагаше с двайсетина минути, които можеше да прекара на някоя скамейка или просто да се разходи из гарата. И двете възможности не му допадаха, защото имаше опасност да привлече нечие внимание. Главната новина в днешните френски таблоиди продължаваше да е двойното убийство на жокееите в Шантили, извършено с един куршум. Заглавията по вестникарските павилиони го потвърждаваха:

Кой уби жокееите?

Двама с един куршум!

Убийство в горите на Шантили!

Шантили се намираще на двайсет минути с влак от парижката Гар дю Нор, където Виктор се намираще в момента. Именно тук беше слязъл след изпълнението на задачата си. Не можеше да бъде сигурен,

че някой от хората наоколо не го бе видял и на двете места — работник по поддръжката или пътник, който се прибира у дома.

Виктор продължи да крачи напред с наведена глава. Когато уби онзи мъж с бейзболното яке във Вашингтон, Ричард бе уредил веднага да бъде закаран на летището. Доста преди новината да бъде отразена от медиите. Но тук беше различно. Тук той зависеше от лицата наоколо и това никак не му харесваше. С нетърпение очакваше появата на влака, за да се качи в него, да заеме мястото си и да се скрие от тълпата.

Влезе в малко ресторантче на перона и остави сака си на плота.

— Кафе — поръча на човека зад бара той. — Черно, моля.

Църквата в недрата на планината, 8:20 вечерта

Деми крачеше редом с шейсетте монаси и ги снимаше. Те излизаха един след друг от осветените със свещи пещери и се насочваха към църквата. В един момент тя смени цифровия канон с 35-милиметровия никон, после отново предпочете канона. Скритият под дрехата ѝ смартфон светкавично прехвърляше кадрите в парижкия ѝ уебсайт. Беше облечена в червената роба, която ѝ донесе Кристина.

Монотонната песен на монасите отекна под високите стени на храма като странна молитва. Хорът от гласове ту заглъхваше, ту набираще нова сила. Отначало Деми реши, че напевно произнасяните слова са на италиански — също като имената, издълбани върху надгробните плочи. Но те бяха на някакъв странен език, който никога не беше чувала.

Монасите направиха две обиколки на храма, после преминаха през високия портал, от който се излизаше в древен, вдълбан в скалите амфитеатър. Монотонната песен продължаваше да звучи, докато се подреждаха в полукръг под светлината три големи факли, прикрепени в горната част на огромна скала със заоблени краища. Тя се намираще в центъра на амфитеатъра и имаше формата на кръста на Алдебаран.

Деми предпазливо се насочи към последните редове, по-далеч от светлината на факлите. Зрителите бяха около двеста — мъже, жени и деца, плюс неколцина наистина грохнали старци. Имаше и пеленачета, сгушени в прегръдките на своите майки. Всички бяха облечени в дълги алени роби като тази на Деми.

Отвъд факлите се виждаше долината, която бяха прекосили. Леката мъгла, която я покриваше доскоро, вече се беше превърнала в гъста пелена и стремително се насочваше насам. Над нея се издигаха непристъпните планински върхове, които сякаш охраняваха храма. Луната надничаше през бързо потъмняващите облаци.

Песента на монасите рязко спря, над сцената се възцари дълбока тишина. После от мрака зад скалата екна силен мъжки глас. Дълбок и

мелодичен, той прозвуча като странен езически призив, като кратка молитва към духовете.

Зрителите откликнаха в строен хор, повтаряйки неразбираемите думи.

Гласът от мрака екна отново, този път равен и монотонен. После в светлината на факлите изплува фигура с черна роба и качулка на главата, която бавно се насочи към центъра на кръга. Там спря, вдигна ръце и отметна глава. Деми ахна. Това беше преподобният Бек, когото виждаше за пръв път след пристигането им в манастира. Тя безшумно се отдели от паството, направи няколко крачки назад и започна да снима с дватаaparата. Обективите не пропускаха нищо: Бек, поклонниците, монасите.

Отметнал глава и разперил ръце, Бек призова духовете на нощта. После главата му клюмна и той за миг застина неподвижно. Но ръцете му отново се вдигнаха, екна втори призив. В продължение на една дълга секунда не се случи нищо, после от мрака изплува някакво бяло петно, което се насочи към центъра на кръга.

Кристина.

Бек заговори отново. Дясната му ръка махна към каменния кръг. Паството откликна с повторение на думите му, след което добави и други. Деми остана с впечатлението, че това са имената на далечни звезди — четири на брой, изречени в скоропоговорка и призивно-умолителен тон. Както се призовават богове.

Вдигнала фотоапаратите пред себе си, тя предпазливо се приближи към кръга.

Бек бавно се оттегли от светлината на факлите. На мястото му, сякаш от нищото, се появи Лучана. Робата ѝ беше златна, в ръката си държеше дълъг рубинен жезъл. Буйната ѝ черна коса беше стегната в кок на тила. Черен аркансил удължаваше очите ѝ, линиите стигаха чак до ушите ѝ. Към пръстите ѝ бяха прикрепени гротескни нокти, дълги поне двацет и пет сантиметра.

Грациозна като балерина, тя се изправи зад Кристина, жезълът описа кръг над главата ѝ. После отстъпи назад и направи същото над овалния камък. Приключила с ритуала, жената насочи поглед към присъстващите. От цялата ѝ осанка се излъчваха достойнството и самочувствието на жрица, каквато всъщност беше. Отвори уста и изрече къса, заповедна фраза, наподобяваща заклинание. Пристъпи

към границата на кръга и повтори заклинанието, забила блестящите си очи в тълпата.

После го стори отново. И отново.

8:47 вечерта

— Слушай! — закова се на място Мартин, стиснал в ръка полуизгорялата дръжка на кирката, която едва-едва мъждукаше в мрака.

— Какво има? — обърна се президентът.

— Не знам. Стори ми се, че чух нещо отзад.

Напрегнаха слух, но галерията тънеше в глуха тишина.

— Май полудявам — промърмори Мартин, после изведнъж изпъна шия. — Ето го пак. Чуваш ли?

Някъде далеч зад тях се долови висок, стържещ звук. Продължи двадесетина секунди, утихна, после се появи отново.

— Сонда! — моментално го определи президентът. — Копал съм достатъчно кладенци и не мога да греша. Сонда, която пробива камък.

— Значи твоите „спасители“ са дошли. Те знаят, че сме тук долу.

— Не, те предполагат, че сме тук — поправи го Харис. — Но все още са далеч зад нас — може би на километър-два, и ако имаме късмет... — Млъкна за миг и очите му потърсиха очите на Мартин. — Пробият ли дупка, в тунела ще бъде спусната подслушвателна апаратура, а може би и камери за нощно наблюдение. Тук звукът се пренася почти толкова бързо, колкото под вода.

— Колко са според теб?

— Онези горе ли?

— Да.

— Много. От този момент нататък ще пазим пълна тишина. Ако трябва да ми кажеш нещо, ще го правиш шепнешком, най-добре само с една дума.

Мартин замислено го погледна, после кимна и двамата продължиха пътя си.

8:50 вечерта

Скалистата местност, през която вървяха, тънеше в непрогледен мрак. Мигел се обърна и светна с фенерчето, за да улесни мъчителното придвижване на Хап Даниълс.

— Внимавай с фенерчето! — дрезгаво го предупреди Хап. — Светлината се вижда на километри!

Луната зад тях се бореше с тъмните облаци, настъпващи към върха от запад. Скоро щеше да завали. Можеха само да предполагат колко силен ще бъде дъждът и кога ще заплющи върху главите им.

— Сигурен ли си, че можеш да продължиш? — загрижено попита Мигел.

Хап очевидно изпитваше силни болки.

— Да, по дяволите!

— Да направим почивка. Можеш да вземеш едно-две хапчета.

— Къде изчезнаха момчетата?

— Тук сме — обади се гласът на Амадо на двајсетина метра пред тях.

Мигел механично включи фенерчето и го насочи нагам.

— Исусе Христе! — изръмжа Даниълс и заби пръстите на здравата си ръка в рамото му. — Изключи проклетото нещо! Веднага го изключи!

8:52 вечерта

Хап и Мигел се надвесиха над дупката. На три метра под тях Хектор и Хосе лежаха върху голям заоблен камък и осветяваха пътя на Амадо, който се спускаше в тясна цепнатина между скалите. В мига, в който тялото му изчезна, Хосе се изправи и се спусна след него.

— Колко е дълбоко? — приглушено подвикна Мигел.

— Десетина метра — отговори отдолу Амадо.

— Къде свършва?

— При друга пукнатина в скалата.

— Като стигнеш до нея, използвай камъните.

Мигел въздъхна и вдигна глава към Хап. След което се приготвиха да чакат.

Изтекоха три пълни минути, преди да чуят отчетливото почукване.

Трак, трак. Трак, трак...

Долу Амадо удряше два камъка един в друг. Звукът от почукването стигаше надалеч, дай боже да проникне и в тунела.

Трак, трак. Трак, трак...

Петимата затаиха дъх и се послушаха.

— Нищо! — обади се след известно време Амадо.

— Дай пак! — заповяда Мигел.

— Не, стига! — гневно извика Хап. — Край на експериментите!

— Но защо? — учудено го погледна Мигел. — Как иначе ще ги открием в този безкраен тунел?

— Заради полицията, ЦРУ и Сикрет Сървис, Мигел — въздъхна Даниълс. — Те със сигурност са включили в действие всички възможни подслушвателни устройства и камери за нощно наблюдение. Ако президентът и Мартин чуят нашите сигнали, те ще бъдат чути и от силите на реда. След което ще бъдем ликвидирани — ти, аз, момчетата. И президентът ще умре.

— Какво ще правим тогава?

— Трябва да открием път към тунела и да го обходим.

— Да го обходим?

— Точно така. С фенерчетата. Ще маркираме мястото на влизане, а също така и пътя, по който ще поемем долу. Само така ще можем да се върнем. Амадо и приятелите му познават отлично подземния лабиринт. Нали затова сме тук?

Мигел кимна.

— Моите хора не познават тунелите. Готов съм да се обзаложа, че и испанската полиция не ги познава.

Лицето на Мигел се разкриви от притеснение.

— Но ние сме петима срещу цяла армия! Това е невъзможно!

— Напротив, възможно е. Но трябва да действваме бързо и най-вече много тихо.

— Ти не си в състояние да слезеш долу, Хап — тръсна глава Мигел. — Остани тук, а аз ще отида с момчетата.

— Не мога.

— Защо?

— Не съм наясно с позицията на спътниците, но рано или късно те ще бъдат точно над нас. В същия момент ще засекат топлинното излъчване на всеки, който е останал на повърхността. А властите знаят броя на техните хора и точното им разположение.

— Искаш да кажеш, че ще бъдем засечени.

— Ще засекат всеки, който е на открито и не е от техните.

— В такъв случай май наистина ще е по-добре да се спуснеш с мен.

— Тук си прав.

9:03 вечерта

На няколко крачки от хеликоптера Джейк Лоу и д-р Джеймс Маршъл наблюдаваха работата на екипите на Сикрет Сървис и испанската полиция, които режиха мекия пясъчник с помощта на мощни пневматични триони. Каменистото плато беше осветено от мощни прожектори.

В хеликоптера зад тях медицинският екип, който се състоеше от двама лекари, две медицински сестри и двама санитарни, подготвяше всичко необходимо за евентуално ранения президент. На трийсетина метра по-нататък Бил Стрейт и капитан Диас организираха изграждането на временен команден пункт, който трябваше да координира действията на всички участници в операцията.

Лоу се огледа, после подхвърли на Маршъл:

— Испанската полиция може да се окаже проблем, в случай че президентът е жив и реши да каже нещо.

— Няма как да ги изпратим у дома, нали? — отвърна Маршъл.

— Няма.

— Виж какво, Джейк — понижи глас Маршъл. — Испанската полиция едва ли има по-различно от всеобщото мнение, че президентът е мъртъв, пленник на Мартин или на група терористи, или просто е жертва на психически проблеми. Ако случайно го извадят жив, изявленията му ще бъдат приети като бълнуване на човек, преживял тежък психически стрес. Броени минути по-късно ще ни го доведат, а ние ще го натоварим на хеликоптера и ще изчезнем.

— Въпреки това е ужасно рисковано — въздъхна Лоу. — Прекалено много неща могат да се объркат. — Замълча за момент, отново се огледа и поклати глава. — Ще ти призная, че съм готов да спра операцията във Варшава. Или поне да я отложам.

— Няма как да стане, Джейк, и ти прекрасно го знаеш — отвърна с равен глас Маршъл. — Вицепрезидентът вече даде зелена светлина и нещата са задвижени. Ако в този момент ги спрем, ще демонстрираме страх и нерешителност не само пред нашите съмишленици, но и пред

приятелите ни във Франция и Германия. Успокой се, все още дърпаме конците. Както вече ти казах, имай малко повече вяра!

Внезапно в командния пункт настъпи раздвижване. Изпънат като струна, Бил Стрейт оживено говореше в микрофона на ревера си. Останалите, включително капитан Диас, го гледаха с интерес. Лоу и Маршъл хукнаха натам.

— Повторете, моля! — извика Стрейт и притисна слушалките до ушите си. — Много добре! Браво!

— Какво става? — задъхано попита Лоу. — Техниците му са открили нещо? Може би са чули президента?

— Все още не, сър. Екип на испанската полиция е проникнал в главния тунел от тази страна на планината. ЦРУ влизат в момента.

— Агент Стрейт — извика капитан Диас, смъкна слушалките си и махна към осветения периметър. — Нашият екип току-що е направил пробив. Шест човека са вече долу. Според старите карти тунелът е дълъг осемнайсет километра. Това се оказа вярно и означава, че до голяма степен можем да им се доверим. Наш екип е открил комин някъде около средата и в момента работи по проникването. Друг екип върши същото през цепнатина, водеща към едно от отклоненията. Не знаем колко време ще им отнеме да стигнат до главната шахта. Сондажни екипи седем и четири работят на място. По-нататъшните ни действия изцяло зависят от това, което ще открият там. Тунелът може да бъде чист, но може да се окаже и частично затрупан.

Лоу се обърна към Бил Стрейт и рязко попита:

— Колко души имаме долу в момента?

— Около шейсет. Други трийсет търсят разширения на комините. След осигуряване на достъпа ще влязат още хора, основно от контингента на капитан Диас и нашата служба. Отрядът на ЦРУ от Мадрид вече е тук и заема позиция над централната галерия. Към него са прикрепени и силите на планинската полиция, които познават местността и ще търсят допълнителни пътища за проникване в мината. Сателитни снимки и температурни измервания ще имаме след деветдесет минути, когато спътникът се появи над този географски район. Времето е променливо и най-вероятно ще се наложи да разчитаме главно на температурните измервания, тъй като облаците ще попречат на директното заснемане.

Лоу беше видимо разстроен.

— Искате да кажете, че цялата операция зависи от няколко сондажни машини и двеста-триста човека, въоръжени с прибори за нощно виждане, микрофони, кирки и лопати! — недоволно изръмжа той.

— Страхувам се, че ситуацията е доста далеч от „горещо преследване“, сър. Работим с това, което можем — стара техника и изобилие от човешка сила.

— Къде, по дяволите, се губят стотината агенти от парижката ви централа?

— Вече са на испанска земя, очакваме да кацнат тук в девет и четирийсет. — Стрейт местеше поглед от Лоу към Маршъл. — Господа, искам да ви уверя, че операцията е поверена на високопрофесионални екипи от испанската полиция, ЦРУ и Сикрет Сървис. Ако президентът е долу, те непременно ще го открият.

— Разбира се, благодаря — кимна Маршъл, хвана ръката на Лоу и го поведе обратно към хеликоптера.

— Прекалено много ги притискаш, Джейк — въздъхна той. — Карай по-спокойно, моля те!

Амфитеатърът на Църквата в недрата на планината, 9:20 вечерта

Деми правеше всичко възможно да не привлича вниманието, докато снимаше церемонията в кръга на Алдебаран. Шейсетте монаси бяха коленичили около него с наведени глави и отново подеха монотонните си песнопения. Трите кладни зад тях се бяха разгорели и хвърляха дълги алени езици към нощното небе. Пълната луна всеки миг щеше да потъне зад тъмните облаци, които настъпваха над долината, прорязвани от все още безмълвни светкавици.

Седнала на дървен трон в центъра на кръга и разпростряла встрани бялата си роба, Кристина приличаше на древна богиня. От тъмнината зад кладите излизаха деца с червени роби, които се подреждаха на опашка, чакайки ред да влязат в очертанятията на кръга. Всяко от тях носеше по нещо живо — кученце или коте. Няколко от по-големите се бяха струпали около голям бухал, увит в кожен шлем като ловен сокол. Явно всички очакваха благословията на Кристина.

И тя им я даваше с усмивка на лице. Навеждаше се към всяко от тях, казваше му нещо в ухото, а след това го целуваше по двете бузи. После ръката ѝ докосваше животинчето, устата ѝ изричаше кратка молитва на същия непознат език, който използваша монасите, Бек и Лучана. После детето се оттегляше в мрака зад кладите, а на негово място пристъпваше друго. Възрастните наоколо наблюдаваха ритуала като омагьосани. Лучана и преподобният Бек се бяха изправили най-отзад, мълчаливи и величествени като небесни пастири.

Деми беше дълбоко озадачена, питайки се какво общо има знакът на Алдебаран в рисунката на майка ѝ с татуировките върху палците на Мериман Фокс, покойната д-р Лорейн Стивънсън, Кристина, Лучана, а вероятно и на преподобния Бек. Ами трогателната церемония с децата, по време на която благославяха техните котки, кучета и бухали? Какви нощни духове призова Бек? Каква бе ролята на Кристина? Какво се криеше зад целия ритуал?

Може би в култа и неговите ритуали наистина нямаше нищо, което трябваше да остане скрито за останалите хора — както беше казал Бек. Но защо тогава я бяха дрогирали, преди да я доведат тук? Какво общо с всичко това имаха „недоразуменията“ между Фокс и Никълъс Мартин? А изчезването на майка ѝ и предупреждението на баща ѝ и на безръкия Джакомо Гела? На какво бе станал свидетел този нещастник, за да бъде осакатен толкова жестоко? И накрая, каква бе връзката между знака на Алдебаран и древния култ „Арадия Минор“ с неговите традиции — кръвни клетви, жертвоприношения и изтезания? Къде бе неговата хилядна публика, къде бяха всичките тези хора, които наричаха себе си „Неизвестните“?

Дали Гела не беше болен или дори луд осемдесетгодишен старец, който живееше сам десетилетия наред и който бе изфабрикувал историята за древното тайно общество с единствената цел да хвърли вината за състоянието си върху него? В момента Деми не виждаше нищо лошо. Тук се бяха събрали обикновени семейства с деца, довели и домашните си любимци. Какво страшно имаше в това?

9:35 вечерта

Хектор и Хосе стъпиха на пода на тунела и включиха фенерчетата си. На двайсет метра над тях Амадо се плъзгаше по стръмен комин, помагайки на Мигел да спуснат долу и Хап. Бяха принудени да свалят импровизираната превръзка от раненото му рамо, а самият той неохотно глътна няколко хапчета, за да притъпи болката.

9:40 вечерта

Земята се разтресе, когато бяха на седем-осем метра от пода на галерията. Миг по-късно в ушите им разнесе гръмотевичен грохот на хеликоптер, който летеше на метри от планинските зъбери. Последва го втори, трети. След петото прелитане настъпи затишие.

— Още полиция? — попита Мигел и погледна надолу към Хап.
— Или ЦРУ?

— Сикрет Сървис — хладно отвърна Даниълс. — Току-що докарани от Париж.

— Откъде знаеш?

— Такава ми е проклетата работа — да знам всичко! — троснато отвърна Хап. Беше силно обезпокоен от факта, че ще трябва да се изправят срещу толкова много добре тренирани агенти, дълбоко убедени в правотата на своята мисия. — На тяхно място и аз щях да ги повикам! — Наведе се напред и подвижна към Амадо: — Колко още?

— Малко — отвърна с крива усмивка Мигел. — Но напълно достатъчно, за да се пребием.

— Другия път да вземеш стълба!

9:43 вечерта

— Лазер! — дрезгаво прошепна Мартин и бързо дръпна президента към тъмната стена на тунела.

— Къде?

— Отпред.

— Нищо не виждам.

— Включи се само за миг. Или са направили грешка, или се надяват на късмет. Иначе не биха рискували да се издадат.

— Чуй това!

В далечината отново прозвуча приглушеният звук на пробиващи скалата машини.

— Май са по-близо! — прошепна президентът.

— Докарали са втора сонда.

Миг по-късно прозвуча ново бръмчене, още по-близо от предишните.

— И трета.

— Тези пред нас използват лазер — напрегнато прошепна Мартин. — Не знаем нито на какво разстояние са от нас, нито числеността им. Отзад също ни притискат. Само не ми стана ясно какво беше онова чукане — сякаш някой удря два камъка един в друг?

Президентът изведнъж вдигна над главата си късата тлееща факла. Приблужи я до лицето на Мартин и се втренчи в него.

— Ти ми даде думата си, че ще се измъкнем отук, за да мога да говоря пред конференцията в курорта Арагон. Нямам никакво намерение да се предавам точно сега! И настоявам да изпълниш обещанието си!

— Махни проклетата светлина от очите ми, господин президент!
— отвърна с остър шепот Мартин.

Харис втренчено го изгледа, после свали факлата.

— Извинявай — промърмори той.

В далечния край на тунела отново проблесна червеникаво петънце, следвано от второ, трето. Продължителността им беше доста по-голяма. До слуха им достигна шум от приближаващи се стъпки, погълнат от пронизителния вой на сондата зад тях, който продължи необичайно дълго — може би повече от десет секунди, после изведнъж се усили и спря.

— Пробиха — прошепна президентът.

— Я ми дай това! — каза Мартин, грабна тлеещата факла от ръцете му и потегли обратно.

— Хей, къде отиваш?

— Да потърся помощ, братовчеде. Да потърся помощ.

9:45 вечерта

Мартин тичаше между разкривените релси, насочил факлата надолу. Окопитил се от изненадата, президентът хукна след него.

— На стотина метра оттук жарта леко потрепна — обясни, без да забавя крачка Мартин. — Съвсем леко, затова не обърнах внимание. Но това може да стане само при наличието на някакво течение. Може би ще открием някаква цепнатина в стената, в която да се скрием, докато онези с лазера минат покрай нас, а после отново ще поемем към дъното на тунела. Те са вътре, а това означава, че там има изход.

Зад тях се появи лазерен лъч, отблясъците заиграха по стените. От другата страна се разнесоха далечни гласове. Мартин пробяга още двайсетина метра и намали ход.

— Някъде тук беше — прошепна той и вдигна тлеещата дръжка към стените.

Нищо.

По тавана над главите заигра нов лазерен лъч. От другата страна се чуваше нарастващ тропот.

— Хайде! — напрегнато прошепна президентът.

— Не виждам нищо. Може би съм сбъркал.

Пламъчето се разгоря в мига, в който се обърна.

— Ето, това е!

Мартин се завъртя и насочи факлата към стената. Светлината стана малко по-силна. После я видяха: малка кръгла дупка в стената близо до пода, почти скрита от купчина стари траверси. Ширината ѝ едва ли надвишаваше метър.

Мартин се наведе към нея, жарта се превърна в малък пламък.

Зад тях блесна нов лазерен лъч. Този път се задържа дълго, осветявайки голяма част от тунела. Тропотът на тичащи нозе от противоположната страна ставаше все по-отчетлив.

— Влизай! — заповяда Мартин.

Президентът се отпусна на четири крака и пропълзя в дупката. Мартин го последва.

9:50 вечерта

Мартин и президентът задъхано пълзяха навътре, блъскайки се един в друг. Пространството беше изключително тясно за двама едри мъже.

До ушите им долиташе тропотът на крака в тунела. Ставаше все по-силен и по-силен. После мъжете се появиха пред дупката, на сантиметри от нея. В следващата секунда продължиха нататък и тропотът отслабна. Бяха поне двайсет души, а може би повече. След по-малко от минута щяха да се срещнат с отряда, който напредваше от другата страна. Съвещанието щеше да продължи не повече от няколко скъпоценни секунди, после щяха да се разделят и да поемат по обратния път. Този път по-бавно, старателно проверявайки всичко, покрай което бяха минали тичешком.

— Хайде! — прошепна президентът и започна да си пробива път обратно към изхода.

— Не! — дръпна го Мартин. — След тях може би идват други!

— Какво ще правим?

— Ще чакаме.

— Няма време за чакане. Те ще се срещнат с другия екип и моментално ще поемат обратно. Сега е моментът!

— Добре — въздъхна Мартин и се обърна. В същия миг огънят на върха на почти изгорялата факла отново се разгоря. — Чакай! — прошепна той и приближи жарта към стената. Тя видимо побеля. Той духна и от нея затанцуваха пламъчета. Вдигна я нагоре и се огледа. — Тази дупка е била прокопана с инструменти, които се различават от използваните в главния тунел. И не е на осемдесет години.

Президентът се завъртя и внимателно огледа стените.

— Шахта за въздухообмен — констатира секунда по-късно той.

— Защо? Откъде започва и къде свършва?

— Подай ми факлата.

Мартин се подчини. Президентът се извъртя на лакти и запълзя към вътрешността на дупката.

— Виждаш ли нещо?

— Желязна тръба, с диаметър петдесет-шейсет сантиметра. Спуска се почти отвесно надолу, вероятно към друг тунел, прокопан под този.

— Ще можем ли да се пъхнем в нея?

Зад тях се разнесе тропот на крака, последван от отсечени заповеди на висок глас. Отрядът се връщаше.

— Нямаме друг избор — промърмори президентът.

9:55 вечерта

Вятърът се усили и заваля. Джейк Лоу вдигна яка и се втурна покрай малката група испанци, които бързо монтираха палатка над командния пункт. Миг по-късно застана до Бил Стрейт и капитан Диас.

През последните няколко минути се задоволяваше да стои настрана и да следи радиовръзката между отрядите в мината и колегите им в планината над нея. На няколко пъти потърси с поглед Джим Маршъл, който бърбеше с медицинския екип под нещо като навес в скалите и очакваше сигнала за намесата им в операцията. Но този сигнал се бавеше. Нищо не се случваше. Избликът на смях откъм скалата го накара да стисне устни и да се втурне към Стрейт и Диас.

Нима единствено той мислеше за онова, което щеше да се случи, ако президентът бе жив и здрав и откажеше да се качи на специалния самолет на ЦРУ? Това би означавало, че плановете им за Варшава и Близкия изток отиваха по дяволите, а всички те — от вицепрезидента надолу, щяха да бъдат изправени пред опасността от арест и съд за опит да свалят законното правителство. Присъдата за подобни деяния бе само една: смърт.

— Какво става долу, по дяволите? — изгуби търпение той. Думите му прозвучаха по-скоро като обвинение, отколкото като въпрос.

Отначало Стрейт не му обърна внимание, после бавно се обърна.

— Спуснали сме пет екипа в централната галерия — търпеливо започна той. — Други три изследват страничните тунели. Останалите са готови да се намесят всеки момент. Екипът, който проникна тук, вече се е срещнал с колегите, тръгнали откъм страната на манастира. Резултатът е един тъмен и празен тунел. В момента очакват

допълнително осветление, за да тръгнат обратно и да изследват подробно стените.

— Какво стана със спътниковото наблюдение?

— След четирийсет минути спътникът ще бъде над района, сър — отвърна Стрейт и хвърли многозначителен към Маршъл. Сякаш го молеше да махне от главата му този досадник. — Термичните снимки от спътника не могат да решат проблема. Те няма да ни покажат какво става долу.

— А кога ще получим възможност да разберем какво става долу? — раздразнено попита Лоу.

— Не мога да кажа, сър. Площта, която изследваме, е огромна.

— След десет минути или след десет часа? — продължи да го притиска съветникът.

— Ние вече сме в тунелите, сър. Там са екипите на Сикрет Сървис, на ЦРУ и на испанската полиция.

— Прекрасно знам чии екипи са там!

— Може би желаете да се спуснете лично?

Лоу окончателно побесня от проявата на неподчинение.

— А ти може би желаяш да ринеш лайна в Оклахома? — изсъска той.

Маршъл най-после реши, че е време да се намеси.

— Джейк, всички сме изнервени — приближи се той. — Напрежението е голямо. Вече те посъветвах да се успокоиш. Това ще бъде от полза за всички.

Ръката на Стрейт се стрелна към слушалките на главата му.

— Какво? Къде? Колко?

Диаз се извърна него, същото сториха и хората от медицинския екип. Лоу и Маршъл млъкнаха и наостриха уши.

— Проверете района още веднъж! Изпращаме резервните екипи. Да, прожекторите вече пътуват към вас.

— Какво става, по дяволите? — подскочи Лоу.

— Открили са останки от изгоряло бельо. Най-вероятно е било използвано вместо факла. По пода на тунела са забелязани неясни отпечатъци от обувки, най-вероятно на двама души. Посоката им е обратно навътре.

— Двама души?

— Да, сър.

10:05 вечерта

Тунелът беше малко по-висок от човешки ръст и около два пъти по-широк. Осветлението се състоеше от захранвани с батерии фенери, монтирани на тавана през трийсетина метра. Солидни дървени подпори укрепваха меката пръст между твърдите скали, която допълнително беше заздравена с циментов разтвор. По пода на тунела минаваше широка и лъскава релса, която чезнеше в мрака.

— Ето откъде е прекарвал трупове си Фокс — прошепна президентът.

Мартин събра нещата си и бавно се огледа.

— Струва ми се, че лабораторията му е натам — кимна наляво той, после се обърна в противоположната посока. — А оттам са идвали трупове, най-вероятно натоварени на вагонетка.

— Значи това е нашата посока — отвърна президентът и се приготви за тръгване. — Тунелът е прокопан точно под централната галерия, следователно не може да бъде засечен от спътници или самолети. Едва ли някой подозира, че старите галерии се използват като прикритие на нещо ново. Това е дело на Фокс. Готов съм да се обзаложа, че го е заимствал от подземните оръжейни заводи на хитлеристка Германия по време на Втората световна война.

— Добре е замислено — отбеляза Мартин. — Само шансът ни помогна да попаднем на онази тръба. Такава впрочем със сигурност има на всеки стотина метра. Всички са умело скрити в основите на централната галерия. Разбира се, по някое време момчетата горе също ще ги открият.

— Има и нещо друго — каза президентът, без да намалява ход. — В близост до фенерите са монтирани газови дюзи, които са доста по-големи от онези в лабораторията — с диаметър петнайсет-двайсет сантиметра. Не мога да разбера защо този тунел не експлодира заедно с нея.

— Говориш, сякаш сме попаднали във вътрешността на бомба — тревожно го погледна Мартин.

— Именно.

10:12 вечерта

Песента на монасите отекваше високо над амфитеатъра. Луната беше изчезнала зад тежките дъждовни облаци, прорязвани от светкавици. От време на време планината се разтърсваше от далечния тътен на гръмотевиците. Но Деми не забелязваше приближаващата буря, защото вниманието ѝ беше приковано от ставащото пред очите ѝ.

Голям вол беше прикован с вериги в центъра на кръга между кладите. Пеещите монаси обикаляха около него, а от мрака зад буйните пламъци се появиха децата. Едно по едно, те влизаха в кръга и оставяха букети свежи цветя в краката на животното. Когато всички свършиха, мястото им беше заето от възрастните. Повече от сто потънали в молитвен транс мъже и жени положиха своите цветя.

Най-странното беше, че волът стоеше съвсем спокойно и сякаш не обръщаше внимание нито на огъня, нито на хората около себе си.

— Това не се дължи на някакъв трик или магия — обади се глас зад гърба ѝ и тя стреснато се обърна, за да види усмихнатата Лучана на крачка от себе си. — Той е поел на дълго пътешествие и изпитва дълбоко удовлетворение. Можеш да го приближиш, скъпа. Можеш да го снимаш колкото пожелаеш. Нали затова си тук?

— Да, да.

— Ами действай тогава. Запечатай го за поколенията. Обърни специално внимание на очите му. Запечатай радостта и спокойствието, изпитвани от всички живи създания, които поемат по Пътя. Направи го!

Деми се подчини. Взе в ръце фотоапаратите, прекоси живата верига от монаси и се насочи към горящото животно. Спря за момент, за да позволи на някаква възрастна жена да положи цветята си в краката му и да произнесе кратка молитва на непознатия език.

Деми включи цифровия апарат — онзи, който изпращаше снимките директно в парижкия ѝ уебсайт. Направи обща снимка, после използва увеличението и направи още една, а накрая пристъпи на

крачка от вола и насочи обектива към главата му. Тялото ѝ усети топлината на огъня. В главата ѝ отново прозвучаха думите на Лучана:

Запечатай го за поколенията. Обърни специално внимание на очите, запечатай спокойствието и радостта, изпитвани от всички живи създания, които поемат по Пътя. Направи го!

И тя се оказа права. Очите на вола действително излъчваха покой, а вероятно и радост — ако животните изобщо са подвластни на това чувство.

После пламъците с рев се издигнаха към небето и животното изчезна сред тях. Миг по-късно тежкото му тяло рухна в огъня, вдигайки рояк от искри. Безкрайното песнопение спря, над амфитеатъра се възцари дълбока тишина. Присъстващите сведоха глави.

Огромното животно беше поело по дългия Път.

10:24 вечерта

Мартин и президентът Харис скачаха по дървените траверси в отчаян опит да не оставят следи от присъствието си в тунела. Разликата от почти трийсет години между двамата почти не си личеше. И двамата бяха потни и крайно изтощени поради липсата на храна. Към това се прибавяше и мрачното убеждение, че преследвачите им рано или късно щяха да открият някоя от скритите вентилационни шахти и да ги последват в тунела.

Крепеше ги единствено надеждата, че ще успеят да се доберат до изхода на галерията, която Фокс беше използвал за пренасяне на експерименталния си материал. И то преди самите те да се превърнат в такъв. Но тази надежда се помрачаваше от друга мисъл — ами ако това място все още функционираше? Ако имаше охрана? Ако някъде тук се криеха членове от екипа на Фокс? Макар и смразяващи, в момента тези въпроси бяха без значение. Пред тях имаше само един път и той беше напред.

10:27 вечерта

Съветникът по националната сигурност Маршъл пишеше на лаптопа си, сгъшен в дъното на кабината на хеликоптера. Отпред дремеха пилотите, а зад тях медиците играеха карти. В репродукторите се чуваха репликите, които си разменяха Бил Стрейт и оперативните групи, примесени с пукота на статичното електричество. Вратата се плъзна встрани и в процепа се появи Джейк Лоу, мокър до кости.

— Трябва да поговорим — подхвърли към Маршъл той. — Насаме.

Трийсет секунди по-късно двамата напуснаха топлата кабина и излязоха навън. Лоу затръшна вратата, а Маршъл вдигна качулката на якето си.

— Подозирам предателство! — каза с треперещ глас Лоу и насочи пръст към стръмните скали, осветявани от светкавиците. — Той ще се измъкне жив и здрав, ще започне да говори и хората ще му повярват! Хап вече ни предупреди за това, задавайки въпроса какво ще се случи, когато президентът се появи. Между другото, къде изчезна този човек? — Лоу замълча за момент, преглътна и продължи: — Наистина ли е стреляно по него? Мъртъв ли е? Или е някъде там, разбрал е какво става и действа, за да го предотврати?

Очите на Маршъл изпитателно се плъзнаха по лицето му. Видя един психически разстроен и уморен човек, който явно губеше самообладание.

— Ела да се поразходим — каза той и тръгна напред в дъжда. — Струва ми се, че си уморен, Джейк — подхвърли след известно време той, решил да спести на колегата си по-тежките думи.

— Всички сме уморени — нервно отвърна Лоу. — Какво значение има? Според мен трябва да отложим Варшава. Веднага, още в този миг! Иначе рискуваме да изпуснем нещата от контрол! Но ако го направим, всичко ще си дойде на мястото. Харис ще излезе, ще започне да ни обвинява, ще предупреди германците и французите. След което няма да се случи нищо и той ще изпадне точно в положението, което ни е нужно. Ще прилича на неуравновесен човек, който бълнува за заговори. Но ако извършим убийствата, всички ние ще сме готови за затвора. Не само заради измяна, но и по ред други обвинения, особено ако експериментите на Фокс станат обществено достояние. Можем да очакваме втори Нюрнбергски процес. Заговор за военни престъпления и престъпления срещу човечеството, плюс експерименти върху живи хора без тяхното съгласие.

Маршъл отговори едва след като изминаха още десетина крачки в дъжда.

— Вече говорихме по този въпрос, Джейк — промълви безстрастно той. — Не можем да отложим операцията. Задвижени са твърде много механизми.

Дъждът се лееше, светкавици танцуваха около близките върхове. Но Лоу не беше готов на никакви отстъпки.

— Май не проумяваш какво ти казвам, а? — извика той. — Той все още е президент на Съединените щати! Какво ще стане, ако се измъкне жив от тунелите и започне да говори, а през това време ние

извършим планираните политически убийства? Вслушай се в думите ми, за бога! Вицепрезидентът трябва да отмени заповедта си. Веднага, още тази нощ! Ако не го стори, губим всичко!

Намираха се на стотина метра от хеликоптера. Вляво, горе-долу на същото разстояние, светеше командният пункт.

— Ти наистина ли допускаш, че той ще се измъкне жив, без да успеем да реагираме?

— Точно така. Той ще се измъкне жив, а ние няма да успеем да реагираме. Просто защото не сме готови за подобна ситуация.

В същия миг небето се раздра от ослепителна светкавица, всичко наоколо беше залято от нетърпимо бяла светлина — каменистото плато, хеликоптерът, набързо издигнатата палатка над командния пункт, стръмната урва от двете страни на пътеката. После настъпи мрак, разтърсен от оглушителна гръмотевица.

— Внимавай — хвана го за ръката Маршъл. — Пътеката е опасна.

— Ама ти пак не ме слушаш! — ядосано се дръпна Лоу.

— Слушам те, Джейк — спокойно отвърна Маршъл. — И мисля, че си прав. Не сме подготвени за подобен развой на събитията. Може би рискът наистина е твърде голям. Не можем да рискуваме, особено след като вече сме стигнали дотук. — Поредната светкавица проблесна в очите на съветника, заковани върху лицето на Лоу. — Добре, Джейк. Ще се свържем с вицепрезидента и ще му кажем мнението си. Ще го накараме да отмени заповедта и да отложи операцията.

— Най-после — изпусна въздишка на облекчение Лоу. — Браво на теб!

10:37 вечерта

— Не, не! — извика Хосе и уплашено се дръпна от тесния процеп.

— Какво става, по дяволите? — извика Хап.

Намираха се на около сто и петдесет метра под земята, във виещ се варовиков канал. Вече бяха успели да се промъкнат през подобен комин, който остана високо горе, съвсем близо до повърхността. Положението беше наистина потискащо, особено за младежите.

— Кажу ми, че всичко е наред — прошепна Хап с побеляло от болка лице. — Кажу ми, че и ние сме в същото положение, но трябва да продължаваме!

Мигел се обърна към Хосе на испански, но хлапето тръсна глава, изплю се в мрака и отсече:

— Не мога повече!

Преди около четирийсет минути бяха стигнали до нивото, където момчетата очакваха да открият приятелите на Мигел. Първи се добраха до него Амадо и Хектор, следвани от останалите. Но едва изминали стотина метра, до слуха им достигна тропот на крака, който бързо се приближаваше. Мигел понечи да се върне обратно, но Хектор го хвана за ръката.

— Насам! — прошепна той и се втурна по посока на шума. На петдесетина метра по-нататък в скалата се появи тясна цепнатина, която можеше да бъде забелязана само от човек, който добре познаваше тунела. Тя беше тясна и се спускаше стръмно надолу. Хлътнаха в нея и трийсет секунди по-късно зад гърба им се разнесоха стъпките на спасителния екип. Останаха неподвижни, тъй като пространството не позволяваше дори да се обърнат. Тропотът над тях се усили. Тунелът се изпълваше с още хора.

— Май търсим важни клечки — тихо се обади Амадо.

— Така е — кимна Мигел, хвърляйки кос поглед към Хап. — Един от тях е от правителството на САЩ.

— А тези горе са полицаи, които искат да го пипнат и да му причинят зло.

— Те са убедени, че му помагат, но всъщност правят точно обратното. Ако го хванат, ще го заведат при хора, които му мислят злото.

— Кой е този човек? — попита Хектор.

Хап реши да им каже истината просто защото се беше доверил на момчетата и продължаваше да се нуждае от помощта им.

— Президентът — промърмори той.

— На Щатите? — попита на развален английски Амадо.

— Да.

Момчетата се разсмяха, сякаш бяха чули страхотен виц, после видяха израженията на двамата възрастни и млъкнаха.

— Вярно? — попита Амадо.

— Вярно — кимна Хап. — Трябва да го измъкнем оттук, без никой да разбере.

Мигел преведе думите му и добави:

— С него има още един човек, близък приятел на президента. Задачата ни е да ги открием преди полицията и да ги изведем оттук. Разбирате ли?

— *Si* — хорово отвърнаха момчетата. — *Si*.

Хап хвърли поглед на часовника си и се извърна към Мигел.

— Преди да влезем, момчетата казаха, че могат да определят докъде горе-долу е стигнал президентът след земното свличане. Това беше преди два часа и половина. Те познават тунела. Къде може да са президентът и Мартин сега, ако допуснем, че са живи и се движат със същата скорост?

Мигел преведе.

Младежите проведоха кратка консултация помежду си, после Амадо се извърна към вуйчо си.

— *Cerca* — обяви той. — *Cerca*.

— Наблизо — преведе Мигел.

Над главите им долетя шум, придружен от приглушени гласове. Отрядът се беше върнал обратно, гласовете се чуваха съвсем ясно в тясната цепнатина. Мигел стана неспокоен, Хектор забеляза това и им

направи знак да го последват. Започнаха да се промъкват навътре в комина, който се извиваше като змия напред и надолу в земните недра. Пет минути по-късно Хосе се закова на място.

— Не! — уплашено рече той.

— Какво има? — попита го Мигел.

— Мъртъвците. — В гласа му имаше паника и ужас.

— За какво говори той? — попита Хап.

Последва кратък спор на испански. Мигел се обърна към Хосе, който запази мълчание, после и към Амадо, от когото изтръгна признанието.

— Пред нас има друг тунел — поясни на английски той. — С вагонетки, движещи се върху единична релса. Виждали са ги — били пълни с трупове.

— Какво?! — вдигна вежди Хап.

— Виждали са ги няколко пъти.

— Какви са тези глупости?

Мигел и Амадо размениха няколко реплики на испански.

— Преди няколко месеца Хосе и Хектор се промъкнали в мината и открили въпросния тунел — започна да обяснява Мигел. — По-тесен от другите и много по-нов, с циментово укрепване. По пода му минавала единична релса, а в тавана имало дупка. През нея видели долу да се движи вагонетка, която приличала на туристическо влакче. Била пълна с трупове, нахвърляни като дърва за огрев. Момчетата се уплашили и избягали. След два месеца решили отново да дойдат тук и пак видели вагонетката. Този път тя се движела в обратна посока, отново пълна с трупове. Хосе бил убеден, че ако слязат долу, ще се присъединят към тях. И до днес мисли, че това е Адът.

Хап го гледаше с разширени от учудване очи, опитвайки се да асимилира чутото. После се овладя и простичко попита:

— Има ли друга връзка между горната галерия и тунела с труповете?

Мигел преведе. Момчетата се замислиха, после Хектор взе един остър камък и започна да чертае по скалата.

— Долната галерия е хоризонтална — поде Мигел. — А горната е наклонена: започва от по-високо и се спуска надолу. В момента ние се намираме на двайсетина метра между двете. Много по-надолу има

няколко вентилационни шахти, през които може да бъде осъществена връзка.

Хап внимателно изслуша превода, след което над главите им прозвуча шум, от който космите по тила му настръхнаха.

— Горе са се събрали много хора! — напрегнато рече той. — Ако президентът се е намирал в този тунел, жив или мъртъв, те вече щяха да са го открили. Но фактът, че все още са тук, сочи обратното.

— Значи моите братовчеди са в долната галерия! — зяпна Мигел, едва сега схванал мисълта му.

— Или близо до нея — кимна Хап. — Ако Хосе не иска да продължи, нека остане тук. Но ние слизаме!

10:44 вечерта

— Вече имаме пряко сателитно покритие, сър — обади се младият програмист на Сикрет Сървис зад компютърния екран. — Термичната картина на движенията ни на повърхността е съвсем ясна. Но засега няма нищо друго.

— Бил — прозвуча гласът на Маршъл от входа на командния пункт.

Стрейт се обърна в момента, в който съветникът свали мократа качулка от главата си и пристъпи навътре с преbledняло лице.

— Какво има?

— Двамата с Джейк разговаряхме на пътеката. Той беше много разстроен. В един момент се подхлъзна. Аз се опитах да го хвана, но не успях. Чух го как пада в онази проклета пропаст, Бил! Сигурно е мъртъв!

— Пресвети боже! — ахна Стрейт.

— Изпрати хора долу, Бил! Веднага! Трябва да го измъкнем, жив или мъртъв! Инцидентът се е случил на друго място — може би там, където очакваме излизането на президента. Бил е сам, след току-що проведено съвещание.

— Разбирам, сър — кимна Стрейт. — Ще имам грижата.

— Вицепрезидентът трябва да бъде незабавно уведомен! Искам кодиран телефон и... — Очите му пробягаха по командния пункт. — И спокойствие.

— Да, сър. Разбира се, сър.

10:49 вечерта

Единичната релса плавно завиваше и изчезваше в мрака. Мартин се обърна назад. Последната права отсечка беше пуста, без следа от преследвачите.

— Къде ли ще ни отведе този тунел? — подхвърли той, изравнявайки се с президента.

— Никъде — мрачно отвърна Харис, забил очи в солидната метална врата, препречила дъното на тунела.

Изминаха разстоянието до вратата в пълно мълчание. Релсата минаваше под нея благодарение на прецизно изрязан отвор в дебелия стомана. Самата врата беше окачена на дебели пневматични амортизатори и очевидно се вдигаше нагоре.

— Най-малко пет тона — мрачно отбеляза президентът. — Изключено е да бъде вдигната ръчно.

— Виж това — промърмори Мартин и посочи към червеното копче, монтирано в центъра на вратата. — Инфрачервен сензор като дистанционното на телевизор. По всяка вероятност Фокс се е погрижил за... — Внезапно замълча, измъкна от джоба си апаратчето на Фокс, наподобяващо блекбъри, и натисна копчето за включване. Екранът светна и той се взря в клавиатурата. Откри бутон с надпис „Изпрати“ и го натисна, насочвайки апарата към вратата. Не се случи нищо.

10:54 вечерта

— Вероятно има някакъв код — промърмори Мартин и започна да опитва различни буквено-цифрени комбинации. Резултат нямаше.

— Трябва да се върнем обратно — внезапно се обади президентът.

— Защо?

— Фокс е бил военен, а военните винаги си оставят резервен изход. Някъде в тунела трябва да има аварийен изход, а може би няколко.

— Не забелязахме такива — поклати глава Мартин.

— Значи сме ги пропуснали. Просто сме ги пропуснали.

10:57 вечерта

Излязоха от плавния завой на тунела и поеха по обратния път. Всеки от тях оглеждаше стената и тавана от своята страна, търсейки следи от скорошна замазка. Мартин я откри пръв, някъде на около осемстотин метра по-нататък. В същия момент металът отрази някакъв проблясък, идващ от далечната страна на тунела.

— Идват! — сепнато вдигна глава той.

Миг по-късно до слуха им достигна тропот на бягащи нозе.

— Вентилационните шахти! — извика президентът. — Онези, по които се спуснахме! По тях ще се върнем обратно в горния тунел!

10:58 вечерта

Хукнаха обратно към завоя, оглеждайки стените и тавана.

— Не виждам нищо! — задъхано извика Мартин.

— Трябва да са някъде тук. На идване ги ви... — Гласът на президента потъна в оглушително пропукване в тавана на няколко крачки пред тях. Миг по-късно прозвуча силен вик и тялото на някакъв младеж рухна на пода.

— Какво става, по дяволите! — изненадано изрева Мартин.

10:59 вечерта

Хектор бавно се надигна.

— Този не ми прилича на ченге — промърмори Мартин и хвърли бърз поглед към далечната част на тунела.

— Не е и американец — добави президентът и вдигна глава към назъбената дупка в тавана, от която беше паднало момчето. — След като е успял да стигне дотук, значи има и път обратно!

После в дупката внезапно се появи лицето на Мигел.

— Хей, братовчеди! — весело подвикна той.

— Мигел! — зяпна президентът.

— Мигел! — повтори като ехо Мартин. — Най-малко петдесет човека са по петите ни!

— Кажи на Хектор да им помогне да се изкатерят! — заповяда дрезгав глас и в отвора се мерна лицето на Хап Даниълс. Очите му не гледаха нито президента, нито Мартин, а бяха настойчиво забити в лицето на Мигел. — По-бързо, по дяволите!

11:00 вечерта

Президентът пръв се промуши през дупката, следван от Мартин и Хектор.

11:01 вечерта

Преследвачите се приближаваха.

— Ще видят дупката! — нервно изсъска Мигел.

— Знаят, че сме някъде тук — добави президентът. — Запалихме фланелката на Мартин, за да осветяваме пътя, а те положително са я открили.

— Къде? — бързо попита Хап.

— В горния тунел.

Хап тикна фенерчето си в ръцете му.

— Вие с Мартин тръгвате нагоре! — заповяда той. — Коминът е тесен и изпълнен с остри завои, но ще успеете. Ние ще сме след вас.

Президентът се поколеба.

— Веднага! — заповяда Хап и двамата бегълци мълчаливо се подчиниха.

Даниълс насочи вниманието си към Мигел.

— Налага се да им предадем момчетата — глухо рече той.

— Какво?!

— Амадо и Хектор. Изследвали тунелите, но фенерчетата им се изтощили. Останали на тъмно и се изплашили. След което решили да запалят фланелката на Амадо, за да могат да се ориентират. Но тя скоро изгоряла и те отново се загубили. Някъде по пътя захвърлили безполезните фенерчета. Попаднали в този тунел. Открили

вентиляционната шахта и се готвели да поемат нагоре. Онези отряди търсят двама души, нали? Ето им ги!

Мигел се колебаеше. Идеята беше абсолютно налудничава, освен това Амадо му беше племенник. Не би могъл да му стори подобно нещо.

— Хайде, Мигел, кажи им! — настоя Хап. — Да ги задържат колкото може по-дълго. Да плачат, да се молят, да крещат от радост. Да умират от страх, че родителите им ще научат. Каквото и да е. Трябва ни много малко време, за да измъкнем президента!

11:10 вечерта

Преметнала фотоапаратите през рамо и със свещ в ръка, Деми бавно оглеждаше надгробните плочи по пода. Под тях, както я беше информирала Кристина, лежаха тленните останки на почтени и уважавани фамилии.

Навън бурята постепенно затихваше. Светкавиците и гръмотевиците спряха, а поройният дъжд се превърна в леко ръмене. Вътрешността на храма гънеше в тишина. Семействата на поклонниците отдавна си бяха у дома, а монасите, Кристина, Лучана и преподобният Бек се бяха оттеглили по стаите си. Деми също се прибра, но само за да се преоблече и да изчака подходящия момент да се промъкне в църквата.

КОРНАЧИ, ГАРНИЕРИ, БЕНИЧИ.

Очите ѝ бавно опипваха имената върху надгробните плочи.

РИЦО, КОНТИ, ВАЛОНЕ.

Придвижи се напред и отново сведе очи към надписите.

МАЦЕТИ, ГИНИ.

— Името, което търсиш, е Ферара — прозвуча глас от мрака.

Деми стреснато вдигна свещта над главата си и се огледа.

— Кой е там?

За миг не видя нищо, после в обсега на пламъчето изплува фигурата на Лучана, придружена от монах с качулка на главата. Златната роба беше изчезнала, заменена от дълга черна дреха, която наподобяваше монашеско расо. Фалшивите нокти също ги нямаше, но театралният грим около блестящите очи си беше на мястото. Внезапната ѝ поява беше достатъчно изнервяща, особено в компанията на мълчаливата сянка, която я следваше.

— Ела, ще ти покажа гробницата — махна с ръка тя.

ФЕРАРА.

— Наведи свещта, за да видиш името — заповяда Лучана. — Прочети го.

— Ферара — прошепна Деми.

— Това е името на майка ти. Фамилното ѝ име.

— Откъде знаете? — стреснато я погледна Деми.

— Нали заради него си тук? — изглежда я с блестящите си очи Лучана. — Нали затова се сближи с преподобния Бек, а след това и с доктор Фокс? Искаше да узнаеш тайните на Алдебаран. По тази причина си издирила нещастния Джакомо Гела, който ти е разказал за „Арадия Минор“.

Деми насочи свещта към Лучана и тъмната сянка на монаха.

— Искам да разбера какво се е случило с майка ми — твърдо каза тя. Би трябвало да се страхува, но изведнъж усети прилив на решителност. Ставаше въпрос за съдбата на майка ѝ, всичко останало минаваше на втори план.

— Покажи ѝ — усмихна се Лучана.

Монахът взе свещта от ръката на Деми, отпусна се на колене и отместе тежката надгробна плоча. Отдолу проблесна древен бронзов сандък. На капака му бяха издълбани дваисет и седем дати. Найранната сочеше 1637 г., а последната беше точно преди осемнайсет години — когато беше изчезнала майка ѝ.

— Казвала се е Тереза — промълви Лучана.

— Да.

— Отместе капака — тихо заповяда жрицата.

Монахът се подчини и насочи свещта към вътрешността на сандъка. Там бяха подредени няколко редици сребърни урни, всяка от тях върху специална бронзова поставка с дата.

— Пепелта на мъртвите избраници. Като тази на жертвеното животно днес, като тази на Кристина утре.

— Кристина ли? — стреснато я погледна Деми.

— Тази вечер децата ѝ отдадоха почит. Тя е щастлива, семейството ѝ — също.

— Какво говориш? — попита Деми. Решителността ѝ започна да се топи, а на нейно място дойде страхът.

— Ритуалът е предназначен за всеки, на когото предстои голямото пътуване.

— Всички тези са били избраници? — прошепна Деми, извърнала поглед към урните. — И майка ми?

— Да.

— А другите урни са на жени от моята фамилия? — озадачено попита Деми.

— Преброй ги.

Деми се подчини, после вдигна глава.

— Двайсет и осем. Но на капака са издълбани дваайсет и седем дати.

— Погледни датата на последната урна.

— Защо?

Деми изпълни заповедта и на лицето ѝ се изписа недоумение.

— Утре — прошепна тя.

— Тази дата я няма на капака, защото урната все още е празна — поясни с лека усмивка Лучана, но очите ѝ изведнъж се изпълниха със студен блясък. — Една жена от твоята фамилия чака реда си.

— Коя?

— Ти.

11:30 вечерта

Съветникът по националната сигурност Джеймс Маршъл седеше зад сгъваема масичка в дъното на командния пункт. Сам, както беше пожелал, със слушалки на главата.

Насреща бяха вицепрезидентът Хамилтън Роджърс, шефът на президентския кабинет Том Кърън, държавният секретар Дейвид Чаплин, министърът на отбраната Терънс Лангдън и председателят на Съвета на началник-щабове генерал Честър Кийтън, които пътуваха към Мадрид на борда на правителствен самолет.

— Открили са две местни момчета, които най-вероятно са се изгубили в тунелите. Все още няма следа от президента и Мартин. Момчетата ще бъдат доведени тук за разпит. Не сме сигурни какво всъщност става. — Маршъл се огледа. Никой от хората на Стрейт и капитан Диас не проявяваше интерес към него, но той за всеки случай понижи глас: — Трябва да приемем това, което става все по-очевидно: двамата или са затрупани в тунела и вече са мъртви, или ако бъдат открити живи, ще бъдат упоени и откарани до чакащия самолет на ЦРУ. Ако не започнем да мислим по този начин, ще означава да мислим като Джейк Лоу, а това няма да ни доведе до нищо добро. Слаби звена не може да има. Просто не може. Напомням ви, че става въпрос за велико и дълго подготвяно дело, което сме се заклели да доведем докрай. Не за пръв път е поставено на изпитание, няма да е и за последен. Още от самото начало наш дълг беше да осигурим успеха на операцията. Нищо не се е променило. Наясно ли сме с това, господа?

— Абсолютно, Джим — тихо отвърна вицепрезидентът Хамилтън. — Ако някой има възражения, сега е моментът да ги изкаже.

Последва продължително мълчание.

— Много добре — наруши го след няколко секунди вицепрезидентът. — Чет, кога стартира операцията във Варшава?

— Броячът започва да отчита утре, в три и трийсет следобед — отвърна генерал Кийтън със същия спокоен и самоуверен глас.

— Много добре. Благодаря, доктор Маршъл. Справили сте се отлично. До утре, господа. Желая ви късмет, Бог да помага на всички ни.

11:42 вечерта

Президентът, Мартин, Хап и Мигел се спотайваха в тъмния завой на комина, на десетина метра под горния тунел.

На три пъти бяха замръзвали на място с разтуптени сърца, почти спирайки да дишат. Първият път това се случи, когато преследвачите се покатериха в комина отдолу, веднага след като хванаха Амадо и Хектор. Чуваха ги как спорят на висок глас дали момчетата са сами, или има и други. По всяка вероятност надделяха привържениците на първата версия, защото след известно време прекратиха изкачването и се върнаха обратно. Втория път спряха за почивка. Мигел предложи на президента и Мартин по едно блокче шоколад и няколко глътки вода. За трети път замръзнаха на място, когато чуха приближаването на хора отгоре. Хап бързо изтика президента и Мартин зад гърба си, след което измъкна пистолета си и залегна. Мигел стори същото. По стените на комина пробяга светлина на електрическо фенерче и Хап се надигна, готов да се идентифицира с пистолет в ръка. За огромно облекчение на всички отгоре се спусна Хосе, който беше чул придвижването им и беше тръгнал да ги посрещне.

— Това са американците, за които ти говорих — каза Мигел, когато момчето се изправи лице в лице с тях. Хосе кимна и насочи вниманието си надолу, към извивките на тесния комин.

— Къде са Амадо и Хектор? — попита той.

— Помагат — кратко отвърна Мигел.

— Къде помагат?

— При полицаите.

— Как така?

— Така — тръсна глава Мигел. — Сега е твой ред. Хайде, води ни нагоре.

След десет минути приближиха тунела и Хап отново вдигна ръка. Обърна се към Мигел и му нареди да изпрати момчето горе, за да провери дали пътят е чист.

Беше преди три минути, но Хосе все още го нямаше.

До този момент си бяха разменяли само къси реплики и кратки, изречени шепнешком предупреждения. Всички знаеха колко надалеч се чува из прокопаните в скалата тунели.

Докато чакаха, Мигел осъзна, че трябва незабавно да изясни нещо. Хап се опасяваше, че президентът все още не му се доверява. Този въпрос трябваше да се изясни. Той се плъзна надолу и притисна гръб в скалата, на сантиметри от президента.

— Братовчедо — тихо започна той. — Хап съзнава, че при създадите се обстоятелства ти нямаше право да се доверяваш на никого, включително и на него. Той самият беше в това положение, преди да започне да разбира за какво става въпрос. Трудно му е било да се довери на колегите си от Сикрет Сървис, а за награда получи огнестрелни рани.

— Огнестрелни рани? — изненадано го погледна президентът.

— Два куршума в рамото в офиса на Фокс, където те е потърсил. Осигурихме му лекар, но все още го боли. Въпреки това отказа да остане в леглото и тръгна с нас да те търси. Затова изобщо не си помисляй да се съмняваш в него.

Президентът бавно извърна глава към Хап.

— Защо не ми каза, че си ранен?

— Няма нищо за казване.

— Заради мен си попаднал в голяма бъркотия, а?

— Това е част от служебните ми задължения.

— Благодаря ти — усмихна се президентът.

— За нищо, сър.

Беше достатъчно. Въпросите, усмивката и благодарността на президента казваха всичко. Здравата връзка и така необходимото доверие между президента и шефа на охраната му отново бяха налице.

— Има нещо, което не знаеш, Хап — промълви Харис. — Вицепрезидентът, министърът на отбраната, председателят на Съвета на началник-щабове и всички останали, които присъстваха онази вечер в дома на Евън Бърд, са замислили убийството на президента на Франция и канцлера на Германия по време на срещата на НАТО във Варшава. В заговора важна роля играеше и Мериман Фокс. Не можем да предупредя когото и да било, защото това би означавало да издам

местонахождението си. Ти също не можеш да го направиш, поне засега.

— До понеделник все още има време, господин президент — приведе се напред Хап. — Задачата ни в момента е да ви измъкнем оттук и да се спуснем в долината, където ни очаква колата. Надявам се още преди разсъмване да се измъкнем от блокадата и да потеглим към френската граница. Едва тогава можем да си позволим контакт с правителствата на Франция и Германия и да ги предупредим за онова, което предстои да се случи във Варшава. Но засега трябва да се концентрираме върху непосредствените задачи. А когато пречупят Хектор и Амадо... — Очите му се извърнаха към Мигел. — Съжалявам, но няма как да не стане... Тогава те ще бъдат сигурни, че сте жив и че сте тук, в мината. Няма значение дали ще научат и за моето присъствие, ще нахлуят в галериите с огромна жива сила, навън ще бъде същото. Ще докарат техника, в рамките на един час ще настане невиджано задръстване от самолети и спътници. Всички пътища в радиус от сто километра ще бъдат блокирани.

— Но въпреки това продължаваш да вярваш, че ще успеем да се измъкнем, така ли? — внимателно го погледна президентът.

— Благодарение на момчетата разполагаме с малко време преди тоталната атака. Но горе вече са струпани значителни сили. За наше щастие все още са разпръснати и вниманието им е съсредоточено върху подземните галерии. Има шанс да се измъкнем покрай тях, разбира се, ако Хосе наистина познава района, а ние действаме максимално предпазливо и имаме късмет. Но има и още един фактор, който трябва да имаме предвид.

— Какъв фактор?

— Спътниковото наблюдение. Над района със сигурност вече е застанал някой от шпионските спътници. През нощта няма голяма полза от цифровите фотографии, но термалните изображения са нещо съвсем различно. В момента, в който се измъкнем оттук и излезем на повърхността, ще се превърнем в източник на топлинна енергия, която спътникът моментално ще засече.

— Но ти все пак вярваш, че ще успеем, така ли?

— Не става въпрос за вяра, господин президент — промърмори Хап и измъкна от джоба си тънко пликче. — Става въпрос за ето това. — В ръцете му се появи едно от спасителните одеяла, които бяха взели

от колата. — В разгънат вид то приема формата на миниатюрна палатка. Едната му страна е покрита със специална материя, пробити са и дупки за очите. Ако човек го наметне на главата си и го пристегне около тялото си, има шанс да остане незабелязан от топлинните сензори. Като прибавим към това особеностите на терена — растителност, камъни и всичко останало, може би ще успеем да се измъкнем.

— Браво, Хап — усмихна се Мигел. — Ти си наистина умен мъж.

— Кажи ми го, след като се измъкнем — въздъхна Даниълс.

Президентът стрелна с поглед Мартин, после се извърна към Мигел.

— На какво разстояние оттук се намира курортът Арагон?

— Петнайсет-двайсет километра — отвърна, без да се замисля, Мигел. — Има преки пътеки, но има и трудни за преодоляване места.

— Може ли да стигнем дотам пеша най-късно до разсъмване?

— Може би. Хосе със сигурност знае най-прекия път.

— Арагон? — изглежда ги с недоверие Хап. — Четири-пет часа път през планината, при това нощем? Твърде много, дори ако спасителните одеяла свършат работа. Нямаме шанс да изминем дори половината от това разстояние!

— Обратната посока не е по-добра, Хап — въздъхна президентът. — Пътищата към френската граница са добре известни и положително ще бъдат блокирани. Няма къде да отидем, ако ни спрат. Ще бъдем предадени в ръцете на моите „приятели“. А това означава, че операцията във Варшава ще бъде проведена по план. Затова съм на мнение, че ще имаме някакъв шанс само ако поемем по козите пътеки. Освен това Арагон е нещо повече от убежище. Ти знаеш, че утре сутринта трябваше да произнеса реч пред годишната конференция на института „Нов свят“. И все още възнамерявам да го направя. Едва ли някой ще посмее да ме отвлече пред толкова хора, да не говорим, че сред тях ще присъстват много популярни личности. Ако успея да им кажа истината, ситуацията във Варшава автоматично ще се промени.

— Господин президент, тази конференция е съпътствана от изключителни мерки за сигурност — поклати глава Хап. — Зная това, защото лично участвах в организацията ѝ. Дори да стигнем дотам, няма как да проникнем през охраната. В момента, в който опитаме, ще

издадем местоположението ви на всички, които проявяват интерес. Ще последва заповед да бъдете арестуван незабавно. Ще ви кажа нещо, което не знаете: началникът на кабинета е заповядал специален самолет на ЦРУ да чака на летището в Барселона. Качат ли ви на него, с вас е свършено!

Президентът дълго мълча, очевидно опитвайки се да претегли обстоятелствата.

— Все пак ще опитаме да стигнем до Арагон — най-последна глава той. — Знам, че не ти харесва, но това е моето решение. А за охраната ще разчитам на теб, тъй като предварително си разучил всичко — терен, сгради, църквата, в която трябва да говоря.

— Слушам, сър.

— Все ще открием начин да се промъкнем и аз ще бъда гост ораторът — точно според плановете на организаторите. Мисля, че изненадата ще бъде пълна.

Над главите им се разнесе шум и главата на Хосе се появи в дупката.

— Има патрули, но аз ги изчаках да отминат — съобщи на испански той. — Не знам дали ще се появят други, но в момента всичко е спокойно.

Мигел преведе. Президентът бавно огледа малката си армия: Мартин, Хап, Мигел и Хосе.

— Да вървим! — заповяда той.

НЕДЕЛЯ, 9 АПРИЛ

00:02 сутринта

Деми крачеше из тясната стаичка и се опитваше да не мисли за ужасното обещание на Лучана, което щеше да се случи „утре“ — вече днес.

Желязното легло беше покрито с тънък матрак и още по-тънко одеяло. Но тя не можеше да мисли за сън. До леглото имаше малък умивалник, а в ъгъла беше поставена тоалетна чиния. Останалата площ беше запълнена от параклиса, който беше вграден в стената и се простираше до средата на стаята, осветен от множество восъчни свещи. В дъното се виждаше малък мраморен олтар, широк около метър и дълбок петдесетина сантиметра. Върху него блестеше някакъв предмет, наподобяващ модернистична бронзова скулптура. Едва когато се наведе да го разгледа отблизо, установи, че това не е скулптура, а две букви, запоени една за друга.

¶

Трябваша ѝ няколко секунди, за да проумее, че вижда това, за което беше споменал Джакомо Гела — буквата А на иврит, комбинирана с гръцката М. Знакът на „Арадия Минор“ — тайния орден, съществуващ вътре в дълбоко засекретеното *boschetto* на Алдебаран. Всичко, за което я беше предупредил този човек, се оказва вярно. Те през цялото време са знаели коя е тя и просто са я наблюдавали, за да разберат дали няма съучастници. Това беше причината, поради която Бек я беше поканил в Барселона след спречкването между Фокс и Никълъс Мартин в Малта. Искали са да проверят дали някой ще я последва. Пътуването до катедралата е било със същата цел — да проверят кой ще ги проследи, а не за да уредят среща с Фокс. И на сцената отново се бе появил Мартин. Това беше причината Бек да ѝ позволи да присъства на ритуала — знаел е, че така ще привлече Мартин. Поддавайки се на уловката, тя не само беше изложила него на опасност, но и сама беше попаднала в капана. Изгарянето на вола ѝ даде ясна представа каква щеше да бъде собствената ѝ участ.

Тя все още нямаше представа какво представлява древният култ „Арадия Минор“, но вече беше наясно, че Гела е бил осакатен съвсем умишлено и оставен жив с единствената цел да служи като предупреждение за всеки, който дръзне да прояви интерес към ордена. Беше ясно, че Гела е бил наблюдаван години наред, за да се види кой ще го потърси и какво ще научи от него. Деми неволно се запита колко ли хора през годините са станали жертви на ужаса, който ѝ предстоеше да преживее.

Ужасът, който беше преживяла нейната майка и още двацет и шест други жени от фамилията. Ужасът, който бяха изпитали майките, дъщерите и сестрите на още много италиански фамилии в продължение на векове. Ужасът, който днес щеше да изпита Кристина, а по-късно и самата тя.

Деми спря, обърна се и тръгна към олтара. Преди малко в църквата монасите ѝ взеха фотоапаратите, сложиха превръзка на очите ѝ и я поведоха по някакво дълго стълбище. След това я натовариха на някакво открито транспортно средство, която явно се придвижваше под земята. Така се озова в тази килия. Монасите свалиха превръзката от очите ѝ и мълчаливо излязоха, заключвайки вратата след себе си.

И това беше всичко. Не си направиха труда да я претърсят — нито в храма, нито тук. И по тази причина смартфонът остана скрит под дрехите ѝ. В момента всичките ѝ надежди бяха свързани с този апарат въпреки двата неуспешни опита да го използва. Явно килията се намиреше твърде дълбоко под земята. Но тя вярваше, че ще улучи момента, в който телефонът ще има покритие, ще може да набере 112 и ще извика полицията.

Отпусна се на колене пред олтара и направи няколко снимки на символа на „Арадия Минор“. Направи ги с желание и страст, от всички възможни ъгли. И започна да усеща, че не го прави единствено за да се разсее, а за да открие моста, който щеше да я прехвърли от другата страна — там, където ще може да докосне майка си. Да осъществи контакт с духа ѝ, да я възприеме така, както я беше възприемала цял живот — като най-близкото същество на земята, дори и в смъртта. По този начин изпълняваше обета си към тази жена, търсейки вечна любов и спасение.

00:07 сутринта

Хектор и Амадо стояха прави в ярко осветената палатка на командния пункт. Бяха мръсни, изподрани и уплашени, но до този момент не се бяха огънали нито пред агентите на Сикрет Сървис, нито пред служителите на испанската полиция, които ги бяха заловили в тунела. Същото поведение демонстрираха и пред следователите от ЦРУ. И двамата повтаряха първоначалната си версия — сутринта влезли да изследват подземните галерии и в един момент се изгубили.

— В колко часа? — попита на испански капитан Диас.

— Някъде към девет и половина — отговориха те. За този час се бяха разбрали секунди преди да ги арестуват.

— Къде живеете? — продължи разпита капитан Диас. На крачка зад нея стояха Бил Стрейт и Джеймс Маршъл.

— В Ел Борас, до реката — отвърна Амадо.

— И бяхте само двамата, така ли?

— Да, само двамата.

Капитан Диас продължително ги огледа, после се приближи до един офицер от испанската полиция.

— Трябва да ги разпитаме поотделно — каза тя, обърна се към момчетата и повиши тон: — Кой от вас е Хектор?

Хектор вдигна ръка.

— Добре, ти оставаш с мен. Амадо ще отиде в другия край на палатката и ще говори с други хора.

Хектор проследи с очи отдалечаването на приятеля си.

— Да започнем отначало, Хектор — обади се капитан Диас. — Ти живееш в Ел Борас, така ли?

— Да.

— Разкажи ми как стигна дотук. От реката до планинския връх.

00:12 сутринта

Хектор се взря в капитан Диас, която изненадващо му обърна гръб и се насочи към офицерите, разпитващи Амадо. В един момент хвърли нервен поглед и към Бил Стрейт и високия мъж до него, които очевидно бяха американци. Едва сега започна да си дава сметка за хората в тази палатка и за техниката, разположена в нея. На кино беше виждал различни радиостанции и компютри, но те нямаха нищо общо с тези, които бяха пред очите му. За пръв път му се случваше да чуе с ушите си пукота на съобщенията, обменяни между операторите и хората отвън.

Той си пое дъх и зачака завръщането на капитан Диас, която тръгна към него, но спря да размени няколко думи с Бил Стрейт и високия мъж. После тримата заедно се приближиха.

— Трябва да си изясним някои неща, Хектор — спокойно започна жената в униформа. — Ти ми каза, че си тръгнал пеша от реката нагоре, но Амадо твърди, че сте използвали мотоциклетите си.

— Хектор — заби в лицето му тежък поглед Бил Стрейт. — Ние знаем, че вие с Амадо не сте били сами в галериите.

Изчака капитан Диас да преведе думите му, без да сваля тежкия си поглед от момчето.

— Сами бяхме! — упорито рече Хектор. — Кой друг би могъл да е там?

— Президентът на Съединените щати.

— Не! — отсече Хектор, без да изчака превода. — Не!

— Слушай ме внимателно, Хектор. Когато открием президента, ти ще бъдеш уличен в лъжа и ще лежиш в затвора много дълго време!

Капитан Диас преведе тези думи с тон, сякаш присъдата от двайсет или трийсет години затвор вече беше произнесена.

— Бяхме само двамата — държеше на своето Хектор. — Амадо и аз, никой друг. Питайте вашите хора.

В следващия миг усети нечие присъствие и се обърна. Амадо се приближаваше към него в компанията на двама испански офицери. Лицето му беше бледо като платно, в очите му имаше сълзи. Думите бяха излишни.

Амадо им беше разказал всичко.

00:18 сутринта

До горния тунел се изкачиха сравнително лесно. Без затруднения извървяха и стотината метра, които ги деляха от най-близкото разклонение. После Хосе откри цепнатината в тавана, през която петимата бяха проникнали в мината сякаш преди седмици.

Започнаха да се катерят нагоре. В един момент Хап изпъшка и спря. Мигел насочи фенерчето си в лицето му, което беше бяло като вар и обляно в пот. Подаде му водата и категорично настоя да вземе поредната порция болкоуспокоителни.

Хап мълчаливо се подчини. Петимата спряха, давайки му възможност да си почине и да възстанови част от силите си. При други обстоятелства може би щяха да го оставят и да продължат напред с благословията му, но сега това беше изключено. Само преди няколко седмици Хап Даниълс беше посетил планинския курорт Арагон и го беше обходил, подготвяйки предстоящото посещение на президента. В главата му се бяха запечатали всички подробности на терена. По тази причина се нуждаеха от него. Разбира се, никой не знаеше дали кратката почивка ще се окаже достатъчна.

00:23 сутринта

— Все си мисля за „футболната топка“, господин президент — обади се от мрака Мартин. — Онзи заоблен сак от черна материя, с който един от президентските сътрудници не се разделя нито за миг. Вярно ли е, че в него са кодовете за изстрелване на балистичните ракети?

— Да.

— Извинете за въпроса, но къде е този сак в момента?

— Предполагам у моите „приятели“. По понятни причини нямаше как да го взема със себе си.

— Значи вашите „приятели“ разполагат с кодовете?

— Това няма значение.

— Какво означава това, по дяволите?

— Означава, че топките са няколко — внезапно се обади Хап.

— Какво?!

— Президентът пътува с една от тях, друга се пази в Белия дом, а трета е на разположение на вицепрезидента, в случай че президентът не може да изпълнява функциите си. Сегашната ситуация е именно такава.

— Значи кодовете все пак са у тях.

— Да, така е. Други въпроси?

— Не.

— Е, добре — промърмори Хап и се изправи на крака. — Да тръгваме, защото тук скоро няма да можем да се разминем от униформени!

00:32 сутринта

Спряха на пет-шест метра под отвора на комина и отново изпратиха Хосе да разузнае обстановката.

00:36 сутринта

Хосе се върна и започна да докладва на испански. Мигел го изслуша и се извърна към останалите.

— Навън е облачно и вали. Момчето не е видяло светлини, не е чуло никакъв шум. Когато излезем на повърхността, трябва да го следваме стъпка по стъпка. Много скоро ще стигнем до камениста пътека, която известно време се изкачва нагоре, а после преваля билото и навлиза в гъста гора. Около километър по-нататък тя свършва на брега на стръмен каньон. Ще прекосим малък поток и ще поемем през гората. След като изминем три километра между дърветата, отново ще излезем на открити поляни.

— А после? — попита президентът.

— Нека първо стигнем дотам — спокойно обяви Хап. — Лошото време ще намали ефективността на термалните изображения, но тази игра се играе стъпка по стъпка. Ако изминем пет километра сред мрака и дъжда, без да привлечем вниманието, значи сме истински герои. Надявам се да е възможно.

— А ти ще издържиш ли? — загрижено го погледна президентът.

— Ако вие сте готов за тръгване, и аз съм готов, господин президент.

00:38 сутринта

Двайсет минути бяха необходими на Джим Маршъл, за да открие вицепрезидента и да си осигури кодирана връзка с него. Новината, че само преди час президентът е бил видян жив в тунелите, придружаван от мъж с описанието на Никълъс Мартин, беше тревожна, но не извади от равновесие нито Хамилтън Роджърс, нито съветника по националната сигурност. За тях тя не променяше ситуацията след изчезването му от Мадрид и появата му в Барселона: този човек или бе пленник на Мартин, или страдаше от тежко психическо разстройство. В някои отношения сегашната ситуация беше дори по-добра, тъй като вече знаеха къде се намира. Стотици мъже бяха концентрирани в района, други пътуваха натам. Локализирането и задържането му бяха въпрос на часове, а може би и на минути. След това той щеше да бъде натоварен на самолет и отведен на „неназовано сигурно място“ в Швейцария.

— Ти си точно там, където трябва, Джим — увери го вицепрезидентът. — Никой не може по-добре от теб да се погрижи за успешния завършек на операцията.

— Ти ще информираш останалите.

— Веднага след като ми съобщиш, че си го качил на самолета.

— Дадено — кимна Маршъл, прекъсна връзката и се насочи към Бил Стрейт, който с напрегнат глас координираше придвижването на хората под земята. До него капитан Диас вършеше същото на испански.

Маршъл направи знак на Стрейт да излязат навън под дъжда, подалеч от шума и навалицата на командния пункт.

— Трябва да ги разделим в минутата, в която ги открием — глухо каза той. — Мартин ще бъде отведен по въздуха в посолството в Мадрид, където ще бъде разпитан в пълна изолация. На президента не трябва да се задават никакви въпроси, достъп до него ще има само медицинският екип. Качваме го в хеликоптера, затръшваме вратата и излитаме. Това е всичко. Заповедта е издадена директно от

вицепрезидента, а ти ще се погрижиш тя да стане достояние на всички участници в операцията — твоите хора, ЦРУ, капитан Диас и нейните командоси. Всички!

— Слушам, сър.

00:43 сутринта

Приличаха на призраци.

Нахлузили спасителните одеяла с дупки за очите, те последваха Хосе през тясната цепнатина в скалите и поеха по тясна, едва забележима пътечка. Спряха за момент и напрегнаха слух. Чуха само свиренето на вятъра и потропването на дъждовните капки върху изкуствената материя.

Мигел кимна и Хосе ги поведе напред. След него беше президентът, следван от Мартин и Хап. Мигел остана последен. Под одеялото Хап стискаше 9-милиметровия зиг зауер, същото правеше и Мигел, увил пръст около спусъка на щаера.

00:49 сутринта.

Преодоляха назъбените скали по билото и започнаха да се спускат по стръмна пътечка, оградена от ниски храсти. Тъмнината и дъждът не им позволяваха да установят дали оставят някакви следи. Друг проблем представляваха одеялата. Засега нямаше как да разберат дали предлагаха надеждна защита срещу топлинните сензори на спътника. Или те вече бяха регистрирали излъчването на телата им и бяха изпратили съответния сигнал до тежковъоръжените агенти, които се бяха прегрупирали и ги чакаха някъде в нощта.

Мартин вдигна глава и в същия миг на билото блесна ярка светлина.

— Залегни! — напрегнато прошепна той.

Строполиха се на земята и запълзяха към укритието на храстите. Няколко секунди по-късно над главите им прелетяха два хеликоптера, чиито мощни прожектори опипваха околността. Воят на двигателите им бързо заглъхна в нощта.

— Подкрепленията — обади се Хап. — Ще има още много. Не търсят нас, а място за кацане. Кое то за момента означава, че все още ни търсят под земята.

— Значи одеялата действат — каза Мигел.

— Или никой не обръща внимание на сигналите от спътника, или сензорите не действат — добави Хап. — Трябва да се възползваме от всяка секунда, която ни се предлага. — Изправеното му тяло смътно се очерта в мрака. — Хайде, да вървим! Бързо!

00:53 сутринта

Капитан Диас се приближи към Стрейт и докосна ръката му.

— Един от пилотите докладва за някакво светлинно отражение на около пет километра отук. Не е сигурен за какво става въпрос — може би някакви отпадъци, може би дори палатка. Решил да го докладва просто за всеки случай. Пилотът на втората машина не е забелязал нищо.

— Имате ли координатите?

— Да, сър.

— Вдигнете двете машини и ги върнете там. Да огледат внимателно района и веднага да докладват.

— Извинете, сър, но навън е нощ и вали. Видимостта е почти нулева.

— Разбирам, капитане. В крайна сметка става въпрос за нашия президент, а не за вашия. Ще ви бъда благодарен, ако изпратите пилотите на повторен оглед.

Диас видимо се колебаеше.

— Ще се почувствате ли по-добре, ако заповедта дойде от вашите началници в Мадрид?

— Да, сър.

— Аз също. Но въпреки това ви моля да ги изпратите.

Капитан Диас бавно кимна, обърна се и издаде някаква заповед в микрофона си.

Моля те, Господи!, въздъхна в себе си Стрейт. Не позволявай това да са те! Нима е възможно да са се измъкнали от тунелите, без да ги засечем?

После се обърна и бързо закрачи към специалиста, който обработваше спътниковите сигнали.

— Дай ми термалните изображения! — заповяда той. — Какво, по дяволите, са засекли?

Младежът мълчаливо се отмести. Няколко почуквания с мишката очертаха планинските върхове в контролираната от спътника зона. Около всеки от тях мигаха ярки точки.

— Това са нашите хора, сър. Картината е една и съща от доста време насам. Дъждът и тъмнината действително стесняват обхвата, но всичко е под контрол.

— Капитан Диас всеки момент ще ви даде координатите на нова зона за наблюдение — глухо рече Стрейт.

— Ясно, сър.

— Бил! — разнесе се гласът на Джеймс Маршъл. — Току-що говорих с агента, който разпитваше Амадо, хлапето, което се огъна. Оказа се, че то не е казало всичко. Долу е имало още двама души. Единият е Мигел, шофьор на наетата лимузина и чичо на хлапето, а другият отговаря на описанието на Хап. Именно той ни ги е изпратил с версията, че са се загубили в тунела.

— Хап е долу?! — учудено го погледна Стрейт.

— Не мога да бъда сигурен. И изобщо не разбирам какво става, по дяволите! Искам веднага да поставите под наблюдение личните му средства за комуникация: мобилен телефон, блекбъри, всичко!

— Вече е направено, сър. Издадох такава заповед в момента, в който Хап изчезна.

— Ако действително е в мината, той може да осъществи връзка само ако излезе на повърхността. А ако това се случи, искам да бъде заловен и веднага докаран тук. Ще говори единствено с мен и с никой друг. В случай че действително е той и придружава президента, ние с теб спокойно можем да си тръгнем. Качваме ги на хеликоптера, прехвърляме ги на самолета на ЦРУ и слагаме точка на тая проклета история!

1:05 сутринта

Деми лежеше върху желязното легло. Страшно много ѝ се искаше да заспи и да прогони кошмарите, но добре съзнаваше, че това щеше да е последният сън в живота ѝ. Защото после щеше да започне онова, което дори не смееше да си представи. Щяха да я измъкнат от килията и да я заведат в амфитеатъра или на някое друго място и щяха да я изгорят жива — може би сама, може би заедно с Кристина — като част от някакъв древен ритуал, който по ирония на съдбата щеше да бъде дело на вещици.

Представата, че утре по това време няма да съществува, я накара да си помисли какво щеше да остави след себе си. Нищо, ако не се брояха известен брой вестникарски статии и няколко снимки. Никакви реални постижения, никакъв сериозен принос в полза на обществото. Нямахше съпруг, нито деца. Нищо. Най-доброто ѝ постижение беше поредицата от любовници, никой от които нямахше да си я спомни, а камо ли да плаче за нея, защото не им беше дала достатъчно от себе си. Животът ѝ се беше превърнал в борба за оцеляване, а единственият му смисъл беше издирването на изчезналата ѝ майка. Сега най-после беше узнала каква е била участта ѝ и щеше да я сподели.

После тя изведнъж си спомни за Никълъс Мартин и президента Харис. Ужасът от предстоящото бързо отстъпи пред огромното чувство за вина. Ако те бяха попаднали в подобен капан, единствено Бог можеше да им помогне. Нещата се подреждаха така, както бяха описани в Библията — напълно невинни хора заплащат с живота си за прегрешенията и егоистичните интереси на други. В случая тя не можеше да направи нищо друго, освен да си зададе отчайващия въпрос: „Какво сторих, Господи?“, и да моли за прошка.

Деми затвори очи и направи опит да прогони тези мисли от главата си. И за момент успя. Виждаше единствено мрак, чуваше само собственото си дишане. После ѝ се счу, че долавя далечно песнопение. Гласовете постепенно се усилиха. Отвори очи и видя нещо като увеличена фотография на майка си на тавана на килията. Същата,

която откри в сандъка преди много години; същата, която цял живот беше пазила като очите си. Направена ден преди майка ѝ, млада и красива, да потъне в неизвестността.

В следващия миг таванът избухна в пламъци и фотографията изчезна.

Деми изпищя и скочи на крака. Сърцето ѝ блъскаше като чук в гърдите. Изчака известно време и бавно вдигна очи. Таванът изглеждаше както преди — гладък и бял. Всичко е било сън, лош сън. Но защо ѝ се стори, че чува монотонното заплашително пеене на монасите? Звуците все още изпълваха малката стаичка.

Внезапно символът на „Арадия Минор“, който се намирал на една ръка разстояние от леглото, започна да свети в пурпурночервено. Едновременно с това пеенето се усили. Стената до нея изведнъж оживя, превръщайки се в прожекционен екран. Върху него изплува фигурата на майка ѝ. Намирал се на някаква огромна, почти сюрреалистична сцена, облечена в бяла роба — като тази на Кристина. Камерата бавно се насочи към пода в краката ѝ, от който изведнъж изскочиха струи възпламенен газ. Камерата се отдръпна, обхващайки цялата фигура на майка ѝ сред буйните пламъци. После бавно започна да се приближава към нея. Спря едва когато в обектива останаха единствено очите ѝ. Но в тях липсваше покоят на вола, а се четеше единствено ужасът от смъртта. Деми видя как тялото ѝ се гърчи, а ръцете ѝ се мъчат да се освободят. Устата ѝ се разкриви, придобивайки гротескна форма, издавайки грозен, почти нечовешки писък. После тялото ѝ изчезна в пламъците.

Деми изкрещя и се обърна на другата страна. Но друга страна нямаше. По стените, тавана и пода играеха същите гротескно увеличени образи, повтарящи се до безкрай. Сякаш някой зъл магьосник искаше да набие в съзнанието ѝ последните мигове от живота на нещастната ѝ майка. Тя затвори очи и запуши ушите си с длани, но монотонният припев на монасите продължаваше да я мъчи, ставайки все по-силен и по-силен.

Деми не беше в състояние да определи дали става въпрос за секунди, минути или часове. После изведнъж настъпи тишина. Тя бавно отвори очи, надявайки се този ад да е отминал.

Оказа се, че не е точно така.

От абсолютната неподвижност се роди следващата фаза. По стените се появиха всички фотографии, които беше направила и препратила в Париж с помощта на цифровия апарат.

Една след друга, без никакъв пропуск.

Мериман Фокс. Никълъс Мартин. Кристина. Преподобният Бек. Лучана. Офисът на Фокс в манастира. Масата в ресторанта, когато Бек доведе Мартин в „Монсерат“. Собствената ѝ поява в Църквата в недрата на планината. Стаята, в която Кристина ѝ донесе робата. Парадът на монасите в амфитеатъра. Децата. Семействата им. Животните. Бухалите. Смъртта на вола.

А накрая и последните.

Онези, които беше прехвърлила току-що: символът на „Арадия Минор“ насреща, който бе заснела с надеждата да се докосне до душата на майка си.

През цялото време те са знаели коя е, какво е вършила и как го е вършила.

1:22 сутринта

Хап, обади се! С теб ли е президентът? Въпросът е изключително СПЕШЕН! Моля те, отговори веднага! Бил

Хап светкавично изключи своето блекбъри, защото знаеше, че Бил Стрейт е изпратил това съобщение с единствената цел да засекат електронния сигнал.

Текстът означаваше, че са успели да пречупят момчетата и сега се опитваха да разберат дали са още в тунелите, или вече са на повърхността. Той беше причината за появата на нова двойка хеликоптери, които старателно осветиха каньона. Машините най-вероятно бяха разтоварили поредния отряд преследвачи, а сега бяха по дирите им независимо от тъмнината и дъжда.

Той се извърна към Мигел и прошепна:

— Не знам дали сме оставили следи, но за всеки случай ни трябва вода. Поток или някаква друга повърхност, по която можем да се движим, без да оставяме отпечатъци.

Мигел кимна и ускори крачка, за да се изравни с Хосе.

1:25 сутринта

— Един патрул от нашите е открил свежи следи по земята — каза капитан Диас и се извърна към Бил Стрейт. — Не могат да определят дали са оставени от хора.

Тя изрече в микрофона няколко думи на испански.

— Двама души, може би и повече. Следите са полуизмити от дъжда. Напълно възможно е да са оставени от животни.

— Колко души са там?

— Двайсет. Два отряда от по десет човека.

— Да се изпратят четири пъти по толкова! — заповяда Маршъл, обръщайки се към Стрейт. — Както от Сикрет Сървис, така и от ЦРУ!

— Слушам, сър.

— Сателитните снимки все още не дават резултат, така ли?

— Няма нищо, сър. Всичките регистрират „студено“. В отсъствие на тъмнина или дъжд щяхме да имаме много по-добри резултати.

— А още по-добри посред бял ден! — намусено изръмжа Маршъл.

1:44 сутринта

Газеха до колене в буйните води на някакъв поток, който при нормални обстоятелства сигурно бе пресъхнал, но в момента беше истинска река, широка около три-четири метра. Тъмнината и каменистото дъно пречеха на бързото придвижване. По всичко личеше, че одеялата вършеха работа, но едновременно с това затрудняваха дишането, а тесните процепи за очите ограничаваха възможността за нормално придвижване. Започна да се отразява и умората, която изпитваха всички, включително младият Хосе.

Мартин механично опипа магнитната карта на Фокс и апаратчето, наподобяващо блекбъри, които все още носеше в джоба си. Не ги беше изхвърлил, тъй като възнамеряваше да ги използва като доказателства. В момента се тревожеше, че водата ще ги повреди, но нямаше какво да направи. Забави крачка и се изравни с Харис.

— Трябва да направим почивка, господин президент — прошепна той. — Всички сме уморени, включително и Хосе. Ако го загубим, автоматично се превръщаме в четирима страници, лутащи се в мрака.

Президентът понечи да отговори, но в същия миг над каньона се появи боен хеликоптер, който с грохот се насочи право към тях. По коритото на потока се плъзна лъч на прожектор, чиято яркост се равняваше на светлината на двайсет милиона восъчни свещи.

— Долу! — изкрещя Мартин.

Главите на петимата бегълци потънаха под водата миг преди лъчът да се плъзне над тях.

— Дали ни забеляза? — пръв се обади президентът.

— Не знам! — изкрещя Хап.

— Дървета! — извика Хосе на испански. — На десния бряг има дървета!

Преводът на Мигел екна над водата почти едновременно с гласа на момчето.

— Натам! — извика Хап и започна да се катери по стръмния насип. Останалите трескаво го последваха и един по един потънаха в иглолистната гора.

1:53 сутринта

— Какво ще правим сега? — попита Мигел, погледна назад към пенливите води на потока и клекна при останалите.

— След двайсет секунди ще разберем — отвърна Хап, извърна се към президента и добави: — Уди.

— Да — кимна Харис.

— Кой, по дяволите, е Уди? — пожела да узнае Мартин.

— Майор Джордж Хърман Удс, командир на президентския хеликоптер. Бивш боен пилот, който счита себе си за „истински летец“. И за съжаление е прав.

Двайсетте секунди на Хап се оказаха 12. Този път доловиха свистенето на роторите преди появата на самата машина. Тя отново пое курс ниско над виещия се поток. Миг по-късно ги отмина, червената лампичка на опашката примигна и изчезна.

— Ако ни е видял при първото си преминаване, сега щеше да увисне над водата — подхвърли Мигел.

— Не — поклати глава Хап. — Мина точно по същия път, което означава, че снима с видеокамерите. Сторило му се е, че е видял нещо, и сега ще сравняват снимките.

— В колко часа изгрява слънцето, Мигел? — внезапно попита президентът.

— Малко преди осем. Зазорява се някъде към седем.

Харис се извърна към Хосе.

— На какво разстояние сме от курорта? — попита на испански той. — В километри и време?

— Дванайсет километра, в случай че се движим през гората и се опитваме да не оставяме следи — отвърна без колебание момчето. —

Около три часа път.

За момент всички млъкнаха. Чуваха се само ромонът на близкия поток и капките, падащи от дърветата. После от тъмното се разнесе гласът на Мигел:

— Хосе, президентът говори добър испански. Ще можеш ли да водиш сам?

— Защо? — попита Харис.

— Никой не знае какво са записали онези камери. Може би нищо, може би всичко. Ако някой от нас се отдели и тръгне по меката пръст, оставяйки достатъчно ясни следи, другите ще могат да поемат по сипейте... — Гласът му за миг заглъхна, после прозвуча с нова сила: — Не знаем колко души издирват, но със сигурност има трябва само един. Президентът. Хектор и Амадо ни спечелиха известно време, може би и аз ще успея да сторя същото...

— Нищо не е сигурно, Мигел — възрази Харис.

— Но ние можем да предполагаме, братовчеде — тръсна глава Мигел, изправи се и измъкна щаера изпод одеялото. — Няма да ми трябва — добави той и го тикна в ръцете на Хап. — Ако видят, че съм въоръжен, със сигурност ще се изнервят. А сега тръгвайте след Хосе. Пак ще се видим, когато му дойде времето. Желая ви късмет.

После той се обърна, събра си нещата и изчезна в тъмната гора. Останалите мълчаливо гледаха след него.

— Господин президент — обади се няколко секунди по-късно Хап. — Кажете на Хосе да тръгваме.

2:00 сутринта

— Ще започнем от първото облитане на каньона.

Трийсет и пет годишният майор от Морската пехота на САЩ Джордж Хърман Удс, по прякор „Уди“, изпълняваше длъжността командир на президентския хеликоптер, а тази нощ беше един от шестимата доброволци, които извършваха разузнавателни полети над планинския район като част от операцията по спасяването на президента. В момента се намираше в командния пункт заедно с Бил Стрейт, Джеймс Маршъл и капитан Диас. Очите на всички бяха заковани в монитора.

— Наближаваме потока в дъното на каньона — добави той. — Забавен кадър, моля.

Техникът зад пулта се подчини.

— Това е кадърът. Прожекторът е малко встрани, но... Стоп!

Картината замръзна. Под водата ясно се виждаха някакви тъмни предмети.

— А сега бавно напред — заповяда Удс. — Виждате ли онзи клон? Той не се движи въпреки силното течение. Също като онова, което е под водата. Ако са някакви торби или боклуци, би трябвало да са отнесени. Вторият запис, моля. На същата зона.

Техникът натисна няколко бутона и на екрана изплува нова картина.

— Бавно, бавно! — размаха ръце Удс. Този път прожекторът беше насочен към мястото на тъмните петна в предишния запис. — Стоп!

Но във водата нямаше нищо.

— При първото прелитане там имаше тъмни петна, при второто ги няма — установи с равен глас Удс.

— Дай максимално увеличение! — заповяда Стрейт и извърна глава към пилота. — Какво мислиш?

— Мисля, че трябва да се върнем там, при това дяволски бързо!

— Трябва да ти кажа нещо, Уди — погледна го в очите Стрейт. — Има голяма вероятност президентът да е в компанията на Хап.

— Какво?

— Под земята той е бил придружаван от човек, който отговаря на описанието на Хап. Направих няколко безуспешни опита да се свържа с него по телефона и блекбърито. Нямаме никаква идея какво става.

— Но не мислиш, че си е наумил нещо гадно, нали?

— Не знаем, Уди, и това е всичко. Иди и ги намери. Действай предпазливо и не забравяй, че президентът е главният ни обект.

— Ясно.

2:22 сутринта

Трите бойни хеликоптера се появиха внезапно. Петимата бегълци се намираха някъде към средата на стръмния склон, под надеждното прикритие на гората. Хеликоптерите изгубиха височина и се насочиха към далечната страна на пролома, на около половин километър от тях. Шейсет секунди по-късно се появиха отново, подредиха се един зад друг и бавно увиснаха над коритото на потока с включени прожектори.

— Свалиха войници — рече Хап.

Президентът се обърна към Хосе.

— Оттук накъде? — попита на испански той.

— През платото и надолу по обратния склон. След двамайсет минути отново ще пресечем потока.

— Там, където излязохме на открито?

— Да.

— Колко широко е платото?

— Двеста метра. След него трябва да прекосим скалиста местност и да навлезем в друга гора. Зад нея е курортът.

— Колко време ще ни трябва?

— Искате да стигнем бързо, нали?

— Да.

— В такъв случай ще се спуснем по един сипей между скалите. Наричат го „Дяволската пързалка“. Много е стръмен, но ще ни спести три километра по пътеките, или около четирийсет минути. А скалите от двете му страни ще ни предпазват от хеликоптерите.

Президентът преведе думите му на Мартин и Хап и попита:

— Имаме ли някакъв шанс по тази „пързалка“ в мрака?

— Ти решаваеш — сви рамене Мартин.

Президентът се обърна към Хап и загрижено попита:

— Как е рамото ти?

— Добре съм. Да вървим към сипея.

— Искаш ли още едно хапче против болка?

— Не — поклати глава Хап, замълча за момент, после добави: — Всъщност да...

— Досега изобщо не сме почивали, господин президент — тихо се обади Мартин. — Силите ни се изчерпват и това важи не само за Хап, а за всички. Трябва да рискуваме и да направим кратка почивка. В противен случай нямаме никакви шансове.

— Прав си — кимна след кратък размисъл президентът и се обърна към Хап. — Ти ще бъдеш часовникът. Тръгваме в момента, в който кажеш.

— Добре, сър.

2:32 сутринта

— Готов съм — скочи на крака Хап. Другите бавно го последваха.

— Хап — спря ги Мартин. — Ще рискувам да се намеся в твоята работа. Нашата задача е президентът да стигне до курорта преди преследвачите ни. Но твоят приятел Уди и всички останали имат друга задача: да го хванат и да го изведат по-далеч оттук.

— Какво искаш да кажеш? — втренчено го погледна Хап.

— Ти разполагаш с автомат и деветмилиметров пистолет. Дай ми единия.

Хап се поколеба, после бръкна под спасителното одеяло и измъкна 9-милиметров зиг зауер.

— Знаеш ли как да го използваш?

— Ще се справя.

Влакът Париж-Берлин, 2:48 сутринта

Виктор беше отпуснал седалката си максимално назад, но не можеше да заспи. Срещу него седеше млада жена с книга в ръце. Нежното ѝ лице бе осветено от нощната лампа над главата ѝ. Очите му пробягаха по вагона. Светеше само на едно място, останалите пътници спяха.

Момичето срещу него прелисти книгата, явно без да усеща погледа му. Беше русо и неособено красиво, но със сигурност интересно — най-вече със стойката на тялото си и начина, по който прелистваше страниците. Според Виктор тя беше на около 25, може би малко повече. Не носеше халка, което можеше да означава всичко: неомъжена, разведена или просто жена, която не обича пръстените. Погледа я още известно време, после очите му се заряха из полутъмния вагон.

Отмести поглед, защото се страхуваше, че ако жената насреща му вдигне глава и срещне очите му, може би ще се притесни. Но мислите му продължаваха да са насочени към нея. До Берлин оставаха малко повече от пет часа. Какво ще се случи след това? Дали жената насреща има приятели или семейство, което ще я посрещне? Или е сама? И ако е сама, дали има работа, дом?

Изведнъж изпита огромно желание да я закриля. Сякаш беше негова съпруга, сестра или дори дъщеря. После за пръв път си даде сметка кой е и защо пътува към Берлин. Целта му беше да защити хора като нея, преди да се е случило нещо страшно. Той беше възпиращата сила.

Именно по тази причина беше изпълнил задачата във Вашингтон, пак поради нея бе изпълнил молбата на Ричард да обиколи мадридската гара „Аточа“, където терористи бяха отнели живота на стотици невинни хора, бе застрелял онези жокеи в Шантили и в момента пътуваше към Берлин, а после и към Варшава, където му предстоеше да осъществи голямата мисия на живота си. Там щеше да направи първата важна стъпка за решителната победа във войната

срещу тероризма. Той знаеше, че обстоятелствата ще бъдат сложни, а вероятно и опасни, но това не го плашеше. Напротив, чувстваше се поласкан, защото успешното изпълнение на задачата щеше да спаси живота на много хора по света. А може би и на момичето срещу него, което спокойно си четеше книгата.

3:03 сутринта

Изминаха около километър и половина по хлъзгавата пътека, която ги изведе на брега на буен поток. Прикриха се зад някакви храсталаци и изчакаха Хосе, който тръгна да търси брод. Преследвачите най-вероятно бяха от другата страна на билото.

Десет минути по-рано бойните хеликоптери бяха напуснали зоната около предишния сипей, изчезвайки в югозападна посока. Това предполагаше, че Мигел е успял да привлече вниманието им, защото до този момент не се бяха появили обратно.

Мартин предпазливо се спусна по брега, опитвайки се да открие Хосе в мрака. Никак не му се искаше точно на този етап водачът им да се подхлъзне и да бъде отнесен от водата. Беше на крачка от него, когато луната надникна иззад облаците, разкъсани от внезапен порив на вятъра. Светлината му позволи да зърне тъмните фигури, които се спуснаха от стръмния склон и поеха по голото плато с ширина около двеста метра — същото, за което беше споменал Хосе. После луната се скри зад облаците и всичко отново потъна в мрак.

— По хълма зад нас се спускат хора! — напрегнато прошепна Мартин, докосвайки рамото на младежа. — Трябва да прекосим водата и откритото пространство, преди луната да се е показала отново!

3:07 сутринта

Хванаха се за ръце и предпазливо нагазиха в потока. Спасителните одеяла затрудняваха движението им. Редът на придвижване беше същият: Хосе, Мартин, президентът и Хап.

— По дяволите! — дрезгаво прошепна Мартин. Иззад голия връх изскочи боен хеликоптер и с рев се насочи надолу по течението с включени прожектори. Светлината пробяга по склона, на който бяха спрели преди малко, и продължи надолу към тях. За миг се мярнаха десетина униформени фигури.

— Давай, Хосе! — изкрещя президентът. — По-бързо!

Момчето се стрелна напред и след броени секунди се озова на насрещния бряг, откъдето протегна ръка да помогне на останалите. Хукнаха с всички сили през голото плато и потънаха под дърветата миг преди хеликоптерът да се появи над мястото, където бяха пресекли. Пилотът рязко забави скоростта и се вдигна на около двеста метра. Лъчът на прожектора освети върховете на дърветата. Иззад баира изскочиха още два хеликоптера и се понесоха ниско над потока.

3:13 сутринта

Придвижваха се през гъстата гора, по камениста пътека, която се изкачваше стръмно нагоре. Хосе се обърна и спря да изчака останалите. Краката им се подгъваха от умора, дишането под изкуствената материя ставаше все по-трудно.

3:15 сутринта

Приклезнаха под ствола на пречупено от бурите дърво, проснато като мост над скалите. Секунда по-късно над главите им прелетя хеликоптер. Светлината на прожектора се плъзна по дънера, хвърляйки неестествено удължени сенки по околните скали. След него се появиха и другите два.

— Насам! — извика Хосе и те с нова енергия се втурнаха напред.

3:17 сутринта

— Насам! — отново изкрещя момчето, свърна от пътеката и се затича към тесния процеп между две огромни скали. Останалите го последваха, препъвайки се по неравния терен.

— Това е Дяволската пързалка! — задъхано обясни Хосе на испански. — Адски стръмна и много дълбока! Представете си, че играем на криеница и имате превръзки на очите си. Следвайте ме по слух и се плъзгайте надолу!

Президентът бързо преведе.

— Окей? — изгледа ги момчето.

— Давай — кимна Харис.

Хосе направи крачка напред и изчезна. От мрака долетя тропот на търкалящи се камъни. Във въздуха се разнесе бързо приближаващо се боботене.

— Ти си следващият, Хап! — заповяда президентът.

— Слушам, сър — промърмори агентът, хвърли кос поглед към Мартин и направи крачка в мрака.

Мартин се обърна към президента, на устните му се появи лека усмивка.

— Изпълних си обещанието — подхвърли той. — Ти не умря в тунелите.

— Да се надяваме, че и тук няма да умрем — отвърна Харис.

— Да се надяваме. Твой ред е, братовчеде. Хайде, скачай!

Президентът приклепна и скочи в тъмната бездна. Мартин му даде пет секунди аванс, напълни гърдите си с въздух и го последва.

3:19 сутринта

Сякаш бяха влезли в асансьорна шахта. Сипейт наистина се оказа много стръмен и много дълбок. Далеч по-стръмен, отколкото можеха да си представят — почти отвесна дупка, чезнеща в мрака. Първите, които поеха надолу, бяха засипани с дребни камъни от следващите.

Хосе. Хап. Президентът. Мартин. Летяха надолу, без да виждат абсолютно нищо. Опора върху единия крак, после върху другия с отчаяната надежда да запазят някакво равновесие и посоката на движение. Последните трима имаха само една мисъл — как да не връхлетят върху човека пред себе си.

В един момент Мартин се блъсна в невидима скала, въздухът излетя от гърдите му с болезнено свистене. Оттласна се вляво с надеждата да не се блъсне в противоположната стена.

Отдолу се разнесе тъп удар, последван от тежко изпъшкване. Президентът се беше блъснал в нещо. Понечи да му извика да внимава, но при тази скорост спокойно можеше да подмине Харис и да продължи надолу, без да е в състояние да му помогне. Намръщи се при представата, че ще стигне дъното, а след това ще се наложи да се катери обратно. Подобна мисия беше невъзможна, защото каменистият сипей не я позволяваше. После до слуха му достигна нов вик:

президентът бе попаднал на друго препятствие. Значи Харис продължаваше надолу.

Секунда по-късно десният крак на Мартин се закачи в нещо, тялото му се завъртя и полетя с главата надолу. Скоростта беше огромна и почти не се влияеше от отчаяно разперените му ръце. После пръстите му се плъзнаха по гладък къс скала. Напругна всички сили, вкопчи се в нея и успя да спре. Беше замаян и останал без дъх. Високо горе проблесна прожектор. Хеликоптерите бяха увиснали над горичката, от която бяха започнали шеметното спускане. Всеки момент някой от пилотите щеше да се насочи към сипея и да освети целия район. Това означаваше отряд войници след тях, координирал действията си с друг, който може би щеше да ги чака в подножието на скалите. Ако изобщо стигнат там. Мартин напълни дробовете си с въздух, надигна се и скочи в непрогледния мрак.

3:24 сутринта

Мигел стоеше в центъра на палатката, скръстил ръце пред гърдите си. Пред него се бяха изправили Бил Стрейт, капитан Диас и д-р Джеймс Маршъл. В дъното се виждаха Хектор и Амадо, охранявани от двама униформени полицаи. С огромно задоволство установи, че хората в командния пункт бяха не по-малко изтощени от него. Което означаваше, че колкото по-дълго успее да ги баламосва, толкова повече време ще изтече преди следващите им действия.

Идеята на Хап да им подхвърлят Хектор и Амадо се оказва блестяща. Президентът и останалите бяха спечелили скъпоценно време. Неговият принос в това отношение също не беше малък. След като измина достатъчно разстояние в обратна посока, той приклепна между скалите и свали спасителното одеяло, позволявайки на спътника да засече топлината на тялото му. Последниците бяха светкавични. След броени секунди хеликоптерите промениха маршрута си и се насочиха към него. Минута по-късно единият от тях увисна над главата му, обливайки го с ослепителна светлина. Другите два се приземиха и от тях изскочиха двайсетина мъже, които хукнаха към него.

Предложи им версията си под дулото на оръжието, след това я повтори пред агентите на Сикрет Сървис в хеликоптера. Сега се готвеше да я разкаже отново, тъй като най-важното беше да печели време.

— Вижте какво — търпеливо започна той на своя английски с австралийски акцент. — Ще се опитам да ви обясня нещата отново. Казвам се Мигел Балиус, работя като шофьор във фирма за лимузини под наем в Барселона. Дойдох на гости на свой братовчед в Ел Борас. Той и жена му бяха полудели от тревога, тъй като племенникът ми Амадо и неговият приятел Хектор бяха изчезнали. — Той посочи към младежите в дъното на палатката. — Това там е Амадо, а до него е Хектор. Нямахте ги цял ден, не се върнаха и за вечеря. Всички бяхме разтревожени, но единствено аз знаех къде са. Или си мислех, че зная.

Отдавна ми е известно, че се интересуват от старата мина горе в планината. Като всички местни жители те вярват, че там има злато. Но в тези планини злато няма. Както и да е. Взех мотоциклета на братовчед ми и тръгнах да ги търся. Открих моторите им там, където винаги ги оставят. После заваля. В един момент попаднах на някакви следи и тръгнах по тях. Стана късно, аз бях мокър и гладен. И хоп — над главата ми увиснаха някакви хеликоптери. От тях слязоха мъже с пушки и започнаха да ме разпитват за президента на Съединените щати. Казвам им, че е важна личност, хубав човек. Питат ме: „Какво още знаеш?“. Казах им това, което знам от телевизията — че президентът е напуснал Мадрид заради терористична заплаха. После ме доведоха тук и слава богу, защото видях, че момчетата са живи и здрави.

— Вие сте били с президента в онези тунели! — хладно отсече Бил Стрейт.

— Ама президентът там ли е? — учуди се Мигел. — В онези планини?

— Къде е той?

— Не знам. Аз тръгнах да търся Амадо и Хектор.

— Защо бяхте наметнали спасително одеяло? — продължи със същия леден глас Стрейт.

— Защото тръгнах за планината сам, а горе е студено и вали дъжд. Нали трябваше да се предпазя с нещо? То ми беше подръка.

— Облекли сте го, за да избегнете спътниковото наблюдение.

— Ха, и спътник ли сте пуснали да ме търси? — засмя се Мигел. — Благодаря много! Не знаех, че съм обект на такова внимание.

— Къде е президентът? — настоя с леден глас Стрейт. — Кой още е с него?

— Вече ви казах. Излязох да търся Амадо и Хектор.

— Попитах къде е? — изръмжа Стрейт и заплашително доближи лицето си до това на Мигел. Очите му бяха твърди като камък.

— Президентът? В момента?

— Да, в момента.

Усмивката на Мигел бавно се стопи, очите му се заковаха в очите на агента.

— Нямам никаква представа — твърдо рече той.

3:30 сутринта

Бегълците седяха върху някаква плоска скала и трепереха от изтощение. Окървавени, с ожулени ръце и крака, те все пак бяха успели. Преброиха се, всички бяха налице. И благодаряха на бога, че са живи.

Хеликоптерите кръжаха високо горе, прожекторите им старателно опипваха боровата гора. Това означаваше, че все още не бяха открили тясната цепнатина в скалите.

Харис си пое дъх и се обърна към Хосе.

— Ти си много специален човек. Искам да ти благодаря от свое име и от името на останалите. — Протегна ръка и добави: — Много ми се иска да те нарека свой приятел.

Хосе се поколеба, очите му пробягаха по лицата на мъжете. После на лицето му изплува срамежлива и едновременно с това горда усмивка, ръката му сграбчи протегнатата десница на президента.

— Благодаря, господине. Вие сте мой приятел. Всички сте мои приятели.

— А сега някъде? — рязко се изправи президентът.

— Натам — отвърна Хосе и кимна към тясна пътечка, която чезнеше в посока на скалист каньон. В същия момент луната надникна иззад облаците и местността бе облята от бледата ѝ светлина: от подножието на скалите, където се намираха, чак до гористите върхове наоколо. Едва сега можах да огледат стръмния сипей, по който се бяха спуснали. Той падаше почти отвесно между назъбените скали. Никой разумен човек не би го използвал за придвижване, да не говорим за четирима зрели мъже.

— Да вървим — заяви Харис.

Момчето кимна и ги поведе към скалите.

5:20 сутринта

Никълъс Мартин се изправи на прага на малката каменна постройка с ламаринен покрив сред лозята в околностите на Арагон. Хап я помнеше от обиколката, която беше направил преди месец, когато от Сикрет Сървис подготвяха посещението на президента. В момента Мартин дъвчеше сухи фурми от торбата, която беше открил на близкия рафт, а очите му внимателно оглеждаха небето. Големият пистолет на Хап стърчеше от колана му. Облаците бяха изчезнали, а луната надничаше над далечните хълмове на запад. След около час хоризонтът щеше да избледнее, а трийсет минути по-късно щеше да изгрее и слънцето.

Мартин отново направи опит да си представи стръмната и изпъстрена с остри завой пътека, по която се бяха добрали дотук, след като се спуснаха по сипея. До този момент от хеликоптерите нямаше дори следа. Това означаваше, че все още не бяха открили следите им. За щастие майор Джордж Хърман Удс, по прякор „Уди“, и другите два хеликоптера продължаваха да претърсват планината високо горе. И по всяка вероятност щяха да го правят и след разсъмване. Кое то нямаше да има значение, защото дотогава — ако нещата се развиваха според плана на Хап — те щяха да са проникнали през засилената охрана на курорта и президентът щеше да получи достъп до храма на хълма, където щеше да произнесе словото на живота си пред елитната аудитория на института „Нов свят“.

5:23 сутринта

Мартин се обърна и влезе в къщичката. Хосе спеше свит на кълбо до вратата, на метър вляво от него лежеше Хап, поставил щраера в сгъвката на ръката си и потънал в дълбок сън. Президентът Харис лежеше в дъното на няколко метра от Хап.

Мартин измъкна пистолета от колана си и седна на прага. Бяха се добрали дотук около 4:30, пет минути по-късно Хап обяви, че районът

е чист. Тогава откриха и маркуча, навит в близост до задната стена на постройката, а също и торбичката с фурми.

Умората ги надви броени секунди след като утолиха жаждата и глада си. Мартин доброволно пое първото дежурство. В 5:45 щеше да събуди Хап и на свой ред да дремне около четирийсет минути. Планираха да тръгнат в 6:30, за да имат достатъчно време да прекосят лозята и да се изкачат на отсрещния хълм малко преди изгрев-слънце.

Такива бяха надеждите им.

До този момент не бяха срещнали съпротива. Според Хап това се дължеше на ранния час и на отдалечеността на района, както и на факта, че охраната бе разположена отвъд тесния път. Самият курорт се разпростираше на изненадващо голяма площ, включваща лозя, игрище за голф с 18 дупки, паркинги, тенис кортове, пътеки за разходки сред гората, осемнайсетте сгради на комплекса и накрая — средновековния храм, който беше крайната цел на изпълненото им с премеждия пътуване.

Охраната се състоеше от петстотин униформени полицаи под командването на испанските тайни служби. Според първоначалните планове към тях трябваше да се присъединят и още сто агенти на Сикрет Сървис, предвождани от Хап. Но тези планове бяха променени след събитията в Мадрид, по време на които президентът уж беше прехвърлен на прословутото „сигурно място“. Хап знаеше, че Том Кърън вече беше уведомил ръководството на института „Нов свят“, че президентът няма да се появи в Арагон. Именно на това разчиташе Даниълс. След съобщението от Мадрид сигурността в курорта несъмнено щеше да бъде свалена на по-ниско ниво, а избраният от него път едва ли щеше да бъде наблюдаван.

По това време на годината и особено в ранната неделна утрин лозята със сигурност щяха да бъдат поверени на малобройна охрана или пък наблюдението върху тях щеше да бъде изцяло свалено. В сградите за поддръжка се съхраняваха не само машините и съоръженията за обработката на лозята и поддръжката на тенис кортовете и игрището за голф, но имаше и голяма пералня, където се почистваха и съхраняваха униформите на служителите в комплекса. Незабелязаното достигане до тези сгради се превърна в първа и най-важна точка от плана му. Далеч по-трудно щеше да бъде изминаването на следващите два километра и половина нагоре по гористия хълм,

където се намираше храмът. Именно там по време на утринната служба трябваше да говори президентът.

Мартин не се учудваше на изключителните способности на Хап при определяне на логистичните подробности. Това беше част от работата му. Специалните агенти на Сикрет Сървис го вършеха преди всяко посещение на президента където и да било. Беше убеден, че паметта на Хап няма да му изневери, надяваше се да няма изненади и от страна на испанските тайни служби, които на теория биха могли да променят мерките за сигурност.

5:40 сутринта

След пет минути Мартин щеше да събуди Хап. Той си даваше сметка, че трябва много да внимава, защото, ако се отпусне и задреме, най-вероятно щяха да останат тук през целия ден, потънали в непробуден сън. Ангажира мислите си с подробности от несвършената работа по проекта „Банфийлд“ в Манчестър. После се запита къде е Деми. Какво се криеше зад желанието ѝ да ги свърже с Мериман Фокс? Беше почти сигурен, че младата жена не е имала никаква представа за експериментите на Фокс и за заговора срещу президента. За последен път я бе видял в ресторанта към манастира, в компанията на Фокс, Бек и Лучана, но когато двамата с президента се върнаха обратно, Фокс вече беше сам. Това означаваше, че тя се беше оттеглила с другите двама, но по каква причина? Може би им беше казала истината за сестра си и огромното си желание да я открие.

5:44 сутринта

— Братовчеде!

Мартин стреснато вдигна глава. Президентът се беше надвесил над него. Брадясалото му лице изглеждаше още по-изпито и уморено.

— Знам, че Хап трябва да поеме дежурството — тихо рече той. — Но си мисля, че е по-добре да го оставим да поспи, защото е на ръба на изтощението. А и ти трябва да подремнеш.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— А това искаш ли го? — вдигна зиг зауера Мартин.

— Да.

— Много ти благодаря.

— Хайде, спи — усмихна се Харис. — Не губи скъпоценни минути.

— Важното е ти да не заспиш.

— Няма. Трябва да репетирам речта си.

6:30 сутринта

На развиделяване президентът върна пистолета на Мартин и четиримата поеха един след друг по пътя между дългите редове току-що напъпили лози.

Малко преди това Харис благодари на младежа и му каза, че вече може да се прибере у дома, тъй като горе може би ги чакат нови неприятности. Но Хосе твърдо отказа да се раздели с тях, а Хап го подкрепи. Момчето щеше да им бъде от помощ, в случай че се натъкнат на местни хора, а и у дома най-вероятно го чакаха агенти на Сикрет Сървис и испанските тайни служби. Нямаше да мине много време и те щяха да измъкнат от него всичко, свързано с местопребиваването на президента. Което означаваше, че тук светкавично щяха да се появят тежковъоръжените отряди.

6:35 сутринта

На десетина метра от билото Мартин внезапно спря, отпусна се на коляно и направи знак на останалите да сторят същото. Намираха се съвсем близо до сградите за поддръжка — четири едноетажни дървени постройки с общ двор между тях. Покритият с чакъл път свършваше вдясно от тях, на разстояние няколко реда лозя. Там беше най-вероятното място за охраната.

— Какво има? — прошепна президентът.

— Слушай! — отвърна Мартин и протегна шия по посока на постройките.

— Какво? — плъзна се до тях Хап.

— Долу! — махна с ръка Мартин и всички се проснаха по корем. Секунди по-късно на пътя се появиха двама униформени полицаи на мотоциклети, които внимателно оглеждаха лозята от двете страни.

— Дали има и други? — подхвърли Мартин, обръщайки се към Хап.

— Не знам.

— Ще отида да проверя — обади се на испански Хосе и се понесе към четирите сгради, преди някой да успее да го спре.

6:43 сутринта

— Няма други — каза момчето, навеждайки се над тях. — Да вървим. Бързо!

След секунда вече крачеше между редовете по посока на пътя. Останалите го последваха. Излязоха на мокрия чакъл и затичаха към сградите. Петдесет метра, трийсет, двайсет... Изскочиха на площадката. Хосе отвори някаква врата и им махна да влязат.

6:46 сутринта

Озоваха се в огромен хангар. Вътре имаше четири пикапа, четири големи трактора, шест триколки за превоз на дребни товари, четири големи косачки и четири електрически колички за голф, паркирани една след друга. В дъното се виждаше пращен зелен ван, който очевидно не беше каран от месеци.

— Наблюдавайте вратата — прошепна Хап и се насочи към редицата колички, надявайки се някоя да е с ключ на таблото.

— Тук! — подвикна му Мартин и отвори дървеното шкафче до вратата. В него, подредени на малки куки, висяха ключовете на всички превозни средства в гаража. Трябваша им цели три минути, за да открият този, който им трябва. Хап го пхна в таблото на последната количка. Светна зелена лампичка, която показваше, че акумулаторите са заредени.

Трийсет секунди по-късно прекосиха площадката и се насочиха към сградата, в която се помещаваше пералнята. Небето просветляваше. Удобният за бегълците мрак бързо отстъпваше място на свежото утро.

Оставиха Хосе на входа и влязоха вътре. В центъра на обширното помещение стърчаха три огромни перални машини от неръждаема стомана, зад които бяха подредени няколко сушилни с по-скромни размери. Срещу тях имаше широк прозорец, който гледаше

към вътрешните сгради. От двете му страни блестяха няколко машини за гладене, а край стената до тях се виждаха две редици високи закачалки, отрупани с различни униформи, акуратно подредени по размери. Това беше задължително условие за доброто обслужване в петзвездния курорт, в който според Хап работеха повече от двеста души.

— Някой идва — обяви от прага Хосе и бързо се скри.

Президентът направи знак на Хап и Мартин и тримата клекнаха зад една от машините за гладене. Хап въздъхна и измъкна картечния пистолет, Мартин стори същото със зиг зауера.

Миг по-късно в помещението се появи едър кърдрос мъж с бели панталони и бяла тениска. Той включи централното осветление, пристъпи към близкия пулт и натисна няколко бутона. Пералните машини започнаха да се пълнят с вода. Мъжът нагласи температурата, надникна през кръглите илюминатори и доволно кимна. След секунда вече го нямаше.

— Скоро ще се върне отново. Да се махаме.

7:00 сутринта

Доктор Джеймс Маршъл наблюдаваше разпита на Мигел, превеждан в дъното на палатката на командния пункт от капитан Диас и един от агентите на Бил Стрейт, който говореше испански. Въпросите бяха задавани на испански и преведани на английски, отговорите вървяха по обратния ред. Оковани с белезници и очевидно притеснени, Хектор и Амадо седяха на сгъваеми столове в непосредствена близост до Мигел. Целта на разпитващите беше ясна: ако шофьорът не се пречупи, те ще притиснат момчетата.

Маршъл се завъртя на токове и пристъпи към Бил Стрейт.

— Тоя не казва нищо! — недоволно изръмжа той.

— О, ще каже — успокоително промърмори Стрейт. — Ако не той, някое от момчетата ще пропее. Но на ваше място не бих разчитал на бързи и доброволни признания.

Маршъл беше уморен, ядосан и притеснен. Но най-много го тревожеше нетърпението, което го обземаше все по-силно. Караше го да се чувства като Джейк Лоу.

— Разполагаме с две местни хлапета и един шофьор на лимузина, който говори с австралийски акцент! — мрачно каза той. — Не разполагаме с човека, който прилича на Хап и може би наистина е той, нито с Никълъс Мартин, да не говорим за президента. От друга страна, разполагаме с всевъзможни технически средства, стотици хора и летателна техника, които цяла нощ обикалят из района. Вече се съмна, но от бегълците няма никаква следа. Въпросът ми е защо.

— Вероятно защото все още са някъде из онези тунели — отвърна Стрейт. — Или изобщо не са там.

— Какво означава това, по дяволите?

Стрейт се обърна и пристъпи към голямата карта на стената.

— Ние ги търсим тук — рече той и описа широка окръжност върху планинските масиви. — Но ето тук — ръката му се насочи надясно — се намира курортът Арагон, където президентът трябваше да произнесе реч днес сутринта.

— Мислиш, че се е насочил натам? — стреснато го погледна Маршъл.

— Не знам. Но знам, че до този момент не сме го открили в планината. Знам също, че на даден етап е бил в мината и ако е успял да се измъкне — със или без помощта на Хап... — Агентът се поколеба за миг, после продължи: — Няма как да прочета мислите му, но според мен курортът е възможна цел от гледната точка на президента. Там са се събрали известни и важни хора, част от които той познава лично. Нямам представа как би могъл да се добере дотам, просто разсъждавам на глас...

Маршъл рязко се обърна и направи знак на капитан Диас.

— Възможно ли е президентът да се измъкне от планините и да стигне до Арагон? — попита я той.

— Избягвайки спътниковото проследяване?

— Може би е използвал спасително одеяло като това, което носеше Мигел? Може би тъмните петна в потока са били именно президентът, Хап Даниълс, Мартин и шофьорът?

— Значи допускате, че са изминали разстоянието до Арагон пеша, направо през планината, в студената дъждовна нощ?

— Да.

— Не мисля, че е станало нещо подобно — усмихна се капитан Диас и поклати глава.

— Попитах ви възможно ли е? — хладно я изгледа Маршъл.

— Да, предполагам, че е възможно — кимна тя след кратък размисъл. — Но при условие че е луд или че знае как да стигне.

7:03 сутринта

Облякоха се като градинари. Тъмнозелени ризи и светлозелени панталони. С логото „Курорт Арагон“, избродирано в бяло над лявото джобче. Предишните си дрехи изхвърлиха в контейнер за смет. Президентът запази единствено своята перука, която пъкна в пазвата си. Беше я съхранил през целия труден път дотук, защото възнамеряваше да си я сложи преди словото, което щеше да произнесе. При наличието на гъстата брада и работното облекло единствено тя можеше да му помогне да го разпознаят.

Хосе откряна вратата и предпазливо надникна навън. Мартин насочи електрическата количка към нея. Президентът седна до него, а Хап се настани отзад с пистолет в ръка. До себе си беше струпал купчина гребла, вили и кошчета за смет, а в скута му проблясваше малък бинокъл, който откри на малкото бюро в ъгъла.

— Появи ли се? — попита на испански президентът.

Хосе понечи да поклати глава, после рязко се обърна.

— *Si*. Онзи с белите дрехи току-що влезе в пералнята.

— Да тръгваме — заповяда Хап.

Момчето плъзна вратата встрани, Мартин изкара количката и спря, изчаквайки Хосе да затвори вратата.

Десет секунди по-късно той скочи отзад при Хап и електромобилът потегли. Плъзнаха се тихо покрай пустите сгради и завиха наляво по пътя, насипан с чакъл. По него щяха да заобиколят игрището за голф, а след това да поемат по двукилометровия път през гората, който щеше да ги отведе до църквата.

7:12 сутринта

Пресякоха малък хълм и спряха под короната на разклонен бор. Отвъд стройните редове на лозята и тучната зеленина на игрището за голф за пръв път се появи и самият курортен комплекс. Пред входа на елегантната основна сграда бяха спрели седем лъскави черни автобуса

със затъмнени стъкла. В петък те бяха докарали от летището на Барселона участниците в конференцията на „Нов свят“, а днес веднага след сутрешната служба щяха да ги върнат обратно.

Наблизо се виждаха и няколко черни джипа на испанските тайни служби, които щяха да ескортират автобусите по пътя към летището. Още по-нататък бяха разположени полицейски коли, които блокираха пътя между хотела и магистралата. Още патрулни коли се виждаха по черния път, който пресичаше лозята. Всичко беше точно според очакванията на Хап.

Между иглолистните дървета високо над хотелските сгради се виждаха каменни стени и част от заоблен покрив, покрит с червени керемиди. Това беше храмът „Санта Мария“.

— Това ли е? — попита президентът.

— Да, сър — кимна Хап.

Харис въздъхна. Бяха толкова близо!

7:17 сутринта

Пътят ги отведе до далечния край на игрището за голф, след което рязко се спусна в гъсто залесена долчинка, откъдето поемаше стръмно нагоре сред гъсти борове към църквата.

Хап свали бинокъла от очите си и рязко заповяда:

— Излизай от пътя! Отгоре се спуска патрулна кола!

Мартин измина още десетина метра, след което рязко нави кормилото. Количката се насочи към някаква скала, заобиколена от гъста растителност. Хап вдигна пистолета, а Мартин измъкна зиг зауера. Просто за всеки случай, въпреки че скалата им осигуряваше много добро прикритие. Иззад завоя изскочи полицейска кола, която рязко намали ход. В купето се виждаха четирима униформени, извърнали глави в тяхна посока.

— Тук няма нищо, продължавайте! — полугласно се помоли Мартин.

Колата намали още повече и сякаш се готвеше да спре. После шофьорът просто завъртя волана и се насочи надолу.

— Добри момчета! — похвали ги Мартин.

— Дай им една минута — промърмори Хап и вдигна бинокъла, с който проследи отдалечаващата се полицейска кола.

— Това е насип — внезапно се обади президентът, оглеждайки земята около тях. — Да, личи си, че този хълм е изкуствен. През цялото време го наблюдавам. Колкото повече се изкачваме, толкова по-ясно се вижда, че пръстта е била насипвана. А и повечето дървета са млади — на петнайсет, най-много дваайсет години.

— Целият курорт е на дваайсетина години, господин президент — обади се Хап, без да сваля бинокъла от очите си. — Предполагам, че всичко е било оформено по изкуствен начин, а след това залесено.

— Ами църквата? Как са поставили четиристотингодишна църква на върха на дваайсетгодишен хълм?

— Като са я разрушили камък по камък, а след това са я изградили отново — обади се Мартин.

- Но защо? Къде е била преди това?
- Охо! — обади се с променен глас Хап.
- Какво има? — обърна се президентът.
- Още един патрул.

Изад завоя долу изскочи втори джип и спря редом с първия. Шофьорите започнаха да разговарят.

— Какво ще правим? — попита президентът.

— Нищо. Ще чакаме. Опитаме ли се да тръгнем, веднага ще ни видят. Оставаме тук.

7:25 сутринта

Четирима монаси с черни роби изведоха Деми от килията и я поведоха по дълъг, оскъдно осветен коридор. Тя беше по сандали и алената роба, която Кристина ѝ бе донесла за снощните ритуали. Монасите насила я накараха да я облече, без да се смущават от голотата ѝ.

А и защо трябваше да се смущават? Бяха тук, за да я отведат на лобното ѝ място.

7:28 сутринта

Единият от монасите пъкна магнитна карта в процепа до солидна стоманена врата. Тя се плъзна встрани и зад нея се разкри друг дълъг коридор. От двете му страни зееха вратите на малки помещения, които приличаха на лекарски кабинети. Бяха обзаведени по един и същ начин, с остъклени шкафчета по стените и малки екрани за изследване на рентгенови снимки. В средата на всяка от тях имаше метална маса за прегледи.

7:29 сутринта

Минаха през още една стоманена врата и влязоха в помещение с железни легла, подобни на нейното в килията. С тази разлика, че тук те бяха подредени по четири едно над друго от двете страни на централната пътека и стигаха чак до дъното на залата. На тях можеха да бъдат настанени поне двеста души.

След още един коридор пред очите ѝ се разкри обща баня с тоалетни кабинети. До нея имаше голяма кухня и зала за хранене с метални маси и пейки около тях. Хора не се виждаха никъде, но Деми остана с впечатлението, че доскоро тук е кипял живот, прекъснат по неизвестни причини.

7:31 сутринта

Преминаха в бърза последователност през още пет метални врати, разположени на три-четири метра една от друга. Накрая се озоваха в тъмен тунел, подобен на този в метрото. В средата му проблясваше дебела единична релса, върху която стоеше широка, подобна на шейна платформа с три реда скамейки. Четирима монаси се бяха притиснали на най-задната от тях, а пред тях още един мъж с качулка на главата седеше до... Кристина! Деми хлъцна от изненада.

Младата жена беше облечена в бялата роба от предишната вечер, на лицето ѝ се появи спокойна и дори радостна усмивка.

Побутнаха Деми да седне до нея, а един от придружителите ѝ побърза да се настани от другата ѝ страна. Останалите трима седнаха на предната скамейка. Девет монаси придружаваха две безпомощни жени в пътя им към вечността.

Шейната се разклати и потегли. Движеше се бързо и безшумно. Кристина се обърна и на лицето ѝ изплува най-ужасяващата усмивка на света. Защото беше топла, искрена и по детски чиста.

— Отиваме при Вола! — възбудено пошепна тя, сякаш им предстоеше безкрайно вълнуващо преживяване.

— Не бива! — прошепна в отговор Деми. — Трябва да се измъкнем!

— Не! — дръпна се като опарена Кристина и очите ѝ потъмняха. — Трябва да отидем! И двете трябва да сме там! Така ни е писано! Трябва да сме там!

Шейната забави ход и спря до широка платформа в дъното на тунела. Монасите се изправиха като по команда и ги свалиха на платформата. Пред тях се отвори широка врата. В центъра на просторната зала се издигаше нещо, което наподобяваше голяма доменна пещ.

В момента, в който си даде сметка какво бе то, краката на Деми се подкосиха. Намираха се в крематориум. Скоро всичко щеше да свърши.

— Волът чака край огъня — съобщи ѝ с усмивка Кристина, после се обърна и последва четирима монаси към една врата в дъното.

Миг по-късно останалите монаси въведоха Деми в друго помещение. Облечена в черна роба жена се обърна да я посрещне.

Беше Лучана. Косата ѝ беше прибрана в същия стегнат кок от предишната вечер, плътният слой театрален грим очертаваше тъмните ѝ очи и се спускаше встрани към ушите. Към пръстите ѝ отново бяха прикрепени дългите закривени нокти.

— Седни — каза тя и ѝ посочи самотен стол в центъра на стаята.

— Защо?

— За да те гримирам и да ти направя косата.

— Ще ме гримираш?! — разшириха се очите на Деми.

— Да.

— Защо?

— Трябва да си красива.

— За да умра?

Устните на Лучана се разтеглиха в жестока усмивка.

— Такава е традицията.

7:48 сутринта

Мартин измина последните петстотин метра с изключително внимание. Количката излезе от острия завой и между боровете се появи малка площадка за паркиране пред задния вход на църквата. Хап отново се обърна. Пътят зад тях беше пуст. Долу в гората им се наложи да чакат доста време, тъй като полицейските патрули не бързаха да приключат разговора. Когато най-сетне го сториха, Хап даде знак на Мартин и продължи да наблюдава пътя. Беше ясно, че ченгетата всеки момент можеха да се появят отново.

В момента, в който Мартин спря до трите църковни микробуса на паркинга, първите лъчи на слънцето окъпаха планинските върхове.

— Тези коли вероятно са на свещениците, които подготвят утринната служба — промърмори Хап. — Те трябва да са вътре, някъде около централния вход на храма. — Той огледа района за последен път и вдигна палец. Четиримата небрежно слязоха от електромобила, разтовариха вилите и кофите и ги подредиха край стената. Отстрани приличаха на обикновени работници, които се подготвят за новия ден.

Площадката беше разположена по-високо от главния вход на църквата и това им позволяваше да виждат всичко, което ставаше на големия паркинг и пътя, по който се стигаше до него.

— Дръж входа под око — промърмори Хап, взе бинокъла и се насочи към голям бор, кацнал на близката височинка. Виждаше се по-голямата част от долината и полицейските автомобили, охраняващи пътищата наоколо. Джиповете на испанските тайни служби заеха позиция зад лъскавите черни автобуси, пред които се виеше опашка от хора. На челото му се появиха недоумяващи бръчки.

— Пътниците на тези автобуси са с вечерно облекло — прошепна той. — Както мъжете, така и жените.

— Какво? — попита президентът, направи няколко крачки към него и пое бинокъла. — Официално облекло за неформална утринна служба? Ти беше ли уведомен за това?

— Не.

— Нещо не ми е ясно — поклати глава президентът.

— На мен също.

7:50 сутринта

Оставиха Хосе да почиства падналите листа от цветната леха пред вратата и едновременно с това да наблюдава околността и предпазливо се насочиха към задния вход на църквата.

Хап влезе пръв, огледа се и им направи знак да го последват по тесен каменен коридор. Вдясно се виждаше нещо като заседателна зала, а в дъното белееше каменна стълба, която очевидно водеше към същинската част на храма. От тясната вратичка до нея вероятно се излизаше на амвона, от който президентът трябваше да произнесе своята реч. Седем-осем метра по-нататък имаше още едно каменно стълбище, което водеше надолу, към избените помещения. Хап им направи знак да поемат по него. Там беше най-безопасното място да изчакат началото на службата.

Стълбището описваше плавен кръг, сякаш заобикаляше някаква овална конструкция в основите на храма. Доста любопитно архитектурно решение за толкова стара църква, независимо дали е била построена наново, или не. Президентът веднага го забеляза.

— В правоъгълна конструкция като тази не би трябвало да има кръгли стени — прошепна той.

— В предоставените ни архитектурни планове не беше отбелязано нищо подобно — отвърна Хап. — Хората от испанските тайни служби също не го споменаха.

Президентът поклати глава и продължи надолу. Не след дълго се озоваха в коридор, от двете страни на който имаше множество отворени врати към нормални по размер помещения. Тази в дъното беше затворена, а на нея си виждаше табелка с надпис „Тоалетни“.

— Кабинети, класни стаи, тоалетна — поясни Хап и рязко спря пред една от вратите. Пръстите му напипаха електрически ключ. — Влизаме тук!

Озоваха се в малък склад. На лавици от двете страни бяха струпани почистващи материали и пакети с тоалетна хартия. Насреща имаше инструменти и сечива: чукове, гаечни ключове, отвертки,

клеци. На малко табло над работна маса висяха няколко очукани фенерчета, а в дъното бяха струпани няколко кашона с надписи *Biblias Santas*, в които очевидно се съхраняваха екземпляри на Библията.

Хап затвори вратата и погледна часовника си.

— Седем и петдесет и шест — каза той и вдигна глава към президента. — Не знам дали вашият приятел равин Азнар ще участва в службата, но тя при всички случаи трябва да започне най-късно в осем и десет — разбира се, ако автобусите дойдат дотогава и хората в тях заемат места в църквата. Испанските тайни служби ще я проверят преди това. Не искам да се качим горе, преди всички да заемат местата си и вратите да бъдат затворени. Може би ще успеем да се договорим с испанците, но по-вероятно е това да не стане, особено ако са получили своите заповеди от Мадрид. Тогава ще постъпят така, както и всички останали — ще ви изведат оттук с максимална бързина. Следователно е опасно да чакаме горе. След началото на службата ще намалят броя на полицаите в храма. Тогава ще се появим и ние.

— Но как ще разберем кога точно трябва да го направим? Не можем да изпратим наблюдател, включително и Хосе.

— В дъното на коридора се намира видеокабината. В нея са разположени мониторите на двайсет автоматични охранителни камери, монтирани както вътре, така и вън, около паркинга. Те са свързани и с централната охрана на курорта. Проблемът е там, че тази кабина е заключена. Но ако все пак успеем да проникнем в нея, ще можем да наблюдаваме всичко, което се случва в храма и около него.

— Значи трябва да опитаме.

— Ще отнеме време, господин президент. И няма гаранции, че ще я отворим. Ако някой ни засече в коридора, ще стане страшно.

— Същото ще се случи и ако някой дойде тук за ролка тоалетна хартия — възрази президентът, после се усмихна и посочи дрехата си. — Освен това аз съм точно като вас двамата и малкия Хосе отвън: един оплешивяващ работник.

7:58 сутринта

Кабината се намираше на двайсетина метра от склада, а металната ѝ врата беше здраво заключена. На стената до нея имаше електронна клавиатура с процеп за магнитна карта.

Мартин облегна гръб на стената, вдигна пистолета и го насочи към основата на стълбището. Хап предпазливо завъртя топката на бравата. Не се случи нищо.

— Повечето от тези ключалки са оборудвани с мастър код, който позволява отваряне при спешни случаи — промърмори той. — Трябва да го открием.

Набра няколко цифри на клавиатурата и завъртя топката. Нищо. Набра други, но със същия успех. После прибягна до няколко по-дълги серии, но отново без резултат.

— Май трябва да се откажем — обърна се към президента той. — Ще се върнем обратно и ще изчисляваме времето по друг начин.

— Братовчедо — обади се Мартин. — Докато се изкачвахме насам, често поглеждах назад. От пътя се разкрива отлична гледка към долината и всички сгради. Вижда се дори планината, където бяхме снощи. В един момент ми хрумна да изтегля мислена линия между дъното на тунела с вагонетките и този хълм. Тя премина през лозята и сградите за поддръжка, опирайки в църквата като абсолютно права черта. Ако Фокс е прокопал онзи тунел едновременно с изграждането на курорта, пръстта от него би трябвало да се откара някъде. Тунелът е с дължина петнайсет-шестнайсет километра, а от края му дотук има още толкова. Ако човек се замисли, изкопаната пръст най-вероятно е била използвана за издигането на този хълм.

— Не разбирам накъде биеш.

— Ако съм прав, цялата тази дейност е била извършена от Фокс: тунелът с единичния релсов път, лабораториите, църквата, а може би и целият курорт. Всичко е било негова идея, построено е по неговите планове.

— И какво от това?

— Най-вероятно той е предал на когото трябва кодовете на отделните врати, но защо да товари и себе си с купища отделни карти, когато една би му свършила същата работа?

След тези думи Мартин измъкна от джоба си картата на Мериман Фокс и я прекара през процепа до вратата — така, както го беше правил при преодоляването на всички подземни препятствия.

Разнесе се остро изщракване. Мартин завъртя топката на бравата и вратата се отвори.

— По всичко личи, че сме имали твърде бегла идея за разностранните интереси на доктор Фокс — усмихна се той.

8:00 сутринта

Подът на кабината се оказа покрит с плътен мокет, а дебелите бетонни стени бяха боядисани в оловносиво като бункер. Пред дългата редица монитори се виждаше самотен стол на колелца с висока облегалка. На стената в дъното мътно проблясваше тесен стоманен панел. Оказа се, че е поредната метална врата, оборудвана със скрити панти и две касови ключалки. Хап нямаше представа какво се крие зад нея. Беше запознат единствено с онова, което бе отбелязано на чертежите, предоставени на Сикрет Сървис от управата на курорта. В тях помещението беше отбелязано като стая за видеонаблюдение, а металната врата в дъното беше обозначена като аварийен достъп до електрозахранването.

При предварителната си обиколка на района Хап беше влизал и тук, но не бе поискал да му покажат какво има зад стоманената врата. Остави това за последния оглед, непосредствено преди пристигането на президента, когато специален екип на Сикрет Сървис трябваше да прегледа всичко наоколо.

— Какъв ли е бил интересът на Фокс? — попита президентът, след като насочиха вниманието си към мониторите. — Дали не е използвал курорта като прикритие на дейността си?

— Не знам — въздъхна Мартин. — Никога не бих направил връзката, ако ти не беше обърнал внимание на насипаната пръст на хълма. Без онази въображаема линия, за която споменах, нямаше да се сетя и за картата, с която отворихме тази врата.

— Ето ги и автобусите — обади се Хап, втренчил поглед в един от мониторите. На него се виждаше дългата колона от черни автобуси, които бавно изкачваха хълма. На съседния монитор се виждаха джиповете на испанските тайни служби, които ги охраняваха. Останалите показваха от различни ъгли вътрешността на храма.

На един от тях се виждаше група монаси в черни роби, които чакаха близо до главния портал. Друг беше фиксиран върху олтара, трети обхващаше момчетата от хора, наредени около него. Имаше и

камера, насочена към балкончето, откъдето президентът трябваше да произнесе реч. Друга беше насочена към дълъг и пуст коридор. Специално внимание беше отделено и на галерията, в която обичайните дълги скамейки бяха заместени от пластмасови седалки, като тези по стадионите.

На един от мониторите в края на редицата се видя как вратата зад олтара се отваря и в църквата влиза още един монах, следван от двама души с църковни одежди.

— Преподобният Бек! — изненадано възкликна президентът, после млъкна и се втренчи във фигурата на жената, която крачеше до него.

— Вещицата Лучана — обади се Мартин.

— Наистина ли е Руфъс Бек, капеланът на Конгреса? — озадачено попита Хап.

Изведнъж някой заблъска по вратата.

— Сеньор! Сеньор!

— Това е Хосе! — рязко се обърна Мартин.

Хап вдигна пистолета и предпазливо отвори вратата.

— Не можах да ви открия! — задъхано извика младежът, обръщайки се към президента на испански. — От планината идват хеликоптери!

Харис бързо преведе.

— Исусе, разкрили са ни! — изръмжа Хап. — Хайде, господин президент, трябва да тръгваме! Ако ни пипнат тук, ще ни избият като пилци!

8:06 сутринта

Излязоха в коридора и моментално доловиха далечния тътен на хеликоптерите. Пръв вървеше Хап, готов за стрелба. Следваха го президентът и Хосе, а най-отзад вървеше Мартин, също с пистолет в ръце. Хап се насочи към количката за голф, после изведнъж отскочи зад близкия микробус и направи знак на останалите да го последват. По черния път се приближаваше полицейски джип.

Миг по-късно се появиха и хеликоптерите. Бяха два, боядисани в тъмнозелено, с американския флаг над вратите. Това означаваше, че са част от Първи ескадрон на морската пехота на САЩ, който беше

изцяло на разположение на президента и другите висши членове на правителството.

— Господи — смаяно промълви Хап, докато машините правеха кръг и се приземяваха на паркинга. Единият бе личният хеликоптер на вицепрезидента. В другия можеше да пътува единствено президентът на страната.

— Дотук с предстоящата ти реч, братовчеде — обади се Мартин, докато лъскавите черни джипове обграждаха приземилите се машини. От тях изскочиха агентите от личната охрана на вицепрезидента, изчакаха спирането на моторите и бързо обградиха хеликоптерите. Вратите се отвориха и пътниците започнаха да слизат.

Вицепрезидентът Хамилтън Роджърс, министърът на отбраната Терънс Лангдън, държавният секретар Дейвид Чаплин, председателят на Съвета на началник-щабове генерал Честър Кийтън, началникът на кабинета на Белия дом Том Кърън. Накрая се показва и Евън Бърд. От делегацията, пристигнала в Мадрид, липсваха единствено старши политическият съветник Джейк Лоу и съветникът по националната сигурност д-р Джеймс Маршъл.

— Пресвети боже! — възкликна президентът.

— Хап! — предупредително се обади Мартин и кимна към пътя, по който се приближаваше полицейският джип.

Хап погледна надолу, после отново насочи очи към хеликоптерите и тълпата агенти на Сикрет Сървис, заобиколили „приятелите“ на президента.

— Обратно в църквата! — заповяда той, хвана ръката на Харис и го повлече към вратата, от която бяха излезли преди секунди.

8:10 сутринта

Кошмарът на Деми сякаш нямаше край. Монасите я вкараха в някакво полукръгло помещение. Таванът се издигаше на десет метра над главата ѝ, а стените бяха от неръждаема стомана. Над пода се виеше изкуствена мъгла, осветявана отдолу и плетяща фантастични комбинации в червено, зелено, жълто и оранжево. В средата се издигаше трон от черно дърво, върху който царствено седеше Кристина. Лъскавата ѝ черна коса контрастираше с белотата на робата ѝ, а осветлението и декорите я превръщаха в безспорната звезда на предстоящото шоу. А то несъмнено щеше да бъде пред публика. В главата на Деми изплува разказът за „Традициите“, който беше чула от Джакомо Гела — „годишен ритуал, изпълнен пред няколко стотици членове на могъщия орден, наричащи себе си «Неизвестните»“.

Монасите безмълвно я поведоха към средата на сцената, после изведнъж спряха. Пред тях бавно се издигна огромният кръст на Алдебаран. Монасите бързо стегнаха глезените ѝ около основата му, прекараха кожена каишка през шията ѝ и разпериха ръцете ѝ встрани, приковавайки ги към страничните части на кръста. След секунди тя се превърна в живо разпятие върху езическа икона.

Кристина извърна глава към нея и се усмихна.

— Волът ни чака!

— Не!

— О, да!

В следващия миг от мъглата изплува фигурата на монах, която бавно се насочи към Кристина. В ръката си държеше сребърен бокал с вино. Тя го пое с усмивка и отвори уста. Монахът сложи върху езика ѝ късче хостия, което тя преглътна с помощта на виното. Деми знаеше, че това е част от ритуала, но той едва ли имаше нещо общо с причестяването. Исус Христос и Тайната вечеря нямаха нищо общо с него. Хостията не беше част от Тялото Христово, виното не беше кръвта Му. Предишната вечер волът стоеше съвсем кротко сред пламъците, които го поглъщаха, в очите му нямаше нито болка, нито

страх. Явно му бяха дали някакъв наркотик — вероятно същия, който Кристина погълна преди малко. Животното беше умряло спокойно в името на шоуто. Децата и техните родители трябваше да бъдат убедени, че и Кристина ще предприеме дългото пътуване по същия начин — кротко и с радост. Но Деми знаеше, че това е лъжа, защото вече беше видяла видеозаписите с мъчителната смърт на майка си. Кристина щеше да умре по същия начин — в ужас и неописуеми мъки. За момента дрогата действаше, но то нямаше да продължи дълго. Каквито и да бяха тези хора, техните ритуали бяха свързани с ужасната и мъчителна смърт на човешки същества. Изгарянето на Кристина щеше да е централната част от представлението, но важна част в него щеше да изиграе и собствената ѝ смърт — като предупреждение за онези Неизвестни, които на даден етап биха се разбунтували.

Особено впечатление ѝ направи начинът, по който ѝ бяха показали записите. Тези хора бяха не само зли, но жестоки и отмъстителни. Сама по себе си смъртта не беше достатъчна за тях, те искаха да демонстрират своята власт, могъщество и прозорливост. Вземаха мерки дори срещу мъртвите, които биха възкръснали, за да се разбунтуват срещу тях.

Деми отмести очи и веднага се разтрепери от ужас. От мъглата бавно изплуваха още три заоблени кръста. Върху всеки беше набучена човешка глава.

8:15 сутринта

Църквата им предлагаше само едно сигурно укритие: блиндираното помещение за видеонаблюдение. Място, което беше колкото сигурно, толкова и опасно. Беше изолирано във вътрешността на храма и разполагаше със здрави ключалки. Но ако ги откриеха там, нямаше да имат друг път за бягство. Още преди залез-слънце президентът щеше да бъде мъртъв, както и всички останали.

— Те може би ще ни разкажат онова, което ни спести Фокс — промърмори Харис и седна на стола пред мониторите.

Мартин и Хап застанаха зад него. Мартин изпитваше дълбоко възхищение от начина, по който президентът умееше да разграничава нещата и да извлича полза дори от най-неблагоприятните обстоятелства. Конкретната ситуация сякаш нямаше значение.

— Хосе — обърна се Харис към младежа, който беше останал до вратата. До този момент поведението му беше безупречно, далеч над очакванията. Но сега беше видимо уплашен. Президентските хеликоптери, тълпата агенти на Сикрет Сървис, високите технологии му бяха дошли в повече.

— Всичко е наред — меко промълви на испански Харис. — Ела при нас. Ти си мъж и трябва да си наясно какво става. Може би ще можеш да обясниш...

— Автобусите пристигнаха — обади се Мартин и президентът обърна глава към мониторите.

Пет от тях показваха черните рейсове на паркинга пред църквата. От тях се изсипаха делегатите на конференцията, всички в официално облекло. Бяха спокойни и усмихнато разговаряха помежду си, без да са впечатлени от присъствието на многобройната охрана.

— Никога не съм виждал членовете на „Нов свят“ в пълен състав, но съм сигурен, че познавам половината — разтревожено промълви президентът. — Представители са на най-влиятелните институции от всички краища на света. Дали имат представа какво се случва в момента? Или и те са част от него?

В този момент забиха църковните камбани. Любопитното беше, че не го сториха по обичайния весел и призивен начин, типичен за сутрешна молитва, а някак мрачно, тържествено и монотонно — като камбаните на Уестминстър, отмерващи времето.

— Защо бият така? — учуди се президентът. — Не е кръгъл час. Какво означава?

— Господин президент, Мартин! — обади се с напрегнат глас Хап. — Седмият монитор в средата!

Камерата, насочена към паркинга и туристическия комплекс в подножието на хълма беше хванала няколко хеликоптера в далечината, които бързо се приближаваха. Четири в една редица, след тях още един. Последният беше „Чинук“, от американската армия.

— Кой ли е това? — промърмори Харис.

— Предполагам, че е Уди, който е поел командването на ескадрилата. Там вероятно са и Бил Стрейт, Джейк Лоу и доктор Маршъл. Именно с него пътувахме от Мадрид. Все се надявах, че нещата няма да се развият толкова зле, но примката май се затегна.

8:16 сутринта

Майорът от Морската пехота на САЩ Уди Удс приземи бойния хеликоптер на площадката почти едновременно с останалите машини. Вратата се плъзна назад и на бетона скочиха десетина агенти на Сикрет Сървис, следвани от Бил Стрейт и д-р Джеймс Маршъл. Другите хеликоптери бяха под командването на капитан Диас и имаха задачата да изследват подробно района между лозята и планинските възвишения в дъното на малката долина. На земята същото правеха екипи на Сикрет Сървис, ЦРУ и испанските тайни служби. Търсеха група бегълци, в която освен президента най-вероятно присъстваха Никълъс Мартин и старши агент Хап Даниълс.

По заповед на вицепрезидента районът около хълма беше отцепен от личната му охрана, активно подпомагана от агенти на испанските тайни служби и местната полиция. Ако президентът се намираще там, той непременно щеше да бъде открит. Външният периметър беше поверен на Бил Стрейт и капитан Диас.

В средата чакаше армейският „Чинук“, готов за моментална евакуация на президента.

8:24 сутринта

Президентът гледаше как близкият му приятел равин Азнар произнася кратко встъпително слово пред членовете на института „Нов свят“. После той се ръкува с вицепрезидента Роджърс и слезе от сцената, опирайки се на ръката на преподобния Бек.

Трийсет секунди по-късно една от външните охранителни камери го хвана на път за паркинга, придружаван от двама монаси. Агентите му помогнаха да се качи на черен джип, който веднага потегли. Монасите се върнаха обратно и затвориха вратата след себе си.

— Хей, какво стана? — попита Харис. Мониторите внезапно изгубиха картина, а на екраните се появиха надписите на компютризирана проверка:

ПЪРВИ	ДОСТЪП	ИЗКЛЮЧЕН.	КОДЪТ
ПОТВЪРДЕН			
ВТОРИ	ДОСТЪП	ИЗКЛЮЧЕН.	КОДЪТ
ПОТВЪРДЕН			
ТРЕТИ	ДОСТЪП	ИЗКЛЮЧЕН.	КОДЪТ
ПОТВЪРДЕН			

Изброяването продължи нататък, от четири до десет. След което на екрана светна и последният надпис:

КРАЙ НА ИЗКЛЮЧВАНЕТО. КОДЪТ АКТИВИРАН

— Това са вратите на църквата, господин президент — тихо рече Хап. — Те са десет на брой. Ние влязохме през последната, номер

десет. В момента се намираме в ситуация „никой не влиза, никой не излиза“. Ако някой тръгне да проверява мониторите, с нас е свършено.

— Братовчеде — обади се внезапно Мартин. — Ако предположенията ми за плановете на Фокс са верни и църквата тук е част от строителните му планове, еднорелсовият тунел трябва да е някъде под нас. Имаме шанс да се измъкнем, ако успеем да се доберем до него. Предлагам да изпратим Хосе да го търси. Ако се натъкне на някого, просто ще каже, че е работник по поддръжката. Днес е първият му работен ден. Изведнъж се е оказал заключен и търси начин да излезе навън. Ще го помолиш ли?

Десет секунди по-късно Хап отключи вратата и пусна момчето, предупреждавайки го да почука три пъти, когато се върне.

8:30 сутринта

— А сега какво? — притеснено попита президентът.

Мониторите пред него угаснаха, после оживяха отново. Камерите показваха абсолютно същата картина. Всичките двеста делегати на конференцията на „Нов свят“ бяха образували опашки пред няколко пункта за проверка, следени отблизо от съответния монитор. Първ се подложи на теста вицепрезидентът Роджърс. Всеки заставаше пред компютрите, поставени на ниски масички с колелца, казваше името си и датата на раждане, след което натискаше с левия палец малка метална кутийка.

Върху екрана моментално се появяваше текст, изписан с тлъсти черни букви:

Член 2702. ДНК проба взета. ДНК проба потвърдена

Член 4481. ДНК проба взета. ДНК проба потвърдена

Член 3636. ДНК проба взета. ДНК проба потвърдена.

— Каквото и да става там долу, мога да ви гарантирам, че тези данни не стигат до електронния център на охраната — промърмори Хап, без да отделя очи от мониторите.

Проверката продължаваше. Възрастта на делегатите варираше от двайсет и осем до осемдесет и три. Местата на раждане бяха не по-

малко разнообразни: Базел, Швейцария; Салинас, Бразилия; Ню Йорк, САЩ; Берлин, Германия; Йокохама, Япония; Отава, Канада; Марсилия, Франция; Тампико, Мексико; Антверпен, Белгия; Кеймбридж, Англия; Бризбейн, Австралия.

В момента, в който поредната проверка приключваше, един монах избърсваше механизма със стерилна марля за следващия делегат.

— Пресвети боже! — задавено възкликна президентът, зърнал жената, която се изправи пред една от масичките.

— Джейн Дий Бейкър — представи се с ясен глас тя и протегна ръка за ДНК пробата.

— Председателката на Подкомисията по разузнаване и борба с тероризма! — не по-малко се изненада Мартин.

— Демократ от Мейн, колежка на Майк Парсънс — горчиво добави Харис. — Мериман Фокс даде показания точно пред тази комисия!

— И по тази причина Майк е мъртъв, синът му е мъртъв, мъртва е и Каролайн — хладно добави Мартин. — Очевидно Майк е открил или надушил нещо.

— Но защо всички предлагат левия си палец за ДНК теста? — попита президентът. — От този ъгъл не се вижда, но аз залагам целия бюджет на Конгреса, че на тях е татуиран знакът на Алдебаран.

8:35 сутринта

Песнопенията на монасите огласяха църквата, докато делегатите се връщаха по местата си. После светлините угаснаха като пред началото на театрален спектакъл.

— Кристина! — смаяно възкликна Мартин, докато подът пред олтара бавно пропадна надолу и на негово място изплува задвижвана от скрита хидравлика сцена, над която се виеше разноцветна мъгла.

Кристина седеше царствено върху почти невидим трон. Светлината на прожекторите я обхващаше в ярък кръг, придавайки ѝ вид на богиня. Друг прожектор освети предната част на сцената, от която бавно се появиха три кръста на Алдебаран, на които бяха набучени човешки глави, най-вероятно реквизит.

Явно предварително програмирани, камерите се завъртяха към присъстващите, които бързаха да заемат местата си. От нетърпението им личеше, че са се събрали именно заради предстоящото представление.

— Коя е тази Кристина? — обади се президентът, който очевидно правеше всичко възможно да прецени трезво ситуацията.

— Тя придружаваше Бек и Мериман Фокс в Малта.

Една от камерите бавно се върна на сцената, обхващайки в едър план набучените на кръстовете глави.

— Боже мой, господин президент! — ужасено прошепна Хап. — Тези глави са истински!

Десет от двайсетте монитора примигнаха и секунда по-късно превключиха на една камера, която показваше главите в едър план. Под всяка от тях се появи обяснителен надпис.

Първата глава принадлежеше на плешив и грохнал старец.

Надписът под нея гласеше: *ДЖАКОМО ГЕЛА, ИЗДАЛ ТАЙНИТЕ НА „КМ“*. ЛИКВИДИРАН.

Втората глава беше женска.

— Лорейн Стивънсън! — ахна Мартин.

Надпис: *ЛОРЕЙН СТИВЪНСЪН, ЛЕКАР, САМОУБИЙСТВО
ВСЛЕДСТВИЕ ПСИХИЧЕСКИ СРИВ.*

Камерата се измести върху последната глава.

— О, не! — изкрещя Мартин. — Господи, НЕ! — Моментално разпозна широкото лице, посивялата коса и акуратно подстриганата брадичка. Сивите очи гледаха безжизнено в пространството.

Надписът гласеше: *ПИТЪР ФАДЪН, ЖУРНАЛИСТ В
„УОШИНГТЪН ПОУСТ“. ОПАСЕН. ЛИКВИДИРАН.*

Гласовете на монасите екнаха под свода с неочаквана сила. Тъмните им фигури с качулки на главите започнаха да изпълват сцената, появявайки се направо от мъглата. Бяха петдесет, може би повече. Монотонното им песнопение беше предназначено за Кристина.

Президентът се обърна към Мартин.

— Това е твоето „Завещание на Макиавели“ — мрачно прошепна той.

— Знам — зададено отвърна Мартин. — Точно такава, каквото го описа Деми. Единствената промяна от шестнайсети век насам са модерните технологии. Сложната регистрация с кървав отпечатък от палеца в специалния дневник е заменена от електронна фотография и ДНК проба. Присъствието на церемонията се потвърждава от видеозапис, който доказва участието на всеки от членовете. Официалното облекло е елегантна добавка, показваща готовността и удоволствието на всички присъстващи.

— Нищо не разбирам — объркано промърмори Хап.

— Тези хора са тук, за да присъстват на ритуално убийство.

— Убийство?

— Ще убият момичето — тихо поясни президентът.

— Как? И защо? — не мирясваше Хап.

— Става въпрос за една необикновена организация, Хап — погледна го за миг Мартин и отново насочи вниманието си към мониторите. — Условието за членство в нея изискват не само наличие на богатство и власт, но и съучастие в убийство. То обвързва членовете и отстранява евентуалните им колебания по отношение на основната цел.

— А каква е тя?

— Натрупването на още повече богатства и още по-голяма власт.

— Бих я нарекъл глобална и вечна власт — добави президентът, разсъждавайки на глас, без да отделя очи от мониторите. В главата му педантично се подреждаше информацията за „Завещанието на Макиавели“, получена от Мартин, към която се прибавяше и всичко, което беше учил. — Става въпрос за международна организация на различни влиятелни хора, които са в състояние да постигнат тайно споразумение помежду си, насочено към обща цел. Орден, който вероятно функционира повече от пет столетия и влияе пряко върху хода на историята. Състои се от влиятелни хора, разпръснати по всички краища на света. Те изграждат империи, подпалват войни, извършват убийства, създават политически и религиозни движения, а някои — като Фокс, планират дори геноцид.

Президентът се отдръпна от мониторите и вдигна глава към Хап и Мартин.

— Самата представа, че група хора са в състояние да провеждат такива мащабни и дългосрочни операции в толкова дълъг период от време, граничи с невъзможното, дори с абсурда. Признавам, че ако не беше това, което се разиграва пред очите ни, нямаше да го повярвам. Лично познавам голяма част от присъстващите — те са основни играчи в областта на банковите инвестиции, застрахователното дело, транспорта, военната промишленост, фармацевтиката, енергетиката, медиите и политиката. Ще кажете, че голяма част от тях са конкуренти и водят жестока борба помежду си, но като група те държат цялата световна търговия. Предполагам, че конференцията през този уикенд — семинарите, голфът и тенисът, вечерите и коктейлите, е имала една-единствена цел — да се координират техните бизнес начинания през следващата година. И преди всичко реакцията им на убийствата във Варшава и катастрофата в Близкия изток след практическото осъществяване на плана на Мериман Фокс. Ритуалът тук окончателно ще ги обвърже с предстоящия ход на събитията, какъвто и да е той. — Той отново извърна глава към мониторите. — Пред очите ни се разкрива една конспиративна теория, в която всички са готови да повярват — най-вече политолозите, писателите и филмовите сценаристи, но също така и обикновените хора. А ние имаме шанс да се уверим, че тя наистина съществува и със сигурност е съществувала от много време насам. Доказателствата са пред очите ни.

8:44 сутринта

Припяването на монасите стихна, в храма настъпи пълна тишина. Над сцената продължаваха да се стелят разноцветни кълба дим. Здраво вързана към трона и с радостна усмивка, Кристина очакваше огъня, който щеше да постави началото на дългото ѝ пътешествие по стъпките на вола.

Зад нея изведнъж се появи неясна фигура, наподобяваща Шекспиров герой. Блесна прожектор, който освети преподобния Бек, облечен в богати църковни одежди. Той изплува от мъглата и пристъпи към микрофона в предната част на сцената.

— Хамилтън Роджърс? — попита със звучен тембър той и очите му пробягаха по лицата в залата. — Къде сте, господин вицепрезидент?

8:45 сутринта

Църквата се изпълни с възбуден шепот. Пет допълнителни камери се насочиха към вицепрезидента Хамилтън Роджърс, който стана от мястото си и се насочи към сцената, ескортиран от група монаси.

— Дами и господа, посрещнете мистър Хамилтън Роджърс, новият президент на Съединените щати! — гръмко обяви Бек.

Думите му потънаха в бурни аплодисменти.

Бек и Роджърс се прегърнаха, после се хванаха за ръце и ги вдигнаха към тълпата. Аплодисментите се усилиха. Религиозната церемония изведнъж се превърна в политически митинг.

8:46 сутринта

— Ако досега си имал някакви съмнения относно плановете на тези хора, можеш да ги забравиш — промърмори Мартин, обръщайки се към президента.

— Работата е там, че вече не става въпрос само за моите „приятели“ — въздъхна Харис. — Всички тези хора знаят какво се случва. Но за мен това не са нормални човешки същества, а някакъв нов, тотално различен и безгранично арогантен вид.

8:47 сутринта

Хамилтън Роджърс вдигна ръка и аплодисментите бързо заглъхнаха. Преподобният Бек му подаде микрофона и слезе от сцената. Вицепрезидентът направи крачка напред и започна да обявява имената на новите членове. Споменатите се надигаха от местата си: млад президент на търговска компания от Тайван; жена на средна възраст със силни позиции в политиката на Централна Америка; петдесет и две годишен инвестиционен банкер от Австралия; шейсет и седем годишен ядрен физик от Калифорния, носител на Нобелова награда; седемдесетгодишен медиен магнат от Италия, известен с консервативните си възгледи. И още много, много други. Всяко представяне беше посрещано с бурни овации. Политическите възгледи на новите членове — леви или десни — очевидно нямаха никакво значение.

После Роджърс започна да изброява и други имена — на „стари приятели... На много, много стари и верни приятели, които са сред нас специално за това събитие“.

— Джейн Дий Бейкър, член на Конгреса на Съединените щати. Дейвид Чаплин, държавен секретар. Терънс Лангдън, министър на отбраната. Генерал Честър Кийтън, председател на Съвета на началник-щабове. Том Кърън, началник на кабинета на Белия дом. Евън Бърд, личен приятел и довереник на президента.

Храмът отново се изпълни с оглушителни овации. Присъстващите станаха на крака в знак на почит към изброените от Роджърс членове.

8:53 сутринта

На вратата се почука и Мартин рязко се завъртя, вдигайки пистолета. Хап застана пред президента и стисна щаера в ръцете си. Чукането се повтори. Веднъж, два, три пъти.

— Това е Хосе — изпусна въздишка на облекчение Мартин.

Хап му кимна да отвори. Хосе стоеше на прага. Беше напрегнат, с разширени очи и сковано тяло. Мартин го дръпна вътре и заключи вратата.

— Какво има? — попита на испански президентът.

— Стигнах, докдето можах — започна да разказва момчето. — По стълбите до една дебела метална врата. Мисля, че има и асансьор. Но всичко беше заключено. Ако някъде отдолу има тунел, не можем да стигнем до него.

— Благодаря ти, Хосе — кимна с топла усмивка президентът. — Всичко е наред, отпусни се.

Хап изслуша забързания превод и мрачно въздъхна.

— Значи ще чакаме с надеждата, че никой няма да дойде тук. — Главата му се извърна към мониторите. — Предполагам, че след церемонията хидравличната сцена ще се спусне обратно, подът ще се върне на мястото си, а монасите ще отключат вратите. Гостите ще се насочат към автобусите, сякаш нищо не се е случило. Тогава ще действаме — нагоре по стълбите и по обратния път навън. Не го ли сторим бързо, с нас е свършено. След като гостите си заминат, охраната ще провери сградата и ще я заключи.

— А Кристина? — рязко попита Мартин. — Те ще я убият!

— Не можем да направим нищо, без да изложим на опасност президента — въздъхна Хап. — Трябва да го проумееш и да забравиш за нея.

— Проумявам го, но не ми харесва.

— На мен също. Но нищо не може да се направи.

Мартин дълго време мълча.

— Добре — отстъпи най-сетне той. — Излизаме навън. А после? Къде отиваме? Петстотин души ни издирват, като повечето от тях са насочили вниманието си към църквата и хората в нея.

— Качваме се на количката за голф и се връщаме на онова място край пътя, където се скрихме на идване — тихо отвърна Хап. — Охраната ще бъде вдигната най-много час след отпътуването на гостите. След това ще видим.

— Но твоите хора все още са навън заедно с испанската полиция. Вече са претърсили планината и сега най-вероятно ще започнат тук. Няма да се оттеглят, без да са открили президента.

— Не можем да останем, Мартин.

— Уди — внезапно се обади президентът.

— Какво?

— Налага се да рискуваме с надеждата, че той не е посветен в мръсната игра. Когато излезем навън и имаме обхват, ще изпратиш един есемес на личния му телефон. Ще му дадеш точните координати и той ще дойде да ни вземе с хеликоптера. Трябва да дойде сам. Ако кацне отзад, където оставихме количката за голф, всичко ще свърши за трийсет секунди.

— Но какво ще стане след това, господин президент? Дори планът ви да проработи? Добре, Уди ще ни вземе, но какво ще направи после? Възможно е да ни откара направо на летището, на което чакат самолетът на ЦРУ и най-малко двама човека, които имат заповед да ви открият на всяка цена!

— Твърде скоро ще се наложи да се доверим на някого, Хап — въздъхна президентът. — Аз харесвам майор Удс по много причини, и то не от вчера. Приеми го като заповед.

— Слушам, сър.

Внезапно от високоговорителите ечна гласът на преподобния Бек. Обърнаха се и видяха капелана на Конгреса на всички монитори едновременно. В ръката си държеше безжичен микрофон, под краката му играеха червени, зелени и оранжеви кълба дим. Изправен на авансцената, той изричаше на непознат език нещо като хвалебствена ода. Членовете на „Нов свят“ откликнаха хорowo на същия език — както го бяха сторили зрителите в амфитеатъра предишната вечер.

Бек изрече още няколко напевни думи, после посочи Кристина, която продължаваше да седи на трона в средата на сцената. На лицето

й се появи горда усмивка. Един прожектор улови Бек, който обяви нещо на паството си, а ръката му описа широк кръг. Това беше призив, изискващ отговор. Присъстващите повториха думите му. Прожекторът рязко се отклони от фигурата на Бек и се насочи към Лучана. Гримираното й лице с прибрана черна коса излъчваше страховита, неземна сила, предизвикваща тръпки на ужас. Рубиненият жезъл описа лек кръг над главата на Кристина. Блестящите очи на вещицата се насочиха към публиката, от устата й излетя кратка заповедна фраза. От цялата й фигура се излъчваха увереност и сила. Тя извика още веднъж, после се обърна и прекоси сцената, следена от камерите.

Появи се в цял ръст на поне дузина монитори. Очите й бяха заковани в нещо или някой пред нея. В следващия миг част от мониторите го показаха. Беше Деми, прикована към огромен алдебарански кръст. Ужасът в очите й казваше всичко. Тя беше агнецът, нарочен за заколение.

— Пресвети боже! — простена Мартин.

Лучана спря пред нея и монасите отново запяха. Гласовете им бързо се извисиха до кресчендо, утихнаха, после отново набраха сила. Лучана гледаше жертвата втренчено, с дълбоко презрение. Деми вдигна поглед, в очите й пламтеше гняв. Вещицата хладно се усмихна и й обърна гръб.

— Тя ще ни предаде, както го направиха тези тук! — извика на английски тя и махна с ръка към главите, набучени на алдебаранските кръстове. После отчетливо произнесе три кратки думи на непознатия език. От пода под отрязаните глави изригнаха алени пламъци. Тълпата ги посрещна с тържествуващ вик.

Разкривено от ужас, лицето на Деми изплува на част от мониторите. Тя крещеше неистово. На четири от екраните се появи разтревоженото лице на Кристина, която сякаш започваше да се освобождава от въздействието на наркотиците и да проумява какво се случва. В следващия миг пред нея изскочиха двама монаси с тъмни качулки, които здраво я завързаха към трона. Останалите камери следяха изгарянето на главите, а също така движенията на Лучана и Бек. После, подчинявайки се на невидим режисьор, те се заковаха върху „верните приятели“ на вицепрезидента: Джейн Дий Бейкър, държавния секретар Чаплин, министъра на отбраната Лангдън, председателя на Съвета на началник-щабове генерал Кийтън, шефа

на канцеларията Кърън и съветника Евън Бърд. Президентът беше прав: тези хора бяха от друг вид. Никой от тях не беше само съучастник в убийство или очевидец на екзекуция. Нивото им беше друго — нивото на римските патриции, заели местата си в Колизея, за да се наслаждават на кървавата касапница, организирана специално за тях.

— Това е само началото — прошепна с треперещ глас президентът. Беше скован от ужас, защото не можеше да направи нищо, за да промени невъобразимата ситуация, на която ставаха неволни свидетели. — Сега предстои изгарянето на жените!

— Тая няма да я бъде! — извика Мартин и скочи към вратата.

Хап го настигна на крачка от нея и го блъсна в стената.

— Не се и опитвай! — изсъска той. — Зърнат ли те тук, веднага ще разберат, че и президентът е някъде наблизо! Те знаят, че сте заедно. Вече те предупредих да изхвърлиш всички подобни глупости от главата си! Това е положението!

— Не! Няма да им позволя да изгорят жените живи! — Главата на Мартин рязко се извъртя към президента. — Кажи му да ме пусне! Веднага му кажи!

— По този въпрос президентът няма думата! — изръмжа Хап, продължавайки да го притиска към стената. — Аз съм се клел да го защитавам с всички сили! Без мое разрешение никой няма да мърда оттук!

От мониторите отново се разнесе монотонното пеене на монасите. Осем тъмни фигури се появиха на сцената и започнаха някакъв сложен ритуален танц, обикаляйки първо около Кристина, а след това и около Деми. Песнопението ту набираше сила, ту заглъхваше, създавайки високо емоционално напрежение.

— Хап, ти знаеш разположението на сградата — подхвърли президентът. — Знаеш откъде трябваше да вляза, за да стигна до вратичката зад олтара. Колко време ще е нужно на Мартин, за да стигне?

— Ако никой не му попречи, някъде около четирийсет секунди. Защо?

— Електрозахранването е там вътре — махна към стоманената врата Харис. — Ще дадем на Мартин четирийсет секунди, след което го изключваме. Това най-вероятно ще задейства аварийното осветление, но то едва ли се състои от повече от няколко лампи из коридорите. Главното помещение ще бъде затъмнено, ако не броим светлината на пламъците. В онзи склад видяхме фенерчета. Мартин ще вземе две. Ще отвори и ще излезе на сцената. Той е с униформата на градинар, ще бъде тъмно, никой няма да разбере какво става. Ще

започне да се оглежда с фенерче в ръка, сякаш търси някаква повреда. После ще среже въжетата и ще изведе жените през същата врата зад олтара. Ще използва второто фенерче, за да ги преведе нагоре по стълбите към задния вход, през който влязохме тук. Ние ще бъдем там и ще ги чакаме. Цялата операция не трябва да отнеме повече от четири-пет минути.

— Вратите са заключени по електронен път, братовчедо — обади се Мартин.

— Според мен ще се отключат в момента, в който спре токът. Не биха рискували да вкарат в капан толкова много важни личности. Ако пожарникарите трябва да разбиват вратите, цялата им игра ще бъде разкрита. — Очите му се заковаха върху лицето на Хап. — Съгласен ли си?

— Забравете, господин президент! — отсече Хап. — Просто забравете!

— Съгласен ли си? — спокойно повтори Харис.

— За ключалките — да. Но за останалото не, категорично не!

— Те ще бъдат ужасно изненадани от изчезването на жените — продължи президентът, сякаш не беше чул думите му. — Ще настъпи суматоха, нещата едва ли ще се изяснят за няколко минути. През това време ние всички ще сме навън и ще действаме според обстоятелствата — или ще използваме количката за голф, или хеликоптера на Уди.

— Господин президент, не можем да рискуваме!

— Нямаме право на втори опит, Хап! — прекъсна го Харис. Каза го с онзи типичен за него тон, който недвусмислено сочеше, че вече е взел решение. — Кажете ми дали Мартин може да го направи, или не!

— Може би — неохотно отвърна шефът на охраната. — Но не сам. При наличието на внезапна тъмнина и бързи действия може и да се получи. Но трябва екип. Не сам човек, който познава разположението на сградата единствено от мониторите, и в никакъв случай Мартин. В момента, в който попадне под светлината на огъня, ще бъде разпознат от Бек. Монасите ще се втурнат срещу него, а останалите ще разберат, че вие сте някъде наблизо. Поемаме огромен риск, господин президент. Шансовете му едва ли са повече от един процент!

— Ние с Мартин вече бяхме сами в тъмните шахти. И там поехме огромни рискове, като шансовете ни бяха по-малко и от един процент. При изключено осветление и отключени врати имаме възможност да изберем времето за операцията, Хап. Всички заедно.

Хап стрелна с очи Мартин, изпусна въздуха от гърдите си и отстъпи.

— Добре — промърмори той, прекара пръсти през косата и мрачно повтори: — Добре.

Направи го заради конкретната ситуация, в която се намираха, а не защото мислеше за живота на жените. Още когато Харис подхвърли идеята за Уди, той започна да обмисля подобна възможност.

Президентът беше дяволски прав, когато спомена, че рано или късно ще трябва да се доверят и на други хора. Самият Хап нямаше никакво желание да го прави, но при тези обстоятелства едва ли имаше по-подходящ човек от Уди — ако не за друго, то поне заради пилотските му умения. Той действително можеше да приземи хеликоптера на малкия паркинг зад църквата. А при най-неблагоприятния сценарий — ако Уди все пак решеше да ги откара до летището, където чакаше самолетът на ЦРУ — двамата с Мартин бяха въоръжени и можеха да го принудят да кацне където му кажат.

Докато ситуацията тук не търпеше отлагане. По един или друг начин трябваше да излязат на паркинга, откъдето можеха да изпратят съобщение на Уди. Прекъсването на електрическия ток, което най-вероятно щеше да освободи и заключващите механизми, щеше да им даде свободата да изберат времето за своите действия, а не да чакат края на церемонията и онова, което щеше да се случи след нея.

Към това се прибавяше и сигурното объркване в храма, което щеше да настъпи след появата на Мартин. Той щеше да действа бързо и на тъмно, но основният му коз си оставаше изненадата. Вицепрезидентът, Бек, Лучана и всички останали щяха да бъдат вцепенени. Мартин може би щеше да изведе жените, може би не. Но объркването при всички случаи щеше да е налице. Именно то му даваше някакъв шанс да измъкне президента. Друг едва ли щеше да има.

Внезапно Хосе направи крачка напред и заговори бързо.

— Аз ще отида с мистър Мартин. Горедолу разбрах за какво става дума. Двамата ще направим „екипа“, за който говори Хап.

Президентът го изслуша, усмихна се и преведе.

— Само ще се пречка, за бога! — простена Хап.

— Напротив, има всички шансове да им отклони вниманието — тръсна глава Мартин. — Той е испанец, носи униформа на градинар. Него ще го изпратим с фенерче на сцената. Ако някой започне да задава въпрос, той ще отговори, че е станала авария и търси начин да я отстрани. — Мартин замълча за момент, после добави: — Ще ми даде време, Хап. Трийсет секунди, минута — няма значение. При всички случаи ще ми стигнат, за да се промъкна отзад и да освободя жените.

— Тук си прав — съгласи се Хап.

Беше още един коз, който можеха да изиграят в тъмната църква. Коз, който щеше да увеличи суматохата, а заедно с нея и шансовете да измъкнат президента.

Харис тръсна глава и посочи металната врата в дъното на помещението.

— Отворете я да видим какво има вътре. Ако се наложи, разбийте я с куршуми, защото нямаме време!

Мартин измъкна пистолета, съблече ризата си и я уви около дулото като примитивен заглушител.

В същото време пеенето на монасите набра нова сила като прелюдия на нещо важно. От мъглата изскочиха ярки синкавочервени пламъци, присъстващите нададоха възбуден вик. Огнените езици бързо се насочиха към Деми и Кристина.

— О, не, за бога! — уплашено възкликна президентът.

На десетина монитори едновременно се появи Деми, която отчаяно се бореше с коланите, които стягаха ръцете и краката ѝ към кръста на Алдебаран. Очите ѝ с ужас гледаха огнената стена, която бързо я приближаваше.

— Волът беше лъжа! — изкрещя на Кристина тя. — Изиграха те! Излъгаха семейството ти! Всички семейства през вековете са били излъгани! Ти си убедена, че всичко това е част от някаква свещена религия! — Очите ѝ се изместиха към възбуденото множество. — Да, но тази религия е тяхна, а не твоя!

Камерите се прехвърлиха на тържествуващо усмихнатата Лучана, която излезе на сцената с артистично вдигнати ръце и извика нещо на непознатия език. Присъстващите повториха думите ѝ като омагьосани. С блеснали очи и силен глас Лучана отчетливо призова

древните богове, после обви ръце около тялото си и бързо се оттегли в мъглата.

Секунда по-късно от същото място изплува някакъв призрак с черна роба, пристъпи към авансцената и вдигна глава. Бек.

Капеланът бавно вдигна ръце и започна да произнася напевни слова. Множеството унесено ги повтаряше. Темпото постепенно се ускори, храмът ехтеше от екзалтирани викове. Колосално, отлично режисирано представление, чието предназначение беше да възбуди публиката до крайност, да я превърне в едно цяло. Бек продължи в същия дух до момента, в който древната каменна структура започна да се тресе.

Сякаш се бяха прехвърлили в Древния Рим.

Или в нацистка Германия.

Бум! Бум!

Мартин стреля със зиг зауера. Ключалките отхвъркнаха встрани. Мартин, Хап и президентът бързо се вмъкнаха в тясната стаичка. Директно пред тях беше разположено голямо електрическо табло с две дузини прекъсвачи, под всеки от които имаше табелка със зоната, която обслужваше. Най-отгоре се виждаха два големи ключа с надпис „Външно захранване“. Точно тях търсеше президентът.

— В църквата може да има и други табла, но с тези двата положително ще изключим всичко — доволно кимна той.

— Вратата, през която влязохме, не е аварийна, а обикновена — огледа се Хап. — Явно някой е искал пълен контрол върху всеки, който влезе тук.

— Фокс — кимна Мартин.

Очите му попаднаха на още една тясна стоманена врата в дъното на помещението. И тя подобно на първата беше монтирана на скрити панти, но по нея не личаха никакви допълнителни приспособления. Нямаше брава, а вероятно нямаше и ключалка. В замяна на това разполагаше с нещо друго: същия инфрачервен сензор над рамката, който присъстваше и над огромната стоманена преграда в еднорелсовия тунел.

Мартин пристъпи към нея и се обърна към стената, която разделяше помещението с електрозахранването от кабината за видеонаблюдение. Всичко изглеждаше нормално — двете стени се срещаха под прав ъгъл. С тази разлика, че отсам стената изглеждаше с цял метър по-дебела, отколкото откъм кабината.

Космите на тила му изведнъж настръхнаха от ужас.

— Братовчеде! — рязко се завъртя той. — Всички камери и монитори са предварително програмирани! Обзалагам се, че зад тази врата е монтирано някакво електронно устройство за запис — компютър или нещо друго. Те записват абсолютно всичко: имената на присъстващите, мястото и датата на раждане, лицата им в едър план, ДНК пробите, плюс целия спектакъл. Всичко това се прехвърля на

харддиск или друг носител, а най-вероятно и на двете. Това е съвременната версия на някогашния „строго охраняван дневник за присъствие“ — тяхната защита срещу самите себе си. Двете помещения са построени солидно, като бункери. Без съмнение дело на Фокс. Те са осигурени срещу пожар, а може би и срещу бомби, никой не може да влезе без негово знание. Електрониката е перфектна и автоматично регистрира всичко без нуждата от човешка намеса. Същевременно е монтирана така, че никой не може да я управлява. Господин президент, преди известно време ти каза, че нямаш доказателства. Но аз мисля, че зад тази врата са скрити всички доказателства, които ти трябват.

В тонколоните отново екнаха гласовете на монасите. Тримата се върнаха, за да гледат. Секунда по-късно Бек обяви нещо на висок глас, песнопението се усили. От пушека изригна втора огнена стена, която бързо започна да обвива вързаните жени. И тази имаше кръгова форма, подобно на първата, но беше значително по-близо до тях. Перфектно организиран спектакъл, наподобяващ възбуждащ стриптийз. Но за разлика от стриптийза тук публиката ставаше свидетел на изтънчено садистично убийство, организирано така, че да предизвика максимална болка и страдание.

Отдолу изригна трета огнена стена, която вече беше съвсем близо до жертвите. Кристина изкрещя, защото пламъците лизнаха основата на дървения трон. Очите ѝ отчаяно потърсиха помощ от Деми, но помощ нямаше. И за двете.

Мартин хвърли поглед към Хосе, който чакаше до вратата, после се извърна към Хап.

— Простреляй пантите! Ако не се отвори, опитай със сензора над вратата! — Измъкна от джоба си апарата на Фокс, наподобяващ блекбъри, и му го подхвърли. — Това принадлежеше на Фокс. Опитах да го използвам, но без успех. Ти си обучаван да работиш с подобни машинки, може би имаш по-големи шансове. — Извърна се към президента и добави: — Ние тръгваме. Изчакайте четирийсет секунди и спрете охраняването.

— Късмет, братовчеде — тихо рече Харис.

Очите им се срещнаха. И двамата бяха наясно, че може би се виждат за последен път.

— И на теб.

— Още две неща, Мартин — обади се Хап. — Давам ти шейсет секунди повече.

— Защо?

— За да стигнеш до жените, ще трябва да преминеш през огъня. За целта се налага да влезеш в тоалетната и да се облееш с вода. Лицето, косата, дрехите. За това ще ти трябва поне една минута. Второ: залагам един милион долара, че поне част от монасите са въоръжени. Оръжията вероятно са скрити под робите им. Ако някой от тях направи погрешно движение, стреляй! По този начин ще респектираш останалите.

— Да се надяваме — каза Мартин и кимна на Хосе. — Да вървим!

Една минута и 38 секунди

Вратата се захлопна след тях. Мартин измъкна пистолета от колана си и предпазливо тръгна по коридора, следван от Хосе.

Една минута и 32 секунди

Приблжиха се до склада и отвориха вратата.

Една минута и 28 секунди

Мартин избра две фенерчета от лавицата над работната маса. Подаде едното на Хосе и откачи ножица за рязане на ламарина от таблото зад вратата.

Една минута и 24 секунди

Мартин затвори вратата на склада и двамата предпазливо продължиха по коридора към помещението, обозначено като тоалетна.

Една минута и 20 секунди

Хосе остана да пази до вратата, а Мартин започна да съблича градинарската униформа. Първо свали ризата, а след това и панталоните. Смачка ги на топка и ги натика в тоалетната чиния. Докато дрехите подгизваха, той се наведе над умивалника и намокри косата си.

Напуснаха тоалетната точно шейсет секунди по-късно.

19 секунди

Изкачваха се по стълбището. Мартин беше пръв с пистолет в ръка. Фенерчето и ножицата бяха затъкнати в колана му, а мислите му бяха насочени изцяло към олтара и сцената, до които трябваше да си пробият път. Не забравяше и за аварийното осветление, което най-вероятно щеше да се включи веднага след прекъсването на тока. Къде ли са тези лампи, колко силно светят?

Беше взел ножицата с намерението да среже въжетата на жените, но сега се питаше от какво бяха изработени те. Даваше си сметка, че ако ножицата не свърши работа, щеше да се наложи да ги скъса с куршуми — едно доста рисковано начинание, защото налагаше бърза и точна стрелба независимо от осветлението. Особено тежко беше положението на Деми, защото тя беше завързана не само за китките и

глезените, а и през шията. Един погрешен изстрел щеше да бъде фатален.

14 секунди

Стигнаха на горната площадка и пред очите им се разкри страничният коридор, за който беше споменал Хап. Мартин направи знак на Хосе и двамата затичаха по него.

10 секунди

Коридорът свършваше пред малка врата. *Ами ако е заключена?*, сви се сърцето на Мартин. Пръстите му обгърнаха топката и леко я завъртяха. Механизмът тихо изщрака и вратата се откряна. Той бързо я дръпна обратно.

6 секунди

Погледна Хосе. Младежът се усмихна и кимна.

— *Gracias, Jose, gracias.*

Момчето закачливо го блъсна по рамото. Мартин се усмихна и стори същото. Това хлапе наистина беше страхотно и можеше да направи всичко.

2 секунди

Една!

Осветлението в коридора угасна.

9:16 сутринта

Мартин и Хосе безшумно се промъкнаха през вратата. На седем-осем метра пред тях се виждаше задимената сцена. Прецизно оформените огнени стени обхващаха Деми вдясно на подиума и Кристина вляво. За щастие и двете все още бяха на безопасно разстояние от пламъците.

По всичко личеше, че всеки момент щеше да лумне нов огън, този път директно под краката на младите жени. В мига, в който потечеше газът от дюзите, пламъците щяха да започнат пъкленото си дело сред ужасените им писъци. Беше ясно, че дяволското кабаре на орденa беше конструирано по начин, който предлагаше максимално покачване на напрежението преди началото на истинското убийство. Благодарение на този стремеж жертвите все още бяха живи.

— Напред! — прошепна Мартин и тръгна към тъмния олтар. Оттам смътно се виждаха лицата на хората, заели първите редове. Залата беше полутъмна. Осветлението идваше от три прозорчета с матирани стъкла, разположени високо под купола. Десетина аварийни лампи осветяваха пространството около изходите. Всичко останало тънеше в мрак.

Мартин хвана ръката на Хосе и му направи знак да излезе на сцената отдясно, да пристъпи към центъра и едва тогава да включи фенерчето, за да влезе в ролята на заблуден работник от поддръжката.

9:17 сутринта

— Какво стана? — попита Лучана, открила с доста усилия преподобния Бек, който разговаряше с трима монаси в подножието на сцената.

— Все още не знаем — кратко отвърна той. — Открихме двата главни прекъсвача отзад, но те са изправни. — Главата му рязко се завъртя към един от монасите. — Сложи охрана на изходите. Никой да

не влиза или излиза! Изпрати шест човека около вицепрезидента. Надявам се, че скоро ще разберем за какво става въпрос.

9:18 сутринта

— Къде и какво точно? — попита капитан Диас високия кърдрос мъж, облечен в бяла тениска и бели панталони. Намираха се в центъра на пералнята, на няколко крачки от тях чакаха Бил Стрейт, д-р Джеймс Маршъл и трима униформени полицаи.

— Липсват четири градинарски униформи — забързано отговори шефът на пералнята. — Проверяваме ги всяка сутрин, а също и вечер след работа. Аз дойдох едва преди десетина минути, защото днес е неделя, а целият район е отцепен.

— Липсват четири градинарски униформи — каза на английски Диас, обръщайки се към американците. — Изчезнали са малко след девет.

По същото време

Хап яростно изруга, защото отвертката отскочи от последния винт на панела. Вече би трябвало да са навън и да изпращат съобщение на Уди. Но вместо това продължаваха да се бавят в бункера на Фокс, опитвайки се да свалят капаците на двойния компютър и да се доберат до твърдия диск, с който по думите на президента най-вероятно беше записана „жизненоважна информация“. Харис категорично отказа да напусне храма без него въпреки протестите на Хап и безмилостно отлитащото време. Шефът на охраната беше принуден да се подчини и отдели на компютъра скъпоценните минути, които бяха нужни на Мартин за освобождаването на жените.

Проникването в бункера се оказа по-лесната част от работата. След два изстрела с пистолета, които оставиха едва забележими следи по дебелата стомана, Хап се принуди да прибегне до апарата на Фокс, който наподобяваше блекбъри.

Мартин беше прав, като каза, че той „би трябвало да има повече познания за такива уреди“. Преди да стане част от личната охрана на президента, Хап бе работил като експерт в отдела по електронни престъпления на филиала на Сикрет Сървис в Маями. Един бърз оглед

на уреда му беше достатъчен, за да разбере, че държи в ръка по-скоро портативен компютър, отколкото обикновено средство за мобилна комуникация. Във вътрешността му по всяка вероятност се криеше супер процесор от изкуствени диаманти, който не излъчва топлина, но е в състояние да осъществява светкавични компютърни операции. Навремето беше виждал само прототипи на такива уреди, но този в ръцете му изглеждаше доста по-усъвършенстван. И се оказа прав. Трябваша му само седем опита, за да открие кода и да отвори вратата на бункера.

— Най-последно, да те вземат мътните! — изпъшка с облекчение той, захвърли последния винт и свали капака. Пред очите му се разкри лабиринт от изключително сложни платки и компоненти. Бързо откри твърдите дискове, които се оказаха два, но нещо в цялата работа го правеше подозрителен.

— Господин президент, тези дискове със сигурност имат някакъв код за достъп. Ако ги измъкна просто ей така, информацията в тях най-вероятно ще се изтрие. Но времето ни изтича, затова решавайте: или ги вадя директно, или ги зарязваме и изчезваме!

— Извади ги, Хап — отвърна с твърд глас президентът. — Веднага ги извади!

9:19 сутринта

Хосе беше близо до авансцената. Вляво от него Мартин предпазливо се промъкваше към завързаните жени. В следващия миг зърна Бек, който пресичаше сцената към него, и бързо отстъпи назад. Но свещеникът спря и се обърна с лице към присъстващите.

— Само дребна повреда, приятели — обяви той. — Имайте малко търпение и всичко ще бъде наред.

Тълпата от около двеста човека изпусна колективна въздишка на недоволство.

— Хей, ти! — извика остър глас на испански.

Хосе рязко се завъртя. Двама монаси с черни роби изскочиха на сцената и бързо се насочиха към него.

— Кой си ти? — попита единият. — Какво правиш тук?

Хосе забеляза как Бек се обръща към тях и побърза да включи фенерчето си.

— От поддръжката съм — обясни на испански той. — Дойдох да установя повредата.

— Кой те изпрати? Как влезе в църквата?

Със зиг зауера в едната ръка и ножицата в другата, Мартин се плъзна по посока на огъня. Косата и дрехите му бяха напоени с вода. Три секунди му бяха достатъчни, за да стигне до жертвите. Деми беше на метър и половина вдясно, оттатък пламъците, а Кристина на приблизително същото разстояние вляво. И двете изглеждаха парализирани от силната топлина.

В дъното на сцената зърна Хосе, заобиколен от монасите. В следващия миг към тях се насочи и Бек. Едва направил няколко крачки, свещеникът спря и се обърна към пламъците. Очите му срещнаха тези на Мартин и в тях се появи огромно смайване. Оценил ситуацията за част от секундата, Бек рязко се обърна и изчезна.

Мартин напълни гърдите си с въздух, вдигна ръце пред главата си и скочи в огъня.

9:20 сутринта

Бек слезе от сцената, хукна по централната пътека и свърна в тесен коридор. Очевидно беше твърдо решен да довърши това, което едва беше започнало.

— Преподобни! — извика след него Лучана.

Той рязко се завъртя към жената, която беше на три-четири метра зад него.

— Информирай хората, че службата свърши. Спирането на тока би трябвало да е отключило вратите. Веднага да напуснат църквата и да се качат в автобусите. Монасите да не пускат никого обратно!

— Какво става?

— Двайсет плюс пет — отвърна Бек, обърна се и хукна по коридора.

Лучана моментално разбра какво беше станало и какво предстоеше да се случи. „Двайсет плюс пет“ означаваше двамадесет и пет години от началото на строителството — на курортния комплекс, на шахтите, на еднорелсовия тунел, на подземните лаборатории, църквата и всичко останало. Фокс ги беше предупредил, че след изтичането на този срок всичко ще бъде унищожено.

А срокът изтичаше днес, именно на тази дата. Идваше краят. От гледна точка на Лучана това беше съвсем правилно, защото появата на Деми Пикар беше нужният сигнал. Неумиращата любов на това момиче към мъртвата му майка беше тяхното проклятие. Много по-тежко от това, което можеха да си представят. Но тя го разбра в мига, в който зърна лицето на Деми.

9:21 сутринта

— Деми, Деми! — разтърси я Мартин, опитвайки се да я извади от вцепенението. Клепачите ѝ едва забележимо потрепнаха. — Всичко е наред, не мърдай! — бързо добави той и вдигна ножицата към дебелия колан, който пристягаше шията ѝ към алдебарановия кръст.

Лицето и ръцете му блестяха от пот, изгарящата топлина беше непоносима. Опитваше се да не диша.

— Не мърдай! — повтори той и натисна с ножицата. Нищо. Натисна още веднъж и този път зъбите ухапаха. Кожата поддаде и главата на Деми безсилно клюмна напред. В следващия миг се изправи, клепачите ѝ потрепнаха.

— Сеньор Мартин! — долетя гласът на Хосе някъде отвъд пламъците.

Той вдигна глава и видя как Лучана прекосява сцената и вика нещо към присъстващите.

После видя и двамата монаси, които изскочиха от огъня с автомати в ръце.

Бум! Бум!, изтрещя зиг заурът. Лицето на първия монах експлодира, тялото му политна в пламъците.

Бум! Бум!

Вторият монах се олюля и изчезна.

Присъстващите нададоха дружен вик.

— Хосе! — изкрещя Мартин и светкавично преряза превръзките около китките и глезените на Деми. Коленете ѝ се подгънаха и той бързо я подхвана, отдалечавайки я от кръста. Прегърна я през раменете, опитвайки се да я стабилизира. В следващия миг от пламъците изскочи Хосе. Косата и униформената му риза горяха.

Тресна автоматичен откос. Един куршум улучи ухото на Мартин, втори парна бузата му. Останалите свирнаха към кръста, към който допреди малко беше завързано тялото на Деми.

Бум! Бум!

Мартин стреляше напосоки през огъня. Лаят на автоматичното оръжие продължи, куршумите сякаш идваха от ада.

Бум! Бум!

Автоматът млъкна. Той рязко се завъртя и блъсна олюляващата се Деми по посока на Хосе.

— Върви! Бързо, бързо!

Момчето помъкна Деми през пламъците, а той се обърна и скочи към Кристина. В същия миг се задейства и най-вътрешният кръг на газовите дюзи и Мартин изведнъж се озова в центъра на огнения ад. Издаде нечовешки вик и посегна с ножицата, опитвайки се да улучи превръзките на младата жена.

След което изведнъж замръзна.

Главата на Кристина я нямаше, почти изцяло отнесена от куршумите. В следващия миг гъстата ѝ черна коса пламна като факла. В рамките на една милисекунда очите му се изцъклиха от ужас. После се запали и неговата коса, а кожата на ръцете и лицето му бе обгорена. Обърна се и хукна обратно, напрягайки последните си сили.

9:23 сутринта

Помещението се намираше в дъното на тъмен коридор. Приличаше на бункер, също като видеокабината и стаята с електрозахранването долу. Бек проникна в него през две отделни врати — първата дървена и резбована, отварянето на която изискваше магнитна карта и код, а втората беше от дебела стомана. Тя се отваряше с друг код. Бек пхна в малкия процеп специалния ключ, който беше получил от Фокс. В следващата секунда беше вътре и се втурна към командното табло с дължина почти два метра, което приличаше на пултовете в НАСА. То включваше монитори, ключове и прекъсвачи. Повечето от тях управляваха системата за насочване и възпламеняване на газа, която беше неразделна част от цялото подземно съоръжение. По нищо не личеше, че пултът се влияе от изключването на електричеството в сградата. Мониторите светеха с равномерна светлина, ключовете и плъзгачите работеха. Това се дължеше на мощните полимерни акумулаторни батерии, произведени в Китай, които аварийно захранваха системата.

Бек си пое въздух и започна да оглежда пулта с акуратно надписаните превключватели.

Контрол на разпределителния цилиндър
 Контрол на оборотите в центрофугата и пулсаците
 Контрол на вибрациите в тръбите
 Оптимизация на тръбната конфигурация
 Контрол и проверка на изтичането
 Вибрации на компресорите

Доволен от видяното, Бек щракна пет превключвателя в бърза последователност. След това извади втори ключ, вкара го в специалния отвор на пулта и рязко го завъртя. Десетина контролни лампички промениха цвета си от червен в яркозелен, а дигиталният таймер

започва да отмерва времето от 60 минути. Бек го изчака да стигне до петнайсет и го спря.

— Двайсет плюс пет! — задъхано прошепна той. — Двайсет плюс пет!

В машинното отделение дълбоко в недрата на планината работеше дизелов агрегат с мощност от 2000 конски сили, който хранваше огромен компресор. От почти два часа насам компресорът изтласкваше природен газ в тръби с диаметър 50 сантиметра, обхващащи километри подземни тунели, шахти и лаборатории. Тръбите бяха снабдени с 20-сантиметрови дюзи, задържащи смъртоносния газ под високо налягане. Църквата трябваше да бъде заредена последна — едновременно с прибирането на хидравличната сцена и връщането на подовите плочи след приключването на церемонията и напускането на посетителите.

Но появата на Мартин налагаше спешни промени. В отсъствието на Фокс контролните функции автоматично бяха прехвърлени на Бек — точно според строгия правилник за наследяването на властта. Управлението се осъществяваше на ротационен принцип, като тази година беше ред на САЩ, но след смъртта на Фокс за сигурността на проекта „Арагон“ отговаряше единствено Руфъс Бек. Което означаваше, че отдавна планираното унищожение беше изцяло в неговите ръце.

Капеланът огледа още веднъж пулта пред себе си, после спря очи на таймера. Щом го включеше, той щеше да активира дюзите в подземията на църквата и сградата постепенно щеше да се изпълни с газ. Петнайсет минути по-късно всичко щеше да хвъркне във въздуха. В същия миг щяха да се задействат и автоматичните запалки в тунелите. Това означаваше пълното им заличаване от огнената стена с температура от хиляди градуси. Официалната версия на властите щеше да бъде „дългогодишно натрупване на метан“ и тя щеше да бъде свързана с вчерашната експлозия, разтърсила околностите на манастира „Монсерат“. Щеше да бъде изтъкнато, че единственият начин за справяне с огнения ад бе да оставят газът да изгори напълно, което щеше да отнеме седмици, а може би и месеци. Крайният резултат щяха да бъдат празни, напълно опожарени и полусрутени тунели.

Преди трийсет години ръководството бе приело дългосрочен план за Близкия изток, чиято разработка възложи на новоприетия член Мериман Фокс. Три години по-късно той представи плана си за одобрение. В него имаше подробни предложения със съответните срокове за изпълнение и изчисление на разходите, плюс прогнози за всичко, което може да се случи впоследствие. Общото събрание прие плана. Две години след като бяха закупени терените, започна и строителството на проекта „Арагон“. Днес, двацет и пет години по-късно, Бек трябваше да изпълни задълженията си, преминавайки към финалната фаза.

— Двацет плюс пет — прошепна още веднъж той, сякаш за да отдаде последна почит на проекта и собствената си лоялност към него. После включи таймера, извърна се към малкия компютър под него и включи в USB порта му флашдрайва, който извади от джоба си. На монитора се появи надпис с искане за парола. Пръстите му затанцуваха по клавиатурата, изписвайки два пъти търсената комбинация от букви и цифри. Миг по-късно премести курсора върху драйв С, кликна с мишката и прехвърли съдържанието му в драйв А. Десет секунди по-късно поиска разрешение да изключи флашдрайва. Компютърът реагира светкавично. Той го измъкна и го пусна обратно в джоба си. Токовият удар се беше отразил на всички уреди в сградата, но не и на тези тук и на главния компютър в бункера под земята, в който се съхраняваха архивите на ордена. Като допълнителна осигуровка той беше свързан с командния пулт в този бункер. Бек прехвърли на флашдрайва именно тези архиви.

Преподобният отстъпи крачка назад и се огледа за последен път. След това се обърна и излезе, заключвайки вратата след себе си. Часът беше 9:25. Точно в 9:40 нивото на газа щеше да достигне до горящите дюзи на сцената, отприщвайки всичките сили на Ада.

9:27 сутринта

Стиснал картечния пистолет, Хап изкачи стълбището до горното ниво и свърна по коридора към задния вход, без да изпуска ръката на президента. Бяха изминали вече четири минути от времето, което беше дал на Мартин и Хосе за извеждането на жените. Това решително не му харесваше. Фактът, че джобовите му тежаха от двата твърди диска на Фокс, беше слаба утеха. Продължаваше да го мъчи предчувствието, че те са безнадеждно увредени, защото ги бе извадил без съответната парола. Два увредени диска срещу живота на президента беше тотално неизгодна сделка, но вече нямаха друг избор, освен да продължават напред.

Задната врата, от която се излизаше на служебния паркинг, се намираше на десетина метра нататък по коридора. Хап бръкна в джоба на ризата си и опипа служебното блекбъри, вече програмирано да изпрати съобщение на телефона на Уди в момента, в който напуснат църквата и получат обхват.

Три метра до вратата. Президентът хвърли загрижен поглед към коридора, от който би трябвало да се появят Мартин и Хосе. Но той беше тъмен и пуст. Хап отлично знаеше какви мисли му минаваха през главата: че двамата най-вероятно са спасили жените и вече ги чакаха навън. Нещо, което си беше пълна илюзия — както безопасното извеждане на твърдите дискове. Ситуацията в горната част на храма беше твърде сложна за двама мъже, всъщност за един мъж и едно хлапе, които трябваше да направят поредица от остроумни маневри, за да стигнат дотук. Много по-вероятно бе те вече да са мъртви. Жените също.

— Хап! — прозвуча дрезгавият глас на Мартин някъде отзад.

Двамата светкавично се обърнаха. Мартин и Хосе се появиха в долния край на стълбището, подкрепяйки Деми. Лицето на младата жена беше бяло като вар, главата ѝ клюмаше, а от косата и смачканата червена роба излизаше пушек. Тя не изглеждаше на себе си и неудържимо хлипаше.

— Никълъс! — извика президентът и понечи да хукне надолу, но Хап го спря.

— Не, за бога! Трябва веднага да излезем навън!

— А другото момиче? — попита президентът, заковал очи в лицето на Мартин.

Никълъс само поклати глава. Изгорената му коса странно белееше, ръцете и лицето му бяха обгорели и черни. Хосе беше горедолу в същото състояние.

Те най-сетне се озоваха пред вратата. Хап вдигна ръка и предпазливо я открехна. Миг по-късно излезе навън, вдигна блекбърито и натисна бутона за изпращане на съобщение.

9:30 сутринта

Хап се обърна, за да влезе отново при останалите и да им съобщи, че трябва да останат вътре и да изчакат пет-шест минути до пристигането на Уди. В същия миг до ушите му достигна грохотът на включен двигател, последван от втори. Хап погледна към вратата, после се насочи към хълмчето, откъдето бяха огледали района на идване. Двата еднакви правителствени хеликоптера чакаха на петдесетина метра от него с отворени врати и готови за излитане. Зад тях се виждаше дългата редица на мъже и жени в официално облекло, които се качваха в черните автобуси. Мястото гъмжеше от агенти на испанските тайни служби. Много му се искаше да разбере какво става във вътрешността на храма след спирането на газовите дюзи и прибирането на сцената. И какво бе станало с другата жена, Кристина. От начина, по който Мартин поклати глава, можеше да заключи, че е мъртва. Но какво бе станало с тялото ѝ? Каква бе ролята на монасите? А микробусите отзад техни ли бяха? С тях ли бяха дошли? Тогава можеха да очакват появата им всеки миг, при това точно на стълбището и коридора, където чакаха президентът и останалите.

Погледът му внезапно се спря на Роли Сандовал, началника на охраната на вицепрезидента, който крачеше начело на група агенти на Сикрет Сървис, придружаващи Хамилтън Роджърс, министрите на отбраната и външните работи и останалите членове на елитния антураж на Роджърс, включително конгресмен Джейн Дий Бейкър.

Всички вървяха с бърза крачка към правителствените хеликоптери.

Хап изведнъж си даде сметка, че сега всичко зависеше от времето. Независимо от случилото се в храма, независимо от всички възможни усложнения. Нямаше никакво съмнение, че веднага след излитането на хеликоптерите и потеглянето на автобусите испанските тайни служби щяха да огледат щателно храма, след което щяха да го запечатат. А това означаваше, че нямаше къде да се скрият до появата на Уди освен сред околните храсталаци.

Вратите на хеликоптерите се затръшнаха, моторите забоботиха. После те се издигнаха един след друг и изчезнаха на юг. След броени секунди грохотът на двигателите им заглъхна в далечината.

9:34 сутринта

Хап насочи вниманието си към автобусите. Опашката пред тях бързо намаляваше. Не след дълго монасите щяха да тръгнат насам, а агентите на тайните служби щяха да започнат проверката на храма. Беше ясно, че президентът не можеше да остане там нито минута повече. Трябваше да го изведе на открито с ясното съзнание, че може да попаднат в престрелка.

Взел решение, той се надигна. В същия миг над дърветата с рев изскочи хеликоптер на испанската полиция, прелетя над паркинга и бързо се върна обратно. Хап се шмугна под едно разклонено дърво. Машината забави ход и увисна над площадката. Пилотът подхвърли нещо на помощника си, след което започна оживен разговор по радиостанцията. След няколко секунди хеликоптерът се издигна на 50–60 метра и остана да виси там.

Хап вдигна глава. Къде, по дяволите, се бавеше Уди? Дали изобщо бе получил съобщението? Или го бе получил и бе предал съдържанието му на испанските тайни служби, а те бяха изпратили свой хеликоптер на мястото? Автобусите зад гърба му се раздвижиха и поеха надолу по пътя.

— Мамка му! — простена той. — Мамка му!

Беше безсилен да направи каквото и да било. И най-малкото движение щеше да го издаде, а заедно с него и президента. Но, от друга страна, не можеше да чака, тъй като монасите или агентите всеки миг щяха да започнат претърсването на храма. Той погледна часовника си. Беше 9:35. Къде, по дяволите, бе Уди? И щеше ли да дойде въобще?

Таймерът на пулта изщрака, на екрана се изписаха 5:00 минути. После цифрите се смениха на 4:59.

Газът вече беше запълнил подземие и бързо се издигаше нагоре. Съставът му беше предимно от метан — както в ужасната лаборатория, но Фокс си беше направил труда да го изчисти от органичния химикал меркаптан, който му придаваше характерния мирис. В резултат присъствието му нямаше да се усети от никой, който все още се намираше в сградата.

4:58 сутринта

Капитан Белинда Диас седеше до пилота на хеликоптера с пистолет в ръка. Зад нея се бяха разположили шестима агенти на Сикрет Сървис от отряда на Бил Стрейт. Секунди по-късно във въздуха се вдигна още една машина с около дузина агенти. Хеликоптерът на Диас се издигна на трийсетина метра и пое курс към църквата на хълма. Вторият стори същото.

— Говори капитан Диас — каза в микрофона тя. Беше на честотата, използвана от полицията и испанските тайни служби. — Обектите най-вероятно се намират близо до задния вход на църквата „Санта Мария“. Отряди с номера от седем до дванайсет веднага да се насочат натам. Агентите на Сикрет Сървис в района също. Бъдете внимателни.

Хап скри картечния пистолет под ризата си, напусна прикритието на дървото и спокойно се насочи към църквата. Пътьом взе греблото, оставено от Хосе край цветната леха, и го хвърли в количката за голф.

— Хей, градинарят! — включи се рупорът на хеликоптера. — Спри на място! Полиция!

Хап придоби смелост в мига, в който осъзна, че все още е облечен в униформа на работник от поддръжката — също като Хосе, Мартин и президента. Към момента липсата на униформите от склада и на електрическата количка за голф от паркинга имаше всички шансове да е вече разкрита, а това означаваше, че стотиците агенти на Бил Стрейт и на испанските тайни служби трескаво оглеждаха периметъра, за да открият самозванците. Ако това беше вярно, неговите действия много ги улесняваха. Същевременно обаче той печелеше и време. Все още се надяваше, че бойният хеликоптер на Уди всеки миг ще изскочи иззад дървета и ще кацне на паркинга. Появата му несъмнено щеше да предизвика суматоха и да им осигури ценните секунди, от които се нуждаеха, за да се качат на борда.

Погледна нагоре, разпери ръце и махна към вратата на църквата, зад която се криеха президентът и останалите. После свали ръце и спокойно тръгна натам. Очите му не пропуснаха да отбележат полицейските джипове, които се изкачваха по пътя почти без дистанция помежду си.

Таймерът на командния пулт продължаваше да отмерва времето:

4:08

4:07

Хап влезе в църквата, очаквайки, че групата, включително Деми, ще бъде готова за излизане. Но тя не беше. Хосе лежеше на пода почти в безсъзнание и с разкопчана риза. Мартин се бе навел над него и се опитваше да му направи импровизирана превръзка. Гърдите на младежа бяха в кръв. На крачка от тях президентът придържаше хлипащата Деми.

— Какво става, по дяволите? — извика Хап.

— Хосе е ранен. Никой не разбра това, преди да припадне. — По лицето на президента се изписа дълбока загриженост. — Куршумът го е улучил някъде в горната част на гърдния кош.

— Нямаме време, господин президент. Испанската полиция вече е тук, а към нея всеки момент ще се присъединят и агентите на тайните служби. Ако Уди изобщо се появи, той ще бъде тук след броени секунди. Трябва веднага да излезем навън!

— Не можем да ги оставим.

— Трябва!

— Мартин! — рязко се извърна президентът. — Хосе ще може ли да ходи?

— Мисля, че да.

Президентът погледна Хап, после младата жена.

— Вземи Деми! — заповяда той. — Деми, тръгваш с Хап!

След това пристъпи към Мартин и му помогна да вдигнат Хосе.

— Бързо навън!

Таймерът продължаваше да отброява секундите.

3:12

3:11

Задната врата на църквата отхвъркна на пантите си. Хап изскочи пръв, закачил златната значка на Сикрет Сървис на ревера на ризата си. Дясната му ръка стискаше дръжката на пистолета под ризата, а лявата подкрепяше залитащата Деми. След тях излязоха президентът и Мартин, хванали Хосе под мишниците. Здравата ръка на младежа беше прехвърлена през раменете на Мартин, а президентът го държеше за колана.

— Спрете на място! — заповяда металически глас на испански. — Веднага спрете! — повтори на английски той.

Полицейските джипове блокираха пътя им към количката за голф и пътя зад нея. От тях изскочиха двайсетина тежковъоръжени мъже, които се пръснаха във верига. Полицейският хеликоптер се издигна на около триста метра и увисна над площадката. Към него се присъедини и машината на капитан Диас.

— Виждам ги! — извика в микрофона тя и махна на пилота. Хеликоптерът се спусна на осемдесет метра и остана там.

Вляво от Хап настъпваха най-малко двайсет агенти на испанските тайни служби, изскочили иззад каменните стени на църквата.

— Американски тайни служби! — изкрещя към тях той.

Нищо не се случи.

— А сега какво? — тихо попита президентът.

— Кажете им, че сме от Сикрет Сървис и имаме ранен, който се нуждае от спешна медицинска помощ — отвърна тихо Хап.

Президентът направи крачка напред и извика на испански:
— Ние сме от американските тайни служби! Имаме тежко ранен, който се нуждае от лекар! Веднага!

Таймерът на Бек неумолимо отброяваше секундите.

2:17

2:16

2:15

Капитан Диас извърна глава към агента на Сикрет Сървис, който надничаше от прозорчето зад нея.

— Твърдят, че са от вашите. Познаваш ли някого?

— Единият ми прилича на шефа, но с тази униформа не съм много сигурен. Жената е изненада за мен, а другите не ги познавам.

Диас се обърна и приближи устни до микрофона.

— Наземните отряди в действие!

В следващия миг четирима от испанската полиция предпазливо тръгнаха напред. Водачът им направи знак на отряда на тайните служби да им пази тила.

— Мътните да те вземат, Уди! — отчаяно простена Хап. — Къде се запиля, по дяволите? Голф ли играеш?

В отговор над дърветата се появи гигантска сянка, която бързо засенчи слънцето. Огромният двумоторен хеликоптер се спусна с оглушителен рев, засипвайки въоръжените полицаи и агентите от тайните служби с прах, листа и откършени клонки. Почти докосвайки върховете на дърветата, армейският „Чинук“ се плъзна под хеликоптера на Диас и се насочи към площадката.

— Уди! — тържествуващо изкрещя президентът.

* * *

— Преди четири минути тази машина беше на земята — озадачено промълви пилотът на капитан Диас. Очите му под визьора бяха разширени от смайване. — Какво да правя сега?

— Капитан Диас, говори Бил Стрейт — пропука напрегнат глас в слушалките. — Нашият хеликоптер има разрешение за кацане. Моля,

останете на позиция!

Диас замълча за момент, после кимна на пилота.

— Остани на позиция! — Включи радиостанцията и добави: — До всички! Американският „Чинук“ има разрешение за кацане. Всички отряди да останат на позиция!

Хап гледаше с разширени очи как огромната машина се насочва към площадката.

— Няма как да приземи това чудовище! — изкрещя той. — Просто няма достатъчно място, по дяволите!

Дължината на бойния „Чинук“ от носа до опашката надвишаваше трийсет метра. Горедолу толкова беше и площадката за паркиране сред дърветата. Ако Уди искаше да го приземи там, щяха да му трябват изключителни умения, късмет, обувалка и вазелин.

Таймерът на Бек продължаваше да отброява секундите.

1:51

1:50

1:49

Хеликоптерът се спускаше. В остъклената кабина се виждаше как Уди върти глава, преценявайки разстоянието до дърветата. Приличаше на шофьор на тежкотоварен камион, който се опитва да паркира на мястото на обикновен автомобил. Внезапно се разнесе остър пукот. Задното витло отрязва няколко клона от висок бор, които се разлетяха на всички страни. В следващия миг огромните колела докоснаха земята, тежката машина се разтърси.

— Сега! — изрева Хап. — Тичайте, тичайте!

Мартин и президентът се втурнаха напред, мъкнейки Хосе. Хап се понесе на крачка след тях, понесъл Деми.

Вратата на хеликоптера се плъзна встрани. В рамката се очерта фигурата на Бил Стрейт, зад която надничаха двама мъже с бели престилки. Изтекоха пет секунди, после още пет. Групата стигна до корпуса и започна да се прехвърля на борда с активната помощ на униформените мъже. След още десет секунди вратата се затръшна и Уди издърпа дроселите докрай. Огромният „Чинук“ нададе гръмотевичен рев и се издигна във въздуха. Бяха му нужни осем

секунди, за да се издигне над дърветата. След още осем машината направи завой на сто и осемдесет градуса и изчезна в източна посока.

— Говори капитан Диас! До всички подразделения! Отбой, отбой! Подгответе се за завръщане в базата. Повтарям: отбой и завръщане в базата!

Таймерът продължаваше да отброява секундите.

0:31

0:30

0:29

— По-късно ще ме прегледате — обърна се президентът към медицинския екип, опитвайки се да надвика грохота на мощните двигатели. Махна с ръка към Хосе и добави: — Заемете се с него, защото е прострелян и зле обгорен. Някой да се заеме и с мис Пикар. Тя е в шок и също е обгорена. И мистър Мартин се нуждае от помощ.

— Слава богу, че сте жив и здрав.

Чул познатия глас, президентът рязко се обърна. Съветникът по националната сигурност д-р Джеймс Маршъл се приближаваше откъм пилотската кабина.

— Опитвам се да не преча, тъй като и без това сте преживели огромно преमेждие — добави с неподправена искреност той.

0:05

0:04

0:03

— Защо си тук? — погледна го в упор президентът. Гласът му беше студен като лед, а очите му се превърнаха в тесни, блестящи цепки. — Защо не си с другите, да те вземат мътните?

Далеч зад тях се разнесе гръмотевичен тътен.

— Какво беше това? — попита Мартин и се наведе към близкия илюминатор. В следващия миг връхлетя ударната вълна. Тежкия хеликоптер подскочи като детска играчка и започна да пада като камък. Уди докосна лостовете, оборотите се усилиха. Машината се разклати и започна да набира височина.

Президентът се приближи до илюминатора, същото сториха Хап и Бил Стрейт. Над хълма с църквата се издигаше огромен стълб дим.

— Уди, обърни! — извика президентът.

— Слушам, сър.

* * *

Хеликоптерът направи остър завой и се понесе обратно към хълма, над който бушуваше силен пожар. От древния храм нямаше дори следа. Миг по-късно екна нова оглушителна експлозия, която отбеляза последната фаза от унищожителния план на Фокс. Никой от пътниците в бойната машина не беше виждал подобно нещо. Сградите буквално се вдигнаха във въздуха и изчезнаха. После сред лозята плъзна широка ивица прах, сякаш под земята си пробиваше път огромна змия. Тя се насочи към подножието на близките хълмове и бързо се изкачи към планината, от която се бяха измъкнали едва вчера. Посоката на движение беше право нагоре, към манастира „Монсерат“. От пукнатините в скалата излитаха високи алени пламъци.

— Фокс — промърмори Мартин. — Вдигнал е във въздуха всичко: църквата, сградите за поддръжка, тунелите. Най-вероятно заедно с монасите.

— Онези дюзи в тунела с вагонетките — кимна президентът.

— Всичко е било предварително планирано. Следи няма да има. Абсолютно никакви.

Президентът се отдръпна от прозорчето и погледна към Маршъл.

— И манастирът ли ще отиде по дяволите?

— Не знам за какво говорите — отвърна съветникът.

— Не знаеш ли?

— Не, сър.

— Няма да стигне до манастира — тихо се обади Мартин. — Там вече всичко е пометено от предишната експлозия. Ще спре в края на

тунела с релсите.

Президентът се обърна към Хап и заповяда:

— Свържи се с испанските власти. Да предупредят хората в манастира. За всеки случай, просто ако и там се случи нещо подобно.

— Слушам, сър.

Очите на Харис се преместиха към широкоплещестата фигура на Уди.

— Пълни ли са резервоарите, майоре?

— Да, сър.

— Какво разстояние можем да изминем с горивото в тях? Две хиляди километра?

— Малко повече, сър.

— В такъв случай напускаме испанското въздушно пространство и се насочваме към Германия.

— Сър, имам заповед да ви отведе до едно летище в околностите на Барселона. Там ви чака реактивен самолет на ЦРУ по нареждане на началник-кабинета.

Мартин и Хап си размениха многозначителни погледи. После Хап бръкна под ризата си и измъкна пистолета.

— Отменям тази мисия, майоре — отвърна тихо президентът. — Помолих те да поискаш въздушен коридор за Германия, направи го! Когато наближим, ще ти дам допълнителни инструкции.

— Той не може да направи това, господин президент — изправи се Маршъл. — Става въпрос за вашата сигурност, всичко е предварително планирано.

— Господин съветник, нима не разбирате, че плановете се промениха? Съвсем скоро вие, вицепрезидентът и останалите ми близки „приятели“ ще бъдете арестувани и обвинени в държавна измяна! Предлагам да седнете на мястото си и да не мърдате оттам. Хап с удоволствие ще ви принуди да го сторите. — Очите му дълго време останаха заковани в лицето на Маршъл. После тръсна глава и насочи вниманието си към Уди. — Незабавно променете курса, майоре! Това е пряка заповед от върховния главнокомандващ!

Уди се поколеба, очите му се изместиха към Маршъл.

— Имате вече заповед, майоре! — твърдо отсече съветникът. — Президентът е преживял силен стрес и не може да носи отговорност за

постъпките си. Нашата задача е да го предпазим на всяка цена. Същото важи за Хап и Бил Стрейт. Това е причината да сме тук.

Уди мълчаливо отмести поглед.

— Няма смисъл, Джим, всичко свърши — поклати глава президентът — Ордена вече го няма.

— Какъв орден? — изненадано го погледна Маршъл.

— Знаем всичко, Джим. Видяхме го в действие. Хап, мистър Мартин, дори Хосе. Всички го видяхме.

— Вие не сте добре, господин президент. А аз нямам никаква представа за какво говорите. — Главата на Маршъл рязко се завъртя към Уди. — Изпълнете заповедта, майоре! Поддържайте същия курс!

Президентът и Мартин едновременно извърнаха глави към пилотската кабина. Хап вече вървеше натам с картечен пистолет в ръце.

Маршъл чакаше точно този миг. Той се изправи и с два скока прекоси кабината. Миг по-късно вратата се отвори и вътре нахлу ураганен вятър.

— Дръжте го! — изкрещя президентът.

Но беше късно. Летяха на височина 700 метра. Вратата зееше отворена, а от Маршъл нямаше следа.

ПОНЕДЕЛНИК, 10 АПРИЛ

Военновъздушна база „Шпангдалем“, Германия, 3:15 сутринта

Мартин изпъшка и се обърна в полусън, внимавайки да не притиска бинтованото си рамо и част от шията. Беше получил отделна стая в офицерското общежитие. В съседство спяха Хап и Бил Стрейт, президентът беше настанен малко по-надолу по коридора.

Кацнаха в американската база „Шпангдалем“ без предварително съгласуване. При нормални обстоятелства би трябвало да го сторят във военновъздушната база „Рамщайн“ на борда на някоя от президентските машини. Но сега обстоятелствата бяха далеч от нормалните. За пристигането им знаеха само комендантът на базата и няколко офицери от щаба. Медицинският екип на борда на хеликоптера прегледа президента и го изпрати да почива. Един важен гост, пристигнал инкогнито и поставен под усилена охрана, точка по въпроса.

Хосе, Деми, Мартин и Хап бяха откарани в лазарета на базата. Доколкото на Мартин му беше известно, Хосе и Деми щяха да останат там през следващите няколко дни. Семейството на младежа беше уведомено и баща му вече беше излетял от Барселона заедно с Мигел.

Ех, този Мигел!, усмихна се в мрака Мартин. Какво беше преживял като обикновен шофьор на лимузина! И в какъв близък приятел се беше превърнал! Същото се отнасяше и за момчетата: Амадо, Хектор и особено Хосе — горкото хлапе, което беше отказало да се спусне в онзи комин към подземния тунел, защото беше дълбоко убедено, че отиват в Ада. Без да има представа, че адът го чака през всичките дълги часове, които им предстояха. Да не говорим за ада, в който бяха попаднали Амадо и Хектор, а след това и Мигел, опитвайки се да спечелят време за президента, притиснати жестоко от испанската полиция и американските тайни служби.

По време на дългия полет през Европа президентът го беше оставил насаме със себе си. Прекосиха Пиренеите и навлязоха във въздушното пространство на Франция, след което поеха на север към Люксембург. Малко след това пресякоха германската граница близо до

Трир и кацнаха в базата „Шпангдалем“. През цялото това време Харис развиваше трескава дейност. Най-напред осъществи пряка връзка с президента на Франция и канцлера на Германия, с които проведе тристранен конферентен разговор. Стигнаха до единодушното мнение, че откриващата се среща на високо равнище на НАТО трябва да започне точно в 13:00 часа, както беше по програма. Но заради сигурността мястото на срещата трябваше да се промени. След оживени контакти между съответните външни министерства двайсет и шестте страни членки единодушно се съгласиха срещата да се проведе не във Варшава, а на мястото, предложено от американския президент: бившия нацистки концлагер „Освиенцим“ в Южна Полша, който при създаването се обстоятелства изглеждаше особено уместен. Там Харис щеше да произнесе кратка реч, в която щеше да обясни както причините за промяната на мястото, така и онези, които го бяха принудили да изчезне от Мадрид по-рано през седмицата.

Веднага след това президентът се свърза с пресекретаря на Белия дом Дик Грийн, който вече летеше към Варшава заедно с журналисти от най-големите медии. Съобщи му, че срещата ще се състои в Освиенцим, и добави, че предстоят големи промени в кабинета, които обаче трябва да останат в тайна до последния момент.

След самоубийствения скок на д-р Джеймс Маршъл от борда на хеликоптера и „случайната“ смърт на Джейк Лоу, за която му разказа Бил Стрейт, президентът нямаше как да не си спомни за отровната капсула в устата на Мериман Фокс. Това го накара да заповяда на Хап незабавна връзка с началника на охраната на вицепрезидента Роли Сандовал, който получи задачата дискретно да усили охраната на вицепрезидента и хората от екипа му, за да бъдат предотвратени евентуални опити за „самонараняване“.

После дойде ред на телефонните разговори с членовете на правителството: с вицепрезидента Хамилтън Роджърс, държавния секретар Дейвид Чаплин, министъра на отбраната Терънс Лангдън, председателя на Съвета на началник-щабовите Честър Кийтън и шефа на кабинета Том Кърън. Тези разговори бяха напрегнати и изключително кратки. Президентът настоя всеки един от тях да връчи оставката си на председателя на Камарата на представителите по факса в рамките на един час. С предупреждението, че онзи, който откаже да го стори, ще бъде моментално уволнен. След това им заповяда най-

късно до обяд на следващия ден да се явят в американското посолство в Лондон, където щяха да бъдат арестувани по обвинение в държавна измяна. Накрая позвъни на директора на ФБР във Вашингтон, обясни му случилото се и поиска арест за конгресмен Джейн Дий Бейкър, която бе в делегацията на вицепрезидента в Европа, и екстрадирането на американския гражданин Евън Бърд с постоянен адрес в Мадрид, Испания. Обвиненията срещу тях трябваше да бъдат същите като на останалите.

После Харис се прехвърли в другия край на широката кабина, осведоми се за състоянието на Хосе и Деми, поговори с тях и се върна за чаша кафе с Хап и Мартин. Едва тогава си позволи да се отпусне на тясното легло и да поспи. Докато чакаше сънят да дойде, той прехвърли в главата си предстоящата реч в Освиенцим. Все още не беше наясно какво ще съдържа тя, но се надяваше, че нещата ще му се изяснят в движение, както винаги досега. Веднага след като кацнаха в Шпангдалем, той се затвори в стаята си и отново се зае с предстоящата реч.

Мартин отново се обърна в леглото. В далечината се чуваше грохотът на излитащи изстребители, което на това място беше нещо нормално. В базата бе разположена 52-ра ескадрила на американските ВВС, която поддържаше 24-часово бойно дежурство във въздуха.

Деми.

Тя беше дошла при него след малко повече от час във въздуха. Лекарите бяха обработили изгарянията и ѝ бяха инжектирали слабо успокоително. След което я бяха облекли в болничен халат и ѝ бяха предложили да си легне. Но тя ги беше помолила да я оставят при Мартин. Дълго време репортерката просто мълча, вперила поглед в пространството. Вече не плачеше, но в очите ѝ все още проблясваха сълзи — може би на облекчение, може би на недоверие, че всичко е свършило.

Не каза защо иска да седне до него, а и той не я попита. Остана с впечатлението, че иска да поговорят, но не знаеше откъде да започне. А може би беше твърде изтощена, за да отвори уста. Накрая тя все пак се овладя и очите ѝ се заковаха в неговите.

— Ставаше въпрос за майка ми, а не за сестра ми. Тя изчезна в Париж, когато бях на осем години, а малко след това почина баща ми. — Говореше тихо, почти шепнешком. — Оттогава насам не съм

спирала да я търся. Обичах я страшно много, а знаех, че и тя... и тя ме обичаше. — Сълзите потекоха по лицето ѝ. Той понечи да каже нещо, но тя го спря. — Добре ли си?

— Да.

— Много съжалявам за това, което ти причиних — усмихна се през сълзи тя. — На президента също.

Той протегна ръка и нежно избърса сълзите от лицето ѝ.

— Всичко е наред — прошепна. — Вече сме добре. Всички сме добре.

Тя стисна ръката му между дланите си, отпусна се назад и в следващата секунда вече спеше.

Мартин я погледа известно време, след което извърна глава. Беше сигурен, че ако продължи да я гледа, ще се разплаче. Емоциите, които го обзеха, не бяха само реакция на всичко преживяно, но и нещо друго.

По време на онзи обяд в „Четири кетски котки“ в Барселона Деми прояви интерес към съдбата на Каролайн, а след това го попита защо беше проследил Фокс — първо в Малта, а след това и в Испания. Чула отговорите, тя се усмихна и поклати глава: „Значи сте го направили от любов“.

Едва сега той разбра, че тя бе имала предвид колкото неговите отношения с Каролайн, толкова и чувствата, които изпитваше към собствената си майка. И двамата го бяха направили от любов.

Сега тя бе заспала с ръката му между дланите си, в пълно физическо и психическо изтощение. А той осъзна, че отново става въпрос за подобно чувство. Чувство на интимна близост, което болезнено му напомняше за Каролайн в онази вашингтонска болница. Тя също бе заспала, стискайки ръката му в последните часове от живота си.

Познаваше Деми една от десетина дни. А Каролайн беше обичал през целия си живот.

И все още я обичаше.

6:10 сутринта

Първото почукване на вратата го изтръгна от дълбокия сън, а второто го накара да отвори очи.

— Да — дрезгаво подвикна Мартин, без да има представа къде се намира.

Вратата се отвори и в стаята влезе президентът. Беше сам.

— Извинявай, че те събудих — тихо рече той.

— Какво има? — надигна се на лакът Мартин.

Братовчедът Джак все още беше без перуката си, а на носа му продължаваха да стоят очилата без диоптри, които бе купил в Мадрид като част от дегизировката си. До този момент никой освен посветените не беше разпознал в него Джон Хенри Харис, президента на Съединените щати. За това едва ли можеше да допринесе и светлосинята пижама, която беше взел назаем за нощта и която изобщо не му беше по мярка.

— След един час излитаме за срещата на НАТО в Освиенцим — съобщи Харис. — Отново ще използваме големия „Чинук“.

Мартин отметна завивките.

— Значи е дошло време за официалното сбогуване, така ли?

— Никакво сбогуване — поклати глава президентът. — Искам да дойдеш с мен и да присъстваш на речта ми.

— Аз?

— Да, ти.

— Господин президент, това е твоето шоу. Аз мисля да се прибирам в Манчестър, където ме чака много работа. Разбира се, ако вече не са ме уволнили.

— Ще ти дам бележка — усмихна се Харис. — В нея ще пише: „През последната седмица Никълъс Мартин не се яви на работа, защото беше зает да спасява света“.

— Господин президент... — започна Мартин, после млъкна. Почувства се неудобно от това, което щеше да каже и как щеше да бъде прието. — Не мога да се появявам с теб на публично място. Там

ще има прекалено много хора и камери. Не става въпрос само за мен. Имам сестра, която живее в Швейцария. Не бих искал да я излагам на опасност... — Гласът му заглъхна.

— Някой те издирва, така ли? — погледна го изпитателно президентът.

— Да.

— Фокс спомена, че си бивш полицаи. Вярно ли е това?

Мартин се поколеба. Много малко хора знаеха кой всъщност бе той, но ако не се довереше на човека срещу себе си, значи не можеше да се довери на никого.

— Да — неохотно призна той. — Бях детектив в отдел „Убийства“ на ПУЛА. В един момент попаднах в ситуация, при която загинаха повечето от подчинените ми.

— Защо?

— Заповядаха ми да ликвидирам един арестант, но аз отказах. Беше в разрез с принципите на хората от отряда. В резултат настроих срещу себе си неколцина от опитните полицаи, които се опитаха да ме убият. Промених името и самоличността си, сестра ми също. Реших да нямам нищо общо с полицията и насието. Напуснахме Щатите и започнахме нов живот.

— Това е станало преди около шест години, нали?

— Откъде знаеш? — стреснато го изгледа Мартин.

— Простите изчисления показват, че някъде по това време нашумя името на Ред Макклачи.

— Какво? — наежи се Мартин.

— Командирът на легендарния Отряд пет-две. Половината от населението на Калифорния знаеха кой е той и за какво става въпрос. Запознах се с него преди години, бях още сенатор. Кметът ме покани на погребението му.

— Бях негов партньор, когато го убиха.

— И детективите обвиниха теб.

— Да, както и за всичко останало. Малко по-късно отрядът беше разформиран.

— А към настоящия момент никой от тях не знае как се казваш, къде живееш и с какво се занимаваш.

— Продължават да ме издирват по интернет. Имат собствен уебсайт, отворен за всички ченгета по света. Най-малко веднъж в

месеца пускат искане за издирването ми — разбира се, уж че търсят стар боен другар. За истинските им намерения зная единствено аз. Положението ми е много сериозно, но основното ми безпокойство е свързано със сестра ми.

— Каза, че живее в Швейцария, нали?

— Да. Казва се Ребека, работи като гувернантка в едно богато семейство близо до Женева. — По лицето на Мартин пробяга усмивка. — Някой ден ще ти разкажа и нейната история. Тя е съвсем различна.

Президентът го погледна дълго и изпитателно, после тръсна глава.

— Ела в Освиенцим. Ще те държим извън обхвата на камерите, обещавам. А после можеш да се прибереш у дома.

— Аз...

— Братовчедо, ти беше до мен през цялото време. Беше свидетел на всичко, което направих. Ако започна да се обърквам и да пропускам нещо, един поглед към теб ще ми бъде достатъчен да си припомня истината.

— Не те разбирам.

— Готвя се да кажа неща, които от дипломатическа гледна точка би трябвало да бъдат премълчани. Давам си ясна сметка, че светът ще ги приеме отрицателно. Но въпреки това ще ги изрека. Защото съм убеден, че е настъпило времето народните избраници да казват истината на хората, които са ги избрали — независимо дали искат да я чуят, или не. Политиците по света вече не могат да се държат както досега. — Президентът замълча, после тихо добави: — Не искам да съм сам, Никълъс. Ела с мен, моля те. Имам нужда от присъствието ти, от моралната ти подкрепа.

— Толкова ли е важно това?

— Да, важно е.

— Но нали ще ми напишеш и извинителната бележка, според която съм спасявал света? — усмихна се Мартин.

— Можеш сам да я съставиш.

— И после ще мога да се прибера у дома?

— Да, след това всички ще се приберем у дома.

Хотел „Виктория“, Варшава, Полша, 6:20 сутринта

— Здравей, Виктор. Добре ли спа? Закуси ли?

Виктор изключи телевизора, стисна мобилния телефон и закричи напред-назад, облечен само по боксерки.

— Здравей, Ричард. Не съм мигнал до пет и половина сутринта, защото снощи ти не се обади. Нямах представа какво се е случило, страхувах се, че нещо съм сбъркал.

— Извинявай, Виктор. Снощи бях много зает и не можах да ти се обадя. Има промяна в плановете ни.

— Каква промяна? Нали всичко беше готово?

В гласа на Виктор ясно пролича параноята от последните няколко часа. Ето ги и съмненията, от които непрекъснато се беше страхувал. В последния момент се бяха усъмнили в неговите способности и вероятно бяха решили да възложат задачата на друг. А Ричард просто щеше да му нареди да се прибере у дома. Какво щеше да прави тогава? Те бяха плащали от негово име за всичко. В джоба си нямаше пари дори за самолетен билет до Щатите.

— Там ли си, Виктор?

— Да, Ричард. За каква... За каква промяна в плановете става въпрос? Искаш да напусна Варшава, нали?

— Да.

— Защо? Аз мога да го направя и ти отлично го знаеш. Забрави ли онзи, когото оправих във Вашингтон? Ами жокеите? Кой друг може да стреля като мен? Кажи ми кой, Ричард! Нека аз да ти кажа — никой! Няма по-добър стрелец от мен!

— Виктор, Виктор! Успокой се, моля те! Имам ти абсолютно доверие! Да, наистина искам да напуснеш Варшава, но това се дължи на промяната в плановете, за която ти споменах. Всичко е наред, няма за какво да се тревожиш. Когато пристигнеш на новото място, всичко ще бъде готово за теб, както винаги досега.

Виктор изпусна въздуха от гърдите си. Изведнъж се почувства по-силен и по-горд. Стана му хубаво.

— Къде трябва да отида?

— Наблизо, само на три часа с влак.

— Първа класа?

— Естествено. Влак номер 13412 за Краков. Тръгваш в 8:05 тази сутрин, пристигаш в 10:54. След като слезеш от влака, ще отидеш направо на стоянката за таксите и ще търсиш кола 7121. Шофьорът ще ти даде допълнителни инструкции и ще те закара до мястото, което е на около четирийсет минути път от гарата.

— Как се казва това място?

— Освиенцим.

Освиенцим, Полша, 11:40 сутринта

Заобиколен от охраната и следен от половин дузина телевизионни камери, президентът на Полша Роман Яницки крачеше по мрачните коридори на някогашния нацистки лагер на смъртта, начело на държавните глави на 26-те страни — членки на НАТО. Беше висок и строен, с тържествено и някак скръбно изражение.

Делегацията току-що беше преминала през входа на концлагера, над който висеше надписът *Arbeit macht frei* — „Трудът ни прави свободни“. После продължи покрай обраслите с трева и проядени от ръждата релси, по които пристигали влаковете с милиони евреи, обречени да загинат в пещите тук или в другите лагери наблизо — „Освиенцим-2“ и „Биркенау“. Държавните мъже мълчаливо оглеждаха газовите камери и крематориума със зеещи пещи и железни колички за извозване на труповете, после минаха и край дървените бараки, приютявали лагеристите и охранявани от безмилостните есесовци.

Джон Хенри Харис беше познатият на всички президент на Съединените щати: облечен в тъмносин костюм, с перука и без очила. Хап Даниълс беше на метър зад него. Харис крачеше редом с канцлера на Германия Ана Болен и президента на Франция Жак Жеру. Мислите му бяха изцяло заети от предстоящата реч, която щеше да произнесе от набързо скованата платформа пред мрачните редици на лагерните бараки.

11:50 сутринта

Таксито се промъкна през ограденото място за паркиране, задръстено от микробуси със сателитни чинии на покривите, и спря пред портала, предназначен за представителите на пресата. От него слезе мъж на средна възраст с костюм и вратовръзка, който спокойно се насочи към входа, охраняван от тежковъоръжени полски командоси и агенти на американските тайни служби.

— Виктор Янг от Асошиейтед Прес — представи се спокойно мъжът, подавайки на един от служителите служебна карта и американския си паспорт. — Името ми е в списъците.

Агентът на Сикрет Сървис внимателно ги разгледа, след което ги подаде на униформената служителка, която седеше зад дебелото блиндирано стъкло в малка кабина. Тя ги пое, потърси името в списъка, след което им направи фотокопия и ги подаде обратно.

— Всичко е наред.

Виктор прибра документите си и окачи на врата си специалния пропуск.

— Ръцете над главата, моля — пристъпи към него друг агент на Сикрет Сървис. Претърсването за оръжие беше бързо, но професионално. — Можете да влезете, сър.

— Благодаря — кимна Виктор и побърза да се подчини. Беше донякъде учуден от себе си, защото очакването на телефонния разговор с Ричард го беше изнервило до крайност, но сега, лице в лице с врага, поведението му беше ледено спокойно. Разбира се, те разчитаха на това качество, което заедно с отличните му снайперистки умения беше основната причина да го наемат.

11:52 сутринта

Никълъс Мартин се държеше на почетно разстояние от официалните лица и чакаше да стане един следобед, когато трябваше да започне речта на Харис. Около него се блъскаше тълпа от журналисти и официални гости, които търсеха по-добри места пред широкия дъгообразен подиум, на който щяха да се съберат световните лидери, за да чуят речта на президента на САЩ.

Прессекретарят на Белия дом Дик Грийн вече беше съобщил на колегите си от медиите, че в своята реч Харис ще даде обяснение за внезапната промяна на мястото на срещата, както и за „терористичната заплаха“, която го беше принудила да напусне хотела си в Мадрид и да остане на „неназовано място“ до днес.

Фактът, че речта и споменатите подробности щяха да бъдат предавани на живо от всички големи световни медии, усили още повече интереса към нея. Целият свят я очакваше с нетърпение и страх. Напрежението нарасна допълнително и от новината за

извънредното заседание на американския Конгрес, което трябваше да започне в 7:00 сутринта вашингтонско време, свикано по изричното настояване на президента. Членовете на висшия законодателен орган на САЩ щяха да наблюдават на живо церемонията в Освиенцим с помощта на сателитна връзка и огромен плазмен екран, монтиран направо в залата. Извънредната сесия, ранният час на нейното откриване и нетърпящите отлагане факти, които президентът предстоеше да изнесе, нагнетяваха напрежението още повече.

11:55 сутринта

И Мартин подобно на президента беше облечен в тъмносин костюм, бяла риза и вратовръзка, намерени в последния момент. За щастие всичко му беше по мярка и той изглеждаше добре. На шията си носеше табелка за достъп като всички останали. За да не бъде разпознат, попадайки в обектива на нечия камера, косата му беше подстригана късо, а лицето му беше скрито зад тъмни очила с метални рамки, типични за агентите на Сикрет Сървис.

Мартин стоеше близо до подиума и наблюдаваше последните приготовления. Напрежението видимо нарастваше. Хората се оглеждаха за делегацията на държавните глави начело с президента на САЩ, която трябваше да се появи всеки момент. Мартин си беше избрал място непосредствено зад дващестте реда сгъваеми столове, близо до телевизионните екипи, които проверяваха камерите си и изпробваха микрофоните, вече монтирани на сцената. На стотина метра по-нататък се виждаше служебният вход за журналисти, зад който бяха подредени микробусите със сателитни антени на покривите. Районът се охраняваше от полски командоси с кучета.

Мартин сложи длан над очите си и се огледа. Наблизо се виждаха няколко стари двуетажни постройки, на покривите на които бяха разположени двойки снайперисти. От мястото си не можеше да определи дали бяха поляци, американци или от силите на НАТО. Охраната беше навсякъде.

Той се обърна и започна да се отдалечава. Обзе го неприятното чувство за приближаваща опасност. Сцената беше изградена на три нива. На първото от тях президентът на Полша щеше да произнесе встъпително слово и да представи Харис. Той трябваше да бъде

директно зад него в компанията на президента на Франция и канцлера на Германия. Редицата, в която щяха да бъдат подредени, го накара да си спомни за убийството на двама жокеи с един куршум, което беше станало само преди няколко дни в околностите на Париж.

Президентът му бе казал за заговора за убийството на държавните глави на Франция и Германия по време на срещата на НАТО. В главата му изплуваха гневните му думи, изречени непосредствено след смъртта на Фокс: *Неговите планове не са жертви, нито пък техните!*

Президентът беше оцелял след многобройни прежеждия, за да стигне дотук. И знаеше всичко. Опасност за живота му имаше въпреки извънредните мерки за сигурност на полските власти. Ако един точен стрелец е успял да улучи двама препускащи жокеи от разстояние стотина метра, какво му пречеше да го повтори и сега? Щеше да има достатъчно време, тъй като встъпителното слово на полския президент щеше да трае поне две-три минути. На всичкото отгоре мишената тук щеше да се състои от трима души, подредени един до друг в права линия.

Мартин бързо се огледа. Мястото на срещата беше оградено от стари сгради, между които се издигаха големи дървета. Веднага зад тях започваше гъста гора, подобна на гората в Шантили. Внезапно си спомни, че във Франция е била използвана пушка М-14 — същата, с която е било извършено и убийството на вашингтонската Юниън Стейшън. И в двата случая оръжието е било изоставено след стрелбата. Пушката беше не само мощна, но и изключително точна дори при стрелба от петстотин метра. Произведена в стотици хиляди екземпляра, тя беше едно от най-лесно достъпните оръжия на света. Погледна часовника си. Беше 11:54.

— Исусе Христе! — притеснено въздъхна той. Трябваше да открие Хап, при това веднага!

11:56 сутринта

Мартин влезе в командния пункт на Сикрет Сървис и сподели тревогите си с Бил Стрейт. Той веднага се свърза с Хап, който беше с президента.

Две минути по-късно тримата се събраха в командния пункт и обсъдиха ситуацията заедно с десетина експерти и командирите на трите отряда на полските сили за сигурност. Нямаха представа дали подозренията на Мартин са основателни, нямаха идея кого да търсят — мъж, жена, млад, на средна възраст или стар; не можеха да си представят как някой би могъл да вкара в периметъра цяла пушка М-14 или някакво друго огнестрелно оръжие. Единодушни бяха само по един въпрос: ако такъв човек изобщо съществуваше, той със сигурност имаше редовно издаден пропуск. Друг начин за проникване просто нямаше.

12:00 на обед

Вкарването на пушката М-14 стана лесно, с помощта на един от медийните микробуси заедно със стотици килограми телевизионна техника. Беше скрита в тесен продълговат кальф, с които се пренасяха триножниците за камерите, и беше разтоварена направо на земята заедно с останалото оборудване. Пропускът на журналист от АП осигури на Виктор свободен достъп до пространството, отделено за медиите и техните микробуси със сателитни чинии на покрива. Кальфът с триножника лежеше най-отдолу на купчината, маркиран с парче светлосиньо тиксо. Трябваше просто да го измъкне оттам и да се оттегли под сянката на близките дървета. Така пишеше в листчето с инструкции, което получи от шофьора на таксито с номер 7121.

12:10 следобед

Седнали около екрана на голям монитор, Мартин, Хап и Бил Стрейт проверяваха списъка на всички хора с акредитация за събитието. Той съдържаше имена и снимки на общо 672 души, включително държавните глави на страните и членовете на техните делегации, поканените гости, журналистите и агентите, отговарящи за сигурността.

Мартин също присъстваше, защото Хап го беше помолил. През цялото време до този момент той бе заедно с президента. Можеше да разпознае някое от лицата, които бе зърнал в „Монсерат“, с Бек, Фокс и Деми в Малта или по мониторите в храма в Арагон. Вероятността бе малка, но бе по-добре от нищо.

— По дяволите, Мартин! — оплака се Хап, замаян от потока фотографии, който течеше на екрана. — Изобщо нямаме представа кого търсим! Дано в крайна сметка се окаже, че не си губим времето!

— Дано греша — обади се Мартин. — Дано нищо не се случи.

— Хап! — рязко вдигна глава Бил Стрейт. — Всеки от поканените е преминал предварителна проверка. Деветдесет процента от тези хора е трябвало да присъстват на срещата във Варшава, което означава, че те със сигурност са били щателно проверени. Останалите десет процента са нови хора, изпратени тук главно заради внезапната промяна на мястото. Те не биха получили пропуски без съответните служебни справки, но в бързината някой от тях може би е успял да се промъкне и без такава.

— Изкарай имената им на екрана. Те трябва да са не повече от шейсет и седем души. Ще ги проверим един по един.

12:20 следобед

Виктор се плъзна покрай дълга редица стари каменни сгради, насочвайки се към групичка дървета, зад които се виждаше бетонният охранителен бункер на нацистите. От двете му страни започваше километричната ограда от бодлива тел.

12:30 следобед

Пред очите на Хап, Мартин и Бил Стрейт продължаваше да тече пълноводната река на снимките. До този момент нито една от тях не

беше привлякла вниманието им, познати лица липсваха. Но те нямаха друг избор, освен да продължат. След трийсет минути президентът щеше да се качи на подиума.

12:35 следобед

Виктор нагази във високата трева, която го разделяше от малко езеро на двайсетина метра по-нататък.

— Проба, едно, две, три — прозвуча мъжки глас в далечината. Някой от тоноператорите изпробваше озвучителната система.

— Проба, едно, две, три.

Виктор стигна до езерцето и се усмихна. По неизвестни причини беше невероятно спокоен, не изпитваше абсолютно никакви емоции. Вероятно се дължеше на усилията да се овладее от момента, в който се качи на влака. По време на проверката на самоличността запази абсолютно спокойствие, със същото спокойствие отиде да прибере и калъфа с пушката. На път за там беше спрял от патрул с куче, на когото показва пропуска си и дори погали кучето по главата. След това изрови калъфа от купчината и спокойно се насочи към горичката. Едва сега, доловил гласа на оператора, той усети как вените му се изпълват с адреналин. Усмихна се. Опасността му доставяше огромно удоволствие.

Посолство на САЩ в Лондон, 11:45 сутринта (12:45 в Освиенцим)

Три огромни джипа със затъмнени стъкла напуснаха Парк Лейн, прекосиха Гроувнър Стрийт и влязоха на територията на посолството, разположено на Гроувнър Скуеър.

На вътрешния паркинг автомобилите бяха светкавично обградени от отряд морски пехотинци в пълно бойно снаряжение. Вратите на първия и последния джип се плъзнаха встрани. На асфалта скочиха агентите от Сикрет Сървис, които обградиха средния джип и дръпнаха страничната врата. Пръв се появи специален агент Роланд Сандовал, последван от останалите пътници: вицепрезидента Хамилтън Роджърс, министъра на отбраната Терънс Лангдън, държавния секретар Дейвид Чаплин, председателя на Съвета на началник-щабове Честър Кийтън и началника на кабинета на Белия дом Том Кърън.

Групата се насочи към сградата на посолството, плътно обкръжена от морските пехотинци и агентите на Сикрет Сървис. Масивният портал се затвори зад тях, а черните джипове плавно се оттеглиха. Цялата операция продължи не повече от минута.

Освиенцим, командният пункт на Сикрет Сървис, 12:47 следобед

— Този! — внезапно извика Бил Стрейт.

Хап и Мартин светкавично се наведоха над монитора. На него беше фотографията на Виктор Янг, кореспондент на АП.

— Този беше в хотел „Риц“ в Мадрид през нощта, в която изчезна президентът! — посочи го с пръст Бил Стрейт. — Направи опит да стигне до четвъртия етаж, но беше спрял. Оправда се, че е обикновен турист и търси приятелите си. След анализ на записа на охранителните камери стигнахме до заключението, че не представлява риск за сигурността.

— Сигурен ли си, че е той? — попита Хап.

— Не напълно, но почти — сви рамене Стрейт.

— И аз съм виждал този човек — промълви Мартин. — Във Вашингтон, на улицата, на която се самоуби доктор Стивънсън. Беше зад волана на някаква кола.

— Хей, хей! — сбърчи вежди Хап. — Сигурен ли си?

— Да, напълно.

— Да се раздаде снимката на всички отряди! — заповяда на висок глас Хап, обръщайки се към агента до себе си. — А ние излизаме, веднага!

12:48 следобед

Невидими за гостите и присъстващите журналисти, над двеста агенти на тайните служби от Полша, Съединените щати, Германия, Франция, Великобритания, Испания и Италия се пръснаха като ветрило и започнаха издирването на Виктор Янг, вероятния стрелец фантом с пушка М-14.

12:50 следобед

В просторната палатка зад подиума се бяха събрали президентът Харис, германският канцлер Болен и френският президент Жеру в компанията на президента на Полша Роман Яницки и лидерите на останалите страни — членки на НАТО. До официалната им поява пред камерите на световните средства за масова информация оставаха по-малко от седем минути.

— Господин президент! — втурна се в палатката Хап. — Може ли за момент?

Харис се извини и отстъпи към дъното на палатката.

— Имаме пробив в сигурността, господин президент! Предполагам снайперист. Искам да отложите събитието!

— Снайперист?

— Да, сър.

— Но не си сигурен, нали?

— Не сто процента.

— Целият свят ни гледа, Хап. Американският Конгрес е свикан на извънредна сесия, за да наблюдава събитието. Вече променихме мястото на срещата по съображения за сигурност. Ако я отложим сега, ще се разбере колко сме уязвими въпреки изключителните мерки за сигурност. Не можем да го направим, Хап. Надявам се да откриеш този човек или да се увериш, че просто си допуснал грешка и снайперист няма. — Президентът погледна часовника си. — Излизаме след четири минути.

— Позволете да предложи един малък компромис, господин президент — не се отказваше Хап. — Телевизиите вече предават на живо. В 12:55 ще пусна слуха, че има проблем с техниката, което отлага за кратко началото на церемонията. Водещите ще запълнят времето с реклами или запис от току-що завършилата обиколка на концлагера. Моля ви, дайте ни малко време.

— Мислиш, че този човек е някъде там и ни дебне, така ли?

— Да, сър.

— Добре, нека бъде твоето.

12:55 следобед

Виктор пълзеше безшумно по корем през високата трева. Съвсем скоро откри удобна позиция за стрелба и надникна през оптичския мерник. Между дърветата се виждаше набързо скованият подиум. Разстоянието до него беше около четиристотин метра — точно както пишеше в инструкциите.

Пак от тях знаеше, че встъпителното слово на полския президент ще продължи около три минути. През това време зад него, рамо до рамо, щяха да стоят държавните глави на Германия, САЩ и Франция. Това подреждане беше чист късмет за него, тъй като канцлерката беше доста по-ниска от двамата си колеги. От долната позиция за стрелба куршумът му щеше да улучи Ана Болен в челюстта, след което щеше да пониже дясната скула на президента Харис и да се забие в черепа на френския президент.

Виктор пропълзя още няколко сантиметра напред, за да бъде сигурен в точността на изстрела, след което застина на място. До появата на лидерите оставаха броени секунди. Един изстрел щеше да бъде достатъчен. След него просто щеше да остави пушката и

незабелязано да се присъедини към тълпата пощурели репортери. Хаосът без съмнение щеше да е достатъчен, за да му позволи незабелязано да се приближи до изхода. А успееше ли да се измъкне от охранявания периметър, трябваше само да заобиколи струпаните служебни автомобили и да стигне до чакащото го такси.

Кучета. Наистина ли му се счу кучешки лай?

12:57 следобед

С разтуптяно сърце Виктор се плъзна назад. Лаят на кучетата се чуваше откъм другата страна на езерцето и несъмнено се приближаваше. Мъжки глас обяви по уредбата нещо на полски, а след това и на английски:

— Дами и господа, молим за вашето търпение. Възникна малък технически проблем, който бързо ще бъде отстранен.

Технически проблем? О, господи! Бяха го открили!

Панически обърна глава. Очите му се плъзнаха по километричната ограда от бодлива тел, която чезнеше в гората. Кучешкият лай се усили. Пред него беше езерцето, вдясно се виждаше високата ограда, вляво беше някогашният крематориум, от който го делиха стотина-двеста метра открито поле. Нямаше друг избор, освен да поеме надясно. В главата му изплува резервният план, който също фигурираше в инструкциите. На около половин километър от езерото има обрасли с висока трева полуразрушени някогашни казарми. От тях бяха останали само бетонните основи и комините. Между тези руини трябваше да има и нещо като плевня, в която хитлеристите бяха държали каруците за превоз на труповете до крематориума. Под каменна плоча в ъгъла на тази плевня има малко скривалище, заредено с храна и вода, мобилен телефон и автоматичен пистолет. При провал на операцията той трябваше да се скрие в него и да чака обаждане.

Лаят се усили, кучетата се приближаваха. Някъде в далечината се дочу грохот на хеликоптерен двигател.

— Зарязваш пушката, събличаш дрехите и елиминираш миризмата — полугласно изрече Виктор, после скочи на крака и затича през високата трева към езерото.

Миг по-късно възпълният мъж на средна възраст си събу чорапите и обувките, после захвърли и дрехите. При тях отидоха пропускът и служебната карта на АП. Влезе във водата и заплува към отсрещния бряг. Къде е Ричард? Кой е Ричард, по дяволите? Това вече

беше без значение. Защото това беше краят. Той прекрасно знаеше, че няма никакъв шанс.

13:03 следобед

— Открихме оръжието и дрехите му! — пропука в слушалките гласът на един от специалните агенти.

Мартин тичаше, стиснал в ръка зиг зауера, който му подхвърлиха на излизане от командния пункт. Пред очите им се разкри малко езеро, на брега на което лаеха полицейските кучета. Бил Стрейт беше на петдесетина метра напред, поддържайки високо темпо с автомат в ръка. Изведнъж той рязко зави към далечния край на езерото, зад което се виждаха останките на някакви полусрутени сгради, вероятно бивши казарми.

Мартин пое след него, отделяйки се от веригата агенти. Стрейт очевидно беше решил да се справи сам с проблема.

На петдесетина метра пред него агентът прескочи малък поток. Секунди по-късно Мартин стори същото. Дробовете му горяха от липсата на кислород, но той се стараше да не изостава. За миг изгуби от поглед широкия гръб на Бил, после го видя да тича по тясната чакълеста пътека към разрушените казарми.

Стрейт извърна глава и рязко забави ход. Спря, извика нещо в микрофона на яката си и отново хукна.

Мартин излезе на пътеката, опитвайки се да поддържа дистанцията. Но на завоя се подхлъзна и падна на една страна. В следващия миг беше на крака, без да обръща внимание на болката. Разстоянието между него и агента бавно се топеше: четирийсет, трийсет, двайсет метра.

Стрейт спря пред някаква порутена постройка с каменна основа. Вдигна автомата и предпазливо се насочи към полуотворената врата.

— Бил, чакай! — изкрещя Мартин.

Стрейт или не го чу, или не му обърна внимание. Блъсна вратата и изчезна във вътрешността на постройката.

Три секунди по-късно Мартин се озова на прага. Отвътре се разнесоха приглушени и напрегнати гласове, последвани от острия лай на автоматично оръжие.

— Исусе! — хлъцна Мартин, сгуши врат между раменете си и блъсна вратата.

Стрейт рязко се завъртя и вдигна автомата.

— Не стреляй! — изкрещя Мартин.

Задъхан и плувнал в пот, агентът закова поглед в лицето му. Това продължи една безкрайно дълга секунда, после дулото на автомата се наклони към земята. Бил кимна към задната част на постройката.

Там, върху широка бетонна плоча, лежеше голото тяло на мъж на средна възраст. В ръката си стискаше автоматичен пистолет 45-и калибър, а гърдите му представляваха кървава каша от плът, кръв и натрошени кости.

— Виктор Янг — задъхано промълви Стрейт. — Това ли е човекът, когото си видял във Вашингтон?

Мартин коленичи пред трупа. В същия момент през вратата нахлуха половин дузина агенти. Мартин го огледа внимателно, после бавно се изправи и кимна.

— Да, той е.

Стрейт изпусна въздишка на облекчение и придърпа микрофона.

— Хап, тук Бил — тихо, но отчетливо рече той. — Пипнахме го. Мисля, че шоуто може да продължи.

Мартин подаде пистолета на Бил Стрейт и излезе навън. Слънцето беше пробило облаците, обливайки земята и околните сгради с неестествено мека бяла светлина. Би било кощунство да нарече местността красива, но той имаше чувството, че току-що приключилият инцидент беше положил началото на един бавен и дълъг оздравителен процес.

В далечината се разнесе гласът на полския президент, усилен многократно от високоговорителите. Той поздрави гостите с добре дошли и даде думата на президента Харис.

Мартин се обърна и тръгна към подиума. Десетки полски и американски агенти тичаха към срутените казарми. Но президентът го искаше там, близо до себе си. Искаше да го вижда.

Ускорявайки крачка, той започна да заобикаля езерото. Изведнъж си даде сметка за присъствието на километрите ограда от бодлива тел, твърде зловеща въпреки веселите слънчеви лъчи. Вероятно така е изглеждала и преди седемдесет години. Може би сбърках, въздъхна в себе си той. Може би оздравителният процес изобщо не е започнал.

— Господин президент Яницки, госпожо канцлер, господин президент Жеру — разнесе се над поляните силният глас на Джон Харис. — Драги колеги от НАТО, уважаеми гости. Уважаеми членове на американския Конгрес във Вашингтон, уважаеми хора от всички страни по света. Днес съм тук в качеството си на един от вас, на един обикновен жител на планетата Земя. Като такъв и като държавен глава на Съединените американски щати искам да споделя с вас някои събития, случили се през последните няколко дни. Както всички знаете, днешната среща на високо равнище на страните — членки на НАТО, трябваше да се проведе във Варшава. Поради повишен риск за сигурността имаше предложение тя да бъде отменена, но след консултации между страните се взе решение срещата все пак да се състои. Идеята за промяна на мястото беше моя. Останалите участници я обсъдиха и я приеха. Но изборът на Освиенцим не беше случаен. На това място милиони хора са загубили живота си,

безмилостно ликвидирани от една от най-зловещите терористични организации в историята на човечеството.

Мартин изскочи иззад завоя и пое по тясната пътека между каменните сгради. Далеч напред се виждаше подиумът, от който говореше Харис. Зад него бе платформата, където стояха държавните глави на страните, членуващи в НАТО. Над главите им се развяваха националните знамена. Снайперистите все още бяха на местата си по околните покриви. Външният периметър се охраняваше от полски командоси с автомати и бронезилетки, а вътрешността му се наблюдаваше от стотици цивилни агенти.

— През изминалата седмица се случи едно изключително важно събитие — продължи президентът с ясен глас, усилен стократно от мощните високоговорители. — Беше разкрита и унищожена една друга терористична организация, не по-малко страшна и жестока от оглавяваната от Адолф Хитлер.

Мартин стигна до последния ред слушатели и застана под едно дърво встрани. В следващия миг президентът го погледна и дори леко кимна. Мартин кимна в отговор.

— Тази тайна и определено зловеща организация не представлява отделна нация, религия или раса. В нея членуват привилегирани престъпници, заемащи високи постове в политиката, икономиката и отбраната на всички страни по света. В продължение на векове, както имаме основание да подозираме. Това може би ще ви се стори невъзможно, плод на болна фантазия, но аз ви уверявам, че е истина. През последните няколко дни видях с очите си част от нейните ужасни престъпления. Видях резултатите от отвратителните й експерименти върху хора, видях трупове и части от тях, скрити в модерни подземни лаборатории в планините на Испания. Станах свидетел на начина, по който се манипулират най-съкровени религиозни убеждения на хората, за да служат на нейните цели чрез отвратителни ритуали. Живи хора бяха изгорени на клада като по време на Инквизицията. Това става по време на ритуал, наречен „годишна конференция“.

Миналата седмица вие бяхте информирани, че съм бил изведен от мадридския си хотел поради „сериозна терористична заплаха“ за

моята сигурност. До известна степен това бе вярно, тъй като действително ставаше въпрос за терористична заплаха. Но заплаха, която идваше от моите най-близки сътрудници. Хора на високи постове в правителството на САЩ, хора, които бяха мои съветници и които считах за близки приятели от много години. Тези хора поискаха от мен да наруша законите на страната и клетвата, която съм дал при встъпването си в длъжност. Аз отказах да го сторя. Не бях преместен на „сигурно място“, а избягах от тях. Направих го не само защото животът ми беше в опасност, а и защото подразделенията на тази организация в Европа и останалите части на света планираха нечуван в историята геноцид в редица държави от Близкия изток.

Вчера поисках и получих оставките на следните лица, участвали в управлението на Съединените щати: вицепрезидента Хамилтън Роджърс, държавния секретар Дейвид Чаплин, министъра на отбраната Терънс Лангдън, председателя на Съвета на началник-щабове генерал Честър Кийтън и началника на кабинета на Белия дом Том Кърън. Преди по-малко от час бях информиран, че тези хора са били арестувани от федералните власти и се намират в посолството на Съединените щати в Лондон. Те са обвинени в членуване в терористична организация и държавна измяна.

Получих информация, че подобни арести са в ход и във Франция и Германия. Разследването все още е в твърде ранна фаза, но имам всички основания да очаквам, че ще бъдат арестувани високопоставени лица и в други държави.

За всички нас това дойде като гръм от ясно небе, ние сме потресени и погнусени. За мен, както и за президента на Франция и канцлера на Германия, то е една дълбоко лична рана, защото бяхме предадени от най-близките си хора и сътрудници.

Лошите новини никога не идват сами. Истина от такъв характер е трудна и болезнена, но нещата стават далеч по-лоши, ако тя остане скрита. През следващите дни и седмици ще научим още много факти и ще ви информираме за тях. За момента можем само да благодарим на провидението, че открихме и ликвидирахме звяра, преди да започне да убива.

Достатъчно е само да се огледаме в Освиенцим, за да си спомним ужасната цена на фанатизма. Той е като неизлечимо заболяване, което трябва да бъде ликвидирано и да остане в миналото.

Дължим го на всички хора, които са загинали тук, дължим го на себе си, на нашите и на техните деца. И сме длъжни да го направим заедно. Благодаря за вниманието.

Президентът остана за миг на трибуната, отправил втренчен поглед в хората и камерите пред себе си. После слезе от нея и пристъпи да се ръкува с Ана Болен, Жак Жеру и Роман Яницки. Държавните глави на останалите страни образуваха дълга редица на подиума. Всеки от тях стискаше ръката на Джон Харис и му изразяваше подкрепата си.

В продължение на един дълъг миг Мартин остана безмълвен, подобно на всички присъстващи — гости, охрана, журналисти. Речта на президента нямаше нищо общо с обичайните за подобни случаи шлифовани политически формулировки. Той просто беше казал истината — такава, каквата е. Точно както беше обещал на Мартин. Не можеше да се каже какви ще бъдат реакциите — буря от гневни протести в Близкия изток и мюсюлманските страни в другите части на света; открити обвинения за психическа нестабилност на Джон Харис, яростно отричане и бесни контранападки от страна на арестуваните и техните поддръжници. Но при всички случаи президентът беше предвидил хода на предстоящите събития.

— Ще кажа неща, които от дипломатическа гледна точка не бива да се изричат публично — беше го предупредил той. — Давам си ясна сметка, че светът ще реагира бурно, но въпреки това ще ги кажа. Защото вече стигнахме фазата, при която народните избраници са длъжни да казват истината на своите избиратели — независимо дали това им харесва, или не. Никой от нас не може да продължава да прави политика както досега.

Президентът го беше помолил за морална подкрепа, но очевидно не се нуждаеше от нея. Защото имаше ясна представа кой е и какви са тежките отговорности на поста му. Неговите „приятели“ го бяха направили президент, защото той нямаше врагове. И погрешно бяха решили, че е мек човек, който ще се подчинява на волята им. Това беше основната им грешка.

Мартин хвърли последен поглед към Харис и наобиколилите го държавни ръководители. Неговият свят. Време беше Мартин да се завърне в своя. Обърна се и започна да се отдалечава, но едва бе направил няколко крачки, когато някой го извика по име. Обърна се и видя Хап Даниълс да крачи към него.

— Тръгваме си — съобщи той. — Президентският хеликоптер излита след десет минути, а след петдесет същото ще направи и Еър Форс-1 от летището в Краков. Президентът нареди да включим Манчестър в плана на полета. — На лицето му изплува широка усмивка. — Иначе казано, ти получаваш рядката възможност да използваш президентския самолет.

Мартин се засмя.

— Вече си запазих място за обикновен полет, Хап — отвърна той. — Предай на президента моите благодарности, но такава реклама не ми трябва. Той знае какво имам предвид. Кажи му, че някой ден с удоволствие ще седна с него на стек и чаша бира. Ще бъдем ние двамата, ти и Мигел. И момчетата, разбира се. Най-вече Хосе.

— Внимавай, защото той като нищо ще го направи.

— За мен ще бъде удоволствие — усмихна се Мартин и протегна ръка за сбогом.

Ръкуваха се и Хап се отдалечи. Мартин го проследи с поглед, после тръсна глава и се насочи към изхода. Минута по-късно мина между масивните колони и вдигна глава към надписа от ковано желязо върху арката.

Трудът ни прави свободни.

Девизът беше типичен пример за мрачния хумор на нацистите. Едва ли някой, който някога го беше прочел, се беше усмихнал. Но Мартин изведнъж почувства как думите проникват в душата му по друг, напълно неочакван начин. Бавно поклати глава на дълбоката ирония в тях.

Вероятно защото нямаше представа дали самият той все още има правото на труд.

ЕПИЛОГ

ПЪРВА ЧАСТ

Манчестър, Англия. Имение „Банфийлд“, Халифакс Роуд, понеделник, 12 юни, 8:40 сутринта

Изминаха два месеца от деня, в който Мартин стисна ръката на Хап и напусна Освиенцим. Опасенията му, че е изгубил работата си във „Фицсимънс и Джъстис“, се оказаха неоснователни. В нощта на завръщането си откри, че на телефонния му секретар са записани половин дузина спешни съобщения от фирмата. Четири от тях бяха лично от управителя Иън Граф, който настояваше да го чуе в момента, в който се появи. Останалите бяха от Робърт Фицсимънс и Хоръс Джъстис. Първият Мартин познаваше добре, защото почти всеки ден го срещаше на работното си място, за разлика от 87-годишния основател на компанията Джъстис, който отдавна се беше оттеглил в имението си в Южна Франция. Изненадващото беше, че и тримата му пожелаваха здраве и очакваха да го видят на работното му място още на следващата сутрин.

Каква ли беше причината?

Очевидно президентът Харис им се беше обадил лично от борда на Еър Форс-1, за да подчертае изключителната помощ на Мартин през последните дни, и беше изразил надежда, че отсъствието му няма да се отрази на бъдещата му кариера в компанията. И наистина не се беше отразило. Веднага след завръщането си Никълъс възобнови работата си по проекта „Банфийлд“. Една доста трудна задача, с решително повече капани и минни полета, отколкото приключенията му в компанията на президента. Непрекъснатите спорове между мистър и мисис Банфийлд водеха до безкрайна серия от промени. Въпреки това Мартин ентусиазирано се включи в общите усилия.

Днес, два месеца по-късно, нещата най-сетне започнаха да придобиват окончателен вид. Теренът беше подравнен, напоителната система вече работеше, започна и засаждането на растенията. В имението се възцари спокойствие. В общи линии то се дължеше на напредналата бременност на мисис Банфийлд, която очакваше близнаци и насочи усилията си към подреждането на къщата. А също

така и на мистър Банфийлд, който през по-голямата част от времето отсъстваше от дома, за да изкарва пари като професионална футболна звезда. А когато беше тук, предпочиташе да прави компания на жена си. Мартин получи възможност да контролира довършителните работи на спокойствие, а и да следи начина, по който светът реагира на последната реч на президента.

Харис се оказа прав в предположението си, че реакцията ще бъде гневна и бурна.

Съединените щати и особено Вашингтон продължаваха да бъдат в центъра на истински медиен ураган. Политическата тема доминираше във всички телевизионни и радиопредавания и заемаше първите страници на вестници и списания. В интернет се появиха множество блогове, в които се твърдеше, че президентът се е побъркал и трябва да бъде лекуван, а най-добре да бъде директно отстранен от властта.

Теоретиците на конспирацията самодоволно вдигаха пръст с дежурната си реплика: „Нали ви предупредих?“, а всички издания единодушно задаваха въпроса: Какво представлява тайнствената организация и кой членува в нея. И още: за каква религия говори президентът, кой е изгорен на клада, по какъв начин са въвлечени във всичко това членовете на авторитетния институт „Нов свят“, каква е връзката им с обвиненията на президента, съществуват ли доказателства за тях?

Нещата не стояха по-различно в Близкия изток и мюсюлманските страни. Техните правителства настояваха за подробности относно планирания геноцид — къде и кога е трябвало да бъде извършен, какъв е бил очакваният брой на жертвите. Кой се е готвел да окупира техните територии, какво е щяло да последва? С каква цел е било планирано всичко? Какво са искали да спечелят членовете на тайната организация? Елиминиран ли е рискът?

И накрая — това не е ли поредният арогантен ход на американския президент, целящ да всее смут в мюсюлманските страни и да предотврати бъдещи терористични нападения срещу Щатите, Европа и Тихоокеанския регион?

Без отговор на тези въпроси ислямисткият свят реагира бързо. Близкият изток се разтърси от масови и бурни антиамерикански и антиевропейски демонстрации. Подтиквани от съмнителни „духовни

водачи“, млади и предимно бедни мюсюлмани излязоха по улиците на Франция и започнаха да палят коли и да трошат витрини. Подобни демонстрации, но с по-малко насилие се проведоха в Англия, Холандия, Германия, Италия и Испания. Общото събрание на ООН беше засипано от искания за допълнителни разяснения. Които по разбираеми причини не можеха да бъдат дадени, тъй като никой не разполагаше с подробности за генералния план на Фокс.

Разпитите на заговорниците също не дадоха резултат. Вицепрезидентът Хамилтън Роджърс и останалите арестувани категорично отрекоха всичко и обявиха, че са невинни. Подведени под отговорност веднага след като бяха върнати в Щатите, те бяха затворени във военновъздушната база „Андрюс“.

Разпитите на делегатите на годишната конференция на института „Нов свят“ в Арагон също не дадоха резултат. Повечето от тях бяха арестувани на различни места по света и обвинени в членуване в терористична организация, но никой не се призна за виновен.

Все още нямаше официално становище на Програмата за разследване на електронни престъпления към Сикрет Сървис, на чиито специалисти беше поверено изследването на твърдите дискове, които Хап и президентът бяха свалили от главния компютър в Арагон. Естествено, тяхната работа вървеше бавно, защото действаша с изключително внимание. Не само заради възстановяването на съдържанието им, но и поради факта, че оттам можеха да изскочат конкретни доказателства за съда.

Световните разузнавателни централи продължаваха тясното си сътрудничество при събирането на информацията, която трябваше да докаже по неоспорим начин наличието на заговор. Вниманието им беше насочено главно към политическите партии в Германия и Франция. Не можеха да се забравят думите на Джейк Лоу в Мадрид: „Нашите хора все още не са по местата си, но скоро ще бъдат. Имаме уверението на нашите приятели там, а те заемат отговорни позиции“.

— Какви приятели? — беше попитал президентът. — За кого говориш?

В момента по света се издирваха именно тези „приятели“. В Германия те бяха предимно членове на малката политическа партия „Демократичен алианс“, в чиито редици се оказа и инженер Клаус Мелцер. Ръководството и членската ѝ маса бяха поставени под

наблюдение, което включваше подслушване на телефонни разговори и следене на електронна поща, банкови сметки и пътувания. Така се стигна и до братската ѝ организация във Франция — партията „Новите свободни французи“, със седалище в Лион и филиали от Кале на север до Марсилия на юг.

Все още горяха пожарите, предизвикани от експлозията в старата църква и километричните подземни тунели, един от които свързваше Арагон с храма в планината.

По мнението на властите и специалистите по минно дело те щяха да продължат през следващите седмици и месеци, а изследването на подземните галерии можеше да започне едва след като огънят угаснеше и въздухът в тях изстинеше. Самата експлозия — също като онази преди нея, която беше разтърсила „Монсерат“ — беше предизвикана от натрупвания с десетилетия метан в запечатаните галерии. Това мнение предизвика недоверие и съмнения. Всички се питаха как бе възможно подобно мащабно унищожение да бъде планирано от един човек.

Но доказателства все пак имаше. Те се съдържаха в подробните показания на президента и Никълъс Мартин, които бяха видели с очите си както тайните лаборатории, така и останалите подземни съоръжения. Същото се отнасяше и за Деми Пикар, Хап Даниълс, Мигел Балиус, Хосе, Хектор и Амадо.

Показанията на специален агент Бил Стрейт, пилота от американските ВВС майор Джордж Хърман Удс, медицинските екипи и екипажите на хеликоптерите потвърдиха самоубийството на съветника по националната сигурност д-р Джеймс Маршъл, което официално беше обявено за „трагичен инцидент“. Смъртта на политическия съветник Джейк Лоу беше представена като „вероятно самоубийство“, особено след тайния разпит на капитана от испанските специални части Белинда Диас и допълнителните сведения на агент Стрейт относно начина, по който д-р Маршъл беше съобщил за инцидента.

Същевременно адвокатите на вицепрезидента, държавния секретар, министъра на отбраната и другите обвиняеми вече правеха сондажи за промяна на обвинението от държавна измяна в „заплаха за сигурността на президента“.

Всичко това подхранваше надеждите на Харис, че истината, която изрече от трибуната в Освиенцим, не е политическо самоубийство — както твърдяха повечето медии по света — а правилната стъпка на човек, който вярва, че е настъпил моментът политиците да бъдат напълно откровени пред своите избиратели.

Взел всички мерки да се държи настрана от шумотевницата и репортерските камери, Мартин продължи работата си по проекта „Банфийлд“, без да престава да следи и международните новини.

В петък, 21 май, Робърт Фицсимънс го извика в кабинета си, за да му съобщи, че трябва да замине за Лондон, за да се срещне с един особено важен клиент на фирмата — известния хирург Норбърт Холмгрен.

Докторът живееше в непосредствена близост до Хайд Парк, но притежаваше голямо имение в околностите на Манчестър и бе решил да направи значителни подобрения на терена.

Когато Мартин пристигна на адреса, се оказа, че д-р Холмгрен не си е у дома, но въпреки това го поканиха да влезе. Във всекидневната го очакваха Хап Даниълс и президентът Харис, който беше пристигнал на неофициално посещение в Англия за частни разговори с министър-председателя Джак Рандолф. Реакцията на Мартин беше широка усмивка и мечешка прегръдка със старите приятели. После в главата му звънна предупредителна камбанка и той рязко се отдръпна.

— А сега какво?

Оказа се, че президентът иска да сподели с него свръхсекретна информация.

Ставаше въпрос за „Арадия Минор“ — древното тайно общество, за което Деми Пикар беше разказала на агентите на ФБР, които я бяха разпитвали в Париж. При издирването на изчезналата си майка тя бе попаднала на Джакомо Гела, който ѝ беше разказал за обществото на жените вещици, наричано „Арадия“. Именно те бяха избрали за свой символ кръста със заоблени върхове на Алдебаран.

В рамките на тази общност бе съществувал и още един, свръхтаен орден, приел името „Арадия Минор“. Името му било изписвано само с началните букви А и М, но в остроумно измислена комбинация от иврит и гръцки, превръщайки я в загадъчен символ, на

който малцина обръщали внимание. Именно от „Арадия Минор“ бяха набирали „вещиците“, които трябвало да бъдат изгорени на клада.

След това двамата разказаха на Мартин за преживелиците на Деми, която била принудена да наблюдава изгарянето на майка си на видеозапис. Младата жена беше разказала с подробности за пътуването си с вагонетка през изоставената мина до църквата на хълма, за преминаването си през празните лаборатории и изоставените спални помещения, а накрая и за огромната пещ на крематориума.

— Значи така Фокс се е освобождавал от трупове — каза Мартин и усети как космите на тила му настръхват.

— Да — кимна президентът и се обърна към Хап, който отваряше капака на лаптопа. — Виж това.

Мартин се взря в екрана. На него имаше няколко фотоса, направени в едно от високите здания на площада в „Монсерат“, точно срещу църквата. На тях се виждаше Фокс, който явно беше използвал самоснимачка. Беше изправен в някакъв кабинет, край него се виждаха малък телескоп и видеокасетофон. После се появиха други снимки, направени сякаш през същия телескоп, който се намираще в стаята. На тях бяха запечатани в едър план лицата на различни туристи на площада.

— По този начин е подбирал „пациентите“ си — поясни президентът. — Представители на „обикновеното население“, които е търсел. Снимки на бележки, написани с личния му почерк, показват, че ги е препращал на монасите, а те от своя страна са прибирали хората от площада. Не директно, разбира се, а след като са ги проследявали до удобно място.

— Този мръсник е помислил за всичко! — гневно изръмжа Мартин, после вдигна глава и попита: — Разбра ли се нещо за плановете му в Близкия изток или за експериментите му?

— Все още не.

— А Бек и Лучана?

— Изчезнаха без следа. Или са избягали, или са загинали при взрива в църквата. Все още са в списъка на издирваните лица.

— И толкова, така ли? Разчитаме само на записите в твърдите дискове и на разследването?

— Горещо-долу — кимна Хап.

— Какво означава това?

— Означава, че има и още нещо — отвърна президентът. — Между личните вещи на моя приятел и съветник Джейк Лоу беше открит един малък списък... — Той замълча, обзет от видимо вълнение.

— Какво има в него?

— Ти знаеш, че съпругата ми беше еврейка.

— Знам.

— Знаеш, че почина от тумор в мозъка само няколко седмици преди президентските избори.

— Да.

— Те се нуждаеха от еврейските гласове, но не и от еврейка в Белия дом. Бяха на мнение, че смъртта ѝ по време на предизборната кампания ще изиграе огромна роля, предизвиквайки симпатиите не само на евреите, но и на всички хора.

Мартин усети как космите на тила му отново настръхват.

— Искаш да кажеш, че Фокс е отнел живота ѝ, използвайки някаква симулация на мозъчен тумор?

— Да — с мъка промълви президентът и примигна няколко пъти, за да прогони напиралните сълзи. — По всичко личи, че ние двамата с теб изгубихме скъпи хора по един и същ начин.

Мартин пристъпи към него и го прегърна. Дълго време останаха неподвижни, без да казват нищо.

— Трябва да тръгваме, господин президент — обади се Хап.

— Знам, знам — бавно кимна Харис.

Вдигна глава към лицето на приятеля си, по устните му пробяга усмивка.

— Когато всичко това отmine, ще ми дойдеш на гости в ранчото в Калифорния. Там ще си направим барбекю. Ще прием бира. Ще присъстват и всички, които ни помогнаха да оцелеем: Хап, Деми, Мигел и момчетата.

— Значи Хап ти е казал, а? — ухили се Мартин.

— Започнах да му говоря, но той ме изпревари — обади се Хап.

— Желая ти късмет, господин президент — протегна ръка Мартин.

Харис я пое, прегърна го за последен път и се отдръпна.

— Късмет и на теб, братовчеде — прошепна той. — Бог да те благослови.

След това се обърна и излезе. Хап се ръкува с Мартин и кимна. Така се държат мъжете, преживели заедно тежки битки на фронта. После се усмихна, намигна му и последва президента.

ВТОРА ЧАСТ

Манчестър, все още понеделник, 12 юни, 11:48 вечерта

Мартин лежеше в таванското си ателие, от което се разкриваше прекрасна гледка към река Търуел. По стените пробягваха отраженията от фаровете на преминаващите коли, до слуха му долитаха гласовете на редките минавачи. В общи линии беше тихо, дългият летен ден си отиваше бавно и спокойно.

Направи усилие да прогони от съзнанието си всичко, което беше свързано с проекта „Банфийлд“, и спомените за „завещанието“ на Макиавели. Искаше да спи, а не да прехвърля в главата си едни и същи тревожни мисли, които щяха да го държат буден през цялата нощ.

За миг си спомни деня, в който пристигна в Англия, променяйки името си от Джон Барън на Никълъс Мартин с надеждата да изчезне от полезрението на бившите си колеги от ПУЛА. Трябваше да помогне и на сестра си Ребека, която се възстановяваше от тежък психически срив. Бе споменал на президента за преместването ѝ в Швейцария, намеквайки за необикновения начин, по който се беше развил животът ѝ. Толкова необикновен, че граничеше с фантастиката.

Главната заслуга беше на една наистина невероятна личност — потомствената аристократка „лейди Клем“ — една дама с невероятно сексуално излъчване и бликащ, наситен с цинизъм хумор. Пълното ѝ име беше лейди Клемънтайн Симпсън, единствена дъщеря на граф Престбъри, за която в един момент от живота си Мартин сериозно бе смятал да се ожени. Но Клем внезапно бе обявила, че се е сгодила за новоназначения посланик на Великобритания в Токио и възнамерява да напусне Манчестър. Доколкото му беше известно, тя все още беше омъжена и се намиреше в Япония, макар че за шестте години от последната им среща не беше получил дори пощенска картичка от нея.

В хода на своето възстановяване Ребека прояви желание да общува с Деми, за чиято дълбока психическа травма Мартин ѝ беше разказал. По мнението на парижките специалисти трябваша години лечение. Самата Деми бе приела с готовност поканата да ѝ гостува в Швейцария и бе взела неплатен отпуск. Двете заедно поеха грижите за

трите буйни деца на богатото семейство, за което работеше Ребека. Засега оздравителният процес вървеше успешно и ужасните спомени на Деми постепенно избледняваха. За смъртта на майка ѝ, за Мериман Фокс, Лучана и преподобния Бек, за жизнената Кристина, намерила смъртта си на кладата.

Вторник, 13 юни, 1:20 сутринта

Мартин все още беше буден и знаеше защо. В съзнанието му се беше запечатал образът на голия мъж на средна възраст с пистолет в ръка и обезобразено от куршумите тяло, който лежеше на пода на полусрутената плевня в Освиенцим.

Това беше Виктор Янг — мъжът, с когото се беше разминал на тъмната улица в нощта, в която се самоуби д-р Лорейн Стивънсън; мъжът, когото беше зърнал за миг две вечери по-рано, докато обикаляше дъждовните улици около Белия дом, дълбоко разстроен от смъртта на Каролайн.

Този човек седеше зад волана на колата, която бавно го бе задминала. Съдбата беше пожелала Мартин да го види във Вашингтон два пъти. Сега той се запита дали Фокс и Бек, разтревожени от присъствието му край леглото на Каролайн, още тогава не бяха изпратили този човек подире му. Но това не беше всичко.

Агентите на Сикрет Сървис бяха проследили движението на Янг от Вашингтон до Берлин — през Мадрид, Париж и Шантили, където бе отседнал в хотел през нощта преди убийството на жокеите. На другия ден се бе върнал в Париж, откъдето бе взел влака за Варшава. След промяната на мястото на конференцията на НАТО бе стигнал до Освиенцим с друг влак и се бе появил на входа за медиите с карта на кореспондент на АП. Името му фигурираше в списъка с „проверените“ от Сикрет Сървис журналисти, а пушката М-14 бе скрита в калъф за триножник, превозен с подвижна телевизионна станция.

На следствието престоеше да открие отговорите на редица важни въпроси, а именно: как Янг бе научил за промяната на мястото на конференцията от Варшава в Освиенцим навреме, за да нанесе съответните поправки във външния си вид, как името му бе попадало в списъка на акредитираните журналисти, кой бе вкарал пушката в строго охранявания периметър. Вече беше ясно, че Янг бе следвал

отблизо президентската делегация по време на европейската й обиколка, като на даден етап дори си бе позволил да разговаря с личната охрана на Харис в мадридския хотел „Риц“.

Именно тези мисли пречеха на Мартин да заспи. Те го тормозеха непрекъснато от известно време насам, но едва сега започваха да се подреждат в логична последователност. Нямахше кой знае какво значение дали Виктор бе работил сам, за тайното общество или за друг поръчител. Наличието на оръжието издаваше намеренията му да убие президента, независимо дали във Варшава или в Освиенцим. По всяка вероятност неговите жертви трябваше да станат президентът на Франция и канцлерът на Германия. Точно в това беше проблемът. Заговорът беше твърде очевиден, а изпълнителят беше оставил прекалено ясни следи.

Виктор несъмнено бе отличен стрелец, но не и професионалист. Ако със своите огромни ресурси и отлични позиции в американското правителство — от военното министерство до съветника по националната сигурност — заговорниците действително имаха намерение да ликвидират президента и неговите европейски колеги, несъмнено щяха да прибегнат до услугите на професионалист или екип от професионалисти. Следователно Виктор бе тяхната изкупителна жертва, техният Ли Харви Осуалд, който да поеме вината. Ако успееше да убие жертвите — добре. Ако не успееше — пак добре. Планът бе изготвен така, че в случай на провал той да остави ясни следи и със сигурност да бъде ликвидиран. И провалът действително се случи — не само поради фиаското в Арагон, но и защото Мартин си спомни за убийствата във Вашингтон и Шантили, които включиха алармения сигнал.

Тези факти му пречеха да заспи. Беше ясно, че цялата работа бе потулена. Тайното общество бе унищожено, следствието разнищи отделните му структури, а ако информацията в твърдите дискове бе съхранена, на бял свят щяха да излязат всичките му действия през годините, списък на присъстващите членове и сензационни разкрития, свързани с неговото минало — десетилетия, а дори столетия назад във времето.

По обратния път от Варшава трябваше да смени самолета си в Лондон. Това му даде няколко свободни часа и той реши да се разходи из града. Минавайки покрай Тауър, до слуха му достигна мелодичният

звън на Биг Бен, отбелязващ всеки кръгъл час. Същата мелодия звучеше на много места по света, познаваха я всички. Тя беше прозвучала дори в древната църква в Арагон в началото на годишната конференция на „Нов свят“.

Мартин изведнъж се запита дали камбанният звън на Биг Бен не бе универсален сигнал до членовете на организацията, пръснати по различни точки на света. Напомняне, че независимо от хода на събитията тя е жива и непокътната. Такава, каквато е била в продължение на столетия. Ако това бе вярно, значи организацията изобщо не бе унищожена, а просто минаваше в нелегалност — може би за десетилетия напред. Безименните ѝ членове продължаваха да поддържат връзка помежду си. По всяка вероятност това бяха хора, за които никой нищо не подозираше.

Мартин отново си спомни случилото се в Освиенцим, след като беше информирал Хап за възможната поява на снайперист. Някой друг беше посочил Виктор като евентуалния убиец. Бил Стрейт го бе разпознал на контролния монитор като човека от мадридския хотел. Секунди по-късно, когато всички се включиха в преследването, именно Стрейт беше напуснал веригата и се беше насочил към полуразрушената постройка до езерото. Сякаш знаеше предварително, че точно там Виктор щеше да потърси убежище.

А когато Мартин хукна подире му и го повика по име, Стрейт не му обърна внимание и побърза да влезе. Миг преди да екнат изстрелите между него и убиеца се бе състоял кратък диалог. Всъщност само две думи.

— Виктор! — беше казал Стрейт. Кратко и ясно.

— Ричард? — беше попитал Виктор, явно изненадан от появата на човек, когото познаваше по гласа.

След което се бе разнесъл откосът от автомата на Стрейт.

Мартин отново се преобърна в леглото. Очите му бяха широко отворени. Бил Стрейт, верният помощник на Хап. Или не чак толкова верен, поне за онзи отрязък от време в Барселона, когато Хап подобно на президента не можеше и не искаше да се доверява на никого. Нима Стрейт щеше да се окаже шпионина на зловещата организация, успял да проникне дори в личната охрана на президента? Позицията му

осигуряваше отлично прикритие и достъп до всички системи за сигурност, ползвани от Сикрет Сървис.

Мартин въздъхна и неволно се запита дали някой друг на този свят храни подобни подозрения. Вероятно не, защото единствено той беше присъствал на убийството на снайпериста. Беше тичал по прекия път след Стрейт, беше го чул да изрича името на Виктор, беше доловил и изненадания отговор. „Ричард?“

Всичко това означаваше, че само той знае истината или поне подозира за нея. Означаваше още, че рано или късно Бил Стрейт ще си даде сметка какво става.

2:22 сутринта

Мартин се отпусна по гръб и затвори очи. Като служител в полицията в Лос Анджелис той беше работил с агенти на Сикрет Сървис — разбира се, спорадично и по отделни случаи, но в продължение на години. И отлично знаеше какво означаваше тяхното мото „Достоен за пълно доверие“. То беше тяхната клетва за вяност, до която обаче се стигаше трудно, след многобройни проверки и изпитания. Самата служба имаше изключителен авторитет, нейните членове бяха отлични професионалисти, външен човек трудно можеше да проникне в тяхното братство.

Подозренията му към Бил Стрейт най-вероятно щяха да се окажат неоснователни. Явно беше дал прекалена свобода на фантазията си. Явно...

Изведнъж на вратата рязко се почука.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Ако искате да узнаете повече за Никълъс Мартин, неговата история и тази на сестра му Ребека, лейди Клемънтайн Симпсън и прочутия Отряд 5–2 на ПУЛА, прочетете „Претендентът“.

Издание:

Автор: Алън Фолсъм

Заглавие: Завещанието на Макиавели

Преводач: Веселин Лаптев

Година на превод: 2007

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2007

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД — София

Редактор: Матуша Бенатова

Технически редактор: Людмил Томов

Коректор: Петя Калевска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/20046>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.